

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଅପ୍ରେଲ ୨୦୨୫ ସଂସ୍କରଣ

କଥା ଓ କାହାଣୀ
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା
ହାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା
ଶିଶୁ କଥା
ଏବଂ
ଆହୁରି ଅନେକ

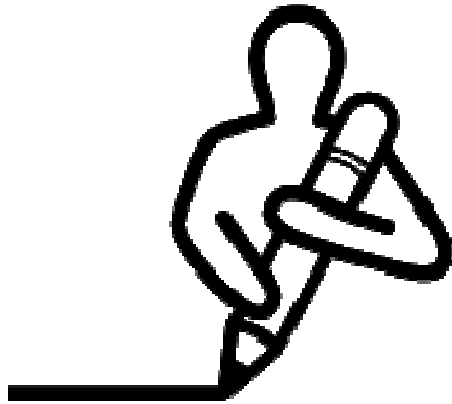

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଢ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍

ପ୍ଲଟ୍ ସଂ: ୨୦୨, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୬୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୦୪ ୦୯୮ ୫୪୭୩ | ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକରଣ

‘ଆହ୍ୱାନ’ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ୱ, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖା ପ୍ରକାଶନର ଅଧିକାର ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ବିଚାର ଅଧୀନ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପତ୍ରିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ଚାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେସବୁକ ଏବଂ ଟ୍ୱିଟର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।

ଉତ୍କଳୀୟ ନବବର୍ଷ ଉପଲକ୍ଷେ ଆହ୍ୱାନ ଓଡ଼ିଆ
ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ
ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା...

ସୂଚୀପତ୍ର

ସମ୍ପାଦକୀୟ	ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ	୧୦
ଗଳ୍ପ ବିଭାଗ		୪୮
ଅନେକ କଳାଛାଇ - ୨୭	ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ	୪୯
ଦୟାଶା	ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ	୬୩
ପ୍ରକୃତ ଧନୀ	ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର	୬୫
ପଖାଳ	ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି	୭୧
ପଖାଳ ଦିବସ	ସୀମା କାନୁନଗୋ	୭୫
କ୍ଷମା	ପୁଷ୍ପଲତା ମିଶ୍ର	୭୮
ପଥର ଆଖିର ପ୍ରତୀକ୍ଷା	ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ୱିବେଦୀ	୮୧
ଫଗୁଣର ଦାଗ	ରୁଦ୍ରକାନ୍ତ ରାଉତରାୟ	୮୪
ଦୋଷୀ କିଏ ?	ଅଶୋକ କୁମାର ବାରୀକ	୮୮
ମୋ ଜଗା	ଦେବାଶିଷ ମାଈତି	୯୫
କବିତା ବିଭାଗ		୧୦୧
ପଥ ଚଳା	ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ	୧୦୨
ବସନ୍ତର କୋଲାଜ୍	କିରନ୍ ସ୍ୱାଇଁ	୧୦୫
ମୋ ଓଡ଼ିଶା	ମେଘାସନ ସେନାପତି	୧୦୭
ଅଲୋଡ଼ା ମଣିଷ	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୦୮

ଏ ତ ମମତାର ବନ୍ଧନ	ଅଙ୍କିତ ସାହୁ	୧୦୯
ମୋ ସଫଳତାରେ ମହିଳା	ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା	୧୧୨
ଖେଳ	ଶରତ କୁମାର ଦାସ	୧୧୪
ଯୌବନ ବୟସେ	ସ୍ମୃତି ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ପ୍ରଧାନ	୧୧୬
ଭଲପାଅ ଯଦି ଏବେ ଆସ	ଗୋଲୋକବିହାରୀ ବେହେରା	୧୧୭
ଏପ୍ରିଲ୍ ଚଉଦ	ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ	୧୧୮
ଜୀବନ ମୋବାଇଲ୍	ବିନୟ କୁମାର ମିଶ୍ର	୧୧୯
ଲୋଡ଼ା ଖାଲି ଏତିକି	ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ସାହୁ	୧୨୦
କୋହିନୁର୍ କଲ୍ଲନା	ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର	୧୨୨
ଚିଠିଟିଏ ତୁମପାଇଁ	ଶମ୍ଭୁନାଥ ନାୟକ	୧୨୫
ଅନ୍ୟାୟୀ ରୁହଇ ସୁଖେ	ଅଲେଖ ମେହେର	୧୨୭
କବିତା ଗୋ ତୁମେ	ତାରା ପ୍ରସାଦ ଜେନା	୧୨୮
ଅଚିହ୍ନା ରାଇଜ	ପ୍ରଶାନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମା	୧୨୯
ସପନ ବଣିକ ସିଏ	ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୧୩୦
ଆଧୁନିକ ସମାଜ	ଜିତେନ୍ଦ୍ର ସାହୁ	୧୩୧
ଦୁଃଖରେ କାଗୁଛି ଦିନ	ଶିଶିରେ କୁମାର ପଣ୍ଡା	୧୩୩
ହୋଇପାରେ ଛୋଟ	ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ	୧୩୪
କବିତା ପବିତ୍ର ରାସ	ଆଶୁତୋଷ ମେହେର	୧୩୬
ସତ କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି	ନଟବର ପ୍ରଧାନ	୧୩୭

ଏମିତି ଏକ ବସନ୍ତରେ	ସରସ୍ୱତୀ ପଣ୍ଡା	୧୩୯
ଅଳପ ଦିନର ଗଳପ	ନିତ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ	୧୪୦
ପଖାଳ	ସଂଯୁକ୍ତା ସାହୁ	୧୪୨
ପଖାଳ	ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ଦେବୀ	୧୪୪
ପଖାଳ	ଶୋଭାମୟୀ ପତ୍ରୀ	୧୪୬
ପଖାଳ	ରଞ୍ଜନିଧି ସେଠୀ	୧୪୭
ପଖାଳ	ବସନ୍ତ କୁମାର ପାଣି	୧୪୯
ପଖାଳ	ରମେଶ ଟାକ୍ରୀ	୧୫୧
ପଖାଳ	ରୀତାରାଣୀ ଦାଶ	୧୫୨
ପଖାଳ	କାର୍ତ୍ତିକ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା	୧୫୪
ପଖାଳ	କୃଷ୍ଣ କୁମାର	୧୫୬
ପଖାଳ	ଅଭିଜ୍ଞା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ	୧୫୯
ପଖାଳ	ସୌଦାମିନୀ ତ୍ରିପାଠୀ	୧୬୧
ପଖାଳ	ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସାହୁ	୧୬୪
ପଖାଳ	କୁଳମଣି ବାରିକ	୧୬୫
ପଖାଳ	ସୀମାଞ୍ଜଳ ପଣ୍ଡା	୧୬୭
ପଖାଳ	ସୁଚିସ୍ମିତା ରାଉତ	୧୬୯
ପଖାଳ	ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାମୟୀ ସାହୁ	୧୭୧
ପଖାଳ	ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୧୭୩

ପଖାଳ	ଦମୟନ୍ତୀ ରଥ	୧୭୫
ପଖାଳ	ବିଦ୍ୟୁତପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୧୭୮
ପଖାଳ	ବିନୋଦିନୀ	୧୮୦
ପଖାଳ	ରଶ୍ମିତା ପାତ୍ର	୧୮୧
ପଖାଳ	ଡଃ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମିଶ୍ର	୧୮୪
ପଖାଳ	ସୁନିତା ମହାନ୍ତି	୧୮୭
ପଖାଳ	କବିତା ଦାଶ	୧୮୮
ପଖାଳ	ବିନୋଦିନୀ ଦାଶ	୧୯୦
ପଖାଳ	ପ୍ରେମଲତା ଦେବୀ	୧୯୨
ପଖାଳ	ଏଲିଜା ଜେନା	୧୯୩
ପଖାଳ	ସନ୍ତୋଷିନୀ ଦାଶ	୧୯୫
ପଖାଳ	ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା	୧୯୭
ପଖାଳ	କାହ୍ନୁ ଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୯୯
ପଖାଳ	ସିନ୍ଧୁ ନନ୍ଦିନୀ	୨୦୧
ପଖାଳ	ହେମନ୍ତ କୁମାର ନାୟକ	୨୦୩
ପଖାଳ	ଭରତବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳ	୨୦୪
ପଖାଳ	ଭାସ୍କର ରାଉତ	୨୦୫
ପଖାଳ	ସୁରେନ୍ଦ୍ରନାଥ ଖଣ୍ଡୁଆଳ	୨୦୬
ପଖାଳ	ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ହୋତା	୨୦୭

ପଖାଳ	ଡଃ ଧନଞ୍ଜୟ ମିଶ୍ର	୨୦୯
ପଖାଳ	ଅମୂଲ୍ୟ କୁମାର ନାୟକ	୨୧୧
ଜୟଗୀତି	ଗୌରୀ ପଣ୍ଡା	୨୧୩
ନିର୍ମମ ବିଦେଶୀ	ଆଶିଷ କୁମାର ସାହୁ	୨୧୪
ଷୋହଳ	ଅରୁଣ କୁମାର ଦାସ	୨୧୭
ମୋ ଓଡ଼ିଶା ମହାନ	ତରୁଣ କୁମାର ମିଶ୍ର	୨୧୯
ଅନ୍ଧା କାନୁନ୍	ଡଃ ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି	୨୨୧
ଉତ୍କଳ ଦିବସ	ଉତ୍ତରା ନାୟକ	୨୨୩
ବନ୍ଦେ ଉତ୍କଳ ଜନନୀ	ଗଗନ ବିହାରୀ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ	୨୨୫
ହେ ବୀର ଉତ୍କଳୀୟ	ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରାଣୀ ମହାନ୍ତି	୨୨୬
ଜୟ ଉତ୍କଳମାତା	ପଙ୍କଜିନୀ ଉପାଧ୍ୟାୟ	୨୨୮
ବୈତରଣୀ	ଡଃ ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୨୨୯
ପିଢ଼ି	ବିଜୟ କୁମାର ମୁଣ୍ଡା	୨୩୦
କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ରାଇଜ ମୋର	ସସ୍ମିତା ପଣ୍ଡା	୨୩୨
କାନ୍ଥୁଛି ପ୍ରକୃତି	ଶୁଭସ୍ମିତା ମହାପାତ୍ର	୨୩୪
ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଆସିବ	ଜୟନ୍ତ ଦାସ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ	୨୩୫
ମୋ ବିନା କାମ ବନ୍ଦ ହେବନାହିଁ	କିଶୋର ଶେଓଡ଼େ	୨୩୬
କରୁଛୁ ତୁ ମୋତେ ଯେତେ ପରୀକ୍ଷା	ଦିବାକର ନାୟକ	୨୩୮
ଅଭିଶପ୍ତା କୈକେୟୀ	ସୁହଂସ ଭୋଇ	୨୩୯

ପ୍ରକୃତି	ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା	୨୪୧
ଭେରି ସରି	ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଟି	୨୪୨
ଜୀବନ ଗାଥା	ଦୀପକ ରଞ୍ଜନ ଜେନା	୨୪୪
ପାଞ୍ଚାଳୀ ବିଳାପ	ରାମ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ	୨୪୫
ପରିବେଶ ଆମ ବନ୍ଧୁ	ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ	୨୪୬
ନିର୍ବାସିତ ଓଡ଼ିଆ	ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ	୨୪୭
ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ		୨୪୯
ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ପୁରୁଷର ବେଦନା	ଅଜୟ କୁମାର ରାଉତ	୨୫୦
ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ଚିତ୍ରକଳା	ଦେବସ୍ମିତା ମହାରଣା	୨୬୮
ମୋ ଭାଷା ମୋ ପରିଚୟ କି ?	ଗୌରୀ ପଣ୍ଡା	୨୮୯
ରାମନବମୀର ଇଶ୍ଵରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା	ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ	୨୯୧
ଦୁଇଟି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମସ୍ତିଷ୍କ	ଅସିତ ମହାନ୍ତି	୨୯୭
କ୍ଷମା	ରୀତାରାଣୀ ଦାଶ	୩୦୦
ସତ୍ୟତା	ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୩୦୩
ପୁସ୍ତକ	ମଧୁସ୍ମିତା ସାହୁ	୩୦୫
ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତି ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଜଗତ	ଅଙ୍କିତ ସାହୁ	୩୧୭
ଗୋଷ୍ଠିଗତ ପ୍ରବଞ୍ଚନାରେ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଣିଷ ସମାଜପଙ୍କଜ କୁମାର ପାଣିଗ୍ରାହୀ		୩୨୦
ବିଶେଷ ସୂଚନା		୩୩୨

ସମ୍ବାଦକୀୟ

ନମସ୍କାର

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ବିଶେଷ ବିଷୁବ ସଂସ୍କରଣ ସହ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ମହାବିଷୁବ ସଂକ୍ରାନ୍ତି, ପଶା ସଂକ୍ରାନ୍ତି ଉପଲକ୍ଷେ ଆହ୍ୱାନ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣାଉଛି । ଓଡ଼ିଆ ନବବର୍ଷର ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ । ଆଶା କରୁଛି ଆପଣଙ୍କ ଏହି ବର୍ଷ ସୁଖ ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟ ଓ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟରେ ବିତିବ । ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ କରନ୍ତୁ । ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓ ଦେଶର ଉନ୍ନତି ହେଉ । ସମାଜରେ ଶାନ୍ତି ଓ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟର ବାତାବରଣ ଅନୁଭୂତ ହେଉ ।

ଚଳିତ ମାସର କିଛି ବିଶେଷ ଖବର ଯାହା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିଛି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତିଯୋଗୀତାମୂଳକ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲାଭପ୍ରଦ ହୋଇପାରେ । ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ମାସର ସମସ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଖବର ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଆଣି ଦେଉଛି ।

ଆମେରିକାର ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ଜେନେଟିକ୍ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ମାଧ୍ୟମରେ ୧୨ ହଜାର ବର୍ଷ ତଳେ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବା ଡାୟାର ଓଲ୍ଲୁ (ଆମେରିକାରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଏକ ପ୍ରଜାତିର ଗଧିଆ) ପରି ୩ଟି ଗଧିଆ ଶାବକ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଶାବକମାନେ ଏବେ ୬ ମାସର ହୋଇଥିବାବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଗୁପ୍ତ ଏବଂ ନିରାପଦ ସ୍ଥାନରେ ରଖାଯାଇଛି । ବିଲୁପ୍ତ ପ୍ରଜାତିଙ୍କୁ ପୁନଃ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଆମେରିକାର ଟେକ୍ସାସ୍ଥିତ ବାୟୋ ଟେକ୍ନୋଲୋଜି କମ୍ପାନୀ କୋଲୋସଲ୍ ବାୟୋ ସାଇନ୍ସେସ୍ ପକ୍ଷରୁ ଏହି ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଛି ।

ତାହାର ଓଲ୍ଲୁ ଉପରେ ଗବେଷଣା କରୁଥିବା ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ କହିଛନ୍ତି, ଏହି ୩ ଗପିଆ ଶାବକଙ୍କ ନାମ ରୋମୁଲସ, ରେମସ ଏବଂ ଖଲିସି ରଖାଯାଇଛି । ସେମାନଙ୍କର କେଶ ଲମ୍ବା ଏବଂ ଧଳା ରହିଛି । କୋଲୋସଲର ମୁଖ୍ୟ ବୈଜ୍ଞାନିକ ବେଥ୍ ସାପିରୋ କହିଛନ୍ତି, ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ପ୍ରାଚୀନ ଜୀବାଶ୍ମରୁ ତାହାର ଓଲ୍ଲୁର ତିଏନ୍-ଏ ବାହାର କରିଥିଲେ । ଆମେରିକାର ଓହ୍ରିଫୋରୁ ମିଳିଥିବା ତାହାର ଓଲ୍ଲୁର ୧୨ ହଜାର ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ଦାନ୍ତ ଏବଂ ଇଦାହୋରୁ ମିଳିଥିବା ୭୨ ହଜାର ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ଖପୁରି ଖଣ୍ଡରୁ ଗପିଆଙ୍କ ଏହି ବିଲୁପ୍ତ ପ୍ରଜାତିର ବିଶେଷ ଗୁଣ ସମ୍ପର୍କରେ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ।

ଆସାମର ଜାଟିଙ୍ଗା ନାମକ ଏକ ଛୋଟ ଗାଁରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ସେପ୍ଟେମ୍ବରରୁ ନଭେମ୍ବର ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅଜଣା ଘଟଣା ଘଟିଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରଜାତିର ପକ୍ଷୀମାନେ ରାତିରେ ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚି ଗଛ, ଘର, ଓ ମାଟିରେ ଅଛାଡି ଭଲି ପଡ଼ି ମରିଯାଆନ୍ତି । ଏହାକୁ ଅନେକେ “ପକ୍ଷୀ ଆତ୍ମହତ୍ୟା” ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି । ଏହି ରହସ୍ୟମୟ ଘଟଣା ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କୁ ଓ ଗବେଷକମାନଙ୍କୁ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ଧରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଆସୁଛି ।

ଜାଟିଙ୍ଗା ଆସାମର ଦିମା ହାସାଓ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଯାହା ଗୁଆହାଟୀରୁ ପ୍ରାୟ ୩୩୦ କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ରହିଛି । ଏହି ଗାଁରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏହି ସମୟରେ, ବିଶେଷତଃ କୁହୁଡ଼ି ଓ ମେଘୁଆ ରାତିରେ, ପକ୍ଷୀମାନେ ଅଜ୍ଞାତ କାରଣରୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହରାଇ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି । ଟାଇଗର ବିଟର୍ନ, କିଙ୍ଗଫିସର, ଲିଟିଲ ଇଗ୍ରେଟ ଭଳି ଅନେକ ପ୍ରଜାତିର ପକ୍ଷୀ ଏହି ଘଟଣାରେ ଜଡ଼ିତ ।

କାରଣ କ’ଣ ହୋଇପାରେ ?

ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ଏହି ଘଟଣା ପଛରେ ଅନେକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ କାରଣ ଖୋଜିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି । କେହି କେହି ମନେକରନ୍ତି ଯେ ଗାଁରେ ଜଳୁଥିବା ଆଲୋକ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରେ, ଯାହା ଫଳରେ ସେମାନେ ବାଟବଣା ହୋଇ ଆଘାତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।

ହୁଅନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଏକ ତତ୍ତ୍ୱ ଅନୁଯାୟୀ, ଉଚ୍ଚତା, ପ୍ରବଳ ପବନ, ଓ କୁହୁଡ଼ି ପାଗ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଦିଗହରା କରିଦେଇଥାଏ । ଏହାଛଡ଼ା, କେତେକ ଗବେଷକ ମନେକରନ୍ତି ଯେ ଏହି ଅଞ୍ଚଳର ଭୂ-ରୁମ୍ବକୀୟ ଅସ୍ଥାୟୀବିକତା ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ନାଭିଗେସନ କ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ।

ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକେ ଏହି ଘଟଣାକୁ ଅପ୍ରାକୃତିକ ଶକ୍ତି ସହ ଯୋଡ଼ିଥାନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ଅନେକେ ଏହାକୁ “ଦୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା”ର କାରସାଦି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନେକ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକେ ଏହାକୁ ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ଘଟଣା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହାକୁ “ଦେବତାଙ୍କ ଉପହାର” ଭାବେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ।

୧୯୭୦ ଦଶକରେ ଇ.ପି. ଜୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପକ୍ଷୀବିଜ୍ଞାନୀମାନେ ଜାତିଙ୍ଗାରେ ଏହି ଘଟଣାର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ମନେକରିଥିଲେ ଯେ ଆସାମରେ ବନ୍ୟା ଯୋଗୁଁ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ପ୍ରାକୃତିକ ବାସସ୍ଥାନ ନଷ୍ଟ ହେଉଛି, ଯାହା ଫଳରେ ସେମାନେ ପ୍ରବାସ କରୁଛନ୍ତି । ଜାତିଙ୍ଗା ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରବାସ ପଥରେ ପଡ଼ୁଛି, ଯେଉଁଠାରେ ପାଗ ଓ ଆଲୋକ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଗଭ୍ରାନ୍ତ କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂରକ୍ଷଣବାଦୀମାନେ ଏହି ଘଟଣା ସମ୍ପର୍କରେ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକଙ୍କୁ ସଚେତନ କରୁଛନ୍ତି । ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଶିକାର କରିବା ବଦଳରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାକୁ ସେମାନେ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହାଛଡ଼ା, ଅତ୍ୟଧିକ ଆଲୋକ ବ୍ୟବହାର ହ୍ରାସ କରି ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁହାର କମାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ଚାଲିଛି ।

ଆମେରିକାର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଡୋନାଲ୍ଡ୍ ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ଚାଉନା ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ଶୁଳ୍କ ବୃଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ ଅଧିକାଂଶ ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ଜାଣିତ ଅତିରିକ୍ତ ଶୁଳ୍କ ୧୪୫%କୁ ପହଞ୍ଚିଛି ।

ଟ୍ରମ୍ପ ରୁଧିର କେତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଦେଶ ଉପରେ ନୂତନ ଶୁଳ୍କ ବୃଦ୍ଧିକୁ ୯୦ ଦିନ ପାଇଁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିଥିବା ବେଳେ, ସେ ଚାଉନା ଆମଦାନୀ ଉପରେ ନୂତନ ଶୁଳ୍କ ୧୨୫% ବୃଦ୍ଧି

କରି ବେଜିଂ ଉପରେ ଚାପ ବୃଦ୍ଧି କରିଛନ୍ତି । ଏହି ସଂଖ୍ୟା ଚଳିତ ବର୍ଷ ଆରମ୍ଭରେ ପ୍ରଚଳିତ ୨୦% ଶୁଳ୍କ ଉପରେ ଆଧାରିତ, ଯାହା ଫେଣ୍ଟାନିଲ୍ ଯୋଗାଣ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ଚାଇନାର ସମ୍ପୃକ୍ତିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି । ଚଳିତ ବର୍ଷ ଚାଇନା ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ଟ୍ରମ୍ପ ଲାଗୁ କରିଥିବା ମୋଟ ଶୁଳ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନ ୧୪୫% ରହିଛି, ଯାହା ପୂର୍ବ ପ୍ରଶାସନର ପୂର୍ବ ଶୁଳ୍କ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଛି ।

ଟ୍ରମ୍ପ ରୁପବାର ଚାଇନା ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ୧୨୫% ଶୁଳ୍କ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପରେ ହାଇଟ୍ ହାଉସ୍ ସ୍ୱଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହା ପୂର୍ବ ୨୦% ଶୁଳ୍କ ସହିତ ଅତିରିକ୍ତ ଥିଲା । କ୍ୟାବିନେଟ୍ ବୈଠକରେ ଭାଷଣ ଦେଇ ଟ୍ରମ୍ପ ତାଙ୍କର ଶୁଳ୍କ ନୀତିକୁ ଠିକ୍ ବୋଲି କହିଥିଲେ, ଯାହା ବିଶ୍ୱ ବଜାରକୁ ଦୋହଲାଇ ଦେଇଛି, କହିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେରିକା “ବହୁତ ଭଲ ସ୍ଥିତିରେ ଅଛି ।” “ଦେଶ କିପରି ଚାଲିଛି ସେଥିରେ ଆମେ ବହୁତ ଖୁସି । ଆମେ ବିଶ୍ୱ ଆମ ସହିତ ନ୍ୟାୟପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ,” ଟ୍ରମ୍ପ କହିଛନ୍ତି ।

ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଡୋନାଲ୍ଡ ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ବିଶାଳ ଶୁଳ୍କ ପ୍ରତିଜବାବରେ ଚାଇନା ଆମେରିକୀୟ ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ୧୨୫ ଶୁଳ୍କ ଲଗାଇବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛି । ସେପଟେ ଆମେରିକାକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ସି ଜିନପିଙ୍ଗ୍ ଯୁରୋପୀୟ ସଂଘକୁ ବେଜିଂ ସହିତ ହାତ ମିଳାଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ।

ଆମେରିକା ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଡୋନାଲ୍ଡ ଟ୍ରମ୍ପ ଏକତରଫା ଭାବେ ଚାଇନା ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ୧୪୫% ଟାରିଫ୍ ବୃଦ୍ଧି ଘୋଷଣା କରିଥିବା ଶୁକ୍ରବାର ବେଜିଂ ଦର୍ଶାଇଛି । ଚାଇନା ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଶି ଜିନ୍‌ପିଙ୍ଗ୍ ଏହାର ମୁକାବିଲା ପାଇଁ ଯୁରୋପୀୟ ସଂଘ (ଇୟୁ)କୁ ବେଜିଂ ସହ ହାତ ମିଳାଇବା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ଜିନ୍‌ପିଙ୍ଗ୍ଙ୍କ ଏହି ଅପିଲ୍‌ର କିଛି ଘଣ୍ଟା ପରେ ବେଜିଂ ଆମେରିକୀୟ ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ୨ ଦିନ ତଳେ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ୮୪% ଟାରିଫ୍‌କୁ ୧୨୫% ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଛି । ଚାଇନା ବହିର୍ବ୍ୟାପାର ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ କହିଛି,

ଆମେରିକା ପକ୍ଷରୁ ଅଧିକ ଟାରିଫ୍ ବୃଦ୍ଧି କରାଗଲେ ବେଜିଂ ତାକୁ ଅଣଦେଖା କରିବ । କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନର ଟାରିଫ୍ ସ୍ତରରେ ଆମେରିକାରୁ ଚାଇନାକୁ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନି କରାଗଲେ ତାହା ଆଉ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବା ଅବସ୍ଥାରେ ନାହିଁ । ୱାଶିଂଟନ୍ ପରୁ ଦିନକୁ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ଟାରିଫ୍ ଲଦାଯିବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ପରିସ୍ଥିତି ଉପୁଜାଇଛି । ବ୍ୟବହାରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖିଲେ ଆମେରିକାର ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ଏକ ସଂଖ୍ୟାଖେଳରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ଆମେରିକା ଆଗକୁ ଟାରିଫ୍ ନମ୍ବର ଗେମ୍ ଜାରି ରଖିଲେ ଆମେ ଏହା ଉପରେ ଆଉ କୌଣସି ଜବାବୀ ପଦକ୍ଷେପ ନେବୁ ନାହିଁ ବୋଲି ଚାଇନା ବହିର୍ବ୍ୟାପାର ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ମୁଖପାତ୍ର ଲିନ୍ ଜିଆନ୍ କହିଛନ୍ତି । ବେଜିଂ ଆହୁରି କହିଛି ଯେ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଟ୍ରମ୍ପ ଟାରିଫ୍ ବୃଦ୍ଧିର ଏହି ସଂଖ୍ୟାଖେଳ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ଏହାର ପ୍ରଭାବରେ ଅନ୍ୟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ, ସେଥିଲାଗି ଆମେରିକା ନିଜକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ କରିବା ଉଚିତ ।

ଆମେରିକା ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଟ୍ରମ୍ପ ବୁଧବାର ୭୫ ଦେଶ ଉପରେ ପୂର୍ବ ଘୋଷିତ ରେସିପ୍ରୋକାଲ ଟାରିଫ୍‌କୁ ୯୦ ଦିନ ପାଇଁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଚାଇନାରୁ ଆମେରିକାକୁ ଆମଦାନୀ ହେଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବୁଧବାରଠାରୁ ଲାଗୁ ୧୦୪% ଟିକସକୁ ପୁଣି ୧୨୫% ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷେ ଚାଇନା ସବୁ ପ୍ରକାର ଆମେରିକୀୟ ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ଟାରିଫ୍‌କୁ ୩୪%ରୁ ୮୪% ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲା । ଏହା ଏପ୍ରିଲ ୧୦ ଗୁରୁବାରଠାରୁ ଲାଗୁହେବ ଏବଂ ଏହି ଲଢ଼େଇ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲଢ଼ାଯିବ ବୋଲି ଚାଇନା ଅଧିକାରୀମାନେ ପଣ କରିଥିଲେ । ଏହାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାରେ ଟ୍ରମ୍ପ ଚାଇନା ଉପରେ ଟାରିଫ୍‌କୁ ୧୪୫% ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଚାଇନାର ସରକାରୀ ନ୍ୟୁଜ୍ ଏଜେନ୍ସି ଶିନ୍‌ହୁଆ ପକ୍ଷରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଜିନ୍‌ପିଙ୍ଗ୍ ଇୟୁ ରାଷ୍ଟ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେରିକାର ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ଉପରେ ସତର୍କ କରାଇଛନ୍ତି । ଏଥିସହ ୱାଶିଂଟନ୍ ସହିତ

ଚାଲିଥିବା ଟ୍ରେଡ୍ ଓୟାରୁ ମୁକୁଳି ଚାଇନାକୁ ସହଯୋଗ କରିବା ସମୟ ଆସିଯାଇଛି ବୋଲି ଜିନ୍‌ପିଙ୍ଗ୍ ଅପିଲ୍ କରିଥିବା ଶିନ୍‌ହୁଆରେ ପ୍ରକାଶିତ ଏକ ରିପୋର୍ଟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ, ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଆମେରିକାର ଟାରିଫ୍ ବୃଦ୍ଧିକୁ ନେଇ ଚାଇନା ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଙ୍ଗଠନ (ଡବ୍ଲ୍ୟୁଟିଓ)ରେ ଏକ ଲ'ସ୍ତ୍ୟୁଟ୍ ଫାଇଲ୍ କରି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଦାବି କରିଛି । ଦୁଇଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଲାଗିରହିଥିବା ଟାରିଫ୍ ଯୁଦ୍ଧ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମୋଟ ଘରୋଇ ଉତ୍ପାଦ (ଜିଡିପି)କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରି ବୈଶ୍ୱିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧିରେ ଅନ୍ତରାୟ ସାଜିପାରେ ବୋଲି ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ବାଣିଜ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର (ଆଇଟିସି) ଏକ୍‌ଜିକ୍ୟୁଟିଭ୍ ଡାଇରେକ୍ଟର ପାମେଲା କୋକ୍ ହାମିଲ୍ଟନ୍ ଚେତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆମେରିକା ଓ ଚାଇନା ମଧ୍ୟରେ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଡାରି ରହିଲେ ଦୁଇଦେଶର ବାଣିଜ୍ୟ ୮୦% ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହ୍ରାସ ପାଇପାରେ ବୋଲି ସେ କହିଛନ୍ତି ।

ଟାରିଫ୍ ଓୟାର ମାଧ୍ୟମରେ ବିଶ୍ୱରେ ଅସ୍ଥିରତା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ଆମେରିକା ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଡୋନାଲ୍ଡ୍ ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ପ୍ରଶାସନ ସ୍ଥାଗ୍‌ଫୋନ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ ସାମଗ୍ରୀକୁ ଟ୍ରମ୍ପ ଶୁଳ୍କରୁ ମୁକ୍ତ କରିଛି । ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ଅନେକ ଲୋକପ୍ରିୟ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଯୁକ୍ତିବିଦ୍ୟା ଉତ୍ପାଦ ପାଇଁ ଆମେରିକୀୟ ଗ୍ରାହକଙ୍କ ଉପରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରଭାବକୁ ହ୍ରାସ କରିବ ।

ଶୁକ୍ରବାର ବିଲମ୍ବିତ ରାତିରେ ଆମେରିକାର କଷ୍ଟମ୍ଭ ଏବଂ ସୀମା ସୁରକ୍ଷା ପକ୍ଷରୁ ଜାରି ଏକ ନୋଟିସରେ ଏହି ଛାଡ଼ରେ ଚାଇନାରୁ ଆମେରିକାକୁ ଆସୁଥିବା ସ୍ଥାଗ୍‌ଫୋନ ଏବଂ ଏହାର ଉପାଦାନ ସମେତ ଅନେକ ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ ସାମଗ୍ରୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ଯାହା ଉପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ୧୪୫ ପ୍ରତିଶତ ଅତିରିକ୍ତ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ ହୋଇଛି । ସେହି ସମୟରେ, ଅଧିକାଂଶ ଆମେରିକୀୟ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ମୂଳ ୧୦

ପ୍ରତିଶତ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଚାଇନା ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ୧୨୫ ପ୍ରତିଶତ ଅତିରିକ୍ତ ଶୁଳ୍କରୁ ସେମିକଣ୍ଡକ୍ଷରଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଏହି ଛାଡ଼ ଚଳିତ ମାସର ଆରମ୍ଭରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ବ୍ୟାପକ ୧୦ ପ୍ରତିଶତ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଚାଇନାରୁ ଆମଦାନୀ ହେଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ଅତିରିକ୍ତ ଦଣ୍ଡାତ୍ମକ ଟିକସର ପରିସରକୁ ହ୍ରାସ କରେ । ଛାଡ଼ ପାଇଥିବା ଅନେକ ଜିନିଷ ସାଧାରଣତଃ ଆମେରିକାରେ ତିଆରି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ହାର୍ଡ ଡ୍ରାଇଭ ଏବଂ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପ୍ରୋସେସର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନର ସାମଗ୍ରୀ ବାଣିଜ୍ୟ ପରିଷଦର ପ୍ରଥମ ବାର୍ଷିକ ବୈଠକର ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିନରେ, ଆମେରିକା ‘ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ’ ଅଧୀନରେ ‘ପାରସ୍ପରିକ ଶୁଳ୍କ’ ବିଷୟ ଯୋଡ଼ିଛି ଏବଂ ତଥାକଥିତ ‘ପାରସ୍ପରିକ ଶୁଳ୍କ’ ଲାଗୁ କରିବାର ଏହାର ଗ୍ୟାଙ୍ଗ୍‌ଷ୍ଟର ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିଛି । ଚାଇନା ପ୍ରତିନିଧି ଏହାର କଡ଼ା ଜବାବ ଦେଇଥିଲେ । ଚାଇନା ପ୍ରତିନିଧି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଅନୁଷ୍ଠିତ ବୈଠକରେ ଚାଇନା ‘ପାରସ୍ପରିକ ଶୁଳ୍କ’ ସମ୍ପର୍କରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିଜର ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା ।

ଆମେରିକାର ଏକପାଖିଆ ବାଣିଜ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଚାଇନା ଗଭୀର ଭାବରେ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି, ଯାହା ବିଶ୍ୱ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଏକ ବଡ଼ ଅନିଶ୍ଚିତତା ଭିତରକୁ ଠେଲି ଦେଇଛି । ଆମେରିକା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଦିନ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ଏବଂ ଉତ୍ତଥାନ ପତନ ସମସ୍ତ ଦେଶ ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟ ବିଶେଷକରି ବିକାଶଶୀଳ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ସ୍ଥିର ପରିବେଶକୁ ନଷ୍ଟ କରୁଛି । ଜାତୀୟ ସୁରକ୍ଷାର ଯେକୌଣସି ଅପବ୍ୟବହାରକୁ ଚାଇନା ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ବିରୋଧ କରେ ।

୨୭/୧୧ ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତହଜର ହୁସେନ ରାଣାକୁ ଆମେରିକାରୁ

ଭାରତ ଅଣାଯିବା ପରେ, ୨୦୧୧ ମସିହାରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦିଙ୍କ ଏକ ପୁରୁଣା ପୋଷ୍ଟ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ଭାଇରାଲ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଭାରତର ସାର୍ବଭୌମତ୍ୱ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଥିବା ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣରେ ଆମେରିକାର କୋର୍ଟ ରାଣାଙ୍କୁ ସିଧାସଳଖ ସମ୍ପୃକ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପରେ ଏହି ପୋଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିଲା ।

୨୦୧୧ ମସିହାରେ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦି ଗୁଜରାଟର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବାବେଳେ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଏକ୍ସରେ ଟୁଇଟ୍ କରି ଲେଖିଥିଲେ, ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣରେ ତତ୍ତ୍ୱର ରାଣାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଘୋଷଣା କରିବା ଆମେରିକାର କୋର୍ଟ ଭାରତର ସାର୍ବଭୌମତ୍ୱର ଅପମାନ ଏବଂ ଏହା ଆମର ବୈଦେଶିକ ନୀତିର ଏକ ବଡ଼ ବିଫଳତା ।

ଏହି ଟୁଇଟର ୧୪ ବର୍ଷ ପରେ ରାଣାଙ୍କୁ ଆମେରିକାରୁ ଭାରତ ଅଣାଯାଇଛି । ସୋସିଆଲ ମିଡିଆ ଯୁଦ୍ଧସମୟରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦିଙ୍କ ପୁରୁଣା ଟୁଇଟ୍‌କୁ ଶେୟାର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରି ଜଣେ ଯୁଦ୍ଧସ ଲେଖିଛନ୍ତି, ନେତା ହେଉଛନ୍ତି ଯିଏ ତାଙ୍କ କଥା ପାଳନ କରନ୍ତି । ଆଉ ଜଣେ ଯୁଦ୍ଧସ କହିଛନ୍ତି, ଆପଣ ଏହା କରିଦେଖାଇଦେଲେ ସାର୍ ! ସାଲୁଟ ଏବଂ ଧନ୍ୟବାଦ । ସେହିପରି ଆଉ ଜଣେ ଯୁଦ୍ଧସ ଲେଖିଛନ୍ତି, ମୋଦି ଅଛନ୍ତି ତ ସବୁ ସମ୍ଭବ ।

ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ, ରାଣାଙ୍କୁ ଏକ ସୂତନ୍ତ୍ର ବିମାନ ଯୋଗେ ଗୁରୁବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଏପ୍ରିଲ ୧୦ ତାରିଖରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଅଣାଯାଇଥିଲା । ଏବେ ରାଣାଙ୍କୁ ୧୮ ଦିନ ପାଇଁ ଜାତୀୟ ତଦନ୍ତ ସଂସ୍ଥା (NIA) ର ହେପାଜତକୁ ପଠାଯାଇଛି । ତତ୍ତ୍ୱର ରାଣା ଜଣେ ପାକିସ୍ତାନୀ ବଂଶୋଦ୍ଭବ କାନାଡିଆନ ନାଗରିକ । ସେ ପୂର୍ବରୁ ପାକିସ୍ତାନ ସେନାରେ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଥିଲେ । ୨୦୦୮ ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣରେ ତାଙ୍କ ନାମ ଉଠିଥିଲା । ଏହି ଆକ୍ରମଣରେ ୧୬୬ ଜଣ ଲୋକ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲେ ।

ଜାତୀୟ ତଦନ୍ତ ସଂସ୍ଥା (NIA) ୨୬/୧୧ ମୁମ୍ବାଇ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣର ମୁଖ୍ୟ

ଅଭିଯୁକ୍ତ ତହତର ରାଣାଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ପଚରାଉଚରା କରୁଛି । ଫୋନରେ କଥା ହେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ରାଣା ଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଏଜେନ୍ସି ତାଙ୍କ ସ୍ୱର ନମୁନା ବା ଭଏସ ସାମ୍ପଲ ଏବଂ ହାତଲେଖା ନମୁନା ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି । ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ, ରାଣାଙ୍କ ଉପରେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପରୀକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହି ପରୀକ୍ଷା ଏଜେନ୍ସିର ତଦନ୍ତକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବ ।

ଯଦି ତହତର ରାଣା ଭଏସ ସାମ୍ପଲ ଦେବାକୁ ମନା କରନ୍ତି, ତେବେ NIA କୋର୍ଟରେ ଆବେଦନ କରିପାରିବ । ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କେବଳ ସ୍ୱର ନମୁନା ନିଆଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ମନା କରନ୍ତି ତେବେ ଏଜେନ୍ସି କୋର୍ଟକୁ କହିପାରିବ ଯେ ଏହି ନମୁନା ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ । ରାଣାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଥିବା ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ରରେ ଏହି ଅସ୍ୱୀକାର ମହଙ୍ଗା ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରେ । ରାଣାଙ୍କ ଭଏସ ସାମ୍ପଲ NIA ମୁଖ୍ୟାଳୟରେ ହିଁ ନିଆଯାଇପାରିବ, ଯାହା ପାଇଁ ଗୃହ ମନ୍ତ୍ରାଳୟର CFSLର ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନିଆଯିବ ।

ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣର ମାଷ୍ଟରମାଇଣ୍ଡ ତହତର ରାଣାଙ୍କ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପଚରାଉଚରାରୁ ଅଧିକାରୀମାନେ ସନ୍ତୋଷଜନକ ସୂଚନା ପାଇପାରି ନାହାଁନ୍ତି । କୁହାଯାଉଛି ଯେ ରାଣାଙ୍କୁ ପ୍ରାୟ ତିନି ଘଣ୍ଟା ଧରି ପଚରାଉଚରା କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ସମୟରେ ସେ ବାରମ୍ବାର ‘ମୋର ମନେ ନାହିଁ’ ଏବଂ ‘ମୁଁ ଜାଣି ନାହିଁ’ ଭଳି ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ।

ପଚରାଉଚରା ସମୟରେ, ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀମାନେ ରାଣାଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କ ପରିବାର, ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ ସୂଚନା ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଏଡ଼ାଇ ଚାଲିଥିଲେ । ଏଜେନ୍ସିଗୁଡ଼ିକ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ରାଣା ଜାଣିଶୁଣି ସହଯୋଗ କରୁନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ରାଣା ଭାରତର ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଯୋଗ, କାରଣ ସେ ପାକିସ୍ତାନ ସ୍ଥିତ

ଆତଙ୍କବାଦୀ ସଂଗଠନ ଲସ୍କର-ଏ-ତୈବା ଏବଂ ଆଇଏସଆଇ ସହଯୋଗରେ ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରରେ ସାମିଲ ଥିବା ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ ।

ଆମେରିକାରୁ ଭାରତକୁ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ ପରେ ଗୁରୁବାର ରାଣା ନୂଆଦିଲ୍ଲୀର ପାଲମ ବିମାନବନ୍ଦରରେ ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ଜାତୀୟ ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା (NIA) ତାଙ୍କୁ ହେପାଜତକୁ ନେଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, ରାଣାଙ୍କୁ ପଟିଆଲା ହାଉସ ସ୍ଥିତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର NIA କୋର୍ଟରେ ହାଜର କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରୁ ତାଙ୍କୁ ୧୮ ଦିନିଆ ହେପାଜତକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏନଆଇଏ ଏବେ ରାଣାଙ୍କୁ ୨୦୦୮ ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ବିଷୟରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ପଚରାଉଚରା କରିବ, ଯେଉଁଥିରେ ୧୬୬ ଜଣ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲେ ଏବଂ ୨୩୮ ରୁ ଅଧିକ ଆହତ ହୋଇଥିଲେ ।

କୋର୍ଟରେ ହାଜର ସମୟରେ, NIA କହିଛି ଯେ ରାଣାଙ୍କୁ ପଚରାଉଚରା ମାଧ୍ୟମରେ ଆକ୍ରମଣରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନେତୃତ୍ୱକୁ ଠାବ କରାଯିବ । ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା କହିଛି ଯେ ଏହି ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ ଭାରତର ଆତଙ୍କବାଦ ବିରୋଧରେ ଲଢ଼େଇରେ ଏକ ବଡ଼ ସଫଳତା ।

ତହଜର ରାଣାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣକୁ ନେଇ ରାଜନୀତି ତୀବ୍ର ହେବାରେ ଲାଗିଛି । କଂଗ୍ରେସ ଏବଂ ଭାଜପା ନେତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେୟ ନେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଚାଲିଛି । ବରିଷ୍ଠ କଂଗ୍ରେସ ନେତା ଦିଗବିଜୟ ସିଂହ ଶନିବାର ଏକ ବଡ଼ ବୟାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ୨୬/୧୧ ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତହଜର ରାଣାଙ୍କୁ ଭାରତକୁ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ କେବଳ ଯୁପିଏ ସରକାରଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି । ସେ ଆହୁରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦିଙ୍କୁ ଶ୍ରେୟ ଦେବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

‘ଯୁପିଏ ସରକାର ଠିକ ସମୟରେ ରାଣାଙ୍କ ନାମ ଯୋଡ଼ିଥିଲେ’

ଦିଗବିଜୟ ସିଂହ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତତ୍ତ୍ୱର ରାଣା ୨୭/୧୧ ଆକ୍ରମଣରେ ସାମିଲ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ କେବଳ ଯୁଦ୍ଧିଏ ସରକାର ଯୋଗୁଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଥିଲା । ଯୁଦ୍ଧିଏ ସରକାର ଠିକ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ନାମ ତଦନ୍ତରେ ରଖିଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଆମେରିକାରେ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା । ୧୪ ବର୍ଷ ଜେଲଦଣ୍ଡ ସମାପ୍ତ କରିବା ପରେ, ତାଙ୍କୁ ଭାରତକୁ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା କଂଗ୍ରେସ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିପାଇଁ ମୋଦିଜୀ କୌଣସି ଶ୍ରେୟ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଏପ୍ରିଲ ୧୦ରେ କଂଗ୍ରେସ ନେତା ପି ଚିଦାମ୍ବରମ ତତ୍ତ୍ୱର ରାଣାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ ପାଇଁ ମୋଦି ସରକାରଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରିଥିଲେ । ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯୁଦ୍ଧିଏ ସରକାର ଏଥିପାଇଁ ଭୁମି ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିଥିଲେ । ଚିଦାମ୍ବରମ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଫେବୃଆରୀ ୨୦୨୫ରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦି ଏବଂ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଟ୍ରମ୍ପ ଏକ ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୁଦ୍ଧିଏ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କରାଯାଇଥିବା ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳାଫଳ ପାଇଁ ଶ୍ରେୟ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ।

୮ ଏପ୍ରିଲ ୨୦୨୫ରେ, ଆମେରିକୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ତତ୍ତ୍ୱର ରାଣାଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ତାଙ୍କୁ ୧୦ ଏପ୍ରିଲରେ ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ ଅଣାଯାଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଣା ୧୮ ଦିନ ପାଇଁ ହେପାଜତରେ ଅଛନ୍ତି । ଜାତୀୟ ତଦନ୍ତ ସଂସ୍ଥା (NIA) ତାଙ୍କୁ ପଚରାଉଚରା କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ୨୪ ବର୍ଷୀୟ ତତ୍ତ୍ୱର ରାଣା ଜଣେ ପାକିସ୍ତାନୀ ବଂଶୋଦ୍ଭବ କାନାଡିଆନ ନାଗରିକ । ମୁମ୍ବାଇ ଆକ୍ରମଣରେ ସମ୍ପୃକ୍ତି ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଆମେରିକାର ଚିକାଗୋରୁ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭାରତରେ ୧୦ଟି ଆପରାଧିକ ମାମଲାରେ ମାମଲା ରୁଜୁ ହେବ ।

ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ବିଶ୍ୱର ସବୁଠାରୁ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିବା ମାଇକ୍ରୋସଫ୍ଟର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ବିଲ ଗେଟ୍ସଙ୍କୁ ନେଇ ଏବେ ଚର୍ଚ୍ଚା ଜୋର ଧରିଛି । ବିଲ ଗେଟ୍ସ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ୯୯

ପ୍ରତିଶତ ଦାନ କରିବାକୁ ଘୋଷଣା କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଗେଟ୍‌ସଙ୍କ ଘୋଷଣା ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେବଳ ୧ ପ୍ରତିଶତ ସମ୍ପତ୍ତି ଛାଡ଼ିବେ ଏବଂ ବାକି ସମ୍ପତ୍ତି ଦାନ କରାଯିବ । ଏବେ ବଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ବିଲ ଗେଟ୍‌ସ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁ ୧ ପ୍ରତିଶତ ସମ୍ପତ୍ତି ଛାଡ଼ିଯିବେ ତାହାର ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ କ'ଣ ହେବ ? ବିଲ ଗେଟ୍‌ସ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ୧ ପ୍ରତିଶତ ସମ୍ପତ୍ତି ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କୋଟିପତି କରିପାରିବ ।

ବିଲ ଗେଟ୍‌ସ ଏବଂ ମେଲିଣ୍ଡା ଗେଟ୍‌ସ ୨୭ ବର୍ଷ ଧରି ଏକାଠି ରହିବା ପରେ ୨୦୨୧ ମସିହାରେ ଛାଡ଼ପତ୍ର ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉଭୟ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ଏହି ଦମ୍ପତିଙ୍କ ଔରସରୁ ତିନୋଟି ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି; ଝିଅ ଜେନିଫର କ୍ୟାଥରିନ ଗେଟ୍‌ସ (୨୮), ପୁଅ ରୋରି ଜନ ଗେଟ୍‌ସ (୨୭) ଏବଂ ଫୋବି ଆଡେଲ ଗେଟ୍‌ସ (୨୨) । ବିଲ ଗେଟ୍‌ସ କହିଛନ୍ତି, ସେ ଚାହାଁନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ମୋହରେ ନ ରୁହନ୍ତୁ । ନିଜେ କିଛି କରନ୍ତୁ ଏବଂ ନିଜର ପରିଚୟ ତିଆରି କରନ୍ତୁ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ତାଙ୍କର ୯୯ ପ୍ରତିଶତ ସମ୍ପତ୍ତି ଦାନ କରିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର କେବଳ ୧ ପ୍ରତିଶତ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବ ।

ମାଇକ୍ରୋସଫ୍ଟର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ବିଲ ଗେଟ୍‌ସ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ବିଶ୍ୱର ସବୁଠାରୁ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ରାଜତ୍ୱ କରିଆସୁଥିଲେ । ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କର ମୋଟ ସମ୍ପତ୍ତି ୧୨୨ ବିଲିୟନ ଡଲାର, ଯାହା ଭାରତୀୟ ଟଙ୍କାରେ ପ୍ରାୟ ୧୩,୯୦୦ ବିଲିୟନ ଟଙ୍କା । ବିଲ ଗେଟ୍‌ସ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ତାଙ୍କ ଫାଉଣ୍ଡେସନ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଏକ ବଡ଼ ଅଂଶ ଦାନ କରିଆସୁଛନ୍ତି, ଯାହା ମାନବ କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।

ଯଦି ସେ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ୯୯ ପ୍ରତିଶତ ଦାନ କରନ୍ତି, ତେବେ ଏହାର ୧ ପ୍ରତିଶତ, ଅର୍ଥାତ୍ ୧.୨୨ ବିଲିୟନ ଡଲାର, ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯିବ । ଯଦି ଭାରତୀୟ ଟଙ୍କାରେ

ଗଣନା କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ କୋଟି କୋଟି ହେବ । ଏହିପରି, ମାତ୍ର ୧ ପ୍ରତିଶତ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ତାଙ୍କର ତିନିଜଣ ପିଲା ବିଶ୍ୱର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ତାଲିକାରେ ରହିବେ ।

ରାଜ୍ୟପାଳମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିବା ବିଲ ଉପରେ ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବା ଉଚିତ ବୋଲି ପ୍ରଥମଥର ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟଙ୍କ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ତାମିଲନାଡୁ ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରାଧୀନ ବିଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମୋଦନ ନ ଦେବାର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପରେ ଆସିଛି ।

ତାମିଲନାଡୁ ମାମଲାରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରି ବିଚାରପତି ଜେବି ପାରଦିଞ୍ଜାଲା ଏବଂ ଆର ମହାଦେବନଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ କହିଛନ୍ତି, ଧାରା ୨୦୧ ଅନୁଯାୟୀ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ନ୍ୟାୟିକ ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ । ଧାରା ୨୦୧ ଅନୁଯାୟୀ, ଯେତେବେଳେ ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ବିଲ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଏ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଘୋଷଣା କରିବେ ଯେ ସେ ବିଲ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରିବେ କିମ୍ବା କରିବେ ନାହିଁ । ତଥାପି, ସମ୍ବିଧାନରେ କୌଣସି ସମୟ ସୀମା ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି, ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କର “ପକେଟ ଭିଟୋ” ନାହିଁ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଏହାକୁ ସମ୍ମତି ଦେବାକୁ ପଡିବ କିମ୍ବା ସ୍ଥଗିତ ରଖିବାକୁ ପଡିବ ।

କୋର୍ଟ କହିଛନ୍ତି, ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ କୌଣସି ସମୟ ସୀମା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଧାରା ୨୦୧ ଅନୁଯାୟୀ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗକୁ ଏହି ସାଧାରଣ ଆଇନ ନୀତିରୁ ମୁକ୍ତ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ତିନି ମାସରୁ ଅଧିକ ସମୟ ବିଳମ୍ବ ହେଲେ, ଉପଯୁକ୍ତ କାରଣ ରେକର୍ଡ କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ରାଜ୍ୟକୁ ଜଣାଇବାକୁ ପଡିବ, ଏକ ଦୁଇ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ

କହିଛନ୍ତି । ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କୁ ସୁପାରିଶ ପ୍ରାପ୍ତି ତାରିଖରୁ ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ ବିଲ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ । ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମନା କରିବା ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ପାଇଁ ଖୋଲା ଅଛି ବୋଲି ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ କହିଛନ୍ତି ।

କୋର୍ଟ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଯଦି ସମୟ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରା ନ ଯାଏ, ତେବେ ପୀଡିତମାନେ ରାଜ୍ୟ କୋର୍ଟର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇପାରିବେ । ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତାର ପ୍ରଶ୍ନ ଯୋଗୁ ଯଦି କୌଣସି ବିଲ ସଂରକ୍ଷଣ କରାଯାଏ, ତେବେ କାର୍ଯ୍ୟପାଳିକା କୋର୍ଟର ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ବୋଲି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରିଛନ୍ତି ।

ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲାର ରକ୍ଷିକୁଲ୍ୟା ମୁହାଁଣ ଅଞ୍ଚଳ ସମୁଦ୍ର ବେଳାଭୂମିରେ ଅଲିଭ୍ ରିଡ୍ଲେ କଇଁଛ ଅଣ୍ଡାରୁ ଛୁଆ ଫୁଟିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଦୈନିକ ଏବେ ଅଣ୍ଡାରୁ ଛୁଆ ବାହାରି ସମୁଦ୍ର ମୁହାଁ ହେଉଛନ୍ତି । ଗତ ନଭେମ୍ବରରୁ ଜାନୁଆରୀରେ ସମୁଦ୍ରରେ ମିଳନ ପରେ ରକ୍ଷିକୁଲ୍ୟା ମୁହାଁଣ ନିକଟରେ ଦୁଇଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଗଣ ଅଣ୍ଡାଦାନ କରିଥିଲେ । ଅଣ୍ଡାଦାନର ୪୫ ଦିନ ପରେ ଛୁଆ ଫୁଟିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ସୁଦୂର ଦେଶରୁ ହଜାର ହଜାର କିଲୋମିଟର ଅତିକ୍ରମ କରି ଏନ୍ତୁଡିଶାଳ ଗଞ୍ଜାମ ରକ୍ଷିକୁଲ୍ୟା ମୁହାଁଣ ନିକଟକୁ ଆସି ଅଣ୍ଡାଦାନ କରି ବାଲିରେ ପୋତି ମା' ଅଲିଭ୍ ରିଡ୍ଲେ କଇଁଛ ସମୁଦ୍ରକୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ । ଛୁଆ ବାହାରିବା ପରେ କୁନି ଶାବକମାନେ ମଧ୍ୟ ସମୁଦ୍ରକୁ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି । ଚଳିତ ବର୍ଷ ରେକର୍ଡ ସଂଖ୍ୟକ ଦୁଇଥର ୯ ଲକ୍ଷ ୪ ହଜାର ୫୧୭ ଗଣଅଣ୍ଡାଦାନ ହୋଇଥିବା ବନ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ କୁହାଯାଇଛି । ଏମାନଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ବନ ବିଭାଗ ସଜାଗ ରହିଥାଏ । ମିଳନଠାରୁ ଅଣ୍ଡାରୁ ଛୁଆ ବାହାରିବା ପ୍ରାର୍ଯ୍ୟକ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ସୁରକ୍ଷାରେ ଲାଗିପଡିଥାନ୍ତି ବନ ବିଭାଗ କର୍ମଚାରୀ । ଏବେ କୁନି କୁନି ଶାବକଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ

ଏକାଠି କରି ସେମାନଙ୍କୁ ସମୁଦ୍ରକୁ ଛଡ଼ାଯାଇଥାଏ । ଏପରିକି ଚଳିତ ବର୍ଷ ଦିନବେଳେ ମଧ୍ୟ ଗଣଅଣ୍ଟାଦାନ ହେଉଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ପୋଡ଼ମପେଟା ଅଞ୍ଚଳର ୫ କିମି ବେଳାଭୂମିକୁ ଅଲିଭ ରିଡ୍‌ଲେ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ବ୍ୟାରିକେଡ୍ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।

ଛେନାପୋଡ଼ର ସାଂସ୍କୃତିକ ଓ ଐତିହାସିକ ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଉଜାଗର କରେ । ଏହା ଓଡ଼ିଶାର ପରିଚୟ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଏକ ମିଠା ଯାହା ରାଜ୍ୟ ତଥା ରାଜ୍ୟ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ଲୋକପ୍ରିୟ । ଛେନାପୋଡ଼ ଦିବସ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏପ୍ରିଲ ୧୧ ତାରିଖରେ ପାଳନ କରାଯାଏ, ଯାହା ଏହି ଖାଦ୍ୟର ଉତ୍ପତ୍ତି ଓ ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ସ୍ମରଣ କରାଇଥାଏ ।

ଛେନାପୋଡ଼ର ଉତ୍ପତ୍ତି

ଛେନାପୋଡ଼ର ଉତ୍ପତ୍ତି ଓଡ଼ିଶାର ନୟାଗଡ଼ ସହରରେ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ । ୧୯୪୭ ମସିହାରେ ନୟାଗଡ଼ର ଜଣେ ମିଠା ବ୍ୟବସାୟୀ ସୁଦର୍ଶନ ସାହୁ ଏହାକୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । କୁହାଯାଏ ଯେ ସୁଦର୍ଶନ କିଛି ବଳକା ଛେନା ସହିତ ପରୀକ୍ଷାମୂଳକ ଭାବେ ଗୁଜୁରାତୀ ଓ ଓଡ଼ିଆ ଖାଦ୍ୟ ଶୈଳୀର ମିଶ୍ରଣ କରି ଛେନାପୋଡ଼ ତିଆରି କରିଥିଲେ । ଛେନାକୁ ଚିନି, ଗୁଜୁରାତୀ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମସଲା ସହିତ ମିଶାଇ ଏକ ପାତ୍ରରେ ରଖାଯାଇ ଓ ତାପରେ ପୋଡ଼ାଯାଇ ଏହା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ । ଏହାର ନାମ “ଛେନାପୋଡ଼” ଅର୍ଥାତ୍ “ପୋଡ଼ା ଛେନା” ଏହାର ପ୍ରସ୍ତୁତି ପ୍ରଣାଳୀରୁ ଆସିଛି ।

ଏହାର ମୂଳ ନୟାଗଡ଼ରେ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହା ଓଡ଼ିଶାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳ ଓ ବାହାରେ ଲୋକପ୍ରିୟ ଅଟେ । ଏହାର ଅନନ୍ୟ ସ୍ୱାଦ ଓ ନରମ, କୁସୁମ ଗଠନ ଏହାକୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ଦେଇଛି ।

ଛେନାପୋଡ଼ର ଗୁରୁତ୍ୱ

ସାଂସ୍କୃତିକ ପରିଚୟ: ଛେନାପୋଡ଼ ଓଡ଼ିଶାର ଖାଦ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିର ଏକ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅଙ୍ଗ । ଏହା ବିବାହ, ପୂଜା, ଉତ୍ସବ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାମାଜିକ ଉତ୍ସବରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ

ଲୋକପ୍ରିୟ। ଓଡ଼ିଆ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କେବଳ ମିଠା ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ଭାବନାତ୍ମକ ସଂଯୋଗ ।

ଅର୍ଥନୀତି ଓ ବ୍ୟବସାୟ: ଛେନାପୋଡ଼ ଓଡ଼ିଶାର ମିଠା ଶିଳ୍ପରେ ଏକ ବଡ଼ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ନୟାଗଡ଼ ସମେତ ରାଜ୍ୟର ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଏହା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ପାଇଁ ଆୟର ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଉତ୍ସ । ଏହା ଦେଶ ଓ ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ରପ୍ତାନି ହେଉଛି ।

ଛେନାପୋଡ଼ ଦିବସର ମହତ୍ତ୍ୱ: ଏହି ଦିବସ ଛେନାପୋଡ଼ର ଐତିହ୍ୟକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିବା ସହିତ ଓଡ଼ିଶାର ଖାଦ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ପରିଚିତ କରାଇବାରେ ସହାୟକ ହୁଏ । ଏହି ଦିନ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଛେନାପୋଡ଼ ପ୍ରସ୍ତୁତି ପ୍ରତିଯୋଗିତା, ଖାଦ୍ୟ ମେଳା ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆୟୋଜିତ ହୁଏ ।

ଆଧୁନିକ ପ୍ରସାର: ଆଜିକାଲି ଛେନାପୋଡ଼ କେବଳ ପାରମ୍ପରିକ ରୂପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଚକୋଲେଟ୍, ମାଙ୍କୋ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଫ୍ଲେଭରରେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ । ଏହା ଓଡ଼ିଶାର ଖାଦ୍ୟକୁ ଆଧୁନିକ ରୂପ ଦେଇଛି ।

ଛେନାପୋଡ଼ ଦିବସର ପ୍ରଭାବ

ଏହି ଦିବସ ଓଡ଼ିଆ ଖାଦ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବା ସହିତ ନୂଆ ପିଢ଼ିଙ୍କୁ ଏହାର ଇତିହାସ ଓ ମହତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ । ଏହା ଓଡ଼ିଶାର ପର୍ଯ୍ୟଟନ ଓ ସ୍ଥାନୀୟ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ାଇଥାଏ, କାରଣ ଅନେକ ଲୋକ ନୟାଗଡ଼ ଓ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରକୃତ ଛେନାପୋଡ଼ ଚାଖିବା ପାଇଁ ଯାଇଥାନ୍ତି ।

ଦୀର୍ଘ ବିତର୍କ ପରେ ଓ୍ବକଫ (ସଂଶୋଧନ) ବିଲ ୨୦୨୫ ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ ଗୃହୀତ ହୋଇଛି । ଏହି ବିଲ ସପକ୍ଷରେ ୧୨୮ ଏମପି ଏବଂ ବିପକ୍ଷରେ ୯୫ ଏମପି ଭୋଟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହାପୂର୍ବରୁ ଲୋକ ସଭାରେ ବିଲଟି ଅନୁମୋଦନ ପରେ ଏହା ଆଇନରେ ପରିଣତ ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ୍ବକ୍ତା ସଂଶୋଧନ ବିଲ୍ ୨୦୨୫ ସଂସଦର ଅନୁମୋଦନ ପାଇଛି । ଲୋକ ସଭା ପରେ, ଓ୍ବକ୍ତା ବିଲ୍ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ ଗୃହୀତ ହୋଇଛି । ଏହି ଓ୍ବକ୍ତା ବିଲ୍ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ ୧୩ ଘଣ୍ଟା ଧରି ଆଲୋଚନା ହୋଇଥିଲା ।

ଏକ ଜାତୀୟ ମଣିଷମାଧ୍ୟମ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ, ମୋଦି ସରକାରଙ୍କ ଏହି ବିଲ୍କୁ ସଫଳତା ମିଳିବାରେ କ୍ରମ ଗୋଟିଂ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ବିଜେଡି ଓ ଡିଏସଆର କଂଗ୍ରେସ ପରି ଦଳମାନେ ନିଜ ଏମପିମାନଙ୍କୁ ଦଳୀୟ ଦ୍ୱିପ ଜାରି ନ କରି ସ୍ୱାଧୀନ ଭୋଟ ଦେବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ଫଳରେ କେତେକ ବିରୋଧୀ ଏମପି ମଧ୍ୟ ବିଲ୍ ସପକ୍ଷରେ ଭୋଟ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହା ଏନଡିଏ ସରକାରଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବଡ଼ ବିଜୟ ଆଣିଦେଇଛି ।

ରାଜ୍ୟସଭାରେ, NDA ତା'ର ସଂଖ୍ୟା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଭୋଟ ପାଇଲା । ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ, ଓ୍ବକ୍ତା ବିଲ୍ ସପକ୍ଷରେ ୧୨୮ ଏବଂ ବିପକ୍ଷରେ ୯୫ ଭୋଟ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଓ୍ବକ୍ତା ସଂଶୋଧନ ବିଲ୍ ୨୦୨୫ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ କ୍ରମ ଗୋଟିଂ ହୋଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ, କିଛି ଅଣ-NDA ଦଳର ଏମପିମାନେ ଦଳୀୟ ଲାଈନ ବିରୋଧରେ ଭୋଟ ଦେଇଥିଲେ । କେତେ କ୍ରମ ଗୋଟିଂ ହୋଇଥିଲା ତାହାର କୌଣସି ସଠିକ ସଂଖ୍ୟା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ ଆକଳନ କରାଯାଇପାରେ ।

ଆଇନ୍ରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ଓ୍ବକ୍ତା ସଂଶୋଧିତ ବିଲ୍ । ସଂସଦର ଉଭୟ ଗୃହରେ ବିଲ୍ଟି ପାସ ହେବା ପରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୁର୍ମୁ ଏହାକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ୧୯୯୫ର ଓ୍ବକ୍ତା ସମ୍ପତ୍ତି ପରିଚାଳନା ଆଇନରେ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଅଣାଯାଇଥିବା ଏହି ବିଲ୍କୁ ନେଇ ବିରୋଧୀ ଦଳଗୁଡ଼ିକ ବିରୋଧ କରି ଆସୁଛନ୍ତି ।

ପ୍ରକାଶ ଥାଉ କି, କଂଗ୍ରେସ ଏବଂ ଏଆଇଏମ୍ଆଇଏମ୍ ନେତା ଅସାଦୁଦ୍ଦିନ ଓଢ଼ିଆସି ବିବାଦୀୟ ବିଲ୍କୁ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟରେ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କରିଥିବାବେଳେ ଶନିବାର ଆମ୍ ଆଦମୀ

ପାର୍ଟି (ଆପ୍) ବିଧାୟକ ଅମାନତୁଲ୍ଲା ଖାନ୍ ବିରୋଧ କରି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେହିପରି ଏନ୍‌ଜିଓ ଆସୋସିଏଶନ ଫର୍ ଦି ପ୍ରୋଟେକ୍ସନ ଅଫ୍ ସିଭିଲ୍ ରାଇଟ୍ସ (ଏପିସିଆର୍) ମଧ୍ୟ ବିଲ୍‌ର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତାକୁ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କରିଛି ।

ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଆଇନ ମୁସଲମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପକ୍ଷପାତ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଟାର୍ଗେଟ୍ କରାଯାଉଥିବା ବିରୋଧୀ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି । ସରକାରଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଦ୍ୱାରା ଧର୍ମୀୟ ଏବଂ ଦାତବ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନ ପରିଚାଳନାରେ ସଂଖ୍ୟାଲଘୁଙ୍କ ଅଧିକାର ଦୁର୍ବଳ ହେବ ବୋଲି ଆପ୍ ବିଧାୟକ ପିଟିଶନ୍‌ରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ଉକ୍ତ ବିଲ୍ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁକ୍ଷେପ ୧୪, ୨୫, ୨୬ ଏବଂ ୩୦୦-ଏ'ର ସିଧାସଳଖ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରିବା ସହ ପ୍ରସ୍ତାବନା ମୂଲ୍ୟବୋଧର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ବୋଲି ଏନ୍‌ଜିଓ କହିଛି । ଏନ୍‌ଜିଓ ପକ୍ଷରୁ ଆଦିଲ ଅହମଦ ଉକ୍ତ ପିଟିଶନ ଦାଏର କରିଛନ୍ତି ।

ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ, ୨୦୨୪ ଲୋକ ସଭା ନିର୍ବାଚନ ପରେ ଭାଜପାର ଆସନ ସଂଖ୍ୟା ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଉଣା ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଶାସକ ଦଳ ସଂସଦରେ ନିଜ ଶକ୍ତି ବଜାୟ ରଖିଛି । ଭାଜପା ନେତୃତ୍ୱାଧୀନ ଜାତୀୟ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ମେଣ୍ଟ (ଏନ୍‌ଡିଏ) ସରକାର ବହୁଚର୍ଚ୍ଚିତ ତଥା ବିବାଦୀୟ ଓକ୍‌ଫ (ସଂଶୋଧନ) ବିଲ୍, ୨୦୨୫କୁ ସଂସଦରେ ପାରିତ କରାଇବାରେ ସଫଳ ହେବା ଏହାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିଛି । ମୁସଲମାନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଦାନ ସମ୍ପତ୍ତି ପରିଚାଳନାରେ ସଂସ୍କାର ଆଣିବା ସକାଶେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏହି ବିଧେୟକ ଲୋକ ସଭାରେ ଗୃହୀତ ହେବାର ଦିନକ ପରେ ରାଜ୍ୟ ସଭାର ଅନୁମୋଦନ ଲାଭ କରିଥିଲା । ଉକ୍ତ ସଦନରେ ବିଲ୍ ସପକ୍ଷରେ ୧୨୮ ଭୋଟ ପଡ଼ିଥିବାବେଳେ ବିରୋଧୀ ଦଳଗୁଡ଼ିକର ୯୫ ସଦସ୍ୟ ଏହା ବିରୋଧରେ ମତଦାନ କରିଥିଲେ । ରୂଡ଼ାନ୍ତ ମୋହର ପାଇଁ ବିଲ୍‌କୁ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୁର୍ମୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ବିଧେୟକରେ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିବା ପରେ ଏହା ଆଇନରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ।

ଲୋକ ସଭା ପରେ, ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ ମଧ୍ୟ ଝକଟ ସଂଶୋଧନ ବିଲ୍ ଗୃହୀତ ହୋଇଥିଲା । ତଥାପି, କଂଗ୍ରେସ ଏହି ବିଲ୍‌କୁ ବିରୋଧ କରିଛି । କଂଗ୍ରେସ କହିଛି ଯେ ଦଳ ଖୁବ ଶୀଘ୍ର ଏହି ବିଲ୍ ବିରୋଧରେ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେବ ଏବଂ ଝକଟ (ସଂଶୋଧନ) ବିଲ୍, ୨୦୨୪ର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତାକୁ କୋର୍ଟରେ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କରିବ ।

ଏକ୍ସରେ ଏକ ପୋଷ୍ଟରେ, ଏଆଇସିସି ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଜୟରାମ ରମେଶ କହିଛନ୍ତି, ‘କଂଗ୍ରେସ ଖୁବ ଶୀଘ୍ର ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟରେ ଝକଟ (ସଂଶୋଧନ) ବିଲ୍, ୨୦୨୪ର ସାମ୍ବିଧାନିକତାକୁ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କରିବ’ ।

ସେ କହିଲେ-

ଆମର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ଏବଂ ଆମେ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନରେ ଥିବା ନୀତି, ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସ ଉପରେ ମୋତି ସରକାରଙ୍କ ସମସ୍ତ ଆକ୍ରମଣକୁ ବିରୋଧ କରିବୁ । ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ ଝକଟ ବିଲ୍ ଉପରେ ଆଲୋଚନା ବେଳେ ବିରୋଧୀ ଦଳଗୁଡ଼ିକ ପକ୍ଷରୁ କଡ଼ା ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ବିଲ୍‌କୁ ‘ମୁସଲମାନ ବିରୋଧୀ’ ବୋଲି କହିଥିଲେ ।

ପୂର୍ବରୁ, ଏମକେ ଷ୍ଟାଲିନ ଝକଟ ବିଲ୍ ସମ୍ପର୍କରେ କୋର୍ଟର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେବାକୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ତାମିଲନାଡୁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ତିଏମକେ ସଭାପତି ଏମକେ ଷ୍ଟାଲିନ ଗୁରୁବାର କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଦଳ ଏହି ବିଲ୍ ବିରୋଧରେ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବ ।

ଲୋକ ସଭାରେ ବିଲ୍ ପାସ ହେବା ବିରୋଧରେ ପ୍ରତିବାଦ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଷ୍ଟାଲିନ କଳା ପଟି ପିନ୍ଧି ବିଧାନସଭାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଏହି ସମୟରେ, ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଭାରତର ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଦଳର ବିରୋଧ ସତ୍ତ୍ୱେ, କିଛି ସହଯୋଗୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ରାତି ୨ଟାରେ ସଂଶୋଧନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମ୍ବିଧାନର ଗଠନ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ।

ବିରୋଧୀ ଦଳର ନେତା ମଲ୍ଲିକାର୍ଜୁନ ଖାର୍ଗେ ମଧ୍ୟ ଝକ୍‌ଫ ବିଲ୍‌କୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି ବିଲ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କୁ ଦମନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସରକାର ବିବାଦ ଏବଂ ସଂଘର୍ଷର ବୀଜ ବୁଣୁଛନ୍ତି । ଖାର୍ଗେ ଦେଶର ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସଭାବନାକୁ ନ ବିଗାଡିବାକୁ ସରକାରଙ୍କୁ ଅପିଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଚେତାବନୀ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ।

ଝକ୍‌ଫ ବିଲ୍ ଭୋଟିଂକୁ ନେଇ ବିଜେଡିରେ ଲାଗି ରହିଛି ଦୁମ୍ବିତୋଫାନ । ବିଜେଡି ରାଜ୍ୟ ସଭା ସଦସ୍ୟ ମୁନ୍ନା ଖାନ ଦିଲ୍ଲୀରୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଏହି ବିବାଦ ଆହୁରି ତୀବ୍ର ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ସସ୍ଥିତ ପାତ୍ରଙ୍କ ଭାଜପା ସମର୍ଥିତ ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ମୁନ୍ନା କଡ଼ା ଭର୍ତ୍ସନା କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସମର୍ଥକମାନେ ନବୀନ ନିବାସରେ ପହଞ୍ଚି ପାଣ୍ଡିଆନ ଗୋ ବ୍ୟାକ ନାରା ଦେଇଛନ୍ତି । ‘ପାଣ୍ଡିଆନଙ୍କୁ ତତି ବିଜେଡି ବଞ୍ଚାଅ’ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ଦଳୀୟ ସମର୍ଥକ ।

ପାଣ୍ଡିଆନଙ୍କ ଭିତିରିଆ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସସ୍ଥିତ ବିଲ୍ ସପକ୍ଷରେ ଭୋଟ ଦେଇଥିବା ଦଳୀୟ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି । ଏପରିକି ତାଙ୍କୁ ଦଳରୁ ନିଲମ୍ବନ ପାଇଁ ଦାବି ଉଠିଛି । ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଯୋଗ ଯେ, ପାଣ୍ଡିଆନ ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟରେ ରହି ସବୁ କରାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସସ୍ଥିତ ରାଜ୍ୟ ସଭାରେ ଝକ୍‌ଫ ବିଲ୍‌କୁ ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସସ୍ଥିତଙ୍କୁ ଦୁରନ୍ତ ବିଜେଡିରୁ ନିଲମ୍ବନ କରାଯାଉ ବୋଲି ଦାବି ହୋଇଛି ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷେ ବିଜେଡି ରାଜ୍ୟସଭା ସଦସ୍ୟ ମୁନ୍ନା ଖାନ ମଧ୍ୟ ସସ୍ଥିତଙ୍କ ଏଭଳି ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ନେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛନ୍ତି । ଦଳର ସୁପ୍ରିମୋ ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଝକ୍‌ଫ ବିଲ୍‌କୁ ବିରୋଧ କରିବାକୁ ସଂସଦୀୟ ବୋର୍ଡ ବୈଠକରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏହାସତ୍ତ୍ୱେ କାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସସ୍ଥିତ ବିଲ୍ ସମର୍ଥନରେ ଭୋଟ ଦେଲେ ବୋଲି ମୁନ୍ନା ପ୍ରଶ୍ନ

ଉଠାଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷେ ବିଜେଡି ସୁପ୍ରିମୋ ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକ, ମୁନ୍ନାଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱସନା ଦେଇ ଖୁବ୍‌ଶୀଘ୍ର ଘଟଣା ସମ୍ପର୍କରେ ବୁଝିବେ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ।

“ଝାକଫ ବିଲ୍ ଡୋର୍ ବିବାଦ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦଳର ସଭାପତି ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ବୟାନକୁ ନେଇ ବିଜେଡିରେ ଦେଖାଦେଇଥିବା ଆତ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଅଶାନ୍ତି ବଢିଚାଲିଛି । ଏହାରି ମଧ୍ୟରେ ଆମେ କେହି ଚାକିରି କରୁନୁ କିମ୍ବା କେହି ଆମକୁ ଭୟଭୀତ କରିବାକୁ ସାହସ କରିବେ ନାହିଁ”, କହିଛନ୍ତି ବରିଷ୍ଠ ବିଜେଡି ନେତା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ମଲ୍ଲିକ ।

ଝାକଫ ବିଲ୍ ଉପରେ ବିଜେଡି ସାଂସଦ ସସ୍ମିତ ପାତ୍ରଙ୍କ ବିବାଦୀୟ ମନ୍ତବ୍ୟ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଭିକେ ପାଣ୍ଡିଆନଙ୍କୁ ଦଳୀୟ ନେତୃତ୍ୱ ସମର୍ଥନ ପ୍ରଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ରାଜନୈତିକ ଉତ୍ତେଜନା ମଧ୍ୟରେ, ସମସ୍ତ କଳ୍ପନାଜଳ୍ପନା ଏବଂ ସମାଲୋଚନାକୁ ଖାରଜ କରି ବରିଷ୍ଠ ବିଜେଡି ନେତା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ମଲ୍ଲିକ ଏକ କଡ଼ା ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦେଇଛନ୍ତି ।

ବିଜେଡି ସଭାପତିଙ୍କ ବୟାନ ପରେ ରାଜନୈତିକ ମହଲରେ ପ୍ରସାରିତ ମନ୍ତବ୍ୟ ଏବଂ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ କଡ଼ା ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦେଇ ମଲ୍ଲିକ କହିଛନ୍ତି, “କେହି କାହାକୁ ବକ୍ର ନଜର ପକାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆମେ ବେତନଭୋଗୀ କର୍ମଚାରୀ ନୁହଁ ଯେ ଆଦେଶ ଦିଆଯିବ କିମ୍ବା ଭୟଭୀତ କରାଯିବ । କେହି ଆମକୁ ନାଲି ଆଖି କେହି କାହାକୁ ଦେଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।”

ଏପ୍ରିଲ ୨ ତାରିଖରେ, ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଭିକେ ପାଣ୍ଡିଆନଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ହୋଟେଲରେ ବିଜେଡି ନେତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଭାକୁ ମଧ୍ୟ ନାପସନ୍ଦ କରିଥିଲେ ।

“ମୁଁ ଏଠାରେ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ ଦଳୀୟ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଟେଲରେ

ହେଉଥିବା କୌଣସି ବଡ଼ ବୈଠକକୁ ମୁଁ ବିରୋଧ କରେ । ସେମାନଙ୍କର ଦଳୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ‘ଶଙ୍ଖ ଭବନ’ ଅଛି ଯାହା ଏକ ବଡ଼ କୋଠା ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସଭା କରିବା ପାଇଁ କୁହାଯାଇଛି,” ପଟ୍ଟନାୟକ କହିଥିଲେ ।

ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ବୟାନ ଏବଂ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଆଲୋଚନା ହେଉଥିବା ଅନୌପଚାରିକ ବୈଠକ ଏବଂ ସମାବେଶ ସ୍ଥାନର ପ୍ରକୃତିକୁ ଆହୁରି ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବା ବିଷୟରେ, ମଲ୍ଲିକ ଆଜି କହିଛନ୍ତି, “ଆମେ କେଉଁଠି ଏବଂ କେବେ ବସିବୁ ତାହା ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଷୟ । ଆମେ ହୋଟେଲରେ ବସିପାରିବୁ ନାହିଁ ବୋଲି କହିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଆମେ କେବଳ ଶଙ୍ଖ ଭବନ (ବିଜେଡି ମୁଖ୍ୟାଳୟ)କୁ ଯାଉ ଯେତେବେଳେ ଏକ ଦଳୀୟ ବୈଠକ ହୁଏ ।”

ସେ ଆହୁରି ପାଣ୍ଡିଆନ୍‌ଙ୍କୁ ବିଜେଡି ସୁପ୍ରିମୋ କ୍ଲିନ୍‌ଟନ୍ ଦେବା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କହିଛନ୍ତି, “ପାଣ୍ଡିଆନ୍‌ଙ୍କୁ ନେଇ ନବୀନ ବାରୁ ସାମ୍ନାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ନିଜେ ପାଣ୍ଡିଆନ୍ ଆଗକୁ ଆସି ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବା ଦରକାର । ପାଣ୍ଡିଆନ୍ ଫ୍ୟାକ୍ଟରକୁ କେହି ଗ୍ରହଣ କରୁନାହାନ୍ତି । ମୁଁ କିଛି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁନି ବୋଲି ପାଣ୍ଡିଆନ୍ କୁହନ୍ତୁ ।”

ରାଜ୍ୟରେ ଆୟୁଷ୍ମାନ ଭାରତ ଯୋଜନାର ଶୁଭାରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଆୟୁଷ୍ମାନ ଭାରତ ସହ ଆୟୁଷ୍ମାନ ବୟୋ ବୟନାର ଶୁଭାରମ୍ଭ କଟକରେ କରିଛନ୍ତି କେନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ଜେ.ପି ନନ୍ଦା । ପ୍ରାୟ ସାଢ଼େ ୩ କୋଟି ଲୋକଙ୍କୁ ମାଗଣା ଚିକିତ୍ସା ସୁବିଧା ମିଳିବ । ଦେଶର ୨୯ ହଜାରରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହସ୍ପିଟାଲରେ ମାଗଣା ଚିକିତ୍ସା ସୁବିଧା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବ ।

କଟକର ଐତିହାସିକ ବାଲିଯାତ୍ରା ପଡ଼ିଆରେ ଏହାର ଶୁଭାରମ୍ଭ କରାଯାଇଛି । କେନ୍ଦ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗଦେଇ ଏହାର ଲୋକାର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମୋହନ ଚରଣ ମାଝୀ, କେନ୍ଦ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ ଧର୍ମେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ, ଅଶ୍ୱିନୀ ବୈଷ୍ଣବ, ଜୁଏଲ ଓରାମ, ଦୁଇ ଉପ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ କେ.ଭି. ସିଂହଦେଓ, ପ୍ରଭାତୀ ପରି ଏବଂ

ସଞ୍ଚାୟନମନ୍ତ୍ରୀ ମୁକେଶ ମହାଲିଙ୍ଗ ଉପସ୍ଥିତଥିଲେ । ୧୨ ଜିଲ୍ଲାରେ ମଧ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଛି । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ୧୨ ଜଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଏଥିରେ ଅତିଥି ଭାବେ ଯୋଗଦେଇ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକାର୍ତ୍ତ ବର୍ଷର ଶୁଭାରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ।

ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ୩ଟି ଯୋଜନାର ଲୋକାର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି । ରାଜ୍ୟର ସମସ୍ତ ୧୪୦୫ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ । ୩ଟି ଯୋଜନାରେ ରାଜ୍ୟର ୧.୩ କୋଟି ପରିବାରର ସାତେ ୩ କୋଟି ଲୋକ ଯୋଡ଼ି ହେବେ । ୭୦ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆୟୁଷ୍ମାନ ବୟୋବନ୍ଧନା ଯୋଜନାରେ ସାମିଲ କରାଯିବ । ରାଜ୍ୟରେ ଏମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ୨୩ ଲକ୍ଷ ୧୩ ହଜାର । ପ୍ରାୟ ୧୭ ଲକ୍ଷ ଆୟୁଷ୍ମାନ ଏବଂ ଜିଜ୍ଞେଷାଈରେ ସାମିଲ ଥିବାରୁ ଆଉ ୬ ଲକ୍ଷ ହିତାଧିକାରୀ ଏହି ଯୋଜନାରେ ଯୋଡ଼ି ହେବେ । ପ୍ରତି ପରିବାର ପିଛା ୫ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ସୁବିଧା ମିଳିବ । ତେବେ ପରିବାରର ମହିଳା ହିତାଧିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ୫ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ସେବା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ।

ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରତି ପରିବାରକୁ ଗୋଟିଏ କାର୍ଡ ମିଳୁଥିଲା । ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହିତାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ କାର୍ଡ ମିଳିବ । ଏହାଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ବାହାରେ ରହୁଥିବା ହିତାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଆଉ ମାଗଣା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ପାଇବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେବନି । ବୟୋବନ୍ଧନା ହିତାଧିକାରୀମାନେ ଅଲଗା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କାର୍ଡ ପାଇବେ । ପୂର୍ବରୁ ୯୦୦ଟି ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହସ୍ପିଟାଲରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ମିଳୁଥିଲା । ଏବେ ଦେଶର ୨୯ ହଜାର ଅଗ୍ରଣୀ ଘରୋଇ ଏବଂ ସରକାରୀ ହସ୍ପିଟାଲରେ ଦେୟମୁକ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ସେବା ମିଳିବ ।

କାଳବୈଶାଖୀ, ଯାହାକୁ ସ୍ଥାନୀୟ ଭାବେ “ନର୍ତ୍ତେଷ୍ଟର” ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏହା ଏକ ପ୍ରକାରର ବର୍ଷା ଓ ଝଡ଼ତୋଫାନ ଯାହା ଓଡ଼ିଶା ସମେତ ପୂର୍ବ ଭାରତର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ

ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କରେ, ବିଶେଷତଃ ବୈଶାଖ ଓ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମାସରେ (ଏପ୍ରିଲ-ମେ) ଦେଖାଯାଏ । ଏହାର ନାମ “କାଳବୈଶାଖୀ” ରଖାଯାଇଛି କାରଣ ଏହା ସାଧାରଣତଃ ବୈଶାଖ ମାସରେ ଘଟେ ଓ ଏହାର ପ୍ରଚଣ୍ଡତା ଯୋଗୁଁ “କାଳ” ବା ବିନାଶକାରୀ ଭାବେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଏ । କାଳବୈଶାଖୀ ବର୍ଷା ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ଘଟଣା, ଯାହା ମୁଖ୍ୟତଃ ପୂର୍ବ ଭାରତ, ବିଶେଷକରି ଓ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ, ବିହାର ଏବଂ ଝାଡ଼ଖଣ୍ଡ ଭଳି ରାଜ୍ୟଗୁ ପ୍ରାୟ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁରେ (ଏପ୍ରିଲ-ମେ ମାସ) ଦେଖାଯାଏ ।

କାଳବୈଶାଖୀର କାରଣ:

ବୈଶାଖ ମାସ ସମୟରେ ଓଡ଼ିଶାର ତାପମାତ୍ରା ଅତ୍ୟଧିକ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ । ଏହି ଉଷ୍ମ ବାୟୁ ବଙ୍ଗୋପସାଗରରୁ ଆସୁଥିବା ଆର୍ଦ୍ର ବାୟୁ ସହିତ ମିଶି ଅସ୍ଥିର କାଳବୈଶାଖୀ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଉତ୍ତର-ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରୁ ଆସୁଥିବା ଶୀତଳ ଓ ଶୁଷ୍କ ବାୟୁ ଓଡ଼ିଶାର ଉଷ୍ମ ଓ ଆର୍ଦ୍ର ବାୟୁ ସହିତ ମିଶି ଏକ ଚାପ ଅଞ୍ଚଳ (Low Pressure Zone) ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଏହା ତୀବ୍ର ଝଡ଼ତୋଫାନ ଓ ବର୍ଷାର ସମ୍ଭାବନା ବଢ଼ାଇଥାଏ ।

ଓଡ଼ିଶା ବଙ୍ଗୋପସାଗର କୂଳରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଏହି ସମୁଦ୍ରରୁ ଆସୁଥିବା ଆର୍ଦ୍ରତାୟୁକ୍ତ ବାୟୁ କାଳବୈଶାଖୀ ଝଡ଼ରେ ବର୍ଷା ଆଣିବାରେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରେ । କାଳବୈଶାଖୀ ସାଧାରଣତଃ ଅତ୍ୟଧିକ ବେଗରେ ବହୁଥିବା ପବନ ସହିତ ଆସେ, ଯାହା ଘଣ୍ଟାପ୍ରତି ୫୦-୧୦୦ କିଲୋମିଟର ବେଗରେ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇପାରେ ।

କେତେବେଳେ କାହା ଭାଗ୍ୟ ବଦଳିବ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ମଣିଷ ଅବସର ସମୟରେ ଗେମ ଖେଳିଥାଏ । ଲୋକେ ଅନେକ ସମୟରେ ଗେମ ଖେଳିଥାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଇପିଏଲ ଚାଲିଥିବା ବେଳେ ଅନଲାଇନ ବେଟିଂ ବଜାର ସକ୍ରିୟ ହୋଇଉଠିଛି । ଏଥିରେ ଅନେକ ବେଟିଂ ଜିତି କୋଟିପତି ହେବାର ଖବର ଆସେ ।

ଯାଜପୁର ଜିଲ୍ଲା ଧର୍ମଶାଳା ବୁକ ବଡ଼କାଏମା ପଞ୍ଚାୟତର କୁଳମଣି ତରାଇଙ୍କ ପୁଅ

ଅନୀଲ ତରାଇ ବେଟିଂ କରି କୋଟିପତି ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ୩ କୋଟି ଟଙ୍କା ସହ ‘ମହିନ୍ଦ୍ରା ଥାର’ କାର୍ ଜିତିଛନ୍ତି । ସୁତନା ମୁତାବକ ଅନିଲ ଗୁରୁବାର ସଂଧ୍ୟା ୭.୩୦ ଆଇପିଏଲ ମ୍ୟାଚ ପୂର୍ବରୁ ଗୋଟିଏ ବେଟିଂ ଆପ୍ରେ ଏକ ଟିମ କରି ୪୯ ଟଙ୍କା ଲଗାଇଥିଲେ ।

ଖେଳ ଶେଷ ହେବା ପରେ ରାତି ପ୍ରାୟ ୧୧ଟା ସମୟରେ ସେ ୩ କୋଟି ଟଙ୍କା ସହ ମହିନ୍ଦ୍ରା ଥାର ଜିତିଥିବା ବେଳେ ୧ନମ୍ବର୍ ରେ ରହିଥିବା ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ । କମ୍ପାନୀ ପକ୍ଷରୁ ତାଙ୍କୁ ଯୋଗାଯୋଗ କରାଯାଇ ଆକାଉଣ୍ଟ ଖୋଲିବା ପାଇଁ କୁହାଯାଇଥିବା ସେ କହିଛନ୍ତି । ଏହି ଘଟଣାକୁ ନେଇ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ବେଶ ଚର୍ଚ୍ଚା ଧରିଛି ।

ଓଡ଼ିଶା ଷ୍ଟେଟ୍ କୋଅପରେଟିଭ୍ ମିଲ୍ସ ପ୍ରତ୍ୟୁସର୍ଷ ଫେଡେରେଶନ (ଓମ୍‌ଫେଡ୍) ପ୍ରସ୍ତୁତ ଚକୋଲେଟ ଖୁବ୍‌ଶୀଘ୍ର ବଜାର ପ୍ରବେଶ କରିବ । ଏନେଇ ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ପରିଚାଳନା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ବିଜୟ ଅମୃତ କୁଲାଙ୍ଗେ ସୁତନା ଦେଇଛନ୍ତି । ନ୍ୟାଶନାଲ୍ ଡେଏରି ଡେଭଲପମେଣ୍ଟ ବୋର୍ଡ୍ ପକ୍ଷରୁ ଏହାର ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ ଡିଜାଇନ କରାଯାଇଛି । କ୍ୟାପିଟାଲ ଇନ୍‌ଭେଷ୍ଟମେଣ୍ଟ ପାଇଁ ଡିଟେଲ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ ରିପୋର୍ଟ (ଡିପିଆର) ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ପାଣି ବୋତଲ ମଧ୍ୟ ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ଯୋଜନା ରହିଛି । ଆସନ୍ତା ୪ ମାସ ଭିତରେ ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ବଜାରରେ ପାଣି ବିକ୍ରି ଆରମ୍ଭ କରିପାରେ । ସେହିପରି ବୁଧବାର ଅରିଲୋସ୍ଥିତ ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ପରିଦର୍ଶନରେ ଯାଇଥିବା ଗଣମାଧ୍ୟମର ୩୦ରୁ ଅଧିକ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ସହ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ମ୍ୟାନେଜର କାର୍ତ୍ତିକ ପାଲ୍ ଓମ୍‌ଫେଡର ଦୁଗ୍ଧ ପ୍ରକ୍ରିୟାକରଣ, ଉତ୍ପାଦ ଓ ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ । ଏବେ ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ଦୈନିକ ୫ ଲକ୍ଷ ୧୪ ହଜାର ଲିଟର ଦୁଗ୍ଧ ସଂଗ୍ରହ କରୁଛି । ସେଥିରେ ଦେଶୀ ବା ବିଞ୍ଜାରପୁରୀ ଗାଈ କ୍ଷୀର ହେଉଛି ୨୫୦୦ ଲିଟର । ବର୍ତ୍ତମାନ ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ପକ୍ଷରୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର କ୍ଷୀର, ଘିଅ, ଦହି, ଲସି, ଖୁଆ, ପେଡା, ଲହୁଣୀ, ପନିର, ମିଠା ଦହି, ମିଲ୍କ ପାଉଡର ଆଦି ଉତ୍ପାଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଉଛି ।

ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଯନ୍ତ୍ରାଂଶ ଓ ପ୍ରଶାଳୀରେ ଏହି ସବୁ ଉତ୍ପାଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଉଥିବା ବେଳେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ବ୍ୟାପକ କର୍ମନିଯୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି । ଏହାବ୍ୟତୀତ ବର୍ଷକ ଭିତରେ ଓମ୍‌ଫେଡ ୧୦ ଲକ୍ଷ ଲିଟର ଦୁଗ୍ଧ ଉତ୍ପାଦନ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ନେଇ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛି । ଘିଅ ଉତ୍ପାଦନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଓମ୍‌ଫେଡ ଯୋଜନା ରଖିଛି । ମାସକୁ ଓମ୍‌ଫେଡ ୧୨୦ ଟନ୍ ଘିଅ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଛି । ରାଜ୍ୟର ପ୍ରମୁଖ ମନ୍ଦିରରେ ଏହି ଘିଅ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିବାବେଳେ ଦିଲ୍ଲୀ ହଜଖାସ୍ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ସହ ଆଖପାଖର ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ଓମ୍‌ଫେଡ଼ ଘିଅ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉଛି ।

ସୋସିଆଲ୍ ମିଡିଆରେ ଚର୍ଚ୍ଚାକୁ ଆସିବା ସହିତ ଭିୟୁର୍ସ ବଢାଇବା ପାଇଁ ରୁଗରମାନେ କିଛି ବି କରିବାକୁ ପଛାଉ ନାହାନ୍ତି । ଏପରିକି ନିରୀହ ବନ୍ୟପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଅତ୍ୟାଚାର କରିବା ତଥା ସେମାନଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କୁଣ୍ଡାବୋଧ କରୁନାହାନ୍ତି । ନିକଟରେ ଅନୁଗୋଳ ଆଠମଲ୍ଲିକ ଅଞ୍ଚଳରେ ଜଣେ ଯୁବକ ବିରି ଖାଇଦେବାରୁ ଏକ ଶୁଆକୁ ଫାଶୀ ଦେଇ ତାହାର ଭିଡିଓକୁ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ଅପ୍‌ଲୋଡ୍ କରି ଗିରଫ ହୋଇଥିଲେ । ଏବେ ଏଭଳି ଆଉ ଏକ ଘଟଣା ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଛି । ଜଣେ ରୁଗର ଏକ କଇଁଛକୁ ଧରି ତା’ ଉପରେ ରାସାୟନିକ ରଙ୍ଗ ମାଧ୍ୟମରେ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଛବି ଆଙ୍କି ତାକୁ ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି । ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିବା ସମୟରେ କଇଁଛ ମୁହଁକୁ ଜବରଦସ୍ତ ଚାପି ଧରିଥିବା ସେଥିରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଉକ୍ତ ପୋଷ୍ଟଟି ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ଜେନା ନାମରେ ଥିବା ଫେସ୍‌ବୁକ୍ ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଏବଂ ମି. ବିଶ୍ୱ ରୁଗ୍‌ସ ନାମରେ ଥିବା ଇନ୍‌ଷ୍ଟାଗ୍ରାମ୍ ଆକାଉଣ୍ଟରେ ପୋଷ୍ଟ ହୋଇଛି । ଏହି ଘଟଣା ବନ୍ୟପ୍ରାଣୀ ଆଇନ୍‌କୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରିବା ସହିତ ଧାର୍ମିକ ଭାବନାକୁ କୁଠାରାଘାତ କରୁଛି । ହିନ୍ଦୁଧର୍ମରେ କଇଁଛକୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଅବତାର ଭାବେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । କଇଁଛକୁ ଏଭଳି ଧରି ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିବା ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତି ନୁହେଁ, ବରଂ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ଟଙ୍କା ଅର୍ଜନ କରିବାର ଏକ ମାଧ୍ୟମ । ତେଣୁ

କଇଁଛ ଉପରେ ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ଭିଡ଼ିଓ ଶୁଟ୍ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ଏଥିରେ ସାମିଲ୍ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ କଠୋର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରାଣୀପ୍ରେମୀମାନେ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ।

ସବୁ ଭାରତୀୟ କଇଁଛ ବନ୍ୟାପ୍ରାଣୀ (ସଂରକ୍ଷଣ) ଆଇନ ୧୯୭୨ ଅନୁଯାୟୀ ସଂରକ୍ଷିତ । ଭିଡ଼ିଓରେ ଦେଖାଯାଇଥିବା କଇଁଛ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଫ୍ଲାପ୍‌ସେଲ୍ ଟର୍ଟଲ୍ (ପଙ୍କୁଆ କଇଁଛ), ଯାହାକି ସିଡ୍‌ବୁଲ୍-୧ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ଅର୍ଥ ଶିକାର କରିବା । ଏଥିପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ୭ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜେଲ୍ କିମ୍ବା ୧ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଜରିମାନା କିମ୍ବା ଉଭୟ ଦଣ୍ଡର ପ୍ରାବଧାନ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଏସବୁ ଆଇନ୍‌କୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ଏହି ସିଡ୍‌ବୁଲ୍-୧ କଇଁଛକୁ ଧରି, ତାକୁ ରାସାୟନିକ ରଙ୍ଗ ଦେଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଣାଳୀକୁ ଭିଡ଼ିଓ ଶୁଟିଂ କରି ପୋଷ୍ଟ କରିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ଅପରପକ୍ଷେ ବାରମ୍ବାର ବନ୍ୟାପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଏଭଳି ଅତ୍ୟାଚାର କରାଯାଉଥିବାବେଳେ ବନ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ସେଭଳି ଦୃଢ଼ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉନାହିଁ । ଅନେକ ସମୟରେ ଅଭିଯୋଗ ହେଲେ କେବଳ ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ଗିରଫ କରି ରୁପ୍ ବସିଯାଉଛି । ଫଳରେ ବାରମ୍ବାର ଏଭଳି ଘଟଣା ଘଟି ଚାଲିଛି ।

‘ଓଡ଼ିଆ ପକ୍ଷ’ ଉତ୍ସବର ଏକ ଅଂଶ ସ୍ୱରୂପ, ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ରାଜ୍ୟର ସମୃଦ୍ଧ ବୟନ ଐତିହ୍ୟକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁବାର ହସ୍ତତନ୍ତ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବାକୁ ତାଙ୍କର କର୍ମଚାରୀ ଏବଂ ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି । ‘ଆମ ପୋଷାକ ଆମ ପରିଚୟ’ ନାମକ ଏହି ପ୍ରୟାସର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଓଡ଼ିଶାର ପାରମ୍ପରିକ ହସ୍ତତନ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ଏବଂ ସମର୍ଥନ କରିବା ।

ସଚିବ, ବିଭାଗୀୟ ମୁଖ୍ୟ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲାପାଳମାନଙ୍କୁ ଲେଖାଯାଇଥିବା ଏକ ଚିଠିରେ ହସ୍ତତନ୍ତ, ବୟନ ଏବଂ ହସ୍ତଶିଳ୍ପ ବିଭାଗର କମିଶନର-ସଚିବ ପୁନମ ଗୁହା ତାପସ

କୁମାର ଏହି ପଦକ୍ଷେପର ଗୁରୁତ୍ୱ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରିଛନ୍ତି । ଚିଠିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଉତ୍ସବ ଓଡ଼ିଶାର ବିବିଧ ହସ୍ତତନ୍ତ ପରମ୍ପରାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବ ଏବଂ ସୁଦେଶୀ କପଡ଼ାକୁ ଅଧିକ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବ ।

ହସ୍ତତନ୍ତ କ୍ରୟକୁ ଆହୁରି ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିବା ପାଇଁ, ବୟନିକା, ଉତ୍କଳିକା, ଅମ୍ଳାନ ଏବଂ ସମ୍ବଲପୁରୀ ବସ୍ତ୍ରାଳୟ ଭଳି ରାଜ୍ୟ ପରିଚାଳିତ ଆଉଟଲେଟ୍ ୧ ଏପ୍ରିଲ, ୨୦୨୫ ଠାରୁ ହସ୍ତତନ୍ତ ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ୨୦% + ୧୦% ର ସୁତନ୍ତ ରିହାତି ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ରିହାତି ୧୪ ଏପ୍ରିଲ, ୨୦୨୫ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୈଧ ରହିବ ।

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମୋହନ ଚରଣ ମାଝୀ ଏକ ସୁତନ୍ତ ବାର୍ତ୍ତାରେ ‘ଓଡ଼ିଆ ପକ୍ଷ’ ସମୟରେ ହସ୍ତତନ୍ତ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି । ସେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ବୁଣାକାରମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ପ୍ରଦାନ କରିବ, ଗ୍ରାମୀଣ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ମଜବୁତ କରିବ ଏବଂ ଓଡ଼ିଶାର ସମୃଦ୍ଧିରେ ଯୋଗଦାନ ଦେବ ।

ସମାନ ଭାବନାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରି, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ ଏବଂ ସଂସ୍କୃତି ମନ୍ତ୍ରୀ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ସୁରଜ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଶାର ହସ୍ତତନ୍ତ ପରମ୍ପରାକୁ ଗ୍ରହଣ ଏବଂ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲେ ।

ଆଜି, ସାରା ଦେଶରେ ଲୋକମାନେ UPI ମାଧ୍ୟମରେ ପେମେଣ୍ଟ କରିବାରେ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି । UPI ବ୍ୟବହାର କରି କାରବାର କରିବା ସମୟରେ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କ ଟଙ୍କା ଫସି ଯାଉଛି । ଡାଉନଡିଟେଙ୍କର ଅନୁଯାୟୀ, ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସୁଦ୍ଧା UPI ସେବା ସମ୍ପର୍କରେ ଅଭିଯୋଗ ୨୦୦୦ ଅତିକ୍ରମ କରିଛି, ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ପେମେଣ୍ଟ କରିବା ଏବଂ ଟ୍ରାଞ୍ଜାକ୍ସନ କରିବାରେ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି । ଆଜି କମ୍ପାନୀର ସର୍ଭର ଡାଉନ ଅଛି, ତେଣୁ ଲୋକମାନେ ପେମେଣ୍ଟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି ।

ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ, ଲୋକମାନେ ଏହି ଦୁଇଟି ସେବା ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ବହୁତ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁଥିରେ ୮୦ ପ୍ରତିଶତ ଲୋକ ପେମେଣ୍ଟ କରିବାରେ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି । ୧୮ ପ୍ରତିଶତ ଲୋକ ଟ୍ରାଞ୍ଜାକ୍ସନ କରିବାରେ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ୨ ପ୍ରତିଶତ ଲୋକ କ୍ରୟ କରିବାରେ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି ।

ଏହା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ, ସାରା ଦେଶରେ UPI ଉପଭୋକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ପେମେଣ୍ଟ କରିବାରେ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ୨୭ ମାର୍ଚ୍ଚରେ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ପେମେଣ୍ଟ କରିବାରେ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ, UPI ବନ୍ଦ ଥିବାରୁ, ଲୋକମାନେ Google Pay, PhonePe ଏବଂ Paytm ଆଦି ମାଧ୍ୟମରେ ଟ୍ରାଞ୍ଜାକ୍ସନ କରିବାରେ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି । ସାରା ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଏହି ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି । UPI ବିନା ଲୋକମାନେ ବହୁତ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛନ୍ତି ।

ଆହ୍ଲାବାଦ ହାଇକୋର୍ଟ ଜଣେ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ବଳାହାର ଅଭିଯୋଗରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଜାମିନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, କହିଛନ୍ତି ଯେ ପୀଡିତା “ନିଜେ ଅସୁବିଧାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ” ଏବଂ ଘଟଣାର ଦାୟୀ ଥିଲେ । ଡିସେମ୍ବର ୨୦୨୪ରେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ମହିଳାଙ୍କୁ ବଳାହାର ଅଭିଯୋଗରେ ଗିରଫ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୁକ୍ତ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସହମତିରେ ହୋଇଥିଲା ।

“କୋର୍ଟ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଯଦି ପୀଡିତାଙ୍କ ଅଭିଯୋଗକୁ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନିଆଯାଇପାରେ ଯେ ସେ ନିଜେ ଅସୁବିଧାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀ ଥିଲେ,” ବିଚାରପତି ସଞ୍ଜୟ କୁମାର ସିଂହ କହିଛନ୍ତି ।

କୋର୍ଟ କହିଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ତାଙ୍କ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷାରେ ଏକ ଛିଣ୍ଡା ହାଇମେନ୍ ଦେଖିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତର ଯୌନ ନିର୍ଯାତନା ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ମତ ଦେଇ ନଥିଲେ । ହାଇକୋର୍ଟ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ପୀଡ଼ିତା, ଜଣେ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଛାତ୍ରୀ ହୋଇଥିବାରୁ, ପୋଲିସ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା ପ୍ରକାଶରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରିପକ୍ୱ ଏବଂ “ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ନୈତିକତା ଏବଂ ଗୁରୁତ୍ୱ” ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ଭାବନା ଥିଲେ ।

ଏହି ମାମଲାଟି ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୦୨୪ର, ଯେତେବେଳେ ନୋଏଡା ସ୍ଥିତ ଏକ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଛାତ୍ରୀ ତିନି ଜଣ ମହିଳା ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହିତ ଦିଲ୍ଲୀର ହୌଜ ଖାଜରେ ଏକ ବାର୍ ଯାଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସମେତ କିଛି ପୁରୁଷ ପରିଚିତଙ୍କୁ ଭେଟିଥିବା ଜଣାପଡ଼ିଛି ।

ଯୁବତୀ ଜଣକ ତାଙ୍କ ପୋଲିସ ଅଭିଯୋଗରେ, କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଭୋର ୩ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଦ୍ୟପାନ କରିବା ପରେ ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଯିବାକୁ ଜିଦ୍ କରି ଚାଲିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଲଗାତାର ଅନୁରୋଧ ଯୋଗୁଁ ସେ ଶେଷରେ ତାଙ୍କ ସହିତ “ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ” ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ । ମହିଳା ଜଣକ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଅନୁପୟୁକ୍ତ ଭାବରେ ଛୁଇଁଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ନୋଏଡାରେ ତାଙ୍କ ବାସଭବନକୁ ନେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ଗାଓଁର ଜଣେ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ପ୍ଲଟକୁ ନେଇଯାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ତାଙ୍କୁ ବଳାହାର କରିଥିଲେ । ପରେ ମହିଳାଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ତିସେମ୍ବର ୨୦୨୪ ରେ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶ ବାରାଣସୀରେ ଦ୍ୱାଦଶ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିବା ଜଣେ ଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ୨୩ଜଣ ଯୁବକ ୨ଦିନ ଧରି ଗଣବଳାହାର କରିଛନ୍ତି । ପୀଡ଼ିତା ଛାତ୍ରୀ ଗତ ଟଡାରିଖରେ

ଘରକୁ ଫେରି ମା'ଙ୍କ ନିକଟରେ ସମସ୍ତ କଥା କହିବା ପରେ ପୋଲିସ ନିକଟରେ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଗକୁ ଭିତ୍ତି କରି ପୋଲିସ ଏକ ମାମଲା ରୁଜୁ କରିବା ସହ ୨ଜଣ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିଛି । ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା କେତେଜଣ ବନ୍ଧୁ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କର ପୁରୁଣା ସହପାଠୀ ବୋଲି ପୋଲିସ ପ୍ରାଥମିକ ତଦନ୍ତରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛି । ଅନ୍ୟ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଚଢ଼ାଉ ଜାରି ରହିଥିବା ପୋଲିସ କହିଛି ।

ପୋଲିସ ସୂଚନା ଅନୁସାରେ, ପୀଡ଼ିତା ଛାତ୍ରୀ ଜଣକ ଦ୍ୱାଦଶ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼ନ୍ତି । ଗତ ୨୯ତାରିଖରେ ସେ ପାଣ୍ଡେୟପୁରସ୍ଥିତ ଘରୁ ଜଣେ ସାଙ୍ଗଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଫେରିବାବେଳେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପିଣ୍ଡାଚମୋଚନ ଅଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ଏକ ଝୁକା ବାରକୁ ନେଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ନିଶାଯୁକ୍ତ ଥଣ୍ଡାପାନୀୟ ଦେଇଥିଲେ । ପରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ କାଫେକୁ ନେଇ ସାରା ରାତି ବଳାହାର କରିଥିଲେ । ମାର୍ଚ୍ଚ ୩୦ରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ଏକ ମୋଟର ସାଇକେଲରେ ହାଇଡ୍ରୋ ଆଡକୁ ନେଇ ସେଠାରେ ବଳାହାର କରିଥିଲେ । ପରେ ତାଙ୍କୁ ନାଦେସାରରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ । ମାର୍ଚ୍ଚ ୩୧ରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ୫ଜଣ ଯୁବକ ମାଲଦାହିୟାର ଏକ ହୋଟେଲକୁ ନେଇ ସେଠାରେ ଗଣବଳାହାର କରିଥିଲେ । ଏପରି କି ଏପ୍ରିଲ ୧ତାରିଖରେ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ହୋଟେଲକୁ ନେଇ ୨ଜଣ ବଳାହାର କରିଥିଲେ । ଜଣେ ଗ୍ରାହକଙ୍କୁ ମାସେଜ୍ କରିବା ପାଇଁ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି ।

ଏହାପରେ ୩ଜଣ ତାଙ୍କୁ ଔରଙ୍ଗାବାଦର ଏକ ଓୟାର ହାଉସକୁ ନେଇ ପୁନର୍ବାର ବଳାହାର କରିଥିଲେ । ଏପରି ଭାବେ ୭ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ ନେଇ ଏକାଧିକ ଥର ବଳାହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏପ୍ରିଲ ୪ତାରିଖରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ଜଣେ ସାଙ୍ଗଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇ ନିଶାସକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ବଳାହାର କରିବା

ପରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ଏହାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ପୀଡ଼ିତା ସେମାନଙ୍କ କବଳରୁ ଘରୁ ପଳାଇ ଆସିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥିଲେ । ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ମା' କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଅନୁସାରେ ସୋମବାର ଏକ ମାମଲା ରୁଜୁହୋଇଛି । ଅଭିଯୁକ୍ତ ରାଜ ବିଶ୍ୱକର୍ମା, ସମୀର, ଆୟୁଷ, ସୋହେଲ, ତାନିଶ, ଅନ୍ମୋଲ, ସାଜିଦ୍, ଜାହିର, ଇମ୍ରାନ, ଜାଇର୍, ଅମନ, ରାଜ ଖାନ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ୧୧ଜଣଙ୍କ ନାମରେ ମାମଲା ରୁଜୁ ହୋଇଥିବା ବରୁନ ଜୋନ୍‌ର ଡିସିପି ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି ।

ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ତାଙ୍କର ରହସ୍ୟମୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ପାଇଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବୁଲଗେରିଆନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା ବାବା ଭେଙ୍ଗା ମଧ୍ୟ ୨୦୨୫ ବିଷୟରେ ଅନେକ କଥା କହିଛନ୍ତି । ସେ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ କରିଛନ୍ତି ଯେ ୨୦୨୫ରେ ଏକ ମାରାତ୍ମକ ମହାମାରୀ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଏକ ସାମରିକ ଯୁଦ୍ଧ ଏବଂ ବ୍ରିଟିଶ ରାଜପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ । ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ଏବେ ବିଶ୍ୱର ବିଶେଷଜ୍ଞ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନାର ବିଷୟ ପାଲଟିଛି ।

ବାବା ଭେଙ୍ଗା ଜଣେ ଅନ୍ଧ ବୁଲଗେରିଆନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ ୧୯୧୧ ମସିହାରେ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ୧୯୯୬ ମସିହାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ସେ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଅଛି ଯାହା ମାଧ୍ୟମରେ ସେ ଭବିଷ୍ୟତର ଘଟଣାବଳୀ ଦେଖିପାରିବେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ୯/୧୧ ଆକ୍ରମଣ, ଚେର୍ନୋବିଲ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ, ସୋଭିଏତ୍ ଯୁନିଅନର ବିଘଟନ, ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧର ଚେତାବନୀ ଏବଂ ୨୦୦୪ ସୁନାମି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଏହି ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ସତ୍ୟ ହୋଇଥିବା ଦେଖାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଫଳରେ ତାଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ବିଶ୍ୱାସନୀୟତା ଏବଂ ରହସ୍ୟ ଭରସା ଗଭୀର ହୋଇଥିଲା ।

୨୦୨୫ ପାଇଁ ବାବା ଭେଙ୍ଗାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ସାମରିକ ସଂଘର୍ଷ ଏବଂ ରାଜନୈତିକ

ଅସ୍ଥିରତା ଆଡ଼କୁ ଇଙ୍ଗିତ କରୁଛି । ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ୨୦୨୫ ମସିହାରେ ଏପରି ଏକ ମହାମାରୀ ସୃଷ୍ଟି ହେବ ଯାହା ଏକ ବିଶ୍ୱ ସଙ୍କଟ ସୃଷ୍ଟି କରିବ । ଏହି ସଙ୍କଟ ଦ୍ୱାରା ଇଂଲଣ୍ଡ ଏତେ ପ୍ରଭାବିତ ହେବ ଯେ ଏହା ସାମରିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ପହଞ୍ଚିବ । ଏହା ସହିତ, ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସୂଚାଇ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ବ୍ରିଟିଶ ରାଜପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ବିରାଟ ମତଭେଦ ଏବଂ କ୍ଷମତା ସଂଘର୍ଷ ହେବ, ଯାହା ଦେଶର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ସ୍ଥିରତାକୁ ଆଘାତ କରିବ ।

କେରଳର କୋଟିସ୍ଥିତ ପେରୁମ୍ବୁରରେ ଥିବା ଏକ ପ୍ରାଇଭେଟ ମାର୍କେଟିଂ କମ୍ପାନୀର ଏକ ଭିଡିଓ ଏବେ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ଭାଇରାଲ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଉକ୍ତ ଭିଡିଓରେ ଖରାପ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିବା ଜଣେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଅମାନବୀୟ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ।

ଟାଗେଟ ପୂରଣ କରିପାରି ନ ଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ କୁକୁର ସଜାଇ ଆଣ୍ଟୁରେ ଚାଲିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଭାଇରାଲ ଭିଡିଓରେ ଉକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବେକରେ ଡଗ୍ କଲାର ଚେନ୍ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ଆଣ୍ଟୁ ବଳରେ କୁକୁର ପରି ଚାଲୁଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ।

ଏହି ଭିଡିଓ ଭାଇରାଲ ହେବା ପରେ ଘଟଣାକୁ ନେଇ କେରଳ ଶ୍ରମ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ତଦନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ଘଟଣାକୁ ନେଇ ପୋଲିସ ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ଏହାସହ ପୋଲିସ ଭାଇରାଲ ଭିଡିଓରେ ଥିବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବୟାନକୁ ମଧ୍ୟ ରେକର୍ଡ କରିଛି । ପୋଲିସ ସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ, ଭାଇରାଲ ହୋଇଥିବା ଭିଡିଓକୁ କମ୍ପାନୀର ଜଣେ ପୂର୍ବତନ ମ୍ୟାନେଜର ନିଜ ଫୋନ୍‌ରେ ଶୁଟ୍ କରିଛନ୍ତି । କମ୍ପାନୀ ମାଲିକଙ୍କ ସହ ତାଙ୍କର ପୁରୁଣା ତିକ୍ତତା ରହିଛି । ସେ କମ୍ପାନୀର କିଛି ନୂଆ ଟ୍ରେନିଂ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସହ ଏହି ଭିଡିଓକୁ ଶୁଟ୍ କରିଥିବା ପୋଲିସ କହୁଛି ।

ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ଦମୋହ ସହରର ଏକ ଘରୋଇ ମିଶନାରି ହସ୍ତିଚାଲରେ ଜଣେ ନକଲି ଡାକ୍ତର ହୃଦ୍‌ପିଣ୍ଡ ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର ବେଳେ ଅନୁୟନ ୭ ଜଣ ରୋଗୀଙ୍କୁ ମାରିଦେଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି । ଜିଲା ଅଧିକାରୀ ଅଭିଯୋଗର ତଦନ୍ତ ଚଳାଇଛନ୍ତି । ମାସେ ମଧ୍ୟରେ ଉକ୍ତ ହସ୍ତିଚାଲରେ ୭ ଜଣଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିବା ଉକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଚିନ୍ତା ବଢ଼ାଇଦେଇଛି । ଏନ୍. ଜନ୍ କେମ୍ ନାମକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜକୁ ଖ୍ୟାତନାମା ବ୍ରିଟିଶ ହୃଦ୍‌ରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞ ପରିଚୟ ଦେଇ ଉକ୍ତ ହସ୍ତିଚାଲରେ ରୋଗୀଙ୍କ ହୃଦ୍‌ପିଣ୍ଡ ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର କରୁଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ରୋଗୀଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା ।

ତଦନ୍ତ ପରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ନାମ ନରେନ୍ଦ୍ର ବିକ୍ରମାଦିତ୍ୟ ଯାଦବ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଛି । ସରକାରୀ ଭାବେ ରୋଗୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁସଂଖ୍ୟା ୭, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ମୃତ୍ୟୁ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ବୋଲି ଜିଲା ଶିଶୁ କଲ୍ୟାଣ କମିଟି ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ତଥା ଆଇନଜୀବୀ ଦୀପକ ତିଘ୍ରୀ କହିଛନ୍ତି । ସେ ପୂର୍ବରୁ ଦମୋହ ଜିଲାପାଳଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟ କେତେଜଣ ରୋଗୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ପରେ ଡାକ୍ତର ଜଣକ ନକଲି ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା । ପ୍ରକୃତ ଡାକ୍ତର ବ୍ରିଟେନରେ ଥିବାବେଳେ ନରେନ୍ଦ୍ର ଏଠାରେ ନିଜକୁ ଡାକ୍ତର ପରିଚୟ ଦେଇ ଚିକିତ୍ସା ଚଳାଇଥିଲେ ।

ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ସରକାରୀ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଅନୁଦାନପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ୨୫,୨୫୩ ଶିକ୍ଷକ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ନିୟୁକ୍ତିକୁ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ଗୁରୁବାର ରଦ୍ଦ କରିଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ଓ ଅଣଶିକ୍ଷକ ନିୟୁକ୍ତି ଲାଗି ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ସ୍କୁଲ୍ ସର୍ଭିସ୍ କମିଶନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ହୋଇଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚୟନ ପ୍ରକ୍ରିୟା କଲୁଷିତ ଓ ଭ୍ରଷ୍ଟ ବୋଲି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଦାଲତ କହିଥିବାବେଳେ ମମତା ବାନାର୍ଜୀଙ୍କ ସରକାରଙ୍କୁ ବଡ଼ ଝଟକା ଲାଗିଛି ।

ସିଜେଆଇ ସଞ୍ଜୀବ ଖାନ୍ନା ଏବଂ ଜଷ୍ଟିସ୍ ସଞ୍ଜୟ କୁମାରଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ କୋଲକାତା ହାଇକୋର୍ଟଙ୍କ ୨୦୨୪ ଏପ୍ରିଲ ୨୨ ତାରିଖର ରାୟକୁ ବଳବତ୍ତର ରଖିବା ସହ ୩ ମାସ

ମଧ୍ୟରେ ସାନି ଚନ୍ଦ୍ରନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ଡ଼େମୁଳ କଂଗ୍ରେସ ସରକାରଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ହାଇକୋର୍ଟଙ୍କ ରାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଠକାମି କରି ଏଭଳି ନିୟୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିବାରୁ ତାହା ରଦ୍ଦ ହେଲା ବୋଲି ଖଣ୍ଡପୀଠ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ମତରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା କଲୁଷିତ । ଏଥିରେ ବ୍ୟାପକ ଜାଲିଆତି ହୋଇଥିବା ବେଳେ ତାହାକୁ ଘୋଡ଼ାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟମ ହୋଇଥିଲା । ଫଳରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି, ଯାହାକୁ ସୁଧାରି ହେବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ପ୍ରାର୍ଥୀମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ଦୋଷୀ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ବହୁବର୍ଷ ଧରି ପାଇଥିବା ବେତନ ଫେରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେବାରୁ ବହିଷ୍କାର କରାଯିବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏବଂ ଫଳାଫଳ ବ୍ୟର୍ଥ ଘୋଷିତ ହୋଇଥିବାରୁ କୌଣସି ପ୍ରାର୍ଥୀ ନିୟୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ହାଇକୋର୍ଟଙ୍କ ପୂର୍ବ ରାୟକୁ ମମତା ବାନାର୍ଜୀଙ୍କ ସରକାର ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟରେ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କରିଥିଲେ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଦାଲତ ଉକ୍ତ ରାୟକୁ ଗୁରୁବାର କାଏମ ରଖିଥିବାବେଳେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ମମତା କହିଛନ୍ତି । ମମତା କହିଛନ୍ତି, ୨୫,୨୫୩ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ନିୟୁକ୍ତିକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯିବା ରାୟ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଶିକ୍ଷକ ନିୟୁକ୍ତି ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଦାଲତ ରଦ୍ଦ କରିବା ଫଳରେ ପାଖାପାଖି ୨୭ ହଜାର ଶିକ୍ଷକ ଓ ଅନ୍ୟ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ିଛି । ଏଭଳି ସ୍ଥିତି ପାଇଁ ଦାୟୀ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମମତା ତୁରନ୍ତ ଇସ୍ତଫା ଦିଅନ୍ତୁ ଓ ତାଙ୍କୁ ଗିରଫ କରାଯାଉ ବୋଲି ବିରୋଧୀ ଦଳ ନେତା ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଅଧିକାରୀ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ।

ଦିନ ଥିଲା ଭୁବନେଶ୍ୱର କହିଲେ ଓଲ୍ଲଟାଉନ୍, କପିଳ ପ୍ରସାଦ, କପିଳେଶ୍ୱର ଏବଂ ସାମନ୍ତରାପୁର ଆଦି ଅଞ୍ଚଳକୁ ବୁଝାଉଥିଲା । ଐତିହ୍ୟ, କଳା, ସଂସ୍କୃତି, ପରମ୍ପରା ଥିଲା ଏହି ମନ୍ଦିରମାଳିନୀ ସହରର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ । ୪୦ହଜାର ଜନସଂଖ୍ୟାକୁ ନେଇ

ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ରାଜ୍ୟର ରାଜଧାନୀ ଘୋଷଣା କରାଯିବା ସହ ୧୯୪୮ ଏପ୍ରିଲ ୧୩ରେ ଏଥିପାଇଁ ଶିଳାନିଧାନ କରାଗଲା । ୧୯୫୨ ଅକ୍ଟୋବର ପହିଲାରେ ବିଜ୍ଞାପିତ ଅଞ୍ଚଳ ପରିଷଦ, ୧୯୭୯ରେ ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି ଓ ୧୯୯୪ରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ମହାନଗର ନିଗମ (ବିଏମ୍‌ସି) ମାନ୍ୟତା ପାଇଲା । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୮୩ ଏପ୍ରିଲ ୧ରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଉନ୍ନୟନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ (ବିଡିଏ) ଗଠନ ହେବା ପରେ ସହର ବିକାଶର ମୂଳଦୁଆ ପଡିଥିଲା । ଇତିମଧ୍ୟରେ ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୭ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରି ୭୮ ବର୍ଷରେ ପାଦ ଥାପିଥିବାବେଳେ ବିକାଶଧାରାର ନୂଆ କୀର୍ତ୍ତିମାନ ସ୍ଥାପନ କରିଛି । ଚାରିଦିଗରୁ ସହର ବଢିଚାଲିଛି । ଜନସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ୧୩ ଲକ୍ଷ ଟପିଛି । ନୂଆ ନୂଆ ସହର ଗଢି ଉଠୁଥିବାବେଳେ ଶିକ୍ଷା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଖେଳ, ପର୍ଯ୍ୟଟନ, ଗମନାଗମନ, ଆତିଥେୟତା, ଷ୍ଟାର୍ଟଅପ୍ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିଛି ।

ସ୍ୱଚ୍ଛ ସର୍ବେକ୍ଷଣରେ ୩୪ତମ ର୍ୟାଙ୍କ୍, ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ

କେନ୍ଦ୍ର ଗୃହ ଓ ସହରାଞ୍ଚଳ ବ୍ୟାପାର ମନ୍ତ୍ରାଳୟ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ସ୍ୱଚ୍ଛ ସର୍ବେକ୍ଷଣ-୨୦୨୩ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିବା ବେଳେ ୮୦ତମ ର୍ୟାଙ୍କ୍‌ରୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ୩୪ତମ ର୍ୟାଙ୍କ୍ ମିଳିଥିଲା । ଏଥିସହ ଓ୍ୱାଟର ପ୍ଲସ୍ ଏବଂ ଗାର୍ବେଜ୍ ଫ୍ରି ବା ଆବର୍ଜନାମୁକ୍ତ ସହର ଭାବେ ୩ ଷ୍ଟାର ରେଟିଂ ମିଳିବା ସହ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ ସହର ଭାବେ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିଛି । ସ୍ୱଚ୍ଛ ସର୍ବେକ୍ଷଣ ସର୍ବୋଚ୍ଚରେ ମୋଟ୍ ୯୫୦୦ ନମ୍ବର ମଧ୍ୟରୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ୭୩୧୪.୯୦ ନମ୍ବର ମିଳିଥିଲା । ଏଥିରୁ ୫୧% ଅର୍ଥାତ୍ ୪୮୩୦ ମାର୍କ ସର୍ଭିସ ଲେଭଲ ପ୍ରୋଗ୍ରେସ ବାବଦରେ ଥିବାବେଳେ ୨୭% ଅର୍ଥାତ୍ ୨୫୦୦ ମାର୍କ ସାର୍ଟିଫିକେଶନ୍ ଏବଂ ୨୩% ବା ୨୧୭୦ ମାର୍କ ସିଟିଜେନ୍ ଉଏସ୍ ବାବଦରେ ମିଳିଥିଲା ।

ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ବହୁ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଛି । କ୍ୟାପିଟାଲ ହସ୍ପିଟାଲ ଓ ଅଖିଳ ଭାରତୀୟ ଆୟୁର୍ବିଜ୍ଞାନ ସଂସ୍ଥାନ (ଏମ୍‌ସ) ଭଳି ମେଡିକାଲ କଲେଜ

ରହିଛି । କ୍ୟାପିଟାଲ ହସ୍ତିଚାଲକୁ ‘ପୋଷ୍ଟ ଗ୍ରାଭୁଏଟ୍ ଇନ୍‌ଷ୍ଟିଚ୍ୟୁଟ୍ ଅଫ୍ ମେଡିକାଲ ଏଡୁକେଶନ ଆଣ୍ଡ ରିସର୍ଚ୍ଚ’ (ପିଜିଆଇଏମ୍‌ଇଆର୍) ଭାବେ ବିକଶିତ କରାଯାଇଥିବାବେଳେ ନିକଟରେ ପାନ୍‌କ୍ରିୟାସ୍ କ୍ୟାନ୍‌ସରର ବିରଳ ଲାପ୍ରୋସ୍କୋପି ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର କରି ବଡ଼ ସଫଳତା ହାସଲ କରିଛି । ବିଏମ୍‌ସି ଅଧୀନରେ ଥିବା ୨୨ଟି ସହରାଞ୍ଚଳ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର(ୟୁପିଏଚ୍‌ସି) ଓ ୪ଟି ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ରକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ପକ୍ଷରୁ ‘କାୟାକଳ୍ପ ପୁରସ୍କାର’ ମିଳିଛି । ସେହିଭଳି ବହୁ ଘରୋଇ ମେଡିକାଲ କଲେଜ ଆଣ୍ଡ ହସ୍ପିଟାଲ ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ଚିକିତ୍ସା ସେବା ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର ଉନ୍ନୟନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ (ବିଡିଏ) ପକ୍ଷରୁ ସହରର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ଏବଂ ଭିଡିଭୁମି ବିକାଶ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି । ସମୁଦାୟ ୧୪୩ଟି ନୂତନ ରାଜସ୍ୱ ଗ୍ରାମକୁ ବିଡିଏ ସହ ସାମିଲ କରିବା ନେଇ ଅନୁମୋଦନ ମିଳିଛି । ବିଡିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଏମ୍‌ସି, ଖୋର୍ଦ୍ଧା ପୌର ପରିଷଦ, ଜଟଣୀ ପୌର ପରିଷଦ ଏବଂ ପିପିଲି ବିଜ୍ଞାପିତ ଅଞ୍ଚଳ ପରିଷଦ (ଏନ୍‌ଏସି) ଆଦି ୪ଟି ସହରାଞ୍ଚଳ ସହ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଗ୍ରାମପଞ୍ଚାୟତ ଅଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକୁ ତଦାରଖ କରୁଛି । ସହର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ବିକାଶକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ କରିବା, ଭିଡିଭୁମିର ଉନ୍ନତି ତଥା ଦ୍ରୁତ ସହରୀକରଣରେ ବାଧକ ସାଜୁଥିବା ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିବ । ୧୯୮୩ ମସିହାରେ ୧୧୭ଟି ରାଜସ୍ୱ ଗ୍ରାମକୁ ନେଇ ବିଡିଏର ସହର ବିକାଶ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ତେବେ ନୂତନ ଗ୍ରାମଗୁଡ଼ିକ ମିଶିବା ପରେ ବିଡିଏ ଅଧିକୃତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥିବା ମୋଟ ଗ୍ରାମ ସଂଖ୍ୟା ୫୬୯ରୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ୭୧୨ରେ ପହଞ୍ଚିବ ।

ବିମାନସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଦିନକୁ ଦିନ ଅଗ୍ରଗତି କରି ଚାଲିଛି । ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଦୁବାଇକୁ ସିଧାସଳଖ ବିମାନ ସେବା ସହ ସିଙ୍ଗାପୁର, ବ୍ୟାଙ୍କକ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ବିମାନ ଚଳାଚଳ କରୁଛି । ସେହିପରି ଏପ୍ରିଲ୍ ୧ରୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଗୋଆକୁ ସିଧାସଳଖ ବିମାନ ସେବା ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଛି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଭୁବନେଶ୍ୱର

ସଂଯୋଗୀକରଣର ଏକ ବଡ଼ ହବ୍ ହେବା ସହିତ ପର୍ଯ୍ୟଟକ, ନିବେଶକ ତଥା ପ୍ରବାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ନିରାପଦ ତଥା ସୁଲଭ ଯାତ୍ରାର ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ।

ଏହି ସମ୍ପାଦକୀୟ ଆଲେଖ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ଅଧିକାଂଶ ଖବର ଆମେ ଓଡ଼ିଆ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଧରିତ୍ରୀରୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛୁ । ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ଧରିତ୍ରୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ରକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଛୁ । ଆପଣ ଯଦି ଏହିଭଳି ଖବର ପଢ଼ିବା ଏବଂ ଜାଣିବାକୁ ଉତ୍ସୁକ ତାହେଲେ ଧରିତ୍ରୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ୱେବସାଇଟ୍ (<https://www.dharitri.com/>) ଦେଖି ପାରିବେ ।

ଆଶା କରୁଛି ଆହ୍ୱାନର ସମସ୍ତ ସଂସ୍କରଣ ଭଳି ଏହି ସଂସ୍କରଣକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣମାନଙ୍କ ଆଦର ମିଳିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁଣିଥରେ ଓଡ଼ିଆ ନବବର୍ଷ ଉପଲକ୍ଷେ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା । ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।

ଧନ୍ୟବାଦ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା-ସମ୍ପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଗଳ୍ପ ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫଟ୍ୱେରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତୁ ।

ଅନେକ କଳାଛାଇ - ୨୭

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

ରୌପ୍ୟ ବନ୍ଧୀଶାଳାର ଜେଲର-୭

କିନ୍ତୁ କ'ଣପାଇଁ ତୁମକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦରକାର ଉଲ୍ଲାସ୍‌ର ?

ତୁମ ମୁହଁରେ ଏକ ପାଗଳର ବିଚଳିତ ଭାବ ଦେଖିବାକୁ ବହୁତ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ତୁମ ଅଜାଣତରେ ମୁହଁ ଉପରେ ସବୁ ଭାରୁଥିବା ରେଖାମାନ ଚିତ୍ର ଆଙ୍କୁଥିବେ । ସେଇଟା ଦେଖିବାକୁ

ବହୁତ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ତେଭିତ ବେରୀ ମୁହଁରେ ଏକ କଳା ଚିତ୍ର । ହାଃ ହାଃ ।

ଭଲକରି ଜାଣିଛ ମୁଁ ତେଭିତ ବେରୀ । ସେମିତି କିଛି ହେବନି । ମୋ ମୁହଁରେ କିଛି ବଦଳିବନି ।

ତୁମେ କେମିତି ଚରମ ଆନନ୍ଦରେ ଉଲ୍ଲାସକର ପାଇଁ ଚିକ୍ରାର କରିବ, ସେଇଟା ଦେଖିବାକୁ ବହୁତ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥାନ୍ତି । କେବଳ ମୋ ରକ୍ତ ତୁମକୁ ଚରମ ଖୁସି ଦେଇପାରେ । ସବୁଦିନ ତ ତୁମେ ମୋ ଦେହରୁ ରକ୍ତ ଆଦାୟ କରୁଛ । ଏକ ବିଷ୍ଣୋରଣରେ ତୁମକୁ ବହୁତ ରକ୍ତ ମିଳିବ । ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଆଉ ରକ୍ତପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବନି । ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତର କାମ । ତୁମେ ଚରମ ତୃପ୍ତିରେ ଚିଲାଇବ । ବୋମା ବିଷ୍ଣୋରଣ ନକଲେ, ମୋତେ ଆକାଶ ଆଉ ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଖାଲି ଜାଗାରେ ଝୁଲାଇ ଦିଅ । ମୋର ବେକ ଲମ୍ବା ହୋଇଯାଉ ଆଉ ଗୋଡ଼ ଓଜନଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ଝୁଲିପଡ଼ୁ । ତୁମେ ମୋର ନୂଆ ଶାନ୍ତ ରୂପ ଦେଖି ଚମକିତ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ଚରମ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । ତୁମେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି

ମୋ ମୁହଁକୁ ଦେଖିବ । କେବେ ତୁମେ ଯେ ମୁଣ୍ଡ ତ ଟେକିନ । ଆଉ ଉଲ୍ଲାସର ଡାକ ଶୁଣାଯିବନି ।

ମିର୍ଜା ଖାନ ଡେଇଁତ ବେରୀ ପଛରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଉଲ୍ଲାସରଙ୍କ କଥାରୁ କିଛି ଠଉରାଇପାରୁନଥିଲା । ଡେଇଁତ ବେରୀର ମଥାରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ପଶୁନଥିଲା । ସେମାନେ କେବଳ ହାତ ଗୋଡର ମଣିଷ । ମୁଣ୍ଡର ମଣିଷ ହୋଇଥିଲେ କିଛି ମୁଣ୍ଡ ଭିତରକୁ ପଶିଥାନ୍ତା । ସେମାନେ କ'ଣ କରିବେ ବୁଝିପାରୁନଥିଲେ । ମିର୍ଜା ଖାନ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଥିଲା ଆଉ ଡେଇଁତ ବେରୀର ମୁହଁ ଖୋଲିଯାଇଥିଲା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏକ ସୁନେଲି ଦିନରେ ମୁଁ ମାଟିରେ ଏକ ମଞ୍ଜି ପୋତି ଦେଇଥିଲି । ଆଉ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଫୁଟିଲା ।

ଏକ ନୂଆ ପ୍ରଳାପ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି ।— ମିର୍ଜା ଖାନ କହିଲା ।

ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଆଉ ଲୋକମାନେ ତା'କୁ ବାଲୁଙ୍ଗା କହିଲେ । ସେମାନେ ମୋ ବଗିଚା ଚାରିପଟେ ବୁଲିଲେ । ମୋତେ ଆଉ ମୋ ଫୁଲକୁ କେତେ ନିନ୍ଦା କଲେ । ଏମିତି ଫୁଲ ନହେଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା, ଏତିକି କହି ହେଉଥିଲେ ।- ଉଲ୍ଲାସକର ଏତିକି କହି ସକେଇ ହେଲେ । କିଛି କଥା ଅବଶ୍ୟ ବେରୀକୁ ମଜା ଲାଗୁଥିଲା । ପାଗଳର ପ୍ରଳାପ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମଣିଷଟିଏ କଥା କହୁଛି ।

ମୋତେ ସେମିତି ବହୁ ନିନ୍ଦାକଲେ । ଆଉ ମୋ ଫୁଲର କେହି ପ୍ରଶଂସା କଲେନି । କିନ୍ତୁ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଥିଲା ମୋ ପାଇଁ । ସେମାନେ ସେ ଫୁଲର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଖୋଜି ପାଇଲେନି । ଧିରେ ସେ ଫୁଲର କଥା ଚାରିଆଡେ ଖେଳିଗଲା । ସବୁ ସହର, ସବୁ ଗାଁ । ଆଉ ଶେଷରେ ଲୋକମାନେ କହିଲେ, ଆହା କି ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ । ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ

କେବେ ତ ଫୁଟିନି । ପ୍ରଥମରୁ କିଛି ଲୋକେ କ'ଣ ପାଇଁ ଜାଣି ପାରିଲେନି ଜେଲର ? –
ଭଲ୍ଲାସ୍କର ଶାନ୍ତ ଭାବରେ କହୁଥିଲେ ।

ଆଉ ସେ ଫୁଲର ନାଁ କ'ଣ ଥିଲା ଜାଣିଛୁ ?- ସେ ପଚାରିଲେ । ଡେଭିଡ଼ ବେରୀ
ତାଙ୍କୁ ବୋକା ବଳିଆ ଅନାଇଲା । ଏକ ଆଇ ମା'ର କାହାଣୀ ଭଳି କଥାର ଗତି ଥିଲା ।
ଆଗକୁ କେଉଁ ରାଜକୁମାର, ରାଜକୁମାରୀ ଆସିବେ । ଛୁଆଙ୍କ କାହାଣୀ । ପାଗଳମାନେ
ତାହାହେଲେ ଛୁଆ ହୋଇଯାନ୍ତି ।

ବୋମା । ସେ ଫୁଲଟା ହେଉଛି ମୋ ଡିଆରି ବୋମା । ହାଃ, ହାଃ, ହାଃ । ନିଆଁର
ଫୁଲ ।- ଭଲ୍ଲାସ୍କର କହିଲେ ।

ବୋମାର ଭୟଙ୍କର ଗର୍ଜନ । ତୁମ ଇଂରେଜମାନଙ୍କ ଉପରେ ବୋମା ବର୍ଷଣ ।
କେବଳ ବୋମା ବର୍ଷଣ । ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ସବୁ ନିପାତ ହେବ । ଭାଇମାନେ
ତୁମେମାନେ ବୋମା ଡିଆରି କରି ସେଲୁଲାର ଜେଲକୁ ଧ୍ୱଂସ କର ।- ସେ ଜୋରରେ
କହିଚାଲୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ କଥା ସବୁ କରିତରରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଉଥିଲା ।

ଏଇଟା ବିପ୍ଳବ କଥା କହୁଛି । ବୁଲିଲେ ବେଶି ବିପଦ । ୧୦ ଜୁନ ୧୯୧୭
ମସିହାରେ ତାଙ୍କୁ ଚେନରେ ବନ୍ଦୀଯାଇ ତାଙ୍କ ନିଜ ସେଲରେ ଏକ ସପ୍ତାହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଝୁଲାଇ ରଖାଗଲା । ତାଙ୍କ ହୃଦୟବିଦାରକ କ୍ରନ୍ଦନରେ ସାରା କରିତର ଧରିଯାଉଥିଲା ।
ପରେ ତାଙ୍କୁ ସେ ଝୁଲାରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଦିଆଗଲା ।

ମୁହଁକୁ କ'ଣ ପାଇଁ ଢାଙ୍କି ଦେଉଛୁ ?- ଡେଭିଡ଼ ବେରୀ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ପଚାରିଲା ।

ଆଉ କାନ୍ଦିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିସାରିଲାଣି ।- ମିର୍ଜା
ଖାନ ବୁଝାଇଲା ।

ମୋଟେ କାନ୍ଥୁନି । ଭାବୁଛି କି ମୁଁ ଲୁଚାଇ ଲୁଚାଇ କାନ୍ଥୁଛି । ମୋଟେ ମୁଁ କାନ୍ଥୁନି । ମୁଁ ମୋ ହାତ ପାପୁଲିରେ ଏଇଥିପାଇଁ ଢାଙ୍କି ଦେଇଛି ଯେମିତି କି ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦିନତା ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଇପାରିବନି । ମୋ ମନର ଉଷ୍ମତା ତା' ପାଇଁ ଥିବ । ମୋ ହାତ ପାପୁଲି ମୋ ଆତ୍ମାକୁ ଧରିବ, କ୍ରୋଧରେ ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିତ ଯିବନି । ମୁଁ ମୋ ଆତ୍ମାକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେଉଛି, ତା'କୁ ପ୍ରତି ପୋଷଣ କରୁଛି । ସେ କ୍ରୋଧିତ ନହେଉ ।- ଭଲ୍ଲାସ୍କର କହିଲେ । ଜେଲର ଆଉ ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଗଲେ । ତାଙ୍କୁ ଅଲଗା ଅଲଗା କାମ ଦିଆଗଲା । ସବୁ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରିବାକୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଗଲା । କିଛି ଦୁଷ୍ଟ ବୁଦ୍ଧି ତ ଓପାର୍ଡ଼ମାନଙ୍କର ଥିଲା ।

ଭଲ୍ଲାସ୍କର କାମ କରିକରି ହତାଶ ହୋଇଯାଉଥିଲେ । ସେ ଭାବୁଥିଲେ ଏକ ମଣିଷ ଆଉ ଜଣେ ମଣିଷ ସହ କେମିତି ବ୍ୟବାହାର କରିପାରେ? ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେଲକୁ ଫେରୁଥିଲି, ଲାଗୁଥିଲା ଦେହରେ ଆଉ ଜୀବନ ନାହିଁ, କାଲିପାଇଁ ଆଉ ବୋଧେ ବଞ୍ଚିବବେ ନାହିଁ । ଆଉ କାଲି ଏ କମା କରି ପାରିବେ ନାହିଁ? ତଥାପି ଦେହରେ ଟିକେ ଜୀବନ ରହୁଥିଲା ଆଉ ପରଦିନ ସେମିତି କାମ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଭଳି ସମସ୍ତେ କଥା ହେଉଥିଲେ ଯେ ଏହି ଭାଗ୍ୟ ଫଳ, ଏଇଥିପାଇଁ ବୋଧେ ଏମିତି ଯାତନା ସହୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସହ କାମ କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କୁ ଛଅମାସ ମଧ୍ୟରେ ମୁକ୍ତି ମିଳିଲା ଆଉ ସେମାନଙ୍କୁ ବାହାରେ କାମ କରିବାପାଇଁ ପଠାଇ ଦିଆଗଲା । ତା'ପରେ ଆଉ ଏକ ଦଳ ଆସିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେମିତି କିଛି ଦିନ ପରେ ଏ କାମରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭଳି ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଏମିତି ତାଙ୍କୁ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଘଣାରେ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଶେଷରେ ଦିନେ ତାଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଆସିଲା ଯେ କାମର

ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ଏବଂ ସେ ଜେଲ ବାହାରେ ଜାମ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେ କାମ କିଛି ସହଜିଆ କାମ ନଥିଲା, ଏକ ତତଲା କଡେଇରେ ଭଜା ହେବା ଛଡା କିଛି ନୁହେଁ । ଏକ ଇଟା ତିଆରି କାରଖାନାକୁ ତାଙ୍କୁ ପଠାଗଲା । ଦିନସାରା କଞ୍ଚା ଇଟା ବୋହିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ଏ କାମ ଏକ ସାଧାରଣ ମୂଲିଆ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟଦାୟକ ଥିଲା ।

କଠିନ କାମ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବେଳେବେଳେ କିଛି ଦୁଧ ପିଇବାକୁ ଦିଆଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହା ପିଇବାକୁ କେବେ ମିଳୁନଥିଲା । ଚିନତାଲ ବା ପେଟି ଅଫିସର ଏ ଦୁଧ ଉପରେ କୁଦି ପଡି ଥାଳିରୁ ଛଡେଇ ନେଇଯାଉଥିଲେ । ଦିନେ ସେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦୁଧକୁ ପିଇଦେଲେ । ଏତିକିରେ ଚିନତାଲ ରାଗି ନିଆଁବାଣ ହୋଇଗଲା ଆଉ ତାଙ୍କୁ ଦୁଧ ନମିଳୁଥିବା କାମକୁ ବଦଳି କରିଦେଲା । ତା'ପରେ ତାଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ କଠିନ କାମ କରିବାକୁ ଦେଲା । ଏକ ଉଠାଣିରେ ଚଢ଼ି ଦୁଇ ବାଲଟି ପାଣି ବାହୁଙ୍ଗାରେ ଆଣିବାକୁ ପଡୁଥିଲା ଏବଂ କେଉଁ ଅଫିସର ଘରେ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ସେ ପାଣି ଜାଗାଟା ଏକ ବଡ଼ କୁଦ ଉପରେ ଥିଲା ଆଉ ପାଦ ଖସିଯିବାର ଭୟ ଥିଲା । ଏ କାମ ଦିନସାରା ଲାଗି ରହୁଥିଲା । ଶେଷରେ ଏମିତି କାମ ତାଙ୍କୁ ନିର୍ଭୟକ ଲାଗିଲା ଆଉ ସେ କୌଣସି କାମ କରିବାକୁ ଚାହିଁଲେନି ।

ଫଳରେ ତାଙ୍କ ନାମରେ ଅବଜ୍ଞା ଆଉ କାମ କମ କରୁଥିବାର ଅଭିଯୋଗ ଅଣାଗଲା । ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ତାଙ୍କୁ କିଛି ଦିନ ଡାକ୍ତରୀ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ଆଉ ତା' ପରେ କାମ କରିବାକୁ କହୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ମନରେ ଆଉ ଏ କାମ କରିବେନି ବୋଲି ମନସ୍ଥ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀ, ଜେଲର ସବୁ ନିୟମ ମାନିବେ, କିନ୍ତୁ କ'ଣପାଇଁ ଜେଲ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ମନମୁଖୀ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବେ ?

ସେମାନେ କ'ଣପାଇଁ ସେମାନେ ଏମିତି ପରିଶ୍ରମ କରାଉଛନ୍ତି ? କଲଦୀମାନେ ଯେତେ ଖରୁଛନ୍ତି, ସେହି ଅନୁପାତରେ ସେମାନେ ସେତେ ବେଶି ଖଟାଉଛନ୍ତି ।

ଆଉ ତାଙ୍କୁ ତିନିମାସ କଠିନ ପରିଶ୍ରମର ଅଧିକ ସଜା ମିଳିଲା, ଏବଂ ପୁଣି ସେଲୁଲାର ଜେଲ ପଠାଇ ଦିଆଗଲା । ଜେଲର ବେରୀ ଗେଟ ମୁହଁରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା । ଯେମିତି ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଛି ଗର୍ଜନ କରି କହିଲା- ଏହା କେଉଁ ଖୋଲା ପଡିଆ ନୁହେଁ । ଏହା ଏକ ଜେଲ । ଯଦି ଜେଲ ନିୟମ ବାହାରକୁ ଯାଅ, ଭଲକରି ମାତ ମିଳିବ ଆଉ ଦେହରେ ନୋଲା ଫାଟିବ ।

ସେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ଉତ୍ତର ଦେଲେ- ତୁମେ ଯାହା କର, ଆଉ ମୁଁ କାମ କରିବି ନାହିଁ । ତୁମ ଆଜ୍ଞାରେ କାମ କଲେ ଏହା ମୋର ଆତ୍ମାର ତାକର ଅବଜ୍ଞା ହେବ ।

ବେରୀ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତାଙ୍କୁ ଚେନରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବାର ଆଦେଶ ଦେଲା ।

ତାଙ୍କୁ ଚିକିତ୍ସା ଆଳରେ ବିଦ୍ୟୁତ ଶକ୍ତି ଦିଆଯାଉଥିଲା । ଭଲ୍ଲାସ୍କରଙ୍କ ଅର୍ଦ୍ଧଚେତ ଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଥାନ୍ତି । ମେଡିକାଲ ସୁପରିଟେନଡେଣ୍ଟ ତାଙ୍କ ଦେହରେ ବିଦ୍ୟୁତ ସକ୍ତି ଦିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦେହରେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ କରଣ୍ଟ ସିରିସିରି ହୋଇ ବେଗରେ ଚରିଯାଏ, ସବୁ ସିରା ପ୍ରଶିରା ଲାଗେ ଯେମିତି ଚିରି ହୋଇ ଯାଉଛି । ସେ କ'ଣ କୁହନ୍ତି ତା'ର ହିସାବ ନଥାଏ, ଯେମିତି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେତ ଗ୍ରାସିଛି । ସେ ଗର୍ଜନ କରନ୍ତି । ତା'ପରେ ଅଚେତ ହୋଇପଡନ୍ତି । ଥରେ ସେ ତିନିଦିନ ତିନି ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଚେତ ହୋଇ ପଡିରହିଥିଲେ ।

ଜାଣିଛ ତେଭିତ ବେରୀ ମୁଁ କ'ଣ ଦେଖିଥିଲି । ସେମାନେ ଆସିଥିଲେ । କେତେଟା ପକ୍ଷୀ ଆଉ ଏକ କଳା ଛାଇ । ଗଛରୁ ମର୍ମର ଧ୍ୱନୀ ବୋହିଆସୁଥିଲା । ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନ ଆସି

ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଉଦିତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବେ ଅଚଳ, ନିସ୍ତରା ହୋଇଯାଇଛି । ଅଟକି ଯିବ କେମିତି ? ମୁଣ୍ଡକୁ ଉଠାଇ ନିଅ ଆକାଶକୁ । ଅନୁଭବ କର ପ୍ରେମ ଆଉ ସ୍ନେହର ଔଜ୍ଜ୍ୱଳ୍ୟ । ବକ୍ଷକୁ ନେଇନିଅ ସତେଜ ପବନ, ତୁମ ନିଜର ପ୍ରବଳ ଆବେଗ । ଜୀବନକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭବ କର । ଏଇଥିପାଇଁ ତ ଜୀବନ ତିଆରି ହୋଇଛି ।- ସେ ଯେମିତି ଡେଇଁ ବେରୀକୁ ଦେଖି ନିଜ ମନକଥା କହୁଥିଲେ ।

ଉଲାସ୍‌ରଙ୍ଗ ମନରେ ଅନେକ ବୈପ୍ଳବିକ ଭାବନାମାନ ଆସୁଥିଲା । କିଛି କବିତା ତାଙ୍କ ମନରେ ଖେଳିଯାଉଥିଲା ।

ବିଦ୍ରୋହର ପ୍ରବଳ ବାତ୍ୟା ଯେ ବୋହୁଛି

ସଭିଙ୍କ କାନରେ ଡାକ ତ ପଡୁଛି

କ୍ଷେତରୁ କାରଖାନା, ଗାଁରୁ ସହର

ସବୁଠି ଶୁଭୁଛି ମିଳିତ ଯେ ସୁର

ସ୍ୱାଧିନ ହୋଇବ ମାତୃଭୂମି ମୋର

ଉଚ୍ଚ ମସ୍ତକ ତଳେ ତ ଲୋଟିବ

କାଳ କଟାରରେ ଛିନ୍ନ ହୋଇଯିବ

ମା'ର ତୃଷା ତେବେ ତ ମେଣ୍ଟିବ

ଆମ ସ୍ୱାଧିନତା କେହି ବାନ୍ଧିପାରିବନି

ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି, ଶପଥ ନେଉଛି

ମା'ର ଆଖିରେ ଆଉ ଲୁହ ଦେଖିବିନି ।

ତାଙ୍କ ଦେହରେ ଅକଥ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଥିଲା । ଆଖିରେ ଲୁହ ନଥିଲା । କଥାରେ କିଛି ତାଳମେଳ ନଥିଲା ଭଳି ଜେଲର ଆଉ ଓପାର୍ଡରମାନଙ୍କୁ ଲାଗୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାଧୀନତା, ବିଦ୍ରୋହ ଆଦି ଶବ୍ଦମାନ ଛୁଞ୍ଚିଠାରୁ ଚୀକ୍ଷଣ ଥିଲା । ଜେଲର ବେରୀ ଏବେ ତାଙ୍କୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିଲା ।

ତେଭିତ ବେରୀ ମୁଁ ଜାଣେ, ତୁମେ ଆଉ ମୁଁ, ଦୁଇଜଣ ଏକ ଏକ ସ୍ଥାନରୁ ବିରୁଦ୍ଧ ତାରକା । ତୁମେ ମୋ ହୃଦୟକୁ ନେଇଯାଉଛ, ଖଣ୍ଡ ବିଖଣ୍ଡିତ ହୃଦୟକୁ ସିଲାଇ କରି କୃଷ୍ଣ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଠେଲି ତ ଦେଛ । ଏକ ନିଃଶବ୍ଦ, ଫୁସଫୁସ ଭଳି ଶବ୍ଦ ଭିତରକୁ ତୁମେ ଚାଲି ତ ଯାଉଛ ।-ଭଲ୍ଲାସ୍କର କହୁଥିଲେ ।

ତେଭିତ ବେରୀ ତାଙ୍କୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ଚାଲିଲା । ଭଲ୍ଲାସ୍କରଙ୍କ ତଥାକଥିତ ବାଚଳୀମୀ ବନ୍ଦ ହେଲାନ୍ତି । ଏତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହିସହି ସେ ଶେଷରେ ସତକୁ ସତ ପାଗଳ ହୋଇଗଲେ ଆଉ ଜାନୁଆରୀ ୧୯୧୩ ମସିହାରେ ତାଙ୍କୁ ମାଡ୍ରାସର ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସାଳୟକୁ ପଠାଇ ଦିଆଗଲା । ସେଠାରେ ସେ ବାରବର୍ଷ ରହିଲେ । ଶେଷରେ ତାଙ୍କୁ ଚଉଦବର୍ଷର ବନ୍ଦୀ ଅବସ୍ଥାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଲା ।

ଆଉ ଭଲ୍ଲାସ୍କର ଚାଲିଯିବା ସଂନ୍ଧ୍ୟାରେ ତେଭିତ ବେରୀ ନିଜ କୋଠରୀରେ ଏକାକୀ ବସିଥିଲା । ସେଇମିତି କାଗଜ, କଲମ ରଖାଯାଇଥିଲା । ତେଭିତ ବେରୀକୁ ଲେଖା କାଗଜ ଦେବାର ଥିଲା ।

ରୁକ୍ତିନାମାର ସର୍ତ୍ତ ?

ମାନିଛି ମହୋଦୟ ।

ତୁମ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଦେବାର ପରିମାଣ ବଢ଼ାଅ । ସେମାନେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଆନ୍ତୁ । କିଛି

ନମାନି ଏମିତି ପାଗଳ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । ତୁମ ଚେଷ୍ଟାରେ କମ ହେବନାହିଁ ତେଭିତ ବେରୀ । ସେଇଟା ମନେରହେ ।- ଏମିତି ଶୀତଳ ସ୍ୱର ଶରୀରର ଗଭୀରତମ ପ୍ରଦେଶକୁ ଜଡ଼ କରିଦେଉଥିଲା ।

ତେଭିତ ବେରୀ ନିଜ କୁର୍ସିରେ ବସି ଧଳା କାଗଜକୁ ଦେଖୁଥିଲା । ଝରକା ଦେଇ ହାବୁକାଏ ପବନ ବୋହିଆସିଲା । କାଗଜଟା ପର ଭଳି ତା' କୋଠରୀରେ ଉଡୁଥିଲା ଆଉ କଲମ ସେମିତି ଟେବୁଲ ଉପରେ ସଜାହୋଇଥିଲା । ସେ କାଗଜକୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲାନି । କାଗଜ ସେମିତି ପବନରେ ହଲି ଦୋହଲି ଭାସୁଥିଲା । ତା' ଛାତିରୁ ଏକ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ବାହାରି ଆସିଲା । ସେ ନିଜକୁ ସ୍ଥିର କଲା । ଆଉ ଲେଖିଲା- “ମୁଁ ମୋତେ ତରେନାହିଁ ।”

ମୁଁ ନିୟମର ଦାସ । କେଉଁ ନିୟମର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିବିନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ଆଦେଶ ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ ମାନନୀୟ ।- ତେଭିତ ବେରୀ ଜୋରରେ ନିଜକୁ ନିଜେ କହିହେଲା । ତା' ଆଖି ଟେବୁଲ ଧାରକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲା । ସତେ ଯେମିତି ସେଇଠି କିଏ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ନଥିଲା ସେଇଠି ।

ଗ-ଇନ୍ଦୁ ଭୂଷଣ ରୟ

ଆଉ ଏକ ସେଲରେ ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ ଚାଲିଥିଲା ।

ମୁଁ ତେଭିତ ବେରୀ । . . . ନାଁଟା ବୋଧେ ତୁମେ ଆଗରୁ ଶୁଣିଥିବ ।- ତେଭିତ ବେରୀ ନିଜ ପରିଚୟ ଦେଉଥିଲା । ସେଇଟା ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରଥମରୁକୁହେ । ତା'ର ଅତି ପ୍ରିୟ ଧାତି ।

ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ବନ୍ଦୀ ହେବା ବେଳକୁ ସେ ପ୍ରାୟ ୨୫ ବର୍ଷର ଯୁବକ । ସେ ୧୧ ଅପ୍ରେଲ

୧୯୦୮ ମସିହାରେ ଆଲିପୁର ବୋମା କେଶରେ ତାଙ୍କୁ ଦଶବର୍ଷ ସଶ୍ରମ କାରାବାସ ମିଳିଲା । ସବୁ ନୂଆ କଇଦୀଙ୍କୁ ଡେଇଁତ ବେରୀ ଆଗରେ ପାରେତ କରାଯାଉଥିଲା । ଡେଇଁତ ବେରୀ ନିଜ ହିସାବରେ କିଛି ପଚାରୁଥିଲା । କଇଦୀମାନେ ସେଲୁଲାର ଜେଲର ନୀତି ନିୟମ ଜାଣନ୍ତୁ । ତା’ ପ୍ରଶ୍ନ ଭିତରେ କିଛି ଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ କଇଦୀ ଧରିଯିବ ଆଉ ତା’ ଭିତରର ସବୁ କଥା ବାହାରି ଆସିବ । ଅବଶ୍ୟ କିଛି କଇଦୀ ନିଜ ମନକଥାକୁ ସମ୍ଭାଳି ନେଉଥିଲେ । ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଖୋଲା ହୃଦୟର ଯୁବକ ।

ତୁମେ କି କାମ ଜାଣିଛ ? ଏ ଜେଲରେ ସେହି ମୁତାବକ କାମ ଦିଆଯିବ ଆଉ ତୁମ ଜାଣିଥିବା କାମ ।

ମୁଁ .. । ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ମଠ ପଢ଼ିଛି । ଭଗବତ ଗୀତା ପଢ଼ିଛି । ଆଉ ... – ତରୁଣ ଜଣକ ଭାବିହେଲେ ।

ଓଃ ତୁମେ ବହୁ ସମୟ ନେଉଛ । ଏତେ ସମୟ ତୁମକୁ ଡେଇଁତ ବେରୀ ଦେଇ ନପାରେ । ଦେଖୁନ ଆଉ କେତେ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା ଏଇଠି ପଢ଼ିବ । ଜଲଦି କର ।

ପଢ଼ିବା କାମଟା । ମୋତେ ବହି ପଢ଼ିବା କାମ ଦେଇପାର ।

ମଣିଷକୁ ଭାଙ୍ଗିବା କାମ ଏଠାରେ ହୁଏ । ତୁମେ ତୁମକୁ ଭାଙ୍ଗିବା କାମ କରିବ । କାମ ସହ କେମିତି ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଛ ତା’ ମଧ୍ୟ ଲେଖିବ । ଡେଇଁତ ବେରୀର କାନୁନକାଇଦା ଜାଣିଛ ତ ? ପ୍ରତିଦିନ ତୁମକୁ ଏକ କାଗଜ ମିଳିବ । ସେଥିରେ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ସେଇଟା ଏଠାକାର ନିୟମ । ମୋ ସହ ରୁକ୍ତି ହୋଇଥିବା ନିୟମ । ମୋତେ ତୁମ ଭଳିଆ କଇଦୀ ବିଷୟରେ ପ୍ରତିଦିନ ରିପୋର୍ଟ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ ।

ଠିକ ଅଛି । ତୁମେ ସେଲକୁ ଯାଅ । କାଲିଠାରୁ ତୁମର ପରୀକ୍ଷା ହେବ ଆଉ ତୁମେ କାଗଜରେ ଲେଖିବ । “ମୁଁ ମୋତେ ଡରେନାହିଁ ।”

ପ୍ରତିଦିନ ଅପମାନ ଜ୍ୟାମିତିକ ବୃଦ୍ଧି ହେଲାପରି ହେଲା । କିନ୍ତୁ ନିୟମ ହିସାବରେ ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ରଖୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତେଲ ଘଣାର କଷ୍ଟ ସହିପାରୁନଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ବାହାରେ କାମ କରିବାକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ସେଥିରେ ତାଙ୍କୁ ବହୁ ଅପମାନ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ତା’ପରେ ତାଙ୍କୁ ତେଲ ଘଣା ପାଖକୁ ଅଣାଯାଉଥିଲା । ତା’ପରେ ତାଙ୍କ ଗଳାରେ ଡରିଣି ପାଉଣ୍ଡର ଓଜନ ଝୁଲାଇ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ଆଉ ବସ୍ତ୍ରରେ ନଡିଆ ଚୋପା ବୋଝେଇକରି ତାଙ୍କ ପିଠିରେ ଲଦି ଦିଆଯାଉଥିଲା । ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କୁ ଘଣା ପେଲିବା ପାଇଁ କୁହାଯାଉଥିଲା ।

ଆଉ ମୁକ୍ତିର ଆଶା ନାହିଁ ।- ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଦିନେ ସଭରକରଙ୍କୁ କହିଲେ । ଦୁଇଜଣ ପ୍ରାୟ ଏକ ବୟସର । ଦୁହଁଙ୍କୁ ଏଇ ପଚାଶ ବର୍ଷ ବୟସ ହେବ ।

ଯଦି କେହି ରାଜନୈତିକ କଲଦୀ ବେମାର ପଡୁଥିଲା ତା’କୁ ସେଥିପାଇଁ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଉଥିଲା । ଯଦି ବାହାରେ କାମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ତା’କୁ ଜୁର ବା ପତଳା ଝାଡା ହେଉଥିଲା ତେବେ ତା’କୁ ନିଜ ବିଛଣା ମୁଣ୍ଡାଇ ଚାରି ମାଇଲ ଚାଲି ସେଲୁଲାର ଜେଲକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ତା’ପରେ ତା’କୁ ନିଜ ସେଲରେ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଉଥିଲା । ଆଉ ଇନ୍ଦୁ ନିଜ ସେଲକୁ ଏମିତି ଫେରି ଆସିଲେ । ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଅସୁସ୍ଥ ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ତରଳ ଝାଡା ହେଉଥିଲା ଆଉ ଜୁର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ହାତ ଗୋଡରେ ବାହାରେ କାମ କଲାବେଳେ ତେନ ଲଗାଯାଉଥିଲା ।

ବେରୀ ତାଙ୍କୁ କହିଲା,— ତମେ ତା’ହେଲେ ରୋଗର ବାହାନା କରି ଫେରି ଆସିଛ ।

ଏମିତି କଲେ ଭାରୁଛ କାମରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିବ । ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଏହାକୁ ତେଲ ଘଣା କାମରେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଲଗାଅ ।- ଆଦେଶ ବେରୀର ଥିଲା ।

ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତେଲ ଘଣାକୁ ଠେଲି ନିଆଗଲା । ଏମିତି ଦୁଇ ତିନି ଦିନ ବିତିଗଲା । ଇନ୍ଦୁ ଏକଦମ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ତେଲ ଗନ୍ଧାରୁ ଫେରନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦେହସାରା ମୁଣ୍ଡରୁ ଗୋଡ଼ ତଳିପା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନଡିଆ କତାର ଗୁଣ୍ଡ ଲାଗିଥାଏ । ମୁହଁରେ ଝାଳ ବରିଯାଇଥାଏ । ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼ର ଚେନରୁ ଝଣଝଣ ସବ ଆସୁଥାଏ । ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ୩୦ ପାଉଣ୍ଡର ଓଜନ ଲଦା ହୋଇଥାଏ ଆଉ କାନ୍ଧରେ ବସ୍ତ୍ରାଏ ନଡିଆ ଖୋଲ । ସେ ଓଜନରେ ସେ ନଇଁ ଯାଉଥାନ୍ତି, ଗୋଡ଼ ଟଳମଟଳ ହେଉଥାଏ । ଆଉ ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେଇ ଦଶା ଥିଲା ।

ମୋତେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।- ସେ ସବରକରଙ୍କୁ କହିଲେ । ସେ ନିଜର ଜୀବନ ପ୍ରତି ବିତସ୍ମୁହ ହୋଇପଡିଥିଲେ । ସାଉରକର ତାଙ୍କୁ ବୁଝେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

ମୋତେ ଦେଖ । ପଚାଶ ବର୍ଷ କଇଦୀ ମିଳିଛି । ମୋତେ ଜେଲରେ ଏତେ ସମୟ କାଟିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମକୁ ତ କେବଳ ଦଶ ବର୍ଷ ଜେଲରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ତା'ପରେ ଫେରିଯିବ ଆଉ ମୋ ଜୀବନ ଏଇ ଜେଲରେ କଟିଯିବ ।-କାମ କଲା ସମୟରେ ସାଉରକର ତାଙ୍କୁ ଟିକିଏ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇପାରୁଥିଲେ ।

ମୁଁ ଏ ଲାଞ୍ଛନା, ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହିପାରିବି ନାହିଁ । ଏମିତି ସମ୍ମାନ ଅପେକ୍ଷା ମୃତ୍ୟୁ ଶ୍ରେୟସ୍କର ।- ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ କହିଲେ ।

ଏ ଦେଶ ପାଇଁ ତୁମର ପ୍ରାଣ, ତୁମ ଜୀବନର ସମୟ, ଆଉ ସମୟ ସମୟରେ ନିଜ

ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ଆମର ଦେଶ ମାତୃକା ପାଇଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।
ତୁମେ ଯୁବକ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଚିଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ ହୋଇନି । ତୁମର ଏଠାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇ ନୁଆ
ଜୀବନ କଟେଇବାର ମୌକା ଅଛି ଯାହା ମୋ ପାଇଁ ନାହିଁ ।—ସାବରକର ତାଙ୍କ ସହ ବହୁ
ଯୁକ୍ତି କଲେ, ତାଙ୍କୁ ବୁଝେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ତାଙ୍କୁ ନରମ କରିଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା
କଲେ ।

ମୁକ୍ତିର ଆଶା ନାହିଁ । ସଇତାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କବଳିତ କରି ରଖିଛି ।— ସାବରକରଙ୍କ
ଆଗରେ ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଏଇକଥା ଘୋଷି ହେଉଥିଲେ ।

ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଭଳି କିଛି କଇଦୀଙ୍କୁ ବେରୀ ସବୁଦିନ ଦେଖୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କୁ କଷ୍ଟ
ଦେବା, ଅତି ଲାଞ୍ଛନା ଦେବା ଯେମିତି ତା’ର ଧରାବନ୍ଧା କାମ ହୋଇଥିଲା । ଆଉ
ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣଙ୍କ ଭଳି ଆତ୍ମସମ୍ମାନ ଥିବା ଯୁବକ ସେଇଟା ମୋଟେ ସହିପାରୁନଥିଲେ ।
ଇନ୍ଦୁଙ୍କୁ ଏଲୁଟିଆ ଡେଭିଡ ବେରୀ କୋଠରୀରେ ହାଜର କରାଯାଇଥିଲା ।

ତୁମର କାମ ଅତି ଅପମାନଜନକ ।- ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଡେଭିଡ ବେରୀକୁ କହିଲେ ।

ତୁମପାଖରେ ମାନ କ’ଣ ଅପମାନ କ’ଣ । ଦୁଇଟାଯାକ ସମାନ । ଜାଣି ରଖିବା
ଦରକାର ତୁମେ ଏକ ରୂପା ବନ୍ଧୀଶାଳାର କଇଦୀ । କେବଳ ଡେଭିଡ ବେରୀର ଏକ
କଇଦୀ । ଆଦେଶ କେବଳ ମାନିବ । ଆଉ ତୁମର ମନ ନାହିଁ । ହଁ, ତୁମେ କାଗଜଟା
ଏଯାଏଁ ଦେଇନ ।

ଆରେ କୁଡ଼ା, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲେଖୁନୁ ।- କାଗଜ କଲମ ନେଇ ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣଙ୍କ ହାତରେ
ମିର୍ଜାଖାନ ଜୋରରେ ଧରାଇ ଦେଲା ।

ଶଇତାନ ।— ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ଚିକ୍ରାର କରି ଉଠିଲେ ।

ଲେଖା ।- ଜୋରରେ ମିର୍ଜା ଖାନ ଚିକ୍କାର କଲା ।

ମୁଁ ଏ ବେକାର କଥା ଲେଖିପରିବିନି ।- ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ପ୍ରଥମ ଶବ୍ଦକୁ ଜୋରରେ କହିଲେ । ଶେଷ ଆଡକୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱରରେ ଆର୍ତ୍ତନାଦ ଥିଲା ।

କୁଡ଼ା କା ବଜା । ତୋତେ ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।- ମିର୍ଜା କାନ ଏଇକି କହି ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣଙ୍କ ଅଣ୍ଟାରେ ଏକ ଧକ୍କା ମାରରିଲା । ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣ ପ୍ରାୟ ଆଣ୍ଟେଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ତଥାପି ସେ ଲେଖୁନଥିଲେ । ବେରୀ ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାରିଲା ଆଉ ମିର୍ଜାଖାନ ଜବରଦସ୍ତି ଇନ୍ଦୁଭୂଷଣଙ୍କ ହାତ ଧରି ଲେଖାଇଲା । ଲେଖା ହେବାର ଥିଲା, - “ମୁଁ ମୋତେ ଡରେନାହିଁ ।” କିନ୍ତୁ ଏ ଜୋର ଜବରଦସ୍ତିରେ ଅଲଗା କିଛି ଲେଖି ହୋଇଗଲା ।

“ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡରେ ।”

କ୍ରମଶଃ. . .

ଦୟାଶା

ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ

ବହୁ ବର୍ଷ ତଳର କଥା । ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସେବକ ପରମ ଭକ୍ତ ଗଜପତି ମହାରାଜା ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଚଳନ୍ତି ପ୍ରତିମା ସେ । ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କ ମଉଡମଣୀ । ଧନ ରତ୍ନ ମଣି ମାଣିକ୍ୟ ସାଙ୍ଗକୁ ବିଶାଳ ଗଜାରୋହୀ ଅଶ୍ୱାରୋହୀ ପଦାତିକ ବାହିନୀ ଗଜପତିଙ୍କ ଗୁରୁତ୍ୱ ସାରା ଭାରତରେ ସୁବିଦିତ । ଯେମିତି ବୀର ସେମିତି ଭକ୍ତ ମଧ୍ୟ । ଏକଦା ଅବସର ବିନୋଦନ ପାଇଁ ପାତ୍ରମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହ ରାଜନବରରେ ବସି ପଶା ଖେଳୁଥିଲେ । ଖେଳରେ ମଜି ଯାଇଥାନ୍ତି ମହାରାଜା । ବଡ଼ ଦେଉଳର ବଡ଼ପଣ୍ଡା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମସ୍ତକରୁ ଖସିପଡ଼ିଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଆଣି ମହାରାଜାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିବେଦନ କଲେ । ମହାରାଜା ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ ପଶାକାଠି ଗଡ଼ାଉଥାନ୍ତି । ଅଜ୍ଞତା ବଶତ ବାମ ହସ୍ତ ବଢ଼ାଇଦେଲେ ଆଉ ବଡ଼ପଣ୍ଡା ଚନ୍ଦ୍ରିକା ବଢ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତେ ରାଜା ବାମ ହସ୍ତରେ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ନ୍ତେ ମହାରାଜା ନିଜକୁ ଧିକ୍କାର କଲେ । ନିଜକୁ ଅପରାଧୀ ମନେ କରି ନିର୍ବାକ ହୋଇଗଲେ । ଏହା ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଘୋର ଅପମାନ । ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ ଯେ ସେହି ବାମ ହସ୍ତକୁ ଛେଦନ କରିବେ । ତତକ୍ଷଣାତ୍ ମହାରାଜା ନିଜ ପ୍ରମୋଦ ଉଦ୍ୟାନକୁ ଗଲେ ଓ ନିଜ ବାମ ହସ୍ତକୁ ନିଜ ଡରବାରରେ କାଟି ସେଇଠାରେ ସମାଧି ଦେଇଦେଲେ ଓ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଭିନ୍ନକ୍ଷମ ହୋଇଗଲେ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଆଉ ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ନ ଯାଇ ସେହି ଉଦ୍ୟାନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ପୂର୍ବକ ମନସ୍ତାପ କରନ୍ତି । କିଛିଦିନ ପରେ ଦେଖାଗଲା ମହାରାଜାଙ୍କ କଟା ହାତ ପୋତାହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଏକ ଗଛ ଉଠିଲା । ସେ ଗଛର ପତ୍ରର ସୁବାସରେ ସାରା

ଉଦ୍ୟାନ ମହକୁ ଥାଏ । ମାଳିମାନେ ରାଜାଙ୍କୁ କହିଲେ ଏହି ସୁବାସିତ ପତ୍ରରେ ମାଳ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଙ୍ଗଲାଗି କରିବେ । ରାଜା ମନା କଲେ କାରଣ ସେଠାରେ ତାଙ୍କ କଟା ହାତ ପୋତା ହୋଇଥିଲା । ତାହା ଅପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ।

ହଠାତ୍ ଦିନେ ଦେଖାଗଲା ଗଛରୁ ପତ୍ରସବୁ କିଏ ତୋଳି ନେଇଛି । ପତା ଲଗାଇ ଜାଣିଲେ ସେ ପତ୍ର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରତ୍ନସିଂହାସନ ତଳେ ପଡ଼ିଛି । ରାଜାଙ୍କ ହୃଦବୋଧ ହେଲା ଯେ ମାଳି ତାଙ୍କ ଅଜ୍ଞତାରେ ତାହା ତୋଳି ନେଇଛି । ଆଦେଶ ଅମାନ୍ୟ କରିଥିବାରୁ ରାଜା ମାଳିକୁ ବନ୍ଦୀ କଲେ । ବିନା ଅପରାଧରେ ମାଳି କାରାଗାରରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା କାରା ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ।

ପ୍ରଭୁ ତ ଭକ୍ତ ବସୁଳ, ସମସ୍ତଙ୍କ ନିଦ ହଜାଇ ଦେଉଥିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ରାଜାଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନାଦେଶ ଦେଲେ ମାଳିକୁ କାରାଗାରରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ । କାରଣ ପ୍ରଭୁ ନିଜେ ସେ ପତ୍ର ତୋଳି ନେଇଥିଲେ । ଆଉ ଆଦେଶ ଦେଲେ ଯେଉଁ ସୁବାସିତ ପତ୍ର ସେ ଗଛରେ କଅଁଳିବ ତାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗଳାରେ ମାଳ ହୋଇ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଗୁଳୁଟି ରାଜାଙ୍କର ନିର୍ମଳ ଭକ୍ତି ଓ ତ୍ୟାଗରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ତାର ନାମ ଦୟା ।

ରାଜାଙ୍କ ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ତାଙ୍କର ବାମ ହସ୍ତ ପୂର୍ବାବସ୍ଥାରେ ଅଛି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମାଳିକୁ କାରାମୁକ୍ତ କଲେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଲେ । ସେହି ଦିନ ଠାରୁ ଦୟା ମାଳ ତିନି ଠାକୁରଙ୍କ ପୂଜାରେ ବ୍ୟବହାର ହେଲା ।

ଧନ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଧନ୍ୟ ତୁମ ଲୀଳା ।

ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ, ପଞ୍ଚାୟତ ସରକାରୀ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ

ପଡ଼ିଆଭଙ୍ଗା ତାଳଚେର ଅନୁଗୁଳ

ମୋ ୯୫୫୭୯୮୯୭୭୩

ପ୍ରକୃତ ଧନୀ

ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର

ଚା କପ୍ ଟିକୁ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥୋଇ ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁଲେ ପ୍ରଭାତ ବାବୁ । ଆରେ, ପାଞ୍ଜିଟା ହେଇଗଲାଣି ! ପ୍ରୀତମ୍, ପ୍ରୀତମ୍, କୁଆଡ଼େ ଗଲୁ ? ଜଲ୍ଦି ଆ । ହାଟକୁ ଯିବା ପରା ? ପୁପୁନ୍‌କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକିଦେ, ସିଏ ନଗଲେ ଗାଡ଼ି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରିବା ବୋହି ବୋହି କିଏ ଆଣିବ ? ମୁଁ ଯାଉଛି, ଗାଡ଼ି କାତୁଛି, ତମେ ଦୁଇ ଜଣ ମିଶି କରି ଆସ । କହି କହି ପ୍ରଭାତ ବାବୁ ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ହଁ, ହଁ ବାପା, ଆମେ ଆସୁଛୁ, ତମେ ଗାଡ଼ି କାଡ଼ କହି ଡ୍ରେସ୍ ପିନ୍ଧିବାରେ ଲାଗିଲା ପ୍ରୀତମ୍ ।

(ପ୍ରଭାତ ବାବୁଙ୍କର ୧୦ ବର୍ଷର ନାତି) ଡ୍ରେସ୍ ପିନ୍ଧୁ ପିନ୍ଧୁ ଦୁରି ଛାଡ଼ିଲା - ପୁପୁନ୍ ପୁପୁନ୍, ଜଲ୍ଦି ଆ, ବାପାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ହାଟକୁ ଯିବା ପରା ?

ହଁ ବାବୁ, ମାଆଙ୍କଠୁ ବ୍ୟାଗ୍ ନେଇ ଆସୁଛି କହି, ଦୁଇଟି ବ୍ୟାଗ୍ ଧରି ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା ପୁପୁନ୍ । ଦୁଇ ଜଣ ମିଶି ବାହାରକୁ ଗଲା ବେଳକୁ ପ୍ରଭାତ ବାବୁ ଗାଡ଼ି କାଢି ସାରିଥିଲେ ।

ପ୍ରୀତମ ଓ ପୁପୁନ୍ ଯାଇ ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲେ । ପ୍ରୀତମ ପଚାରିଲା, “ବାପା ! ଆମେ ସକାଳ ବେଳା ହାଟକୁ ନ ଯାଇ ଉପରବେଳା କାହିଁକି ଯାଉଛେ ?” ପ୍ରଭାତ ବାବୁ କହିଲେ, ସକାଳ ବେଳା ଟିକେ ଭଲ ପରିବା ମିଳେ କିନ୍ତୁ ଦାମ୍ ବେଶୀ, ଉପରବେଳା କମ୍ ଦାମ୍ ରେ ମିଳେ । ସେଥିପାଇଁ ଉପରବେଳା ଯାଉଛେ । କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ଯାଉ ଯାଉ ନରେନ୍ଦ୍ରପୁର

ହାଟ ଆସିଗଲା । ଗାଡ଼ିଟିକୁ ରାସ୍ତାକଡ଼ରେ ରଖି ସମସ୍ତେ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲେ । ପ୍ରଭାତ ବାବୁ ହାଟର ଶେଷ ମୁଣ୍ଡଆଡ଼କୁ ଚାଲିଥାନ୍ତି । ପଛେ ପଛେ ପ୍ରୀତମ ଓ ପୁପୁନ୍ ।

ହାଟର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରାୟ ସତୁରି ବର୍ଷ ବୟସର ବୁଢ଼ୀଟିଏ ଅଧା ଚିରା ଲୁଗା ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ଫଳ ବିକୁଥାଏ । ଆଖିକି ଭଲ ଦେଖାଯାଉ ନଥିଲା କି କ'ଣ ବାରମ୍ବାର ଆଖି ମନ୍ଥୁଥାଏ । ପ୍ରଭାତ ବାବୁ ପରିବା କିଛି କିଣି ଫଳ କିଣିବା ପାଇଁ ବୁଢ଼ୀ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କିଲେ ଲେଖାଏଁ ସେଓ, କମଳା, ଅଜୁର, କଦଳୀ, ଦୁଇଟି ନଡ଼ିଆ ଏବଂ ଲେମ୍ବୁ କୋଡ଼ିଏ ଟଙ୍କାର କିଣିଲେ । ବୁଢ଼ୀକୁ ପଚାରିଲେ, କେତେ ହେଲା ? ବୁଢ଼ୀ ହିସାବ କରି କହିଲା, “ପାଞ୍ଚଶହ ପଞ୍ଚାଶି ଟଙ୍କା ।” ପ୍ରଭାତ ବାବୁ ବୁଢ଼ୀ ଆଡ଼କୁ ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କାର ନୋଟଟିଏ ବଢେଇଦେଲେ । ବୁଢ଼ୀ ପଚାରିଲା, ବାବୁ ଆଉ ପଞ୍ଚାଶି ଟଙ୍କା, ଆଉ କ'ଣ ? ଏତେ ଜିନିଷ କିଣା ହେଲା ପଞ୍ଚାଶି ଟଙ୍କା କାଟିବୁନି କି ? କହି କହି ଗାଡ଼ି ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇଲେ । ପଛେ ପଛେ ପ୍ରୀତମ୍ । ତା ପଛରେ ଦି ହାତରେ ଦୁଇଟି ବ୍ୟାଗ ଧରି ପୁପୁନ୍ ଚାଲିଥାଏ । ବ୍ୟାଗ୍ ଦୁଇଟି ଖୁବ୍ ଭାରି ଥିବାରୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଟେକି ପାରୁ ନଥାଏ । ମଝିରେ ମଝିରେ ଟିକେ ଟିକେ ତଳେ ଥୋଇ ପୁଣି ଉଠାଇ ଚାଲେ । ଗାଡ଼ି ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ତା ହାତ ପୁରା ଲାଲ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ହଠାତ୍ ସେ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଔଷଧ ଦୋକାନ ଦେଖି ପୁପୁନ୍ କହିଲା, “ବାବୁ ! ମାଆକୁ ଜର ହେଇଥିଲା, ଔଷଧ ଟିକେ ଧରି ପଳେଇ ଆସିବି ?” ପ୍ରଭାତ ବାବୁ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ, ନାହିଁ ନାହିଁ ଏବେ ନାହିଁ, ପଛେ ଆସି ନେବୁ ।

କ'ଣ ବାପା ! ଏ ପାଖରେ ତ ଔଷଧ ଦୋକାନ ଟା, ଦି ମିନଟ୍ ଲାଗିବ । କାହିଁକି ନାହିଁ କରୁଛ ଯେ ? ଯାଉ ।

ହଉ ହଉ ଯା, ଜଲ୍ ଦି ଆସିବୁ ।

ପୁପୁନ୍ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଦୋକାନକୁ ଗଲା । ସକାଳେ ସାନଭଉଣୀ ପଡ଼ି ଖଣ୍ଡିଆ ଖାବରା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ତାପାଇଁ ଦୁଇଟି ବେଣ୍ଟେଜ୍ ଏବଂ ମାଆଙ୍କ ପାଇଁ ଦୋକାନୀକୁ ପଡ଼ାରି ଔଷଧ ଆଣିଲା । ସବୁ ମିଶି ଡିରିଶି ଟଙ୍କା ହେଲା । ସେ ଦୋକାନୀକୁ ପଡ଼ାଣ ଟଙ୍କା ଦେବାରୁ ଦୋକାନୀ ଡିରିଶି ଟଙ୍କା ରଖି ବାକି ଟଙ୍କା ଫେରେଇ ଦେଲା । ପୁପୁନ୍ ତରତର ହୋଇ ଟଙ୍କା ଧରି ପଳେଇ ଆସିଲା । ବାଟରେ ଟଙ୍କା ଗଣି ଦେଖିଲା, ଦଶ ଟଙ୍କା ଅଧିକ ଅଛି । ଦୋକାନୀ ଡିରିଶି ଟଙ୍କା ରଖିବା ବଦଳରେ ଡିରିଶି ଟଙ୍କା ଫେରେଇ ଦେଇଛି । ପୁପୁନ୍ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଦୋକାନକୁ ଗଲା । ଦଶଟଙ୍କା ଫେରେଇ ପୁଣି ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା । ଦେଖିଲା, ପ୍ରଭାତ ବାରୁ ହାତ ପାପୁଲିକୁ ଅନ୍ୟ ହାତରେ ଚିପି କରି ଧରିଛନ୍ତି । ପଡ଼ାରିଲା, ବାରୁ ! କ'ଣ ହେଲା ?

ନାହିଁ କିଛି ନାହିଁ, ଟିକେ ବାଜିଗଲା । ପ୍ରଭାତ ବାରୁ କହିଲେ । ପୁପୁନ୍ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଣିଥିବା ବେଣ୍ଟେଜ୍ ରୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଭାତ ବାରୁଙ୍କ ହାତରେ ଲଗେଇଦେଲା ।

ସମସ୍ତେ ଯାଇ ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲେ ।

ଗାଡ଼ି ଘର ଅଭିମୁଖେ ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପ୍ରୀତମ୍ ପୁପୁନ୍‌କୁ ପଡ଼ାରିଲା, ପୁପୁନ୍ ! ତୁ ଔଷଧ ଦୋକାନରୁ ଔଷଧ ନେଇ ଫେରି ଆସୁଥିଲୁ, ପୁଣି କାହିଁକି ଗଲୁ ? ପୁପୁନ୍ କହିଲା, “ଦୋକାନୀ ଦଶ ଟଙ୍କା ଅଧିକ ଦେଇ ଦେଇଥିଲା ତ, ଫେରେଇବାକୁ ଯାଇଥିଲି ।”

ଦେଇଥିଲା ତ ଦେଇଥିଲା, ଭଲ ହେଇଥିଲା, ତାକୁ ଫେରେଇଲୁ କ'ଣ ପାଇଁ ? ସେମାନେ ବି ତ ଆମକୁ ଠକୁଛନ୍ତି ନା ?

ସତ ଯେ ବାରୁ, ହେଲେ ସମସ୍ତେ ଠକ ନୁହନ୍ତି । ତା ଛଡ଼ା ଠକିବାଟା ତ ଖରାପ କାମ ନା ? କିଏ ଖରାପ କାମ କରୁଛି ବୋଲି ଆମେ କାହିଁକି ଖରାପ କାମ କରିବା ?

ମାଆ ମତେ ମିଛ କହିବାକୁ, ଠକିବାକୁ ଏବଂ ଚୋରି କରିବାକୁ ମନା କରିଛି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ କେବେହେଲେ ମିଛ କହେନି, ଠକେନି କି ଚୋରି କରେନି । ମାଆ କହୁଥିଲା ଗତଜନ୍ମରେ ଆମେ କିଛି ଭୁଲ କରିଥିଲୁ ବୋଲି ଏ ଜନ୍ମରେ ଗରୀବ ହେଇଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ଏ ଜନ୍ମରେ ଭୁଲ ନ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ଗାତି ସେତେବେଳକୁ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲା । ପୁପୁନ୍ ବ୍ୟାଗ ଦୁଇଟି ନେଇ ପ୍ରତିଭା ଦେବୀଙ୍କ ପାଖରେ ରଖିଦେଲା । ହିସାବ ଦେବା କାମ ପ୍ରୀତମର । ଗଣିତ ଶିଖେଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରତିଭା ଦେବୀ ହିସାବ ଦେବା ଦାୟିତ୍ୱଟା ପ୍ରୀତମ୍ କୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରୀତମ୍ ସବୁ ହିସାବ କରି କହିଲା, “ମମି ଆଜି ବାପାଙ୍କର ପଞ୍ଚାବନ ଟଙ୍କା ଲାଭ ହେଇଛି । ପରିବାରୁ ତିରିଶି ଓ ଫଳରୁ ପଢ଼ିଶି ।”

ପ୍ରତିଭା ଦେବୀ ପଚାରିଲେ କେମିତି ?

ପ୍ରୀତମ୍ କହିଲା, “ପରିବା ଚାରିଶହ ତିରିଶି ଟଙ୍କା ଆଉ ଫଳ ପାଞ୍ଚଶହ ପଢ଼ିଶି ଟଙ୍କା ହେଉଥିଲା । ବାପା ପରିବା ଦୋକାନରେ ଚାରିଶହ ଏବଂ ଫଳ ଦୋକାନରେ ପାଞ୍ଚଶହ ଦେଇ ପଳାଇ ଆସିଲେ । ପଞ୍ଚାବନ ଟଙ୍କା ଲାଭ ହେଲାନି ? ବାପା ବଡ଼ ଚାଲାକ୍ ନା ?”

ପ୍ରତିଭା ଦେବୀ କ'ଣ ଉତ୍ତର ଦେବେ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେନି । ଠିକ୍ ଭୁଲର ମାପକାଠିର ପରିଭାଷାକୁ କେମିତି ବୁଝାଇବେ ନିଜେ ବୁଝି ପାରୁ ନଥିଲେ । ଶୁଶୁରଙ୍କ ଉପରେ ରାଗ ଆସୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଶୁଶୁରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେମିତି କହିବେ ? କ'ଣ ଯଦି କହିବେ,

ଘରେ ଝଗଡ଼ା ହେବ । କିଛି ନ କହିଲେ ପ୍ରୀତମ୍ ର ଭବିଷ୍ୟତ ଖରାପ ହେବ । ତାକୁ ଭଲ ମଣିଷ କରି ଗଢ଼ିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ପରାମର୍ଶ କରି କିଛି ନା କିଛି ପ୍ରତିକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପ୍ରୀତମ୍ ପୁଣି କହିଲା, ମମି ଜାଣିତ ? ଏ ପୁଅନ୍ ଟା ନା ବଡ଼ ବୁଝୁ । ଔଷଧ ଦୋକାନୀ ତାକୁ ଅଧିକ ଦଶଟଙ୍କା ଦେଇ ଦେଇଥିଲା ଯେ, ସିଏ ନେଇ କରି ତାକୁ ଫେରେଇ ଦେଲା । ବୁଝୁ ନାହିଁ ?

ନାହିଁ ନାହିଁ ବୁଝୁ ନାହିଁ । ତୁ ଭୁଲ ବୁଝିବୁ । ସିଏ ଯାହା କଲା ସେମିତି ହିଁ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଭଲ ପିଲାମାନେ ସେମିତି କରନ୍ତି । ତତେ ଯଦି କିଏ କେତେବେଳେ ଭୁଲରେ ଏମିତି ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଦେଇଦିଏ, ତୁ ମଧ୍ୟ ଫେରେଇ ଦେବୁ । ଅନ୍ୟର ଟଙ୍କାରେ ଆମର କିଛି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଲୋଭ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଆଜ୍ଞା କହିଲୁ, ଫଳ ବ୍ୟାଗ୍ ରେ ତ ଫଳ ଆଣିଛ, ଅଲଗା ଦି'ଟା ଏପଲ୍ ପରିବା ବ୍ୟାଗରେ କାହିଁକି ଅଛି ? ଆଉ ଲେମ୍ବୁ ପରା କୋଡ଼ିଏ ଟଙ୍କାରେ ପାଞ୍ଚଟି, ଆଜିକ'ଣ ଆଠଟି ହେଉଛି ? ଶସ୍ତା ହେଇଗଲା କି ?

ପ୍ରୀତମ୍ ପ୍ରତିଭା ଦେବୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କାନରେ ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ କରି କହିଲା, “ମମି ! ବାପା ନା ଏପଲ୍ ବାଛିଲା ବେଳକୁ ଦି ଟା ଏପଲ୍ ପରିବା ବ୍ୟାଗ୍ ରେ ପକାଇ ଦେଲେ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଲେମ୍ବୁ ତିନିଟା ଲୁଚେଇ କରି ପକେଇଦେଲି । ଭଲ କଲି ନା ?

ପ୍ରତିଭା ଦେବୀ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ତାହିଁ ରହିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମସ୍ତିଷ୍କ କିଛି କାମ କରୁ ନ ଥିଲା । ପୁଅନ୍ ସାମନାରେ କିଛି କହିବାକୁ ବା ଗାଳି କରିବାକୁ ତାହୁଁ ନଥିଲେ । ପୁଅନ୍ ଗଲାପରେ ତାକୁ ବୁଝେଇବା ପାଇଁ ମନେ ମନେ ଠିକ୍ କରି ପୁଅନ୍ କୁ ପଚାରିଲେ, ପୁଅନ୍ !

ତୁ କି ଫଳ ଆଣିଲୁ ? ତମଘରେ ପୂଜା ଅଛି ଚି ?

ହଁ ମାଆ ପୂଜା ଅଛି ଯେ, ମାଆର ଦେହ ଭଲ ନାହିଁ, ଆଉ ଘରେ ବି ପଇସା ନାହିଁ ।
ମାଆ ମନା କରିଥିଲା ଫଳ ଆଣିବାକୁ । ପଢ଼ାଟା ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲା ଯେ, ସେଥିରୁ ଡିରିଣି
ଟଙ୍କାର ଔଷଧ ନେଇ ଆସିଲି । ଆଉ କୋଡ଼ିଏ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର ଅଛି । ଆମେ ତ ଗରୀବ
ଲୋକ । ବେଶୀ ପଇସା କୋଉଠୁ ଆଣିବୁ ?

ପ୍ରତିଭା ଦେବୀ ଦୁଇଟି ଏପଲ୍, ଦୁଇଟି କମଳା ଆଉ ଦୁଇଟି କଦଳୀ ଗୋଟିଏ
ଜରିରେ ଭର୍ତ୍ତିକରି ପୁପୁନ୍ ହାତରେ ଧରେଇ ଦେଲେ ଏବଂ ତାର ପିଠି ଥାପୁଡ଼େଇ
କହିଲେ, “ନାହିଁରେ ବାପ ତମେ ଗରୀବ ନୁହଁ । ତମେ ଧନରେ ଗରୀବ ହେଲେ ମଧ୍ୟ
ମନରେ ଧନୀ । ଯିଏ ମନରେ ଧନୀ ସିଏ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ମଣିଷ । ସିଏ ହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଧନୀ ।
କାରଣ ଯିଏ ଧନରେ ଧନୀ, ତାର ଧନ କିଏ ନେଇ ଯାଇପାରେ, ହଜି ଯାଇପାରେ, କିମ୍ବା
କିଏ ଚୋରୀ କରି ଦେଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଯିଏ ମନରେ ଧନୀ ତାର ଧନ କିଏ ହେଲେ ନେଇ
ପାରିବେନି, ହଜିବନି କିମ୍ବା ଚୋରୀ ହୋଇ ପାରିବିନି । ତେଣୁ ଯିଏ ମନରେ ଧନୀ ସିଏ ହିଁ
ପ୍ରକୃତ ଧନୀ ।

ଆଲୋକ ନଗର

ଆମ୍ବୁପୁଆ , ଗଞ୍ଜାମ

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ - ୯୯୩୮୪୭୫୨୦୭

ପଖାଳ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

ବୋଉ ଯେ କେବଳ ତା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଆନ୍ତରିକତାର ଓଢ଼ଣା ତଳେ ଘୋଡ଼େଇ ପଣତ ବିଛେଇ ଖୁଆଇ ଖୁଆଇ ବଢ଼ କରେ ତା ନୁହେଁ । ସେ କାହାର ଝିଅ ହିସାବରେ ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ଭୁଲି ନଥାଏ ଜୀବନ ସାରା । ଶାଶୁ ଶଶୁର ଓ ସ୍ୱାମୀ ଘରର ସମସ୍ତ ମଣିଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଜାଲିଦିଏ ତିଳ ତିଳ କରି । ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତିଙ୍କ ପାଇଁ ତ ସେ ସାକ୍ଷାତ ଦେବୀ । ପଡ଼ୋଶୀ ଘରର ତିନି ତିନି ତିନିଟା ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତା ଭିତରେ ମମତାର ଫଲ୍ଲୁ ଝରୁଥାଏ । ପଡ଼ୋଶୀ ବ୍ୟକ୍ତି ମଦୁଆ ଅଟେ ତ୍ରାଇଭର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବାଡ଼ିଆ ପିଟା କରେ ତ ମାସର ପ୍ରଥମାର୍ଦ୍ଧ ବା ଦ୍ୱିତୀୟାର୍ଦ୍ଧ ସ୍ତ୍ରୀ ଟି ବାପଘର ଯାଏ ପିଲା ତିନୋଟିଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ କଲ୍ୟାଣୀ ଅଜାତି ଦିଅନ୍ତି ନିଜ ଭାଗର ଭାତକୁ ପଖାଳ କରି ତିନି ଜଣଙ୍କୁ ଖୁଆନ୍ତି ପରମ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ । ମଦୁଆ ବାପର ନିଜ ସମ୍ପତ୍ତି ନହେଲେ କଣ ହେଲା, ବାପର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତିଆରି ପଡ଼ିଶା ଘରେ ଜୋର ଯାର ମୁଲକ ତାର ନ୍ୟାୟରେ ଘର ଆବୋରିଛି ପ୍ରଧାନ । ମାଆ ବୁଝେନା ତମ୍ଭ ସାପ ପରି ଫଁ ଫଁ ହେଉଥିବା ବାପର ପିଲାଏ ବି ସେଇ ଗୋଷ୍ଠୀର ହୋଇଥିବେ । ପାଠ ଶାଠ ପଢ଼ିନଥିଲେ ବି କଲ୍ୟାଣୀ ଦୟା, ସେବା, ପରୋପକାର ପରି ଗୁଣ ଗୁଣକୁ ଆପଣେଇ ବିଷ ମଞ୍ଜି ପୋତୁଥିଲେ ବୋଲି ଜଣା ନଥିଲା ତାଙ୍କୁ ବରଂ ନିଜ ପୁଅର ଭାଗ ଭାତ କାଢ଼ିଲା ବେଳେ କହନ୍ତି ଦେଇ ଥିଲେ ପାଇ । ପୁଣି ଝିଅ ଭାଗରୁ କାଢ଼ିଲା ବେଳେ କହନ୍ତି ପିତା ମାତା ସୁକୃତରୁ ପୁତ୍ର ହୁଏ ସୁଖୀ... ପୁତ୍ର ଯଦି ସୁଖୀ ହୁଏ କୁଳ ଧର୍ମ ରଖି । କନ୍ୟା ତ ଶାଶୁଘର ଚାଲିଗଲା । ମାଆ କଲ୍ୟାଣୀ ମଧ୍ୟ ନିଜ କୃତକର୍ମର ଫଳ ନେଇ ଅହ୍ୟ

ତେଜୁରା ବଜେଇ ବାପାଙ୍କ ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲିଗଲା. ବାପା ଆଉ ବାକି ଦିନତକ ମଦୁଆ ପଡ଼ୋଶୀର ଲକ୍ଷୀ, ରାଗ, ରୋଷର ଶୀକାର ହେଉ ହେଉ ଦୁହେଁ ଚାଲିଲେ ଅଫେରା ରାଇଜକୁ ହେଲେ ମାଆ କଲ୍ୟାଣୀ ଚଢ଼େଇ ଦୁଷ୍ଟରେ ଆହାର ଦେଲାଭଳି ତିନିପିଲାଙ୍କୁ ସହାୟ ହୋଇ ନିଜ ପେଟରୁ କାଟି ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ଓ ପିଲାଙ୍କ ପେଟରୁ କାଟି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସହାୟ ହେଉଥିଲେ ସେମାନେ ଏବେ ବାହୁବଳୀ ସମାଜର ବୋଲି ନିଜକୁ କାମରେ ଓ କଥାରେ ପ୍ରତିପାଦନ କଲାବେଳେ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି ଆଧାର ଦେଇ କଲ୍ୟାଣୀ ବଞ୍ଚେଇ ରଖିଥିଲା ବେଳେ ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁଅ ବିଶ୍ୱ ତାଙ୍କୁ କମ୍ପ୍ୟୁଟିଙ୍ଗ ଶିଖାଉ ଶିଖାଉ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଦକ୍ଷତା, ସୃଜନୀ ବଢ଼ାଉଥିଲା ସତ, ଏବେ କିନ୍ତୁ ବାପା ମାଆ ଗଲାପରେ ସେ ଯେମିତି ନାମକୁ ମାତ୍ର ପଡ଼ୋଶୀ ତିନି ଭାଇଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ।

ବିଶ୍ୱର ବାପା ଛାଡ଼ିଯାଇଥିବା ବାଡ଼ିପଟ ଅଧା ପ୍ରାଚୀର ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଗଲେ ସେପଟ ବାପା ନଥିବା ପଡ଼ୋଶୀ ତିନି ପୁଅ ତମ୍ବ ପରି ଫଁ ଫଁ ହେଉ ହେଉ ସୀମା ବିବାଦ ପରି ବିବାଦ ଭିତରେ ଜବରଦସ୍ତ ଫସାଇ ଯେମିତି ଚୋଟ ମାରୁଥାନ୍ତି କଲ୍ୟାଣୀଙ୍କ ଏକୋଇର ବଳା ବିଷିକେଶନ ବିଶ୍ୱକୁ । ବିଶ୍ୱଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ମିନାକ୍ଷୀ ଯେତେ ବଳ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ସମ୍ବଳ କରି ଠିଆ ହେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯେମିତି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ହରେଇସାରିଥିବା ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ବିଶ୍ୱବାରୁ । ଏମିତିକି ଏଣିକି ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେ ବାପା ଥିଲା ସରକାରୀ ଚାକିରିଆ ବୋଲି ତିନିତାଲା ବାତେଇ ଦେଇଗଲା ଆଉ ପୁଅର କମ୍ପାନୀ ଚାକିରୀ । ଆଜି ଅଛି ତ କାଲି ଲେ ଅଫ । ବୋଧ ଦିଅନ୍ତି ମିନାକ୍ଷୀ କହନ୍ତି ତଳ ବରଡ଼ା ଖସୁଛି... ଉପର ବରଡ଼ା ହସୁଛି.. ମଝି ବରଡ଼ା ଥାଇ କହୁଛି ମୋ ବେଳକାଳ ଆସୁଛି । ମାଆ ଆମର ଭାଗ ଭାତ ଖୁଆଇ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କୁ ଭାଇ ପରି ନହୋଇ ଭଗାରି ପରି ହେବ ବୋଲି କଣ ଜାଣିଥିଲେ ? ସମୟ ସବୁ ସମାଧାନ କରିନେବ, ଦେଖିବ ରୁହ ।

ଏମିତିରେ ବି ଉପରକୁ କିଛି ଶତ୍ରୁତା ଦେଖାଯାଉ ନଥିଲା ବାହାରକୁ କାରଣ କେବେ

ସାଂକ୍ଷ୍ମିକ ହେଉଥିବା ଲୋକକୁ ବିଶ୍ୱ ଏମିତି ବାଟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରନ୍ତି ଯେମିତି ପଡ଼ୋଶୀ ଘରଠାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ରୂପ, ରଙ୍ଗ, ଗୁଣ ଓ ଧର୍ମରେ ପାଦେ ଆଗକୁ ଥାଏ କିନ୍ତୁ ସ୍ଥାନୀୟ ଠାକୁରଙ୍କୁ ପକ୍ତି ଖୁଆଇ ତିନି ଭାଇ ବାହାବା ନେଇ ବାହା ଚୋରା ନହୋଇ ପୈତୃକ ଘରଟିକୁ ଜୋର ଜବରଦସ୍ତ ଆପଣେଇ ଉଠା କରିବାକୁ ସଂଘର୍ଷ କରୁଥାନ୍ତି ଏଣିକି ନୀଳା ଦେଖାଇ ବିଶ୍ୱଙ୍କୁ । ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ଘର ଏକମହଲା ହେଉ ବା ଦୁଇମହଲା, ପଡ଼ୋଶୀ ହିସାବରେ ବିଶ୍ୱଙ୍କ ଘରକୁ ସିମେଣ୍ଟ ମସଲା ପଡ଼ିଲେ ବା ପାଣି ପଡ଼ିଲେ ବା ଇଲେକ୍ଟ୍ରି ସାହାଯ୍ୟ ମାଗି ପାଇଯିବା ଓ କିଛି କିଛି ଅସୁବିଧାକୁ ସହ୍ୟ କରିଯାଉଥିବା ବିଶ୍ୱବାବୁଙ୍କ ପରିବାରଙ୍କୁ କିନ୍ତୁ ଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦିବସରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ନଥାଏ । ଚୋରକୁ ମାନ କଲେ ଖପରାରେ ଖାଇବାକୁ ହୁଏ ବୋଲି ମିନାକ୍ଷୀ ବୁଝେଇ ଦିଅନ୍ତି ଓ ଶାଶୁଙ୍କ ସମୟରୁ ଚାଲିଥିବା ଆଭିଜାତ୍ୟ, ପରମ୍ପରା, ସଂସ୍କୃତିକୁ ବଜାୟ ରଖି ଏବେବି କରୁଥିବା ଶ୍ରାଦ୍ଧ ପତ୍ରରେ ବସି ଏକାଠି ଖାଇବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାନ୍ତି ସେହି ପଡ଼ୋଶୀ ତିନି ଭାଇଙ୍କୁ । ଆଗରୁ ଆସୁଥିବା, ନିମନ୍ତ୍ରଣକୁ ଉପେକ୍ଷା ନକରି ସହଯୋଗ ଓ ସହଭାଗିତାରେ ଆସି ବହୁ ଖୁଣ କାଢ଼ନ୍ତି ତିନିଭାଇ ତ ପାଟିରେ ଲୁଗା ଜାକି ମିନାକ୍ଷୀ ଭିତରେ ହସି ଭାବନ୍ତି ବାପ ତେଲ ଛଟାଙ୍କି ପାଇଁ ନଣ୍ଡା.. ପୁଅ କହୁଛି ବେଣ୍ଟି ବାଳ ରଖିବି । ରଖି ହେଲେ ଜଟା ଛିଣ୍ଡେଇ ସାରାନ୍ତାଣି । ଉପରକୁ କିନ୍ତୁ ପତାରନ୍ତି ଆଉ ତିନିଜଣ ଯାକ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ପରି ରହିବ ନା ବାହାଚୋରା ହୋଇ ଭୋଜି ଖୁଆଇବାର ସୁଯୋଗ ଦେବ ତ ତିନି ଭାଇ ଏମିତି ଉତ୍ତର ରଖନ୍ତି ଯେମିତି ସେଥିରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଅପେକ୍ଷା ତାହୁଲ୍ୟ ଥାଏ ଅଧିକ ।

ସେଥର ଖରାଦିନ ଥାଏ । ସବୁଥର ପରି ଘରକୁ କୁଣିଆ ମଇତ୍ର ଆସିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଗାଡ଼ି ଗୁଡ଼ିକ ପାର୍କିଙ୍ଗରେ ରଖିଲା ବେଳେ ପଡ଼ୋଶୀ ଭାଇ ତିନିଜଣଙ୍କ ଘୋର ବିରୋଧାଭାସ ସତ୍ତ୍ୱେ ବିଶ୍ୱ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଜଣେଇଥିଲେ ସେ ତିନିଜଣଙ୍କୁ । ବଢ଼ା ହେବା ବେଲାରେ ଛୁଙ୍କ ଦିଆ ଦହି ପଖାଳ ସାଙ୍ଗକୁ ଶୁଖୁଆ ଭଜା, ପିତା ଶାଗ, ବଡ଼ି ତୁରା, ଆଳୁ

ବାଇଗଣ ଟମାଟ, ମିଳ୍ଡଚର ପାଗ, ମାଛ ଭଜା, ଛୁଇଁ ଆଳୁ କୋବି ବିନ ଭଜା ଇତ୍ୟାଦି ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଏତେ ଆଇଟମ ଦେଖିକି ନାକ ଟେକି ତିନି ଭାଇ ଉଠିଯାଉଥିଲା ବେଳେ ମିନାକ୍ଷୀ ଜୋରକରି ସେମାନଙ୍କ ହାତ ଧରି ପଖାଳ କଂସା ପାଖେ ବସେଇ କହୁଥିଲେ ଏ ପଞ୍ଚିତୁତ ଶରୀର ଏଇ ପଖାଳରେ ଗଢ଼ା । ତୁମେମାନେ ପିଲାଦିନେ ଆମ ଘରେ ମୋ ଶାଶୁମାଆଙ୍କ ହାତରୁ ପଖାଳ ଖାଇ ବଡ଼ ହୋଇଛ । ଆଜି ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଜଣେଇ ଗୁଣ୍ଡେ ଦିଗୁଣ୍ଡା ଖାଇବାରେ କ୍ଷତି କଣ ! ସେତିକିବେଳେ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି କହୁଥିଲେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ପାଞ୍ଚିଶହ ଟଙ୍କାରେ ଏବେ ଖରାଦିନେ ଯେଉଁ ପଖାଳ ଓ ତା ସାଙ୍ଗକୁ ଯାହା ମିଳୁଛି ସେହି ତୁଳନାରେ ଏହା ତ ଚାରିଗୁଣା ଅଧିକା । ତିନି ଭାଇ ପାଟିକୁ ଗୁଣ୍ଡା ନେଉ ନେଉ ମିନାକ୍ଷୀ କହୁଥିଲେ ଆମେ ଓଡ଼ିଆ.. ପଖାଳରେ ଆମ ଦେହ ଗଢ଼ା... ଖରା ଗରମକୁ ଲାଗେ ବଢ଼ିଆ । ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତ ପାଟି ସହିତ ଖୁବ ଜୋର ସଂଘର୍ଷ କଲା ବେଳେ ତିନିଭାଇ ବଡ଼ ସଂଭ୍ରମରେ ଖାଉଥିଲେ ବିଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ବସି. ମିନାକ୍ଷୀ ପଚାରୁଥିଲେ ଆଉ କଣ ଦେବି କି ?

ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ

ପୁରୀ

୯୦୪୦୯୭୭୩୨୭

ପଖାଳ ଦିବସ

ସୀମା କାନ୍ତନଗୋ

ମିହିର ବାବୁ ତାଙ୍କନିଂ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ପଖାଳ କଂସା ଦେଖି ବିରକ୍ତ ହେଇ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୀନାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ ପଖାଳ ସହ ମାଛଭଜା ଖାଇବାକୁ ଭଲ ପାଏ । ମାଛଭଜା ନଥିଲେ ମୁଁ ପଖାଳ ଖାଏନି । ମୋ ବୋଉ ଲଙ୍କା ରସୁଣ ଛେଚା ସହ ମାଛ ଭଜାକୁ କେତେ ସୁନ୍ଦର ପାଗ କରିଦିଏ, କଂସେ ଜାଗାରେ ଦୁଇ କଂସା ଭାତ ଖାଇ ହେଇଯାଏ ।”

ଲୀନା ମୁହଁ ମୋତିଦେଇ କହିଲେ, “ଛାଡ଼ ହେ ତୁମ ମାଛଭଜା, ଲଙ୍କା ରସୁଣ ପାଗ । ଆଜି ଗୁରୁବାରରେ ଆମିଷ ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ସାଧାରେ ପରା ଏତେ ଆଇଟମ୍ ହେଉଛି ।”

ମିହିର ବାବୁ, “ହେଲେ ଆଜି ପଖାଳ କାହିଁକି ?”

ଲୀନା ବିରକ୍ତ ହେଇ କହିଲେ, “ଆଜି ପରା ପଖାଳ ଦିବସ, ଜାଣିପାରୁନ କି !! ସବୁବେଳେ ତ ସେହି ଫାଇଲ୍, ଲ୍ୟାପଟପରେ ମୁହଁ ମାଡି ରହିଲ, କେବେ କି ଦିବସ ହେଉଛି ତୁମେ କ'ଣ ଜାଣୁଛ ?”

“ପିଲାମାନେ କ'ଣ ପଖାଳ ଖାଇବାକୁ ରାଜି ହେଲେ ?”

“ରାଜି କାହିଁ ହେବେନି, ପଖାଳ ଖାଇ ଭିଡିଓ କରି ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ପୋଷ୍ଟ କରିବେ ପୁଣି ପଖାଳ କଂସା ପାଖରେ କାହାର କେତେ ଆଇଟମ୍ ତା ବି ଦେଖାହେବ ।

ଯାହାର ଅଧିକ ଆଇଟମ୍, ତା ପାଇଁ ସେତେ ପ୍ରଶଂସା । ସେଥିପାଇଁ ଆମ ପଡୋଶୀ ସାମଲ୍ ବାବୁଙ୍କ ମିସେସ୍‌ଙ୍କର ଡାଇବେଟିସ୍ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଲୁ ଚକଟା, ସାରୁ ଚକଟା ସହ କଲରା ଚକଟା ରଖି ଫଟୋ ଉଠେଇ ଫେସବୁକରେ ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି । ଆମ ପିଲାମାନେ ବି ଭାରି ଖୁସିରେ ପଖାଳ ଫଟୋ ଉଠେଇ ଫେସବୁକରେ ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ମ ।”

“ଖାଲି ଫେସବୁକରେ ଫଟୋ ପୋଷ୍ଟ ହେବ ବୋଲି ଏ ପଖାଳ ଖିଆ । ଏ ଆଧୁନିକ ଯୁଗର ପିଲାମାନେ ଏ ପଖାଳର ମହତ୍ତ୍ୱ ନଜାଣି ଖାଲି ମୋବାଇଲ ମାୟାରେ ବାୟା । କି ଯୁଗ ହେଲା କେଜାଣି....”

“ତୁମେ ସେହି ପୁରୁଣା ଯୁଗରେ ଥାଅ, ମୋ ଖାଇବା ସରିଲା, ମୁଁ ଉଠିଲି ।”

ମିହିର ବାବୁ ଖାଉ ଖାଉ ଭାବୁଥାନ୍ତି, ଏ ପଖାଳର ମହତ୍ତ୍ୱ ନଜାଣି ଖାଲି ଫଟୋ ଉଠେଇବା ପାଇଁ ଏ ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ ଯେ ପଖାଳ, ସେ କଥା ସମସ୍ତେ ଭୁଲି ଗଲେଣି । ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ସହ ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଠାକୁର ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପଖାଳ ବୋଲି କେତେଜଣ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ! ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଖରା ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଶ୍ରୀଜୀଉମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପଖାଳ ଭୋଗ ଲାଗି କରାଯାଇଥାଏ । ଶ୍ରୀଜୀଉ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଲାଗି କରାଯାଉଥିବା ପଖାଳ ଗୁଡ଼ିକର ଅନେକ ନାମ ରହିଛି । ଯଥା, ସୁବାସ ପଖାଳ, ରୁପୁଡା ପଖାଳ, ପାଣି ପଖାଳ, ଦହି ପଖାଳ, ମଲ୍ଲିଫୁଲ ପଖାଳ, ଟଭା ପଖାଳ, ଘିଅ ପଖାଳ ଇତ୍ୟାଦି । ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କେବଳ ଅରୁଆ ପଖାଳ ହିଁ ଲାଗି କରାଯାଇଥାଏ ।

ଏବେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ପଖାଳର ଆଦର ବଢ଼ିଛି ତାର ପୌଷ୍ଟିକତା ଏବଂ ଅନନ୍ୟ ସ୍ୱାଦ ପାଇଁ । ପଖାଳର ଉପକାରିତା ଜାଣିବା ପରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସ କୋଡ଼ିଏ

ତାରିଖକୁ "ପଖାଳ ଦିବସ" ରୂପେ ପାଳନ କରାଯାଉଛି ।

ପଖାଳ ଦିବସର ମହତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ କିଛି ନଜାଣି କେବଳ ଫଟୋ ଉଠେଇ
ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ପୋଷ୍ଟ କରିବା ଏବେ ଗୋଟିଏ ଫେସନ୍ ରେ ପରିଣତ ହେଇଛି ।

ପଖାଳ ଦିବସ ପାଳନ କେବଳ ପ୍ରହସନ ପରି ଲାଗୁଛି ।

ମିହିର ବାରୁ ମନେ ମନେ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ ।

ଆଇନଜୀବୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

କ୍ଷମା

ପୁଷ୍ପଲତା ମିଶ୍ର

ନରୋତ୍ତମପୁର ଶାସନ ମଫସଲ ହେଲେ ବି ଆଧୁନିକତାର ଛାପ ବେଶ୍ ବାରି ହେଇ ପଡୁଛି । ସହରୀ ତଳର ଗାଁରେ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ଯଜମାନ କାମ କରି ଦୁଇ ପଇସା ରୋଜଗାର କରି ଯେନ ତେନ୍ ପ୍ରକାରରେ ଚଳି ଯାଆନ୍ତି । ପୁଅ ଦୁଇଟି ସାନ । ବଡ଼ ଝିଅ ମିନାକ୍ଷୀ ମେଟ୍ରିକ୍ ପାଶ ପରେ ଯାଇ ସହରରେ ଗୋଟି କମ୍ପାନୀରେ କାମ କରି ଭଲ କଲେଜରେ ପଢୁଥାଏ । ହଠାତ୍ ତା ଜୀବନ ପରିସର ମଧ୍ୟକୁ ଆସେ ଫିରୋଜ ଖାଁ ବୋଲି ଜଣେ ମୁସଲିମ ଯୁବକ । ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ମିନାକ୍ଷୀକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ବସିଲା ।

ମଫସଲର ଝିଅ ସରଳ ମନରେ ଭୁଲିଗଲା ମିନାକ୍ଷୀ ଧର୍ମ, ଜାତି କୁଳୀନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘରର ଝିଅ ବୋଲି । ଉଚ୍ଚ ଆଧୁନିକତା ଭିତ୍ତିରେ ତା ମୁଣ୍ଡରେ ବସା ବାନ୍ଧିଥିଲା, ଜାତି କଣ ସମସ୍ତେ ସମାନ ଭାବି ଫିରୋଜ ପ୍ରେମରେ ବାନ୍ଧି ହେଇଗଲା ମିନାକ୍ଷୀ ।

ଆମ ପାଖରେ ଯେତିକି ଅଛି ସେତିକିରେ ଖୁସି ରହିବା କାହିଁକି ନା ଅଧିକ ଆଶା ଓ ଲୋଭ ମଣିଷକୁ ଦୁଃଖ ଦିଏ, ଏ କଥାକୁ ଭୁଲିଗଲା ମିନାକ୍ଷୀ । ଭୁଲିଗଲା ସେ ଜଣେ ନୈଷ୍ଠିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘରର ଝିଅ ବୋଲି ।

ପ୍ରେମ ସବୁବେଳେ ଅନ୍ଧ ଭଲ ମନ୍ଦ ବିଚାର କରିବାର ଶକ୍ତି ତା ମୁଣ୍ଡରେ ପଶିଲା ନାହିଁ । ଫିରୋଜ ବୁଝେଇ ଦେଲା ମିନାକ୍ଷୀକୁ ଇଶ୍ୱର ଆଉ ଆଲ୍ଲା ଏକ । ମୁଁ ଅଲ୍ଲାଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବି ତୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବୁ ଏଥିରେ ଅସୁବିଧା କୋଉଠି ଅଛି । ସରଳ ମନରେ ବୁଝିଗଲା ମିନାକ୍ଷୀ । ଘରେ ବାପାଙ୍କୁ କହିବାକୁ ସାହସ ନପାଇ ମା'କୁ କହିଲା ମୁଁ

ଫିରୋଜକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ମାଆ ଏହା ଶୁଣି ଗର୍ଜି ଉଠିଲେ । ତୋର ଏତେ ସାହସ ତୁ ଶେଷରେ ମୁସଲମାନ ଘରେ ପଶିଲୁ । ବାହାରି ଯା ମୋ ଘରୁ ମୋ କାନ୍ଦୁ ଅପବିତ୍ର କରିବୁ ନା କଣ ? ତୋ ଭଳି ଝିଅ ଥିଲେ କେତେ ନଥିଲେ କେତେ । ଏକ ମୁହଁ ହେଇ ପଲେଇ ଆସିଲା ମିନାକ୍ଷୀ ସହରକୁ ଆଉ ବାହା ହୋଇ ଦିଲ୍ଲୀ ପଲେଇ ଗଲେ ଦୁହେଁ । କିଛିଦିନ ରହିଲେ ପାଖରୁ ଧନ ସରିଗଲାକୁ ଫିରୋଜର ଅସଲି ଚେହେରା ଜଣା ପଡ଼ିଗଲା । ଟିକେ ଟିକେ କଥାରେ ରାଗି ଫିରୋଜ ହାତ ଉଠେଇ ବାଡ଼ିଆ ପିଟା କରେ, ସବୁ ସହିଯାଏ ମିନାକ୍ଷୀ ନିଜେ ତ ଭୁଲ କରିଛି କହିବ ବା କାହାକୁ ? ମିନାକ୍ଷୀ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଥିଲା ଗୀତା ଭାଗବତ ସେ ପ୍ରତିଦିନ ପଢ଼େ ଓ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପୂଜା କରେ । ଇନ୍ଦ୍ର ଆସିବାରୁ ଫିରୋଜ ବାଧ୍ୟ କଲା ମିନାକ୍ଷୀକୁ ଗୀତା ଭାଗବତ ଛାଡ଼ି ନମାଜ ପଢ଼ିବାକୁ । କିନ୍ତୁ ମିନାକ୍ଷୀ ଗୀତା ଭାଗବତ ସହ ନମାଜ ବି ପଢ଼େ ।

ଦିନକର କଥା ଫିରୋଜ ଦେଖିଲା ମିନାକ୍ଷୀ ଗୀତା ପଢ଼ୁଛି ରାଗ ପଞ୍ଚମକୁ ଉଠିଗଲା କିଛି ନ କହି ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସାଙ୍ଗରେ ଆଣିଥିଲାମିନାକ୍ଷୀ ପୂଜା କରୁଥିବା ତା ମା'ର ମାଉଁସ । ତମକି ପଡ଼ିଲା ମିନାକ୍ଷୀ ତା ମାଆ ଏ ଗୋମାତାର ମାଂସ । ଏହାକୁ ସେ ରାନ୍ଧି ପାରିବ ନାହିଁ କି ଖାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମିନାକ୍ଷୀ ରାଗ ତମ ତମ ହେଇ ଫିରୋଜ ଆଣିଥିବା ମାଂସକୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଅଳିଆ ଗଦାରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିଲା । ଆଉ କହିଲା ତୁମର ଏତେ ସାହସ ମୋ ମାଆର କଟା ମାଂସକୁ ଦଉଛ ମୁଁ ରାନ୍ଧିବି ଆଉ ଖାଇବି !! ତୁମ ମନରେ ଏତେ କଥା ଥିଲା ମୁଁ ଜାଣି ନଥିଲି ଫିରୋଜ ! ତୁମକୁ ଭଲପାଇ ପଲେଇ ଆସିଲି ବୋଲି କଣ ମୋର ଧର୍ମ କର୍ମ ସବୁ ଛାଡ଼ି ଦେବି । ଏହା କହି ଘରୁ ପଦାକୁ ଆସୁ ଆସୁ ଧରି ନେଲା ଫିରୋଜ ମିନାକ୍ଷୀକୁ ହାତରେ ଧରିଥିବା କତୁରୀରେ ଚୋଟ ପରେ ଚୋଟ ପକେଇ ଲହୁଲୁହାଣ କରି କୁଆଡ଼େ ପଲେଇଗଲା ଫିରୋଜ । ପାଖ ପଡୋଶୀ ମିନାକ୍ଷୀକୁ ମେଡିକାଲ ନେଇ ଗଲେ ।

ମେଡିକାଲ ବେଡ୍ରେ ପଡ଼ି ମିନାକ୍ଷୀ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛି ତା ଠାକୁର ବଡ଼ ଠାକୁର
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ । କ୍ଷମା ମାଗିଛି ତାର ପୂଜ୍ୟ ବାପାମାଙ୍କୁ, ସେ କରିଥିବା ଭୁଲର କ୍ଷମା ନାହିଁ
 ସତ ତଥାପି ହିନ୍ଦୁ ସନାତନୀ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରି କହିଛି ବିବାହ କରିବ ତ ହିନ୍ଦୁ
 ସମାଜରେ କର । ଏ ଜହ୍ନାଦ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ି ନାହିଁ, ମୁଁ କରିଥିବା ଭୁଲକୁ କ୍ଷମା ନାହିଁ
 ସତ !! ଜୟ ଗୋ ମାତା ଜୟ ଗୋ ମାତା ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ କହି ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆଖି
 ବୁଜିଦେଲା ମିନାକ୍ଷୀ !!

ଭୁବନେଶ୍ୱର

୯୩୩୮୨୯୪୬୫୭

ପଥର ଆଖିର ପ୍ରତୀକ୍ଷା

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ଵିବେଦୀ

ଭିଏତନାମର ପାହାଡ଼ିଆ ପାଦ ଦେଶରେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଦୁହେଁ ରହୁଥାନ୍ତି । ଦୁହିଁଙ୍କର ପିତାମାତା ଅନେକ ଦିନରୁ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରି ସାରିଥିଲେ । ଭାଇର ବୟସ ୨୨ ବର୍ଷ ଓ ଭଉଣୀକୁ ମାତ୍ର ୭ ବର୍ଷ ହୋଇଥାଏ । ଭଉଣୀ ଭାଇର ଆଶ୍ରିତରେ ପାଲିତ । ଦିନେ ଜଣେ ବିଜ୍ଞ ଜ୍ୟୋତିଷ ସେଇପଟେ ଯାଉଥାନ୍ତି । ଯୁବକ ଉକ୍ତ ଜ୍ୟୋତିଷ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଓ ଭବିଷ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ଜିଜ୍ଞାସା ପ୍ରକଟ କଲା । ଯୁବକର ଆଗ୍ରହରେ ଜ୍ୟୋତିଷ ତା' ହସ୍ତ ଓ ମସ୍ତିଷ୍କର ରେଖା ଦେଖି ନିଜର ପୋଥି-ପତ୍ର ବାହାର କରି କିଛି ସମୟ ମନେ ମନେ ବିଚାର କରି କହିଲେ, “ବାପାରେ ! ତୋ ଜୀବନରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଘଟଣା ଘଟିବ । ତୁ ତୋ ଭଉଣୀକୁ ବିବାହ କରିବୁ । ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ । ମୋ ଗଣନା କେବେ ନିଷ୍ଫଳ ହୁଏନାହିଁ ।

ଯୁବକ ଜ୍ୟୋତିଷଙ୍କର ବାଣୀ ଶୁଣି ଆଶଙ୍କାରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଚିନ୍ତାରେ ଦୁଇ ରାତି ଶୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କେମିତି ହେବ ସେ କିଛି ବି ଭାବିପାରୁ ନଥାଏ । ହଠାତ୍ ଦିନେ ସେ ତା' ଭଉଣୀକୁ ଘୋର ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟକୁ ନେଇ କୁରାଡ଼ୀ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାଣଘାତକ ପ୍ରହାର କରି ନିଜ କୁଟିଆକୁ ଫେରିଆସିଲା । ବିଚାରୀ ଭଉଣୀ ଆଘାତ ପାଇ ଚିତ୍କାର କରି ସେଇଠି ଟଳି ପଡ଼ିଲା ।

ସମୟ ବଦଳିଲା । ସ୍ଥିତି କଡ଼ ଲେଉଟାଇଲା । ତା ସମ୍ମୁଖରେ କିଛି ନୂଆ ନୂଆ ସମୟବୃତ୍ତ ଆସିଲା । ଯୁବକର ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଆସ୍ପଦ୍ରି ଅନୁଭବ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ତା' ଭଉଣୀର ଚିତ୍କାର କେବେ କେବେ ତାକୁ ବିବ୍ରତ, ବିଚଳିତ କରିଦେଉଥାଏ । ପଛ ସ୍ମୃତିକୁ ଭାବି ଭାବି

ସେ ଶିହରି ଉଠି ଆଖି ଓ କାନ ବନ୍ଦ କରିନିଏ । ତାକୁ ଜଣାଯାଏ କୁରାଡ଼ୀର ଆଘାତରେ ଭଉଣୀର ଚିହ୍ନାର ଚାରିପଟୁ ଘେରି ନେଉଛି । ସେସବୁ ସ୍ମୃତିକୁ ମନ ମଧ୍ୟରୁ ହଟେଇବା ଲାଗି ସେ ଜଣେ ବେପାରୀର ଝିଅକୁ ବିବାହ କରିନେଲା । ବିବାହିତ ଆନନ୍ଦରେ ନିଜ ଅତୀତର କରୁ ସ୍ମୃତିରେ ପରଦା ଘୋଡେଇବାକୁ ପ୍ରୟାସ ଜାରି ରଖିଥାଏ ।

ନିଜର ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଭାଗ୍ୟର ରେଖାକୁ ପାଲଟି ଦେଇପାରିଛି ବୋଲି ଯେବେ ତାକୁ ଜ୍ୟୋତିଷର ଅଶୋଭନୀୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ମନେ ପଡେ ଉପେକ୍ଷାପୂର୍ଣ୍ଣ ହସି ହସି ଉଡେଇଦିଏ । ଇଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ତା'ର ଜଣେ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ହେଲା । ତା'ପରେ ସେ ନିଜର ବୈବାହିକ ଜୀବନକୁ ସରସ ଓ ସୁଦୃଢ଼ କରି ସଫଳତା ପୂର୍ବକ ଅତିବାହିତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଦିନେ ସେ ବାହାରୁ ଘରକୁ ଫେରି ଦେଖେତ ତା' ସ୍ତ୍ରୀ ମୁଣ୍ଡ ତୁଳ ଧୋଇସାରି ବାରଣ୍ଡାରେ ଛିଡା ହୋଇ କୁଣ୍ଡାଉଛି । ପଡ଼ୁୀ ଯେତେ ବେଳେ ନିଜ ଗଳାରେ ଝୁଲି ପଡିଥିବା ତୁଳକୁ ଉଠେଇନେଲା ଗଳାରେ ଥିବା ଏକ କ୍ଷତକୁ ଦେଖି ଚମକି ଉଠିଲା । ବିଭ୍ରାନ୍ତ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏକ ସ୍ମୃତି ଚିତ୍ର ଚିତନ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଦ୍ଭାସିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଆପେ ଆପେ ତା' ଆଖି ବନ୍ଦ ହେଇଗଲା । କାନରେ ହାତ ଚାପି ରଖି ମଧୁର ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲା, “ତୁମ ଗଳାରେ ଏତେବଡ଼ କ୍ଷତ କେମିତି ହୋଇଛି ?”

ପଡ଼ୁୀ ଲଜ୍ଜିତ ଏବଂ ସଂକୋଚ ସ୍ୱରରେ ନିଜ କାହାଣୀ ଶୁଣେଇଲା, “ଏ ଘଟଣା ଘଟିବା ଦୀର୍ଘ ୧୫ ବର୍ଷ ବିତିଗଲାଣି । ମୁଁ ମୋ ବାପାଙ୍କର ନିଜ ଝିଅ ନୁହେଁ, ପାଳିତା ଝିଅ । ଭାଇ ସହିତ ରହୁଥିଲି । ଦିନେ ମୋ ଭାଇ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଡାକିନେଇ କୁରାଡ଼ୀରେ ପ୍ରହାର କରି ମାରିଦେବାକୁ ଚାହିଁଥିଲା । ସେ ପଳାଇ ଆସିବା ପରେ କିଛି ତାକୁ ମୋତେ ଆଖି ଜଣେ ବେପାରୀ ହାତରେ ସମର୍ପି ଦେଲେ । ବେପାରୀର ନିଜ ଝିଅ ହଜିଯାଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ମୋତେ ଏଠି ଦେଖିପାରୁଛ ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ ମୋ ଭାଇ ଏବେ କୋଉଠି ଥିବ ? କଣ

କରୁଥିବ ? ଏହା କହି ତା ସ୍ତ୍ରୀ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯୁବକ ପତ୍ନୀକୁ ବୁଝେଇ କାନ୍ଦ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । ସତ ହେଲେ ସେଦିନ ଠାରୁ ସେ ଯେଉଁ ଜିନିଷକୁ ଦେଖିଲା ତାକୁ କେବଳ ରକ୍ତ ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ତଥା ଯାହା କିଛି ଶୁଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥାଏ କେବଳ ହୃଦୟ ବିଦାରକ ଚିତ୍କାର ଶୁଣି ପାରୁଥାଏ ।

ତା ପରଦିନ ସେ ବାହାରକୁ ଯାଉଛି ବୋଲି ପତ୍ନୀକୁ ଜଣେଇ ବାହାରିଗଲା ଯେ ଆଉ ଫେରିଲା ନାହିଁ । ବିଚାରୀ ପତ୍ନୀ ପ୍ରତିଦିନ ପୁଅକୁ କୋଳରେ ଧରି ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଯାଇ ଆଖି ତରାଟି ଦେଖେ କାଳେ ତା' ସ୍ୱାମୀ ଫେରିଆସୁଥିବ ! ହେଲେ ତା ସ୍ୱାମୀ ଆଉ ଫେରିଆସେ ନାହିଁ । ଦୂର ଦୂରାନ୍ତ ଯାଏ କେବଳ ପକ୍ଷୀର କାକଳି ଓ ପବନର ସୁମଧୁର ସ୍ୱର ଗୁଞ୍ଜରିତ ଶୁଣିପାରେ ।

ଏମିତି କେତେ କେତେ ଦିନ ବିତିଗଲା । ସେମିତି ସେ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚଢ଼ି ସ୍ୱାମୀର ଫେରିବା ପଥକୁ ଅପଲକ ନୟନରେ ଚାହିଁ ରହେ । ଦିନେ ସେ ସେଇ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଅପେକ୍ଷାରତ ଅବସ୍ଥାରେ ପଥର ପାଲଟିଗଲା । ତାର ପଥର କୃତ ଆଖି ଏବେ ବି ସେଇ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇ ସ୍ୱାମୀର ଆସିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଛି ।

(ଭିଏତନାମ ଲୋକକଥା)

ବିସି-୭୪, ସଲୁ ଲେକ୍, କଲକତା-୭୦୦୦୭୪

ମୋ-୯୭୮୧୩୭୩୫୧୨

ଫଗୁଣର ଦାଗ

ରୁଦ୍ରକାନ୍ତ ରାଉତରାୟ

ସୁଉଚ ଅଙ୍ଗାଳିକା । ଦୁଇ ମହଲା ବାଲକୋନିରେ ପ୍ରତିଭା ଦେବୀ ଦେଖନ୍ତି, ଦାସ ବାବୁ (ପ୍ରଣବ ଦାସ) ଗାର୍ଡେନର ବଉଳ ଗଛ ମୂଳରେ ବସି ଗେଟ୍ ଆରପାଖେ ଥିବା ୨୦ଫୁଟ୍ ଉଚ୍ଚର ସେ ଖମ୍ବୁଘଡ଼ିକୁ ଏକ ଧ୍ୟାନରେ ଚାହିଁ ଖାଲି ହସୁଛନ୍ତି । ସମୟ ଅପରାହ୍ନ, ଆଉ ମାତ୍ର ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୁଡ଼ିବେ । ଆଖିରେ ହାତ ଦେଇ ଧିରେ ଧିରେ ପ୍ରତିଭା ଦେବୀ ସିଡ଼ିରେ ଓହ୍ଲାଇ ଗାର୍ଡେନରେ ଦାସ ବାବୁଙ୍କ ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଦେଖନ୍ତି ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ଦାସ ବାବୁଙ୍କ ଭାବନାରେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜୁନାହିଁ । ଯେମିତି ଆଖି ଆଉ ସେ ଘଡ଼ିର କଣ୍ଟା ମାନଙ୍କର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ଗୋଟିଏ ସରଳ ରେଖାରେ ରହିବା ନିମିତ୍ତ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ରୁକ୍ତିବନ୍ଧ । ମୁଣ୍ଡରେ ହାତମାରି ପ୍ରଭାତି ଡାକିବାରୁ ସାମାନ୍ୟ ଚମକି କହି ଉଠିଲେ ଆଁ ..., ଓଃ ତମେ ? ଏଇ ଗଛ ଛାଇରେ ବସି ବଉଳ ଗଛର ମିଠା ପବନଟିକେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲି ।

ପବନ ନାଁ ସେ ଖମ୍ବୁଘଡ଼ି ସହ ଅହେତୁକ ପ୍ରୀତି ।

ପ୍ରୀତି ! ନାହିଁ ମ ପୁରୁଣା ଏ ଘଡ଼ିଟା ହଠାତ୍ ଭାବନାକୁ ତାଜା କରିଦେଲା ।

ପ୍ରତିପତ୍ତି କୋଟିପତି ଶାଳୀ ପ୍ରଭାକର ଦାସଙ୍କ ପୁଅ ପ୍ରଣବ ଦାସ ତାଙ୍କ ଘରର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଚାକର ଦାମ ସାହାଣୀଙ୍କ ଝିଅ ପ୍ରୀତି ସହ ପ୍ରେମ କରିବସିଥିଲେ । ପ୍ରଣବ ଫଗୁଣ ମାସର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ ସେ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ପରିକ୍ଷାରେ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ରାଜ୍ୟର ମାନ

ରଖିବା ସହ ବାପା ପ୍ରଭାକର ଦାସଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗର୍ବିତ କରିଥାନ୍ତି । ପ୍ରଭାକର ଦାସଙ୍କ କୋଟିକୋଟି ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ହେଲେ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଭବିଷ୍ୟତ ଏଇ ପ୍ରଣବ ଦାସ । ମାତ୍ର ପ୍ରଣବ ଓ ପ୍ରୀତିର ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କକୁ ପ୍ରଭାକର ଉଚିତ୍ ମଣୁନଥିଲେ । ପ୍ରତିପତ୍ତି ଓ ବଂଶ ମର୍ଯ୍ୟାଦା କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ହେବ ଭାବି ସେ ପ୍ରୀତି ସହ ପ୍ରଣବର ମିଳାମିଶାକୁ ବିରୋଧ ବି କରିପାରୁ ନଥିଲେ । ସେ ଦିନ ଚାକିରୀରେ ଜୀବନ୍ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଣବ ବାହାରିସାରି ମନ୍ଦିର ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡକୁ ଯାଇଥିଲେ ଯେଉଁଠି ଖମ୍ବ ଘଡ଼ିଟି ସଲଖ ଭାବରେ ଉଠା । ସେଦିନ ଥାଏ ପ୍ରଣବଙ୍କ ଜନ୍ମ ଦିନ ଗୋଲାପଟିଏ ଉପହାର ନେଇ ଜନ୍ମଦିନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ସହ ଖୁବ୍ ଖୁସିରେ ବିଦାୟ ଦେଉଥିବା ବେଳେ ପ୍ରୀତି ଆଖିର ସେ ଲୁହକୁ ଦେଖି ବୁଝି ଯାଇଥିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କ ହୃଦୟର ବେଦନା ଦୁଃଖ ଆଖିର ଲୁହ ହୋଇ ବୋହି ପାରିଲାନି ହେଲେ ପ୍ରୀତି ଆଖିର ଲୁହ ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଲା ଦୁହିଁଙ୍କ ଭାବନାରେ ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ଭଲପାଇବାର ସ୍ୱର ଝଙ୍କୁତ ହେଉଛି । ଆଖିର ଲୁହ ପୋଛି ପ୍ରଣବ ପଛକୁ ବୁଲି ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହୁଅନ୍ତେ ଠୋ କରି ଏକଶବ୍ଦ, ପ୍ରୀତିକୁ ବୁଲି ଚାହିଁଲା ବେଳକୁ ପ୍ରୀତି ପିନ୍ଧିଥିବା ସେ ଧଳା ସାଲୁଆର କମିଜ୍ ରକ୍ତରେ ଡୁବୁଡୁବୁ । ଦୌଡ଼ିଯାଇ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ପାଟିରେ ତାଙ୍କ ଛାଡ଼ିଲେ, ଦେଖିଲେ କେହି ଜଣେ ଦୌଡ଼ି ଯାଇ କାରରେ ବସି ଅତି ଦ୍ରୁତବେଗରେ ଚାଲିଗଲା । ଦାମ ମଉସା ଓ ପ୍ରଭାକର ବାରୁ ଥାନାରେ ଏତାଲା ଦେଲେ ହେଲେ କିଛି ଲାଭ ହେଲାନାହିଁ । ଶବ ସଂସ୍କାର ହେଲା । ଭୁଇଁ ପାଖରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ରାସ୍ତାର ଆରପାଖେ ଥିବା ସେ ଖମ୍ବ ଘଣ୍ଟାକୁ ଚାହିଁ ସମୟର ଏ କୁର ନିତିକୁ ତର୍ଜମା କରୁଥାନ୍ତି ପ୍ରବିଶ । କଲେକ୍ଟର ହେଲେ ପ୍ରଭାତିଙ୍କ ସହ ତାଙ୍କର ବିବାହ ହେଲା । ପ୍ରଭାକର ଦାସ ମଧ୍ୟ ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଗଲେ । କଲେକ୍ଟର ହେବା ପରେ ସେ ଆଉ

ଗାଁକୁ ନ ଫେରି ପ୍ରୀତିର ସମାଧି ପାଖରେ ଘର ଖଣ୍ଡେ କଲେ । ଆଉ ନିତି ବଗିଚାରେ ବସି ସେ ଖମ୍ବ ଘଣ୍ଟାସହ ନୀରବରେ କଥା ହେବା ଗୋଟେ ତାଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ ପାଲଟି ଗଲାଣି । ପିଲା ଛୁଆ ଥିଲେ ହୁଏତ, ନାତି ନାତୁଣୀଙ୍କ ସହ ସମୟ କଟିଯାଏ । ପ୍ରଭାତି ଓ ପ୍ରଣବଙ୍କର ବାପା ମା’ ହେବାର ସ୍ୱପ୍ନ କେବେ ପୂରଣ ହେଇନି । ବାସ୍ତବାତାରୁ ବାହାରି ସେମାନେ ଖାଲି ମିଛ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଦୁଃଖ ଓ ସୁପ୍ତ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ପାଖେ ଛାଇପରି ଘୁରିବୁଲୁଛି ।

ସେଦିନ ଭାବନାରୁ ବାହାରି ପ୍ରଣବଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ପ୍ରଭାତି ହାତରେ ଧରି ଥିବା ଡାଏରୀଟି ନେଇ ତାଙ୍କୁ ଦେଖାଇ କହିଲେ ତମ ପ୍ରଶ୍ନ ଆଉ ଉତ୍ତର ସବୁ ଏଡାରୀ ଭିତରେ

ତୁମେ ୩୨ ନମ୍ବର ପୃଷ୍ଠା ପଢ଼ିନ ତ ?

ସବୁ ପଢ଼ିଛି ।

ମୁଁ ପ୍ରୀତି ଆଉ ମୋ କଥା ହେବୁନି

ଆଉ କ’ଣ କହୁଛ

ସେ ଦିନ ସେ ଗୁଳି ପ୍ରୀତିକୁ ତୁମ ବାପା ? !!!

ଥାଉ ବନ୍ଦକର । ମୁଁ ପାଗଳ ହୋଇଯିବି ।

ଦେଖ ଏଇଠି ତାଙ୍କୁ ମୋ ନିଜ ହାତରେ ଜାଳିଦେଲି । ସବୁ ଦେଖି ତୁମ୍ଭ ରହିଲି । ଜାଣିଛ ଏ ଘଡ଼ିକୁ ମୁଁ କାହିଁକି ଦେଖେ ? ମୋ ଜନ୍ମ ଦିନରେ ଏଇଠି ଛିଡାହୋଇ ମୋତେ ସେ କହିଲା ଦେଖିଲ ଏ ଘଡ଼ିର କଣ୍ଟା ଦେଖିବାକୁ ସିନା ବହୁତ ଛୋଟ, ହେଲେ ଏ କଣ୍ଟାରେ ଆମ ଭବିଷ୍ୟତର ତୋର ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ସମୟ ଖେଳକୁ ଦେଖ, ତାରି

ଅଭିଶାପରେ ଆମ ବଂଶ ଆଜି ଉଜୁଡ଼ି ଯାଉଛି । ଆଉ ପ୍ରୀତି ଏଠି ଥାଇ ଦେଖୁଛି ଯାହାକୁ ସେ ତା ଜୀବନରୁ ବେଶୀ ଭଲପାଇଥିଲା । ସେ ଏ ସମୟ ପାଖରେ କେମିତି ଗୋଟେ ଅକର୍ମଣ୍ୟ, ସ୍ଥାଣୁ ପାଲଟି ଯାଉଛି ।

କାନ୍ଦି ଉଠନ୍ତି, ଯତା ବାଜିଗଲା ଢଙ୍ଗ ଢଙ୍ଗ ଢଙ୍ଗ ଶବ୍ଦରେ ସେ ଘଡ଼ି ସୂଚନା ଦେଲା । ସଂଧ୍ୟା ସମୟ ଉପଗତ । ଜହ୍ନ ଆଲୋକରେ ଗାର୍ଡେନ ସାମାନ୍ୟ ଆଲୋକିତ । ପ୍ରବୀଣ ଓ ପ୍ରଭାତି ଚେନ୍ନାଇରେ ବସି ସେମିତି ସେ ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁଥାନ୍ତି ଜୀବନର ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ ପୂରଣ କରିବାକୁ । ହେଲେ ସେ ଫଗୁଣର ଦାଗ ଯେ, ପ୍ରଣବ ଦାସଙ୍କୁ ସବୁ ଅପରାହ୍ଣରେ ଇତଃସ୍ମୃତ କରିଦେଉଛି ।

ଆଡ଼ଭୋକେଟ, ଭଦ୍ରକ

ମୋ. ୯୩୪୮୧୮୪୦୫୪

Email- rudrakanta456@gmail.com

ଦୋଷୀ କିଏ ?

ଅଶୋକ କୁମାର ବାରୀକ

ପଞ୍ଚମା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଏକ ଜଣାଶୁଣା ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ, ଇତିହାସ ହେଉ କି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ଜିଭ ଅଗରେ । ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀ ଏଇଠୁ ପାସ ହୋଇ ବହୁତ ବଡ଼ ପଦ ପଦବୀରେ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଖ୍ୟାତି ବଢ଼ାଇଛନ୍ତି । ପିଲାଟିଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖେ ଏଇଠାରେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ, ଆଉ ଏଇଠାର ଶିକ୍ଷକ ଓ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀମାନେ ବେଶ୍ ପରିଶ୍ରମୀ, ସେମାନେ ପିଲାଙ୍କ ପଛରେ ଏମିତି ଲାଗିଯାଆନ୍ତି ଯେ, ପିଲାଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ହୁଏନି ଏ ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ । ପିଲା ମନୋରଞ୍ଜନ ସହ ଉଚ୍ଚ ଆଶାଟିଏ ନେଇ ଏଠୁ ସଫଳ ହେଇଯାଏ । ବିଦ୍ୟାୟ ବେଳେ ସେମାନେ ଏଇ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଚିରରୁଣି ଆଉ ଜୀବନରେ ଏ ସଂସ୍ଥା ସ୍ଥାନ ଅମୂଲ୍ୟ ବୋଲି ଶ୍ୱାସ ରୁର୍ଦ୍ଧ କଣ୍ଠରେ ଆଖିର ଭିଜା ଅଶ୍ରୁ ବିନ୍ଦୁରେ ଛାପ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥାନ୍ତି । ଆଜି ସମୟ ବଦଳିଛି, ଶାସନ ବଦଳିଛି, ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ରଙ୍ଗ ଢଙ୍ଗ ସହ ଶିକ୍ଷକ ଓ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ମାନଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ବି ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ବିସ୍ମିତ । ପୁରୁଣା ଶିକ୍ଷକ, ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀଙ୍କ କଥା ଗୁଡ଼ା ଆଇ ମା ଗପ ପରି ଲାଗୁଛି, ଯୋଉ କେତେକ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭରସାରେ ଅନୁଷ୍ଠାନଟି ବକ୍ର ମେରୁ ଦଣ୍ଡ ପରି ଦଣ୍ଡେ ମାନ ।

ଆଜି ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୫ ତାରିଖ ପିଲାମାନେ ବହୁ ଆଡ଼ମ୍ବରରେ ଗୁରୁ ଦିବସ ପାଳନ ପାଇଁ ହଲଦୀ ଭିଜା ପାଣିରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଧୋଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ମୁଣ୍ଡରେ ପୁଷ୍ପ ପକାଇ ଅତି ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ସବରେ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛନ୍ତି । କାଦମ୍ବିନୀ ଗୁରୁ, ଗୁରୁମାଙ୍କୁ ଅତି ନମ୍ର ଆଉ ଭକ୍ତିରେ ଟିକେ ବି ଉଣା ରଖିନି, ବକୃତା ଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଖାଇବା ପେଇବାରେ ଅବହେଳା

ନାଲ, ଗୁରୁ ଆଉ ଗୁରୁମା ତା ପ୍ରଶଂସା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଏଇ ଲାଜକୁଳୀ ସୁନ୍ଦରୀ ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଭିବାଦନରେ ନୁଆ କରି ଆସିଥିବା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାରେ ତା ଉପରେ ନିଜର ନଜର ରଖିଛନ୍ତି । କଥା ଛଳରେ କହିପକାଇଲେ କାଦମ୍ବିନୀ ପରି ସମସ୍ତେ ଅଧୁନା ସମାଜରେ ଜଣେ ଛାତ୍ରୀ ଆଉ ଗୁରୁ ଭକ୍ତିର ନିଦର୍ଶନ ରହିବ ନିହାତି ଜରୁରୀ, କହିବା ଛଳରେ ପୁରସ୍କାର ବିତରଣରେ ସେ ତା ହାତର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥାନ୍ତି ।

ନୁଆଁ କରି ଏଇ କେତେ ଦିନ ହେଲା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାରୁ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପଢେଇବାର ଶୈଳୀ ଉନ୍ନତ ମାନର ଆଉ ଶିକ୍ଷାଗତ ଯୋଗ୍ୟତା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ପିଲାଙ୍କୁ ଇମିତି ପଢେଇବାରେ ମଜି ଯାଆନ୍ତି ଯେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ବେଳ ବି ଜଣାପଡେ ନାହିଁ । ସାରେଙ୍କ କ୍ଲାସକୁ ପିଲା ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ଆସନ୍ତି । ପିଲା ପାଠ ସାଙ୍ଗକୁ ହସ ମଜାରେ ବିଭୋର । ତାରି ଆଡେ ହାଲା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାରେଙ୍କ ପରି ସାରେ ନାହାନ୍ତି, ଯାହା ପଢାନ୍ତି ତାହା ଆଉ ପଢିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ । ସମୟ ଏମିତି ଚାଲିଲା । ସାରେ ପିଲାଙ୍କ ସହ ଏକ ଦମ୍ ସାଲିସ । ପିଲା ଯଦି ଟାସ୍କ କରେ ନାହିଁ ସାରେ ଆମର ଟିକେ କୋହୋଲିଆ ଲୋକ ଭର, ଧମକ ନ ଦେଇ ଆଉ ଥରେ ବୁଝାନ୍ତି ।

ଦିନେ ସାରେ ଆମର କାଦମ୍ବିନୀକୁ କହିଲେ ତୁମେ ତ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ହେଲେ ତୁମ ନାମ ଟି ତୁମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ମଲିନ କରିଦେଉଛି । (ଆମେ କହି ରଖୁ କି କାଦମ୍ବିନୀ ଜଣେ ଛାତ୍ରୀ)

ସାରେ ରାତିରେ ମଧ୍ୟ ବେଳେ ବେଳେ କଲ କରି ପଚାରିଦିଆନ୍ତି ଆରେ କାତୁ ପଢାପଢ଼ି ଠିକ୍ ରେ ଚାଲିଛି ନ ନାଲ , କହୁ କହେ କହୁ - ସାରେ ନିଦ ଲାଗିଲାଣି କାଲି କଥା ହେବି ?

ସାରେ - ଆରେ ଏତେ ଜଳଦି ଶୋଇପଡୁଛି ।

କହୁ - ସାରେ ରାତି ୧୨ ଟା ବାଜିଲାଣି ।

ସାରେ - କଦୁ। କଦୁମ୍.....

କଦୁ - ରଖିଲି ସାରେ । (ଫୋନ ରଖିଦେଲା)

ପରଦିନ କ୍ଳାସ ପୂର୍ବରୁ ସାରେ ଆସିକି କକ୍ଷ ରେ ବସିଛନ୍ତି, ପିଲା ଆସିଲେ, ସାରେ ଦେଖେଇ ହେଇ କହିଲେ ତମ ମାନ୍ଦବର ଗୁରୁ ଭକ୍ତି ନାହିଁ ପାଠ କଣ ପଢ଼ିବ ? ଖାଲି ଗୁରୁ ଦିବସରେ ଭକ୍ତି ଦେଖେଇଲେ କଣ ହବ ? ଭକ୍ତିର ଅର୍ଥ ପ୍ରେମ । ଯେ ପ୍ରେମର ଅର୍ଥ ଜାଣିନି ସେ କି ଛାତ୍ର ନା ଛାତ୍ରୀ ? ହଉ ଛାଡ଼ ଟିକେ ଶିଖ । ସାରେ ଏତିକି କହି ପାଠ ପଢ଼େଇ ପିଲାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ । ଏଇ ଇଚ୍ଛାତ କାଦମ୍ବିନୀ ଜାଣି ପାରୁଥିଲା । ପୁଣି ରାତିରେ କଦୁକୁ କଲ କଲେ,

ସାରେ - କଦୁ, ଆଜି କ୍ଳାସ ରେ ଯାହା କହିଲି ଜାଣି ପାରିଲା ତ ?

କଦୁ- ଆଜ୍ଞା ସାରେ ।

ସାରେ - କଣ କରୁଛୁ ?

କଦୁ- ଶୋଇଛି ।

ସାରେ - କଣ ଏକୁଟିଆ ନିଦ ଲାଗୁଛି ?

କଦୁ- ଆଜ୍ଞା ସାରେ ।

ସାରେ - ଗୁଡ଼ ନାହିଁ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାରେଙ୍କ ଏବେ ରଙ୍ଗ ଢଙ୍ଗ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ଟିକେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲାଣି, ବେଳେ ବେଳେ ବଂଧୁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଆଗରେ କଦୁ ବୋଲି ସମ୍ବନ୍ଧ କରିପକାନ୍ତି । ଏଇ ଇସାର ମଧ୍ୟ କିଛି ମାମ ଜାଣି କାଦମ୍ବିନୀକୁ ତାରିବ୍ କରିଥିଲେ । ବିଚରା କାଦମ୍ବିନୀ ପାଠପଢ଼ା, ଘର କାମ ଆଉ ତା ସଂଗକୁ ସାରେଙ୍କ ରାତି ୧୨ଟା କଲରେ ପେଣୀ ହେଇଗଲାଣି, ବେଳେ ବେଳେ ଭାବେ ଯାଇ ପ୍ରିନସିପାଲ୍ ଙ୍କୁ କହିବ, ପୁଣି ଭାବେ କାଲେ ତା ଚରିତ୍ର ସଂହାର ହବ, ସେ ରୁପ୍ ହେଇଯାଏ । ଆଉଥରେ ପୁଣି ଭାବେ ଘରେ କହିବ

ହେଲେ ଘରେ ଜାଣିଲେ ତା ପାଠ ପଢ଼ା ବନ୍ଦ ହେଇଯିବ । ଶେଷରେ ସେ ତା ସାଙ୍ଗକୁ କହିଲା।

କଦୁ -ଆଲୋ ଜାଣିଛୁ ସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାରେ ମୋତେ ରାତି ରେ କଲ କରୁଛନ୍ତି ।

ବିନ୍ଦୁ - ହଁ, ତାଙ୍କୁ ତ ଚିତ୍ରା ପସନ୍ଦ କରୁଛି, ଆଉ ବେଳେବେଳେ ଆଖି...

କଦୁ - ମୁଁ କଣ କରିବି କହ ?

ବିନ୍ଦୁ - କଣ କରିବୁ କଥା ହେ ? ସେ ତ ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର ଆଉ ଦରମା ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।

କଦୁ- ନାହିଁ ଯେ ଯେତେ ହେଲେ ?

ବିନ୍ଦୁ - ସେଇଠୁ କଣ ଭାସି ଗଲା, ଯଦି ତୋର ପସନ୍ଦ କଥା ହେ

ନ ହେଲେ ତମ ଘର ଲୋକ ଙ୍କୁ କି ପ୍ରିନ୍ସିପାଲ୍ ଙ୍କୁ କହ ।

କଦୁ- ହଉ ।

ଧୀରେ ଧୀରେ କାଦମ୍ବିନୀ ସାରେଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେଲା, ଆଉ କଣ ପାଠରେ ମନ ଲାଗିବ, ସେ ତ ଖାଲି ସାରେଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା, ତାଙ୍କ ସହ ଆଗ ପରି ପ୍ରଶ୍ନ ବାଣ ନକରି ସାରେଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଚାଲିଲା ଯେ ରାତି ପହିଯାଏ । ଏଣିକି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାବୁ ଆଉ ପାଠ ନ ପଢ଼ାଇ ଖାଲି ଲେଖା ଲେଖି ଦିଅନ୍ତି ପିଲା ମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଏକ ଲୟରେ କାଦମ୍ବିନୀକୁ ଦେଖନ୍ତି, କାଦମ୍ବିନୀ ପ୍ରଥମେ ଟିକେ ଲାଜଭ ଥିଲା ଏବେ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ପୋଡ଼ି ଖାଇଲାଣି ।

ସମୟ କ୍ରମେ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁକ ନିବିଡ଼ତା ଏତେ ବଢ଼ି ଗଲା ଯେ କଥା ଯାଇ ଦାଣ୍ଡ ମଝିରେ ଗତିଲାଣି । ଏଣେ ପିଲା ଟୁପୁର ଟାପର ରସିକିଆ ସାରେ କୁ କଦୁ ଉବୁ ଟୁବୁ ।

ଏଇ ଖବର ଯାଇ ପ୍ରିନ୍ସିପାଲ୍ ଙ୍କ କାନରେ ପଡ଼ିଲା, ସାରେ ଦୁହିଁ କୁ ଡାକିଲେ ଆଉ ଅପମାନ ଦେଲେ, କାଦମ୍ବିନୀ ଛାଡ଼ିବା ପିଲା ନୁହେଁ କହିଲା ପ୍ରେମର ସୀମା ନଥାଏ

କେତେବେଳେ କାହା ସହ ହେଉଥିବ ତାର କିଛି ଠିକଣା ନାହିଁ । ଏଇ କଥା ପରେ ପ୍ରୀନ୍ଦ୍ରସିଂହ ମହାଶୟ ଲଜ୍ଜାବୋଧ କଲେ, ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ନାମ କାଳେ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ରୁପ୍ ରହିଲେ । ତା ଛଡ଼ା ଏ କଣ ଅତୀତର ପ୍ରେମ ଯେ କେବଳ ଚିଠି ଦିଆ ନିଆ, ଆଖି ଠାରରେ ରହିବ, ଏ ତ ଆଜିକା ରସିକ ପ୍ରେମ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ଭିତରେ କାଦମ୍ବିନୀ ମା ହେବାକୁ ବସିଲାଣି, ଗାଁ, ପିଲା, ଶିକ୍ଷକ ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀ କାହାକୁ ଅଛୁପା ନାହିଁ । ଏଣେ ସାରେ ଚାକିରୀ ଚାଲିଯିବା ଭୟ ଆଉ ଲୋକ ଅପବାଦରେ କାଦମ୍ବିନୀ ସହ କଥା ବାର୍ତ୍ତା ହଉନାହାନ୍ତି । କାଦମ୍ବିନୀର ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାହି ଆଜି ତାର ସୀମାକୁ ଲୋକ ନିନ୍ଦା ଆଉ ଅଶାଳୀନ ଭାଷାରେ ସୀମିତ କରିଦେଇଛି ।

ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ କଥା ଏବେ କଣ୍ଠ ଦେଇ ବେକରେ ଛଣ୍ଟ ପରି ଚିରି ଦଉଛି, ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାରୁ ନିଜ ନାମର ଏପରି ଛାପ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଛାତ୍ର ସମାଜ ଆଉ କାଦମ୍ବିନୀର ଶବ୍ଦ କୋଷରେ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ ତାର କଳନା କରିବାକୁ, କାଦମ୍ବିନୀ ଶେଷ ସମୟରେ ନିଜର ଭୁଲର ବୁଦ୍ଧିଆଣୀ ଜାଲରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଆତ୍ମ ଚିହ୍ନାର କରୁଛି, ଜୀବନର ଏପରି ସ୍ଥିତିରେ ପେଟରେ ଥିବା ପିଲାର ଆଗମନର ସ୍ୱାଗତ କରିବ ନା ଅତୀତର କର୍ମ ଆଉ ତାର ସମାଧାନ ନକରି କରିଥିବା ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ଆତ୍ମହୃଦି ତ୍ୟାଗରେ ଶୁଦ୍ଧି ବୁଝିପାରୁନି ?

ଏପଟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାରେ ନିଜର ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ସମ୍ମାନ ଆଉ ମଣିଷ ସମାଜର ସୃଷ୍ଟିର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ, ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରତି କ୍ଷଣିକ ଆସକ୍ତି ହୋଇ ଅତୀତ ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନର ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନ, କର୍ମ, ଆଚାର, ଆଚରଣର ପ୍ରାଚୀର ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ।

କଥା ଯାଇ ଗାଁ ସଭାରେ ପଢ଼ିଲା, ଗାଁ ଲୋକ ରୁଣ୍ଡ ହୋଇ ବିଚାରର ଅପେକ୍ଷାରେ, ସେ ଦିନ ନଭେମ୍ବର ୧୪ ସଭା ମଝିରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାରେ ଆଉ ପ୍ରୀନ୍ଦ୍ରସିଂହ, କାଦମ୍ବିନୀକୁ ଡାକିବା ପଡ଼ିଛି, ତାର ବିଳମ୍ବ ହେତୁ ସଭା କାର୍ଯ୍ୟ ଆଗେଇଲା ।

ସଭାପତି - ଦେଖନ୍ତୁ ପ୍ରୀନ୍ଦ୍ରସିଂହ ସାରେ ଆପଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଆଚାର, ବ୍ୟବହାର

ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା କଣ ଆପଣଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୁହେଁ ?

ପ୍ରିନସିପଲ୍ - ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ କଣ କରିବି ବିନା ପ୍ରମାଣ ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ବିନା ମୁଁ ଅସହାୟ ।

ସଭାପତି - ଆଜ୍ଞା, ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାବୁ ଆପଣ କଣ ଠିକ୍ କଲେ ?

ଯୁଧିଷ୍ଠିର - ଆଜ୍ଞା, ଭୁଲ୍ ।

ସଭାପତି - ଏଠି କ୍ଷୀର ଆଉ ପାଣି ପୁରା ଅଲଗା , ବିଚାର ଏୟା କି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାରେ କାଦମ୍ବିନୀ କୁ ବିବାହ କରିବେ ।

ଏତିକି ବେଳେ ପଛରୁ କିଏ କହି ପକେଇଲା ଏ ମାଷ୍ଟରକୁ ନିସ୍ତୁକ ମାଡ଼ ତା ପରେ ବିଚାର, ଆଉ କିଏ କହିଲା ମୁଁହରେ କଳା ଲଗାଇକି ଗାଁ ସାରା ବୁଲାଇ, ତ କିଏ କହିଲା ମାଷ୍ଟର ନାଆଁରେ କଲଙ୍କ । ଏତିକି ବେଳେ ବୁଢ଼ୀ ମାଉସୀ ଜଣେ ଆସି କହିଲେ -

ବୁଢ଼ୀ - ସଭାପତି ଆଜ୍ଞା, ମୋ ବୟସ ଆସି ୮୦ ହବ, ମୁଁ କାନ ଉଠିଲା ଦିନଠୁ ଏମିତି ପେରେମ ଶୁଣିନି, ଯଦି ଏମିତି ନ୍ୟାୟ ହବ ସମସ୍ତେ ପେରେମ କରି ଟୋକି ଭୁଆଶୁଣି କି ବାହା ହେବେ, ସଂସ୍କାର କଣ ରହିବ, ଯୁର ପ୍ରକୃତ ବିଚାର ହଉ । ସଭାପତି ମହୋଦୟ ଟିକେ ନୀରବ ରହିଲେ ଆଉ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ବିକଟାଳ ଚିତ୍କାର କାନ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ଆଉ ରୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ କହିଲା କି କାଦମ୍ବିନୀଟା ଲୋକ ଲଜ୍ୟା ନଶୁଣି ବର ଗଛ ଓହଲରେ ଝୁଲୁଛି । ଚାରି ଆଡ଼େ ଏକ ଶୋକର ଛାୟା, କାଦମ୍ବିନୀ ମା ସଭାରେ ଆସି ବାହୁନି କରି କହିଲା, “ମୋ ପ୍ରାଣ ଆଜି ଗଲା, ତା ପାଇଁ ଏ ମାଷ୍ଟର ଦାୟୀ, ସେ ପୋକ ମାଛି ପରି ମାରିବ, ଅବାଡୁଆ ପ୍ରେତ ହବ, ଶ୍ୱାସ ରୁଧରେ ବିଚରା ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା ।

ଏଣେ ପିଲା ମେଞ୍ଚାଏ ମିଠା ନେଇ ଖୁସିରେ ଗହଳି ଦେଖି କହୁଥାନ୍ତି ଆଜି ଶିଶୁ ଦିବସ ଆମକୁ ସାରେ ମିଠା ଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ କାହିଁ ଜାଣିବେ ଯେ କିଛି କଲଙ୍କିତ ଶିକ୍ଷକ ଯୋଗୁ ଆଜି ଜଣେ ବର ଗଛର ଝୁଲନ୍ତା ଭେଟି । ସଭାରେ ନ୍ୟାୟ କଣ ବିଚାର ହବ

ଏଠି ନ୍ୟାୟାଧୀନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ଲୋକଟି ଆଜି ଦୋଷୀ । ସଭାପତି ମହୋଦୟ ମଧ୍ୟ ସମାଜର ବିଚାରଧୀନରେ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ, ଆପଣ ବିଚାର କରନ୍ତୁ ଆପଣ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅନ୍ୟଥା ଆପଣଙ୍କ କର୍ମ ପାଇଁ ସାରା ସମାଜ ନିନ୍ଦିତ ନ ହେଉ । ପ୍ରଥମେ ନିଜ ବୃତ୍ତିର ଯୋଗ୍ୟତା ଆଉ ଗୁଣବତ୍ତାକୁ ନିରେଖି ତାର ସୀମାରେ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତୁ ।

ପରିଶେଷରେ ମିତିଆ ଆଉ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରଧୀନରେ ସାରେଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲା । ପ୍ରେମ ପାପ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ତାହା ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଆଉ ସମାଜ ତଥା ନିଜ ପରିବାର ସମ୍ମାନକୁ ଉଲଙ୍ଘନ ନ ହେବା ଦରକାର ନଚେତ୍ ଗୁରୁ ଦିବସର ଫଳ ଏଇ ପରି କେତେକ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଅଭିଶପ୍ତ ହେଇଯିବ ।

ଆଜି ସମାଜରେ ଏପରି କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଘଟିବା କିଛି ନୁଆଁ ନୁହେଁ, ନୁଆଁ ହେଉଛି ଏହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଓ ଜଣଙ୍କ ତୁଟି ଯୋଗୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜାତି ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କଲଙ୍କ ।

ଅଧ୍ୟାପକ, ମଡେଲଡିଗ୍ରୀ କଲେଜ, ନୟାଗଡ଼,

ଯୋଗାଯୋଗ : ୮୭୩୭୨୩୫୭୧୭

ମୋ ଜଗା

ଦେବାଶିଷ ମାଛଡ଼ି

ପାରିଜାତର କି ଗୁଣ ଗାଇବି ସେ ତ ଦେବଲୋକ ପ୍ରମାଣିତ..। ତୁ ବିଜେ ରତ୍ନସିଂହାସନ ହାତ ଖଣ୍ଡି ଜଗନ୍ନାଥ.. ଖାଲି ତକା ଆଖି ଦେଖେ ଆଉ ମଉନ ବ୍ରତ ପାଳନ କରେ, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଜାଣତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାହା ଭରଷା ହେଉ କାହାକୁ ବା ଅଜଣା.... ? ଆରେ ରାମୁ, ତୁ ସବୁ ବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆରାଧନା କରୁଛୁ କାହିଁକି ସମୟ ନଷ୍ଟ କରି.. ? ଯଦି କର୍ମ ଅଟେ ଭଗବାନ, ତ ଆମେ କର୍ମ କରିବା, ସେ ପଥର/ କାଠ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ କାହିଁକି ପୂଜିବା, ଦେଖ ତୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେଖିଛୁ ?? ସେ କେମିତିକା ଜାଣିଛୁ ?? ତାର କେତେଟା ହାତ, କେତେଟା ଗୋଡ଼, ସେ କେମିତିକା କିଛି ତ ଜାଣିନୁ ଖାଲି ଗାଧୋଇ ସାରି ଫୁଲ ଚଢ଼େଇ ଦେଇ ମୋ ଜଗା ତୁ ସାହା ଭରଷା ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଦେଲେ କିଛି ମିଳିବନିରେ, ଏତିକି ସରିନି ଝୁଣ୍ଟି ପଡ଼ିଲା *ସାମୁ*, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପାଟିରୁ ବାହାରି ଗଲା ହେ ପ୍ରଭୁ ! !.. କିରେ ତୋର ପ୍ରଭୁ କଉଁ ଆସିଲା ବହୁତ କଥା କହିଗଲୁ ମୋତେ ନାହିଁ, ହଉ ଏବେ ଶୁଣ ମୁଁ କହୁଛି ମୋ ଜଗା କିଏ... ? ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଲୋକଙ୍କ ବାଣୀ ପୁରୀରେ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ବଡ଼ ଠାକୁର କଳିଯୁଗର ଦେବତା ୧୯୯୮ ମସିହା କଥା । ତା ତୋରି ନ ଲାଗିଲେ ପଛେ ଯମ ଦ୍ୱାର ଶୀଘ୍ର ଦେଖିବୁ କିନ୍ତୁ ତା ପାଖେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବୁ ନାହିଁ..। ମନରେ ଭକ୍ତଶ୍ଯା, କେମିତି ପ୍ରଭୁ ହେଇଥିବ; ଘର ଛୋଟ ରଥ ଦୁଏ ସେଥିରେ ସେଇ କାଠର ଛୋଟ ମୂର୍ତ୍ତି, ପୁଣି ହାତ ଖଣ୍ଡିଆ ଏ ମିସ୍ତ୍ରୀ ବି ଭଲ କାମ ଜାଣିନି ବୋଧେ.. ଖଣ୍ଡିଆ ହାତ କରି ପଲେଇ ଯାଉଛି ଫୋଟୋରେ ବି ସେଇ ସମାନ ହାତ ଖଣ୍ଡି ଏମିତି କଣ ପୁରୀରେ. ? ନା ମୋ, ଅଲଗା

ହେଇଥିବ ..। ସ୍ୱପ୍ନ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ବାସ୍ତବତା ପାଇଁ ସବୁ ବେଳେ ଚିତ୍ତସନ୍ଦେହ, ସ୍ଥୁଳ ସବୁଆଡ଼େ ମନରେ ଥାଏ, ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ବାପାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ୍ କରିଦିଏ ବାପା ଜଗନ୍ନାଥ କେମିତି ଚାଲି ଯିବା ଦେଖିବା...। ହଁ ତୁ ତାକୁ ସବୁବେଳେ ଡାକ୍ ଦେଲେ ସେ ଯେବେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବ ଆମେ ଯିବା..। ୨୦୦୮ ମସିହା ଶେଷରେ ଡୋରି ଲାଗିଲା କମାଣ୍ଡର ଜିପ୍ ଗାଡ଼ିରେ ବାହାରିଲୁ, ପ୍ରଥମ ଦର୍ଶନ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ବେଳାଭୂମି ଶିକ୍ଷା ବହିରୁ ଧର୍ମପଦ କୋଣାର୍କ ଆଜି ସତରେ ଦେଖୁଛି ଏ ଜାଗା .. ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ.... ! ଚକିତ କରୁଛି କଳାପାଣିର ଢେଉ.. ! ଏତେ ଉଚ୍ଚା ମନ୍ଦିର..। କିନ୍ତୁ ମନ ଥାଏ ଜଗନ୍ନାଥ କେମିତି.. ? ପୁରୀ କେତେ ବାଟ... ? ବାହାରିଗଲୁ କୋଣାର୍କରୁ ପୁରୀ ମନ୍ଦିର ଦିନ ୯ ଟାରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ..। ସବୁଆଡ଼େ ଖାଲି ବୃକ୍ଷ ଆଉ ପତା ଫଳ କିନ୍ତୁ ଭିକାରୀ ବଳ ଭଜନ କାନରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବାଜୁଥାଏ..। ଓଃ ମନ ବସିଗଲା ଯେତେ ଦେଉଳ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ଧୂପ ବାସ୍ନା ନଢ଼ିଆ ବାସ୍ନା.. ଦେହ ରୂପ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠୁଥିଲା..। ଆଖି ପଡ଼ିଲା ଆଉ ଆଗ ୧୦୦ ମିଟର ଦୂରରେ ବିଶାଳ ମନ୍ଦିର ଗୋଟେ..। ବାପା କହିଲେ ରାମୁ, କଣ କିଛି ଦେଖି ପାରିଲୁ ? ବାପା ଏତେ ବଡ଼ ପତାକା..। ବାପା ରୁପ୍.. ଭାବନାରେ ମୁଁ ହଜିଗଲି କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆଉ ଟିକେ ପରେ ଦେଖିବି..। ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରା ହେଇ ପଡୁଥାଏ ରାମୁ, ଯେତେ ପାଖକୁ ପାଖ ଯାଉଥାଏ... ହେଲେ ଆଖି ପଡ଼ିଲା ଗୋଟେ ଲୋକ ଉପରେ ବିଶାଳ ପେଟ.. ରାମୁ ଚକିତ ହୋଇ ଆରେ !!! ଏତେ ବଡ଼ ପେଟ ଏ ଲୋକର କଣ ରୋଗ ହୋଇଛି ! !... ? ତା ପାଖକୁ ଆଉ ଜଣେ, ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଇତା ଗାମୁଛା କଛା ମାରି... ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମ ଗାଡ଼ି ଠିଆ ହେବା କ୍ଷଣି ଦଉଡ଼ି ଆସିଲେ, ଆସନ୍ତୁ ଭୋଗ ଲାଗିବ, କମ୍ ରେ କରିଦେବା.. ବାପା କହିଲେ ଆମେ ମନ୍ଦିର ଦର୍ଶନ ସବୁ ତା ପରେ..। ଆଗରେ ଯାଇ ଦେଖିଲୁ ମନ୍ଦିର ଆଗରେ ଗୋଟେ ଖମ୍ବ ଛିଡ଼ା ହେଇଅଛି ବାପା କହିଲେ ଏଇଟି ମୁଣ୍ଡିଆ ମାର, ଏ ହେଉଛନ୍ତି ଗରୁଡ଼ ସ୍ତମ୍ଭ..। ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲୁ, ଯେତେବେଳେ ୨୨ ପାହାଚ ଚଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କରି

ମତେ ଲାଗିଲା ଏତେ ଗର୍ଜନ ବାହାରେ ଥିଲା ଏଠି କଣ ନିସ୍ତବ୍ଧ.. ଖାଲି ଲୋକଙ୍କ ପାଟି..। ହେଉ ଠାକୁର ଦେଖିବା.., ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ ଭିତରେ ଯାଇ ପାରିଲି ନାହିଁ ଶେଷରେ ମୋ ବଡ଼ ବାପାଙ୍କ ପୁଅ ଭାଇ କାନ୍ଧରେ ବସେଇ ନେଲେ..। ସେ ପିଲାଟି ଦିନରୁ ମୋ ସହ ... ମୋ ଭଲ ମନ୍ଦ ସବୁ ବୁଝନ୍ତି ପୁରା ନିଜ ଭାଇଠୁ ବି ବଳି..। ଶେଷରେ ଧାଡ଼ି ବାନ୍ଧି ଭଗବାନ ଆଗକୁ ଗଲୁ ବହୁତ ଦୂରରେ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା ପୁରା କଳା ଠାକୁର.. କିନ୍ତୁ ହାତ ଖୋଜି ପାଇଲି ନାହିଁ ..। ଆହୁରି ପ୍ରଶ୍ନ ଭାଇଙ୍କୁ ଆରେ ଏଠି କଣ ୩ ଜଣ କଳା ଠାକୁର ଧଳା ଠାକୁର ନାଲି ଠାକୁର..। ଓଃ ଯେଉଁ ଠାକୁର କଳା ସେ ଜଗନ୍ନାଥ ଆଉ ଧଳା ଯିଏ ସେ ବଳଭଦ୍ର ଆଉ ନାଲି ପରି ସୁଭଦ୍ରା ..। ହଁ ଏବେ ମନେ ପଡ଼ିଲା..। କିନ୍ତୁ ଲୋକ ଗହଳି ଘଣ୍ଟି ଶବ୍ଦରେ ମୁଁ ସେମିତି ତରବରରେ ଦୁଇ ହାତରେ ଜୁହାର ହେଲି..। ବାପା ପଛରେ ଛିଡ଼ା ହେଇ ପଚାରିଲେ ହାତ ଦେଖିଲୁ ... ନା ତ..., ସେ ଖଣ୍ଡିଆ ହାତ ବି ନାହିଁ..। ବାପା ପାଖରେ ଜଣେ ପଣ୍ଡାକୁ କହିଲେ ଟିକେ ଭିତରକୁ ନେଇ ପିଲାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଦିଅ..। ପଣ୍ଡା ମୋ ହାତ ଧରି ସେଇ ଗହଳି ଭିତରେ ଭିତରକୁ ଟାଣି ନେଇଗଲା.. ମୁଁ କଷ୍ଟରେ ବହୁତ ଭିତରକୁ ଚାଲି ଚାଲି ଗଲି, ହେଲେ କିଛି ବାଟ ଗଲି ଆଉ ମତେ କିଛି ଦେଖା ଗଲାନି ଖାଲି ପଣ୍ଡା ଟାଣୁଛି ଦେଖିଲି । ଆଉ ଲୋକ ପ୍ରବଳ..। ଖାଲି ଭିଡ଼ ଭିତରେ ଅନ୍ଧାର ଦେଖାଗଲା..। ମୁଁ ଭାବିଲି ମୋ ଘର ଲୋକ ପଛରେ ରହିଲେ ମୁଁ ଯିବିନି..। ଏ କୁଆଡ଼େ ନେଇ ଯାଉଛି ଠାକୁର ତ ଦେଖା ଯାଉନି କାହିଁକି ନା ମୁଁ ଯେ ଛୋଟପିଲା ବଡ଼ ଲୋକ ଛିଡ଼ା ହେଲେ ମତେ ବା କେମିତି ଦେଖାଯିବ ସେଇଟା ମୁଣ୍ଡରେ ନ ଥିଲା..। ପଣ୍ଡା ହାତକୁ ଛିଞ୍ଚାଡ଼ି ଦେଇ ପଛକୁ ଦୌଡ଼ିଲି, କିନ୍ତୁ ଆସିପରିଲି ନାହିଁ, ବହୁତ ଜୋରରେ କାନ୍ଦିଲି, ସେତିକି ବେଳେ ପଣ୍ଡା ପୁଣି ହାତ ଧରିନେଇ ଭିତରକୁ ଘୋଷାଡ଼ି ନେଲା ଆଉ ଠିକ୍ ଭିତର କବାଟ ଧରିଛି ବହୁତ ଜୋର୍ ଗର୍ଜନ ଶୁଭିଲା ଆଉ ଆଳତି ଧୂପ ଘଣ୍ଟି ଏଇ ସବୁ ବାସ୍ନା, ଶବ୍ଦ, ଇତ୍ୟାଦି ଶୁଣିଲି.. ମୁଁ ନିଃଶ୍ୱାସ ନେଇ ପାରିଲି ନାହିଁ.. ପଣ୍ଡା ଭିତରକୁ ଟାଣୁଥାଏ ମୁଁ

କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି.. ହେ ପ୍ରଭୁ ମତେ ବଞ୍ଚାଅ ମୋ ଆଖି ବନ୍ଦ ହେଇଗଲା, ମୁଁ କିଛି ଆଉ ଜାଣି ପାରିଲି ନାହିଁ, ହଠାତ୍... ! ଠିକ୍ ଏତିକି ସମୟରେ ମୋ ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉଁସି କିଏ କହିଲା..

ଆରେ ପାଗଲା.., **ତୁ କାନ୍ଦନି ମୁଁ ଅଛି ପରା** ତୋ ଘର ଲୋକ ବି ପଛରେ ଅଛନ୍ତି..। ଏତିକି ବେଳେ ମୋ ମୁଣ୍ଡକୁ କିଏ ପିଟିଦେଲା, ମୁଁ ଆଖି ଖୋଲି ଦେଖିଲି ମୋ ମୁଣ୍ଡ ରତ୍ନ ସିଂହାସନକୁ ଲାଗିଛି ଦୁଇହାତ ଠିକ୍ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଦ ଠୁ କିଛି ଦୂରରେ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ସିଂହାସନକୁ ଧରିଛି..। ମୋ ପାଦତଳୁ ମାଟି ଖସିଗଲା ବିଶାଳ ଗଛ ଭଳି ମୂର୍ତ୍ତି..। ପୁରା କଳା ଆଉ ଆଖି ପାଖରେ ନାଲି ଟିକେ ଟିକେ, ତା ପାଖକୁ ଦେଖିଲି ଆଉ ଦୁଇଜଣ ଦେବତା ସେମିତି କା..। ଆଖିରୁ ଲୁହ ଧାର ଗତି ଆସିଲା..। ଏଇ ତା'ହେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ, ବଳଭଦ୍ର ଆଉ ସୁଭଦ୍ରା ଠାକୁର..., ଏତିକି ବେଳେ ପଣ୍ଡା ମୋତେ ବଡ଼ କଂସା ଥାଳିରୁ ଆଳତି ମୁଣ୍ଡରେ ଲଗେଇ ତୁଳସୀ ପତ୍ର ଦେଇ ଆଉ ଥରେ ସେଇ ବେତ ବାଡ଼ିରେ ମୁଣ୍ଡକୁ ପିଟି ଦେଲା ଆଉ ଟାଣି ନେଲା ବାହାରକୁ..। ଆଉ ଆସିଲା ବେଳେ ସେଇ ଗୋଟେ ହାତରେ ଜୁହାର ହେଇ ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିଦେଲି.. ଏକା କହି କହି ଚାଲିଲି, କିନ୍ତୁ ଆଖିରେ ଲୁହ ଓଠରେ ହସ ନେଇ ..। ବାପାଙ୍କ ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହେଲି..। ମା'ଙ୍କୁ ଜାବୁତି ଧରି ଛିଡ଼ା ହେଲି ଆଉ କହି ଚାଲିଲି କଣ ନାହିଁ କଣ .. ! କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେଇ ସମୟ ଠୁ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହେଇଗଲି..। ସେଠି ମୋ ମୁଣ୍ଡ କିଏ ଆଉଁସି ଦେଲା.. ? କିଏ ମୋ ସାଙ୍ଗେ କଥା ହେଲା...। ମୁଁ ଦଉଡ଼ି ଫେରି ଆସିଥିଲି ପଣ୍ଡା ହାତ ଧରିଥିଲା, ହେଲେ ମୋ ଦୁଇହାତ ରତ୍ନ ସିଂହାସନକୁ ଛୁଇଁଲା କେମିତି ? ? ମୁଁ ଜୁହାର ହେଉଥିଲି ରତ୍ନ ସିଂହାସନ କୁ... ! ମୁଁ ଡରିଗଲି କଣ ସତରେ ମହାପ୍ରଭୁ ମୋତେ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ.. ? ନା ମିଳିଲା ଉତ୍ତର ନା ସରିଲା ପ୍ରଶ୍ନ, ଖାଲି ରୂମ ଟାଙ୍କୁରି ଗଲା ଭାବିଲା ବେଳକୁ..। ଚାଲିଲୁ ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାର ଅନ୍ୟ ଜାଗା..। ବୁଲି ସାରି ବାହାରକୁ ଆସିଲୁ। ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଆଳତି.. , ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାରେ ସବୁଆଡ଼େ ଭଜନ ଓଃ କି ଦୃଶ୍ୟ..। ଆଉ ଶୀତଳ ପବନ ସାଙ୍ଗକୁ ଝୁଣା

ଧୂପ ଆଳତି ବାସ୍ନା..। ଗୋଟେ ଜାଗାରେ ସମସ୍ତେ ବସିଲୁ, ଲୋକ ଉପର ମୁହା ହୋଇ
 ବହୁତ ଜାଗାରେ ଶୋଇଥାନ୍ତି, ମୁଁ ବି ଟିକେ ସେମିତି ଶୋଇଲି, ଆଉ ଉପରକୁ ଚାହିଁଲି,
 ବାମା ଉଡୁଥାଏ, କି ଦୃଶ୍ୟ ମାଙ୍କଡ଼ ଏ ପାଖରୁ ସେ ପାଖ .. । ସତରେ ମୁଁ ହଜିଗଲି,
 ଏଇଟା ପୁରି, ଏଇ ମୋ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ..। କିଛି ସମୟ ପରେ ଚାଲିଲୁ ଆନନ୍ଦ ବଜାର..
 ସେଠି ଖାଲି ମହୁ ମାଛି, ଭ୍ରମର, ଆଉ କି ବାସ୍ନା..। ବାପା ଗୋଟେ ଛୋଟିଆ ନୁଟା ଭଳି
 ହଣ୍ଡାରେ ଭାତ ଆଣିଲେ ଆଉ, ଏଇ ବସୁନ୍ଧରା ଠେକି ଭଳି ଦୁଇଟା ଆଣିଲେ ତାଲି ଶାଗ..।
 ମୁଁ କହିଲି ଆମେ ୧୧ ଜଣ, ଆମ ଘରେ ବଡ଼ ସିଲଭର ହାଣ୍ଡିରେ ଭାତ, କଢ଼େଇରେ
 ତରକାରୀ ପୁଣି ୬ ଜଣ ଖାଉ ତମେ କଣ ଟିକେ ଆଣିଛ ୧୧ ଜଣ ପାଇଁ... ? ? ବାପା ହଉ
 ତୁ ଖା ତୋର ସରିଲେ ମୋ ପାଖରୁ ଆଉ ତୋ ମା ପାଖରୁ ସବୁ ନେଇଯିବୁ.. । ମୁଁ
 ଖାଇଲି..। ତାଲି ଗୋଲେଇ ଖାଇଲି, କି ସ୍ୱାଦ କଣ ମିଠା ମିଠା ଲାଗୁଛି ଏତେ ସୁନ୍ଦର, ବାପା
 ଆଉ ଆଣ, ବଢ଼ିଆ ଲାଗୁଛି, ବାପା..., ତୁ ଖାଇସାର ସେତିକି ମୁଁ ଆଣିଦେବି, ଆଉ ୪-୫
 ଗୁଣ୍ଡା ପରେ ମୋ ପେଟରେ ଆଉ ଜାଗା ନାହିଁ, ଆରେ ଏତିକି କଣ ହେଇଗଲା.. , ବାପା,
 ଆଉ ନେବୁ ମୁଁ ହସିଲି..., ନାହିଁ.. କହିଲେ ଏଇଟା କୁହନ୍ତି **ପୁରୀ ଅଭଡ଼ା ଅନ୍ନ**
 ସେଇଦିନଠୁ ଜାଣିଲି ସତରେ ଜଗା ତାହାଲେ ଏମିତି ଲୀଳା ମୟ.. । ତା ପାଇଁ ପଦୁଟିଏ....

ସେ ଆନନ୍ଦ ବଜାର, ସେ ଅଭଡ଼ା ଅନ୍ନ

କି ଦିନ କି ରାତି, ସରେନି କଥା

ସରିନି ଗାଥା...

ସେ ବଟ ବୃକ୍ଷ, ସେ ବଡ଼ ଦେଉଳ..

ଲାଗେ ତୁଳ୍ଲ ସବୁ ଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଆଉ ଜୀବନ...

ଯଦି ପାଦ ପଡ଼େ ପ୍ରଭୁ ତୁମ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଧାମ...

ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଳତୀ ପ୍ରଭୁ ତୁମ ରି ଭୋଜନ,

କୋଟି ପୁଣ୍ୟ ତୋପ, ମହା ପ୍ରଭୁ

ତୁମରି ଦର୍ଶନ..,

ତୁମେ ମୋ ମହାପ୍ରଭୁ କଳା ଠାକୁର

ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ ...।

ଏଠି ରାସ୍ତା କଥା କହେ, ଫୁଲ, ଫଳ ଲତା ବୃକ୍ଷ... ସବୁ ଯେମିତି ଜୀବନ୍ତ କଥା ହୁଅନ୍ତି ପରସ୍ପର... । ଖୋଲା ଆକାଶରେ ରାସ୍ତା ଉପରେ ବୃକ୍ଷ ଯେମିତି ନିଜେ ମାଲିକ ବନିଯାଏ.. ।

ଆଉ ରାସ୍ତା କହେ ମୁଁ ଯେ ସବୁଠୁ ଖୁସିର ଅବଦାନ.. । ଏଇତ ପୁରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ.. ଆହୁରି ଅନେକ ଅକୁହା କଥା ରହିଗଲା.. । ଆସିଲା ବେଳେ ଜିପ୍ ରେ ବସିଲା ବେଳେ ନେତକୁ ଚାହିଁ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ.. । ମୋତେ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ଭୁହାର ହେଇ ଫେରିଲି ନେତ କୁ ଚାହିଁ ୨ ଟୋପା ଲୁହ ସହ.... । ସେଇ ଦିନରୁ ମୁଁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରେ ଗାଧୋଇ ସାରି.. । ସାମୁ, ଭାବ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ, ଆଜ୍ଞା ତାହେଲେ ତୁ ସେଥିଲାଗି ପୂଜା କରୁଛୁ ମହା ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ.. । ପ୍ରଭୁ ମୁଁ ତ କେବେ ପୂଜା କରେନି କି ଜାଣେନି, ତୁମେ କଣ ମୋତେ ରାଗିକି ଡାକିବନି.. ?

ମୋ ନ. - ୯୮୫୩୫୫୭୩୦୪

ଦେବାଶିଷ ମାଈତି, ସହିଦ୍ ଇରମ, ବାସୁଦେବପୁର ଭଦ୍ରଖ

ନବିତା ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲୋଚନାକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫଟ୍‌ବ୍ଲେରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତୁ ।

ପଥ ଚଳା

ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ

ପ୍ରଲମ୍ବିତ ଜୀବନ ମୋ' ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ପ୍ରଭୁ -
 ଭୁଲ୍ଲାଅନା ଦେଇ ମୋତେ ସଂସାରର ମୋହ,
 ମିଛ-ମାୟା କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଅନିତ୍ୟ ଜୀବନେ
 ଛିନ୍ନ କରି ସକଳ ବନ୍ଧନ,
 ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ କର ମୋ'ର
 ଅନ୍ତରରେ ଅନିର୍ବାଣ
 ଆୟୁହା-ଅନଳ ।
 ଜୀବନର ଭୀଷଣ ପ୍ରବାହେ
 ଅନୁଭୂତି - ଅଭିଜ୍ଞତା ପଥେ
 ତୁମକୁ ପାଇବା ପାଇଁ
 ହୃଦୟରେ ଦିଅ ମୋର ଅସୀମ ସାହସ ।

ତୁମ ଆଉ ମୋ ଭିତରେ ବ୍ୟବଧାନ ଯେତେ
 ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଅବା
 ଅନନ୍ତ କାଳର,
 ସେ ସବୁତ ଅବିଶ୍ୱାସ-ଘୋର,
 ଅନାୟା ଓ ତୁଚ୍ଛ ସଂଶୟର ।

ମୋ' ଅନ୍ତରେ ରହିଅଛି ତୁମେ
 ପ୍ରତିଟି ନିୟତ,
 ଅପ୍ରତ୍ୟୟେ ଲାଗେ କିନ୍ତୁ ମୋତେ
 ଯୋଜନ ଯୋଜନ ବ୍ୟାପି
 ତୁମର ଦୂରତ୍ୱ ।

ସଂସାରର ପ୍ରଲୋଭନ ଦେଇ ଆଉ ମୋତେ ତୁମେ ନ ଭୁଲାଇ,
 ବିଶ୍ୱାସର ଦୀପଶିଖା ହୋଇ ମୋ' ଅନ୍ତରେ ସଦା ଜାଳୁଥାଅ ।

ଏ ଜୀବନେ ଯାହା ମୁଁ ଚାହିଁଛି
 ତା'ଠାରୁ ଅନେକ ବେଶୀ
 ଦେଇଅଛି ମୋତେ
 ଦିନେ ଦିନେ - ପ୍ରତି ଅନୁକ୍ଷଣେ,
 ମୋ' ଚାହିଁବା-ପାଇବା ଭିତରେ
 ତୁମରି କୃପାର ସ୍ୱର୍ଣ
 ମୋ'ଠାରୁ କେ'
 ଅଧିକ ବା ଜାଣେ !

ସୁଖର ସମ୍ପଦ ଯେତେ
 ଅସାର, ଅଲୋଡ଼ା,
 ତୁମରି କରୁଣା ଏକା

ଅମୃତର ଧାରା ।

ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ଆଉ କିଛି ପ୍ରଭୁ ଧନ, ମାନ, ଯଶ, ଯୌବନ,
ଚେତନାର ଚୈତନ୍ୟ ଦ୍ୟୁତିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ମୋର ଏ ଜୀବନ ।

କେତେ ନାମ, ରୂପର ଭିତରେ
ସମ୍ପର୍କର କେତେ ଭିନ୍ନ ଡୋରେ
ମୁଁ ତୁମକୁ ପାଇଛି ଭଲ ପ୍ରତିଟି ଜନମେ,
ମୋହାଛନ୍ନ ଅନ୍ଧ ଆବେଶରେ
ଅଜ୍ଞାନର ଅଜସ୍ର ଭରମେ
ତୁମପାଇଁ ହସିଛି ମୁଁ
କାନ୍ଦିଛି ବି କେତେ
ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ନଶ୍ୱର ବିବରେ ।

ତୁମକୁ ମୁଁ ଖୋଜି ଚାଲେ
ଜନମେ ଜନମେ,
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପ ଆଉ
ରସର ସଂଧାନେ ।

ପଥ ଚଲା-ବାଟ ମୋ'ର ପ୍ରଭୁ, ତୁମ ପାଇଁ କେବେ ଶେଷ ନୋହୁଁ,
ମୋ ଚେତନା ବାହାରେ ତୁମର କେଉଁ ରୂପ ଅଛପା ନ ରହୁ ।

ବସନ୍ତର କୋଲାଜ୍

କିରନ୍ ସ୍ୱାଇଁ

ଫଗୁଣର ଫୁଲବନେ

ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର

ଫୁଲମାନେ

ଅନାଇ ହସନ୍ତି

ଆଜି ମୁରୁଜ ।

ଗୁଣୁଗୁଣୁ ଗୀତ ଗାଇ

ଅମାନିଆ ପ୍ରଜାପତି

ପବନର ସୁରେ ସୁରେ

ବାଜେ ସଙ୍ଗୀତ ।

ଚଢ଼ି ମଳୟେ

ଚହଳା ଛାଇରେ

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ତାକ ଦେଇ

ହଳଦୀ ଲଗାଏ

ହଳଦୀବସନ୍ତ ।

କଞ୍ଚା ଆମ୍ବର

ଲହସା ତାଳ

ଗାଁ ପୋଖରୀର

ଜଳ ଆଇନାରେ

ମୁରୁକି ହସି

ସଜାଏ ପରବ ମାସ ।

ପଳାଶ ଫୁଲର ନିଆଁ

ସବୁ ସୁନ୍ଦରତା

ଜାଳି ପୋଡ଼ି ସତେ

ଦିଶେ ଏକା

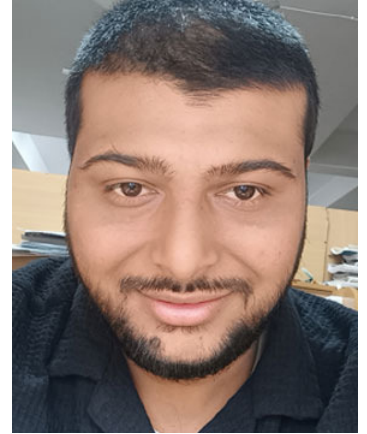
ମନଛୁଆଁ ।

ବହିଆପଦର, ବରପାଲି, ବରଗଡ଼

ମୋ ଓଡ଼ିଶା

ମେଘାସନ ସେନାପତି

କଳିଙ୍ଗ, ଭଞ୍ଜଳ, କମଳ ମଣ୍ଡଳ, ଓଡ୍ର, ଓଦିୟାନ
କୋଶଳ, ତୋଷାଳୀ ତଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଓଡ଼ିଶା ଅଟେତାର ନାମ ।
ହୋଇଥିଲା ଦିନେ ଯେ ରକ୍ତ ରଞ୍ଜିତ ଚଣ୍ଡାଶୋକ ଆକ୍ରମଣେ,
ସଜେଇଥିଲ ତାକୁ ଧର୍ମାଶୋକ ପୁଣି ନିଜ ସନ୍ତାନ ସ୍ୱରୂପେ ।

ଆସିଥିଲେ ଦିନେ ଛେଦି ବଂଶଜ ମହାମେଘବାହାନ ଐର ଖାରବେଳ,
ଖଣ୍ଡଗିରି, ଉଦୟଗିରିରେ କରିଥିଲେ ସେ ହାତୀଗୁଞ୍ଜା ମାନ ନିର୍ମାଣ ।
ତତ୍ ପଶ୍ଚାତ ଚୋଡ଼ଗଙ୍ଗ ଓ ଲାଙ୍ଗୁଳା ନରସିଂହ ଦେବ ଆମ୍ଭର,
ତୋଳି ଥିଲେ ବିଶ୍ୱ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଜଗନ୍ନାଥ ଓ ରଥରୂପୀ କୋଣାର୍କ ମନ୍ଦିର ।

ଆଧୁନିକ ଭଞ୍ଜଳର ଗାଥା ଥିଲା ଅତି ଦୁଃଖଦ,
ନିଜ ପରିଚୟ ଖୋଜି ଖୋଜି ହେଇଥିଲା ସେ ଅଶାନ୍ତ ।
ଅଙ୍ଗ ବଙ୍ଗ କଳିଙ୍ଗ ଥିଲେ ତିନି ଭାଇ,
ଭାଇ କରିଥିଲେ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଭାଇକୁ ଛେଦିବା ପାଇଁ ।

ବହୁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ପରେ ହେଲା ସୃଷ୍ଟି ଆମ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରଦେଶ,
ଭଞ୍ଜଳ ସନ୍ତାନ ମାନ ଙ୍କ ବଳିଦାନ କେବେ ହେବନି ବିସ୍ମୃତ ।

ଓଡ଼ିଶା ଦେହେ ବହି ଅଛି ସୁବର୍ଣ୍ଣରେଖା, ରକ୍ଷିକୁଲ୍ୟା, ବୈତରଣୀ,
ପବିତ୍ର କରିଛି ଏହାକୁ ମହାନଦୀ, ବୁଢ଼ା ବଳଙ୍ଗ ତଥା ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ।

ଘୁମୁରା, ଛଉ, ମାହିରି ଅଟଇ ଆମ୍ଭର ନୃତ୍ୟ ପୁରୁଣା,
ଓଡ଼ିଶୀ, ଗୋଟି ପୁଅ ନୃତ୍ୟ କରିଛି ବିଶ୍ୱବାସୀଙ୍କୁ ଆପଣା ।

ବାର ମାସରେ ପାଳିତ ଏଠାରେ ତେର ପରବ,
ଆମ୍ଭ ରଥଯାତ୍ରା ସାଜିଅଛି ସାରା ବିଶ୍ୱେ ବିଖ୍ୟାତ ।

ଆରିସା, କାକରା, ଏଣୁରୀ ଆଉ ତା ସାଙ୍ଗକୁ ଘୋଡ଼ ପିଠା,
ରସଗୋଲା, ଛେନା ଘୋଡ଼, ଝିଲି ଆଦି ବିଶ୍ୱ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ମିଠା ।

ଓଡ଼ିଆ ଆମେ, ଓଡ଼ିଆ ଆମ ମାତୃଭାଷା,
ଶୁତି ମଧୁର ଭାଷା ଏହା, ସଂସ୍କୃତ ତା ଜନ୍ମଦାତା ।

ଓଡ଼ିଶା ପାଇଁ ମୁଁ ଆଜି ଗର୍ବିତ,
ବହୁ ଓଡ଼ିଆ କରିଛନ୍ତି ଏହାକୁ ବିଶ୍ୱବିଦିତ ।
ଆଶାତୀତ ମୁଁ କର୍ମ ମୋ ଆଶୁ ଓଡ଼ିଶାକୁ ସମ୍ମାନ,
ହେ ମାତୃ ଭୂମି ମୋର, ତମେ ଘେନ ମୋ ପ୍ରଣାମ ।
ଆହେ ଚକାଆଖି କରୁଛି ତୋ ଚରଣେ ଗୁହାରି,
ସବୁ ବିପଦରୁ ମୋ ଜନ୍ମଭୂମି କୁ ନେବୁ ତୁ ଉପାରୀ ।

ପଲ୍ଲୀ, ଭଦ୍ରକ, ଓଡ଼ିଶା, +୯୧-୭୦୦୮୭୭୪୪୭୭

ଅଲୋଡ଼ା ମଣିଷ

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

ମୁଁ ଆଉ କଣ କହିବି ଯେ
ମୋର କିଛି କହିବାର ନାହିଁ
କାହାର ବା ସମୟ ଅଛି
ମୋ କଥା ଶୁଣିବାକୁ

କିଏ ବା ଶୁଣିବ
ଶୁଣିଲେବା ତାର କଣ ଲାଭ ହବ
ମୁଁ ନୀରବ ରହି ଯାଉଛି
ପୋତି ଦେଉଛି ମଥା

ଏମିତି ଚାଲୁଥାଉ ସମୟ
ଆସ ଆବଶ୍ୟକତା ବେଳେ ଖୋଜ ମୋତେ
ହାସଲ କରିନିଅ ତୁମ କାମ
ତା ପରେ ଭୁଲିଯାଅ ମୋତେ
ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ

ସମୟ ସାଥରେ ମୋତେ
ସମସ୍ତେ ଦୁରେଇ ଦିଅ
ତୁମରି ପାଖରୁ
ହଁ
ସମସ୍ତେ ଦୁରେଇ ଦିଅ
ତୁମରି ପାଖରୁ ।

ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ଏ ତ ମମତାର ବନ୍ଦନ

ଅଙ୍କିତ ସାହୁ

ମାଆ ତୁ ଅବଶ୍ୟନୀୟା

ମାଆ ମାଆ ତୁ ମୋର ସୃଷ୍ଟିକାରିଣୀ

ମୁଁ ତୋପାଇଁ କଣ ରଚନା କରିବି ?

ମାଆ ତୁ ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ

ମାଆ ତୁ ଶକ୍ତିଦାତ୍ରୀ

ମାଆ ତୋ ଶକ୍ତି ଆଗରେ ଡରିଯାଏ କାଳ ରାତ୍ରି

ମାଆ ତୁ ମୋ ପାଇଁ ଉଆସ

ରାତ୍ରିର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଜ୍ୟୋତି ॥

ମାଆ ତୁ ଅସରନ୍ତି ମମତାର ଭଣ୍ଡାର

ମାଆ ଅଜସ୍ର ସନ୍ତାନକୁ ତୋ ମମତା

ବାଣ୍ଟିଲେ ଉଣା ପଡ଼େନାହିଁ ॥

ମାଆ ତୁ ମୋତେ ଶିକ୍ଷା, ଦୀକ୍ଷା,

ସଂସ୍କାର, ସଂସ୍କୃତି ସବୁ ପଢ଼ାଉ

ମାଆ ତୁ ମୋ ହୃଦୟର ବର୍ଣ୍ଣମାଳା

ମାଆ ତୁ ମୋ ପୁଣ୍ୟଗୀତା ॥

ମାଆ ତୁ ଏତେ ପାଠୋଇ ମୋତେ

ଖାଇବାକୁ ଦେଲାବେଳେ

କଣ ଗଣିବା ଭୁଲିଯାଉ

ମାଆ ତୋତେ ମୁଁଠାଏ ମାଗିଲେ

ଗିନାଏ ଅଜାତି ଦେଉ ॥

ମାଆ ତୋତେ ଗୋଟିଏ ମାଗିଲେ ଚାରିଟା ଦେଉ ।

ମାଆ ମୁଁ ଯେତେ ଖାଇଲେବି ତୁ ମୋତେ

ବଳେଇ ବଳେଇ ଖୋଇଦେଉ ॥

ମାଆ ତୋ ଦେହର ବାସ୍ନା ପାଖରେ

ଦାମୀ ଅତର ତୁଚ୍ଛ ଲାଗେ ମୋତେ ॥

ମାଆ ତୋ ପଣତ କାନିରେ ମୁହଁ ପୋଛିଦେଲେ ଆଃ କି ଶାନ୍ତି

ମାଆ ତୁ କହୁ ମୁଁ ତୋ ଆଖିର ଅଞ୍ଜନ

ଏଇ ସ୍ନେହ ସୁଧାବୋଲା ବଚନ ଏ ତ ମମତାର ବନ୍ଧନ ।

ମାଆ ମରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ରାସ୍ତା ଲମ୍ବିଛି

ମାଆ ଜନ୍ମ ନେବାପାଇଁ ତୁ ହିଁ ଏକ ମାତ୍ର ବିକଳ ॥

ମାଆ ତୁ ମୋତେ ଜନ୍ମ ଦେଇ କେତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗିଛୁ ମୁଁ

ମାଆ ହେବା ପରେ ଅନୁଭବ କାଲି ।

ମାଆ ବର୍ଷକ ତିନିଶହ ପଞ୍ଚସପ୍ତି ଦିନରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ମାତୃଦିବସ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି
।ହେଲେ କହ ମା ତୋବିନା କଣ କେଉଁଦିନ ସମ୍ଭବ।

ମାଆ ତୁ ସର୍ବସ୍ୱହା.....

ମାଆ ତୁ ପୁଣ୍ୟତୋୟା.. ଅମୃତ ଶ୍ରାବିନୀ

ମାଆ ତୋତେ ଅନନ୍ତ କୋଟି ପ୍ରଣାମ ମାଆ ଲ୍

ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ର,
ଗ୍ଲୋବାଲ୍ ଇଣ୍ଡିଆନ ମଡେଲ ସ୍କୁଲ,
ବିଦ୍ୟାଧରପୁର, କଟକ
ଠିକଣା: -ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାଗର, କଟକ
ମୋ:-୮୨୪୯୭୮୪୫୯୯

ମୋ ସଫଳତାରେ ମହିଳା

ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା

ସଂସାରର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡରେ ମୁଣ୍ଡାଇ
ଚାଲୁ ଥାଏ ବାଟ ସିଏ
ସେନେହ ଶରଧା ମୋ ପାଇଁ ସାଇତା
ମା' ପରି ହୋଇବ କିଏ ।୧।
ନୀତି ବାଣୀ ସାଥେ ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା ଦେଲା
ଆଦର୍ଶ ଜୀବନ ପାଇଁ
ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଜୀବନ କାହାଣୀ
ଶୁଣାଇଛି କେତେ କାହିଁ ।୨।
ଜୀବନ ସଫଳ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିଷ୍ଠାରେ
ସାର୍ଥକ ହୋଇଛି ମୋର
ସମାଜର ସ୍ଥାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି
ଆଜି ଶାନ୍ତି ନିଦ ମୋର ।୩।

ଅଭାବ ମୋହର ସ୍ୱର୍ଗ କରି ନାହିଁ
ଯୋଗାଇଛି ମୋ ଜନନୀ
ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ବନ୍ଧୁ ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନ
ସମ୍ପର୍କରେ ଯୋଡ଼େ ପୁଣି ।୪।
ସଫଳତା ପଛେ ମାତାଙ୍କ ହସ୍ତଟି
ସଦା ଅଛି ମୋ ସାଥରେ
ପ୍ରାଣୟିନୀ ମୋର ପ୍ରିୟତମା ପତ୍ନୀ
ବାଣୀ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ତାରେ ।୫।
ଅବାଟରୁ ମୋତେ ବାଟ ସେ ଦେଖାନ୍ତି
ଉପଦେଶ କେତେ ଦେଇ
ଅନ୍ଧାର ଜୀବନେ ଆଲୋକ ଦେଖାନ୍ତି
ଦୀପ ଶିଖାଟିଏ ହୋଇ ।୬।

ବାଲ୍ୟକାଳ ସାଥୀ ମହିଳା ଜଣେ ମୋ
 ଭାରିତ କଥା କହୁଛି
 ତାଙ୍କ ଉପଦେଶ ସାଦରେ ଗ୍ରହଣ
 ଜୀବନେ ବଡ଼ ସମ୍ପତ୍ତି ।୭।
 ନାରୀ ଠାରେ ଅଛି ଅମାପ ଶକତି
 ସେ ଚଂଚଳା ବୁଦ୍ଧି ମତି
 ସରଳତା ମନେ ସମସ୍ୟା ଦୂରାନ୍ତି
 ପରିବାରେ ଦିଏ ଶାନ୍ତି ।୮।
 ଘରକୁ ସମ୍ଭାଳେ ସେବା ଯତ୍ନ କରେ
 ଅକୁଣ୍ଠିତ ହୁଏ ନାହିଁ
 ଭଲ ମଣିଷଟେ ନାରୀ ପାଇଁ ହେଲି
 ତାର ଚରଣ ବନ୍ଦଇ ।୯।

ଗାନ୍ଧୀନଗର, ପୋଷ୍ଟ / ଜିଲ୍ଲା : ନବରଙ୍ଗପୁର

ଖେଳ

ଶରତ କୁମାର ଦାସ

ଅଖି ଖୋଲିଲେ

ଆଲୁଅ

ବନ୍ଦ କଲେ

ଅନ୍ଧାର

ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ

କଳା ଘୋଡ଼ାର ଛାଇ ପରି

ଅଦୃଶ୍ୟ ମାୟା

ଆଲୁଅ ଭିତରେ

ରହସ୍ୟମୟ ଜୀବଜଗତର

ଦୃଶ୍ୟମାନ ଛାୟା

ଯା ଭିତରେ ବି

ଜ୍ଞାନ ଅଜ୍ଞାନର

ମହାସମର ଘଟେ

ସଂଘର୍ଷମୟ ମଣିଷଚିର

ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବିତେ

କେତେବେଳେ କେମିତି

ଶୁଖା ନଈର ଆଁ ପରି ଲାଗେ

ଜୀବନର ସ୍ୱାଦ ତ'

ପୁଣି କେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ପ୍ରେମର

ମଲ୍ଲୀଫୁଲିଆ ବାସ୍ନା ପରି

ତଥାପି କାହିଁକି

ଅରଣ୍ୟ ବହଳ ମେଘ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ

ସଫେଦ ଆଲୁଅର ଦୃଶ୍ୟ

ଫିକା ପତି ଆସେ

ପ୍ରେମର ନୀଳ ଚନ୍ଦର ତଳେ

ପୋଡ଼ା ଜହ୍ନ ହସିବା ଆଗରୁ

ଶୂନ୍ୟତା ଓ ନିରବତାର ଦୁଇଦୁଇ ଶବ୍ଦରେ

ଅନ୍ଧାରର ଟ୍ରେନ ମାଡି ମାଡି ଆସେ

ପାଲୁର ବଙ୍ଗଳା

ଘର ନମ୍ବର.. ୨୭

ବ୍ରହ୍ମପୁର

୯୪୩୭୪୭୩୯୮୫

ଯୌବନ ବୟସେ

ସ୍ମୃତି ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ପ୍ରଧାନ

ଯୌବନ ବୟସେ ଦେଖିଲି ଏକ ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀ
 ମନକୁ ମୋହିଲା ମୋର
 କଞ୍ଜଳ ଲଗା ଆଖି ଦୁଇଟିରେ ଚାହିଁ
 ଛାତିକୁ ଧଡକାଇଲା ପ୍ରଥମ ଥର ।।
 ଟଙ୍କାପଇସା ଉଡ଼ାଇଲି ତା ପଛେ
 ବିକିଦେଲି ବାପାର ଜମିବାଡ଼ି
 କାହିଁ ସେ ପଟିବ ପଟିଲା ତ ନାହିଁ
 ତା ପାଇଁ ପାଗଳ କରି ଚାଲିଗଲା ଜାଣ ।।
 ଶହେଟଙ୍କାଆ ଚକୋଲେଟ୍ ଦେଇନାହିଁ ମାଆକୁ ମୋର
 ଦେଲି ତାକୁ ମୁଁ ତ ଆଣି
 ବାଇକ୍ ପଛରେ ବସି ବୁଲାଇଲି
 କେତେ ସିନେମା, ପାର୍କ, ପାର୍କର ନେଇ ।।
 ନୂଆ ନୂଆ ଜାମା କିଣିଦେଲି
 ହୋଟେଲରେ ପୁଣି ଖୁଆଇଲି
 କଣ୍ଢେଇ ଭାବି ଭଣ୍ଡେଇ ଦେଲା
 ଛାଡ଼ିଗଲା ମୋତେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ।।
 କବିତା ଲେଖିବାକୁ ବସିଲା ବେଳେ
 ତା କଥା ମନେ ପଡୁ ପଡୁ ଏମିତି ଲେଖିଦେଲି
 ଏବେ ଦେଖା ହେଲେ ହସି ଦଉ ଦୁହେଁ
 ପୁରୁଣା କଥାକୁ ମନେ ପକାଇ ।।

ଠିକଣା - ଗ୍ରା - ପୁରଣ, ପୋ - ପୁରଣ, ଜିଲ୍ଲା - ଜଗତସିଂହପୁର, ୭୫୪୧୦୨

ଭଲପାଅ ଯଦି, ଏବେ ଆସ

ଗୋଲୋକବିହାରୀ ବେହେରା

ଯେବେ ମରିଯିବି ତୁମେ ମୋ ଘରକୁ
ଆସିବ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖି,
ମୋ ଶବାଧାରରେ ଫୁଲଟିଏ ଦେବ
ଛଳ ଛଳ କରି ଆଖି ।

ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବ ମୋ ପରିବାର ଜନେ
ମୋତେ କି ଜଣା ପଡ଼ିବ,
ଏବେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବକି ସଖି
ମୁହୂର୍ତ୍ତଟେ ରହି ଯିବ ।

ମରିଗଲା ପରେ ମୋର ଦୋଷ ସବୁ
ଯଦି କ୍ଷମା କରି ଦେବ,
ବଞ୍ଚିଥିବା ବେଳେ ଆସ ମୋ ପାଖକୁ
ମୋର ତୁଟି ସୁଧାରିବ ।

ମୋର ଭଲଗୁଣ ପ୍ରଶଂସା କରିବ
ଜନ ମୁଖେ ବଖାଣିବ,
ଏବେ ଆସନ୍ତୁନି ମୋ ଆଗରେ ମୋତେ
ଟିକେ ପ୍ରଶଂସା କରିବ ।

ମୋ ଘରକୁ ଆସି ଏବେ କିଛି କାଳ
ମୋତେ ସୁଖ ଟିକେ ଦେବ,
ମଲା ପରେ ଆସି ଲୁହ ଝରାଇଲେ
କି ସୁଖ ଅବା ପାଇବ ?

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ

ସରକାରୀ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ, ଦେଈନାଳ

ମୋ: ୯୯୩୮୩୦୩୦୪୭

ଏପ୍ରିଲ୍ ଚଉଦ

ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ

ଏଇ ଏପ୍ରିଲର ଚଉଦ

ହୁଅଇ ବୈଶାଖ ମାସଟି ଆରମ୍ଭ

ଜାଣେ ବଲାଶିରୁ ବଉଦ

ପଡ଼େ ହନୁମାନ ଜୟନ୍ତୀ

ସେଦିନ ଆମ୍ବେଦକରଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ

ଜାଣିଥିବା ଲୋକେ କହନ୍ତି ।

ଠିକ୍ ପରା ଏଇ ଦିନରେ

ମହାବିଷୁବ ସଂକ୍ରାନ୍ତି ପାଳିତ

ହୁଅଇ ତାକୁ ଯା ଚିତ୍ତରେ

ସୁଆଦିଆ ପଣା ହୁଅଇ

ବିଷୁବ ଆସର ସବୁଠାରେ ଜମେ

ମନକୁ ସିନା ସେ ଛୁଅଇ ।

ବଢ଼ିବ ତାତିଟି ବଢ଼ିବ

ଦେଖିବ ପାରଦ ସ୍ଥିର ନ ରହିକି

ଉପରକୁ ପରା ଚଢ଼ିବ

ଆମ ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରଣେତା

ଆମ୍ବେଦକରଙ୍କୁ ମନେ ପକେଇବା

ଏଇ କଥାଟିକୁ ଜାଣିଥା ।

ଏପ୍ରିଲ ଚଉଦ କହିବ

ଝିଙ୍କାରି ଗାଇବ ଝିଙ୍କ ଝିଙ୍କ ସୁରେ

ଝାଞ୍ଜି ପବନଟି ବଢ଼ିବ

ସୁଆଦିଆ ପଣା ପିଅରେ

ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଦେବ ଆଣି ଆମ୍ଭ ତରଭୁଜ

ମଜାନେବ ପୁଅଝିଅରେ ।

ମନ୍ତ୍ର ମାନୋର, ଗୋଠପାଟଣା

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ମୋ: ୯୫୮୩୨୦୨୩୫୭

ଜୀବନ ମୋବାଇଲ୍

ବିନୟ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଚାଲିଶିଆ ଆସି ଆଖିକୁ ଯେବେଠୁ
ଦିଶିବା କ୍ଷୀଣ ହୋଇଲା,
ତାହା ଜନ୍ମପତି ଭୁବନରୁ ପରା
ପ୍ରଥମ ମେସେଜ ଥିଲା ॥

କେଶକାନ୍ତି ଯେବେ କୃଷ୍ଣରୁ ଧବଳ
ଧୀରେ ଧୀରେ ହେଉଥିଲା,
ମିସ୍ କଲ ତାହା ଯମ ଭୁବନରୁ
ଏ ମଣିଷ ନ ଜାଣିଲା ॥

ଦୁର୍ଘଟଣା ଅବା ଅସୁସ୍ଥତା ବେଳେ
ନିସ୍ତେଜ ଶରୀର ହେଲେ,
ଡିସ୍ ପ୍ଲେ ଉଠିଛି ଭାବିବାକୁ ହେବ
କମ୍ପାନୀ ନ ନେବ କାଲେ ?

ଦାନ୍ତ ଗଳି ବାର ସମୟ ଦୁଇଟି
ମିସ୍ କଲ କୁ ମେସେଜ,
ହେବା ଏକାଧାରା ନେଟ ଝଙ୍କ
ଫେଲ୍ ହୋଇଥିବା କଥା ହେଉ ॥

ହାତ ଗୋଡ଼ ଭଙ୍ଗା ଦୁଃସାଧ୍ୟ ରୋଗଟି
ବ୍ୟାଟେରୀ ଫୁଲିଚି ତାର,
ମୋବାଇଲ ପରି ଆଜିର ଜୀବନ
ଅତି ଅମୂଲ୍ୟ ଆମର ॥

କବିକେଶରୀ କର୍ମକାଣ୍ଡରତ୍ନ,
ପଣ୍ଡିତ ବିନୟ କୁମାର ମିଶ୍ର
ମଲ୍ଲିପୁର, ଗଡ଼ ନିଆଳ, ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ଲୋଡ଼ା ଖାଲି ଏତିକି

ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ସାହୁ

ଆଉ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ
ଏ ଦୁନିଆର ମୋହ
ଏ ଦୁନିଆର ସୁଖ ଶରଧା

ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ,
ଯୌବନ ତାହ
ସସୁନ୍ଦରତା ଓ
ଉନ୍ନତି

ଈଚ୍ଛା ନାହିଁ କରିବାକୁ ଆଉ
ଯୁଦ୍ଧ କିମ୍ବା
ସଂଘର୍ଷ

ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ଆଉ,
ଈହ
ସାଧ୍ୟ
ବିନୟୀ

ଈଚ୍ଛା ବାସ ଏତିକି
ଲୋଡ଼ା ମୋର ଏତିକି
ହେ, ନୀଳାଚଳ
ହେ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ଦେଖା ଦିଅ ମୋତେ,
ହଁ ପ୍ରଭୁ ,
ଦେଖା ଦିଅ ମୋତେ ।।

ଲୋଡ଼ା ଖାଲି ତୁମେ ପ୍ରଭୁ,
ଲୋଡ଼ା ଖାଲି ତୁମେ ।।

ତୁମ ଶରଣଗାମୀ ହୋଇ
ହରି ହରି ହଉଥିବି
ତୁମ ପାଦ ପୂଜା କରୁଥିବି
ମନର ଥିବା ଭୟ, ଦୁଃଖ
ସବୁ ତୁମ ଉପରେ ନଦି ଦେବି

ବାସ୍,
ଲୋଡ଼ା ମୋର ଏତିକି
ତୁମକୁ ଦେଖିବା କ୍ଷଣି
ଆଖି ରୁ ମୋହର ଲୋତକ ନିଗାଡ଼ି ଦେବି

ଆଉ ବାସ୍ କହୁଥିବି
ଲୋଡ଼ା ବାସ୍ ଏତିକି ଥିଲା ହେ ପ୍ରଭୁ,
ଲୋଡ଼ା ବାସ୍ ଏତିକି ॥

କୋହିନୁର୍ କଲ୍ପନା

ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଆଖି ଦେଖେ ଆକାଶ

ଆଖି ଛୁଏଁ ଆକାଶ

ଆଖି ପରଖେ ଆକାଶ

ମିଳନ ବିଭୋର ବରଷ ବରଷ ।

ଅବଦମିତ ସ୍ୱପ୍ନର

ହସକୁରୀ ପକ୍ଷୀର ଉଡାଣକୁ

କିଏ ରୋକିପାରେ ?

ତମାମ୍ ତ୍ୟାଗ ଦୀପର ସଲିତା ହୋଇ

ଲକ୍ଷ୍ୟର ଯୋଜନ ଯୋଜନ ଦୂରକୁ

ଆପଣାର କରେ,

ଝିଅଟିଏ ଏ ମାଟିର ଜହ୍ନରାତି

ମାଟିକୁ ଚର୍ଚ୍ଚିତ କରି ସଜେଇବାରେ ।

ମରି ମରି ଯାଉଥିବା ଆଶା ଭିତରେ

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କୋଣାର୍କ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଦୃଢ଼,

ବିଜୟର ବୈଜୟନ୍ତୀ ବାନା,

ଗୋଟାଏ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସର ଚେହେରା ଭିତରେ
କୁହୁତାନୀୟ ରୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ସ୍ୱର କୋହିନୁର କଳ୍ପନା ।

ଅସ୍ଥିର ତୁମେ ଅଶାନ୍ତ ସାଗର ପରି
ତୁମ ପାଇଁ ସକାଳ ସଞ୍ଜ ରାତି
ନିଅଣ୍ଟିଆ ସମୟର ଆହ୍ୱାନ ଅସୁମାରୀ,
ତୁମ ବୀରତ୍ୱର ବାଇଦ
କଣ କମ୍ ବଡ଼ ଲୁହପୁରୀ ।

ପ୍ରଥମ ଭାରତୀୟ ମହିଳା
ମହାକାଶ ଯାତ୍ରୀ
ଦୂର ଦିଗନ୍ତ ବିସ୍ତାରୀ ପ୍ରେମଧ୍ୱନୀ,
ସାଧନା ତପୋବନର ସୁରଭିତ ଫୁଲ,
ଅପରାଜୟ ଅପରାଜିତାର
ଲଳିତ ରାଗରାଗ ।

ତୁମେ ସବୁଜିମା କ୍ଷେତର
ବିପୁଳ ଶୋଭା ସମ୍ଭାର,
ପାରିଲାପଣର ପ୍ରୀତି ଉପହାର,
ଦାଣ୍ଡ ଧୂଳିର ସହଣୀ,
ପବନର ପ୍ରବାହ

ଝରଣାର ଏକାନ୍ତ ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ,
ବିଶ୍ୱାସର ବଶୀଭୂତ ମିଠା ସ୍ୱପ୍ନର ।

ରୁଦ୍ର ତାପକୁ ଭେଦି
ତୁମେ ତ୍ରିରଙ୍ଗାର ରଙ୍ଗ ଯଶ୍ୱସିନୀ,
ପ୍ରଗଳ୍ଭ ନଈର ଗୀତ,
ମୁରୁ ପ୍ରାଣର ସ୍ନିଗ୍ଧ ଆହ୍ୱାନ ଆବାହନୀ।

କଳ୍ପନାର କୁଟିକମରେ
ତୁମ କୃତିତ୍ୱର ତାରକସୀ
କୋଟିକୋଟି ଛାତିର ଅବିସ୍ମରଣୀୟ କୁହୁ,
ସେଇଥିପାଇଁ ତ ତୁମେ ଏ ମାଟିର
ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟଭରା ଲଳନା,
ପ୍ରାପ୍ତିର ମୋହ, ପ୍ରେରଣାର ମହୁ ।

କୋହିନୁର କୋଟି ଜନ୍ମର ତପ,
କଳ୍ପନା ତ ଅନିର୍ବାଣ ଦୀପ ।

ଜନାର୍ଦ୍ଦନପୁର ଶାସନ

କେନ୍ଦୁଝର

୭୭୮୩୮୮୭୭୭୪୭

ଚିଚିଟିଏ ତୁମପାଇଁ

ଶମ୍ଭୁନାଥ ନାୟକ

ପ୍ରିୟ ଗୋଲାପ,

ତୁମେ ଦୂରରୁ ଯେତେ ସୁନ୍ଦର

ପାଖରୁ ସେତିକି କୋମଳ

ହେଲେ, ତୁମ ଖିଲି ଖିଲି ହସରେ

ସଭିଜ୍ଞ ଆକର୍ଷି ଦେଇ

ଏମିତି ଚାଲିଯାଅ କାହିଁକି ?

ହଁ ଜାଣେ,

ତୁମକୁ ରଙ୍ଗ ଖେଳ ପସନ୍ଦ

ହେଲେ ତୁମେ ନିଜ ରଙ୍ଗ ବଦଳାଅ କାହିଁକି ?

ତୁମ ମହକରେ ପ୍ରେମକୁ ଚହଟାଇ ଦେଇ

ଏମିତି ମଉଳି ଯାଅ କାହିଁକି ?

ମାନୁଛି, ମୁଁ ତୁମ ପରି ନୁହଁ

ତୁମ ପରି ସଭିଜ୍ଞ ମନ ଜିଣି ପାରେନି

ସଭିଜ୍ଞ କ୍ଲେଶକୁ ଗୋଲାପି କୁଞ୍ଚିରେ ଲୁଚାଇ ପାରେନି

ହେଲେ ଦେଖ,

ମୋ ଡାଏରୀ ପୃଷ୍ଠାରେ ଆଜି ବି ତୁମ ବାସ୍ନା ।

କେବେ ଥରେ ପ୍ରେମରେ ସମର୍ପି ଦେଖ

ତୁମ ପରି ନହେଲା ନାହିଁ

କଣ୍ଟା ସାଜି ତୁମ ଚାରିପାଖେ

ଦ୍ୱାରପାଳ ସାଜିପାରିବି ତ !!

ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ

କୁରୁକ୍ଷି, ଦେଈନାଳ

ଅନ୍ୟାୟୀ ରୁହଇ ସୁଖେ

ଅଲେଖ ମେହେର

କ୍ଷୁଦ୍ର ସରୀ ଆଜି ତଟନୀ ସାଜିଛି
ସଗର୍ବେ ଧାମଇ ଆଗେ,
ନଗକୁ ପାଶୋରୀ ଅର୍ଣ୍ଣବେ ମିଳିବ
ପ୍ରୀତିର ସରାଗ ଜାଗେ ।

ପରବତ କର୍ଣ୍ଣେ ବାଜେ ଛୋଟ କାଳ

ଭୁବନ ମୋହିତ ସୁନ,
କୁଳୁକୁଳୁ ନାଦେ ପୁରି ଉଠୁଥିଲା
ବସ୍ତ୍ର ଦେଶ ଶ୍ୟାମ ବନ ।

କୁସୁମାକରର ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନରେ
ନିଦାଘ ଗ୍ରୀଷମ ଆସି,
ଜଳାଇ ଦେଇଛି ସବୁଜ ବନାନୀ
ଜୀବନ ତନ୍ତ୍ରକୁ ନାଶି ।

ଫେରିବ ବଉଦ ଇକ୍ଷଣ ସଜାଇ
ଚାତକ ବାନ୍ଧିଛି ଆଶା,
ନଭ ରାଇଜରୁ ଟମକ ସାଧିରେ
ବାଜିବା ଡିଣ୍ଡିମ ତାସା ।

ଏତେ ସପନକୁ ରାତି ନାହିଁ ଆଉ
ମଶାଣି ଡାକରା ଦିଏ,
ଉଲ୍ଲୋତେ ଚରମ ଶାନ୍ତି ସେନେହକୁ

ଅଯାଚିତେ କହି ଯାଏ ।

ଅତୀତର ସ୍ମୃତି ଏକ ରୂପା ଜହ୍ନ
ହସି ଢାଳଇ ଯୋଛନା,
ଆଶା ଭବିଷ୍ୟତ କାଳେ ମିଳିଯିବ
ଭର କରଇ କାମନା ।

ଶୟଳ ବୁକୁରେ କଣ୍ଠିରବ ରାଜ
ଭଳେ ବସେ ଯାତୁଧାନ ,
ସତ୍ୟର ସନ୍ଦାନୀ ନୀରିହ କୁରଙ୍ଗୀ
ହୁଏ ଷତଯନ୍ତ୍ରେ ମ୍ଳାନ ।

ବିଶ୍ୱ ନିୟନ୍ତ୍ରାଙ୍କ ଅଜବ ନୀୟମ
ଅନ୍ୟାୟୀ ରୁହଇ ସୁଖେ,
ଧର୍ମର ସରଣୀ ଯିଏ ଧରିଥିବ
ଜୀବନ ବିତଇ ଦୁଃଖେ ।

ବରପଦର, ଗୋବିନ୍ଦପୁର, ବରଗଡ଼

କବିତା ଗୋ ତୁମେ

ଡାଃ ପ୍ରସାଦ ଜେନା

କବିତା ଗୋ ତୁମେ ମନ ଆକାଶର ଇଚ୍ଛାମତୀ ଅପସରା
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ପ୍ରୀତି ବରଷାର ମଧୁମତୀ ଅପାସୋରା ।
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ପଦ ଅଳଙ୍କୃତ ଅନୁରାଗ ଅନୁସୂତ
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ନବ ଅନିନ୍ଦିତ ସପ୍ତରାଗ ସମାଦୃତ ।

କବିତା ଗୋ ତୁମେ ରଙ୍ଗ କଳପନା ଅନୁକମ୍ପା ବିଧୁହାସ
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ସଙ୍ଗ ଆଳାପନା ଚିନିତମ୍ପା ମଧୁବାସ ।
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ଆଶା ବୈତରଣୀ ଅମାୟିକ ପୁଣ୍ୟଭୁବ
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ଭାଷା ସଂଚାରଣୀ ସାମୟିକ ଅନୁଭବ ।

କବିତା ଗୋ ତୁମେ ଲୁହ ବିଦାରିତ ଦୁଃଖଦୈନ୍ୟ କାବ୍ୟଶିଳ୍ପ
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ମୋହ ଆଧାରିତ ଧନଧାନ୍ୟ କାୟାକଳ୍ପ ।
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ଦେହ ସଂଘଟିତ ମୁହ୍ୟମାନା ମାୟାବାଦ
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ସ୍ନେହ ଅଯାଚିତ ଆରାଧନା ଆତ୍ମଭେଦ ।

କବିତା ଗୋ ତୁମେ ନିଦ୍ରା ଅଶରୀରୀ ଅନୁଧ୍ୟାନ ମହାସ୍ୱର୍ଗ
କବିତା ଗୋ ତୁମେ ଭଦ୍ରା ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱରୀ ସଦଜ୍ଞାନ ମହାକର୍ଷ ।

ରାଜ ରଣପୁର, ଜିଲ୍ଲା-ନୟାଗଡ଼, ଓଡ଼ିଶା

ଦୂରଭାଷ- ୯୩୪୮୦୫୪୩୦୦

ଅଚିହ୍ନା ରାଈଜ

ପ୍ରଶାନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମା

ଅଚିହ୍ନା ରାଈଜ ଅଚିହ୍ନା ମଣିଷ
ଲାଗେ କାହିଁ ଆପାଣାର
ମନେ ଆସେ ମୋର କେତେ ଯେ କଳ୍ପନା
ସତେ ଅବା ସେ ନିଜର ।

ମନେ ପକାଇଲେ ମନ ପଡେନାହିଁ
ତଥାପି ଲାଗେ ନିଜର
ସତେ ହୋଇଥାନ୍ତା କି ସେ ମୋ ନିଜର
କହୁଛି କଥା ମନର ।

ଅଚିହ୍ନା ରାଈଜ ଅଚିହ୍ନା ମଣିଷ
ଯାଆନ୍ତି ପାଖକୁ ତାର
ହୁଅନ୍ତା ହାଲୁକା ମନଟା ଯେ ମୋର
ଆସନ୍ତା ଯେବେ ପାଖର ।

ସତେ ଜାଣିଛି ମୁଁ ତାକୁ ନା ସେ ମୋତେ
ତଥାପି ଲାଗେ ନିଜର
ପଦଟିଏ କଥା ହେବା ପାଇଁ ପରା
ଅପେକ୍ଷାରେ ମନ ମୋର ।

ପଳାଶପୁର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ସପନ ବଣିକ ସିଏ

ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ

ସ୍ୱପ୍ନ ବିକ୍ରିକରେ ସପନ ବଣିକ
ଉଲ୍ଲସିତ ହୁଏ ମନ
ସେହି କଳ୍ପନାର କଳନା ନ କରି
ମନ ହୁଏ ଛନ୍ଦୁଛନ୍ଦୁ ।

ସପନ ବଣିକ ଅତି ସହଜରେ
ମନ ଚୋରି କରିନିଏ
ମନକୁ ମନେଇ ନିଦକୁ ହଜେଇ
ଅପାର ଆନନ୍ଦ ଦିଏ
ସପନ ବଣିକ ଆପଣାର ଲାଗେ
ସାଜି ମନଲାଖି ଜନ ।

ସପନ ବେପାର କରିକି ବଣିକ
ନିଶ୍ଚୟ କରଇ ଲାଭ
ସପନ ଯେ କିଣେ ଧୀରେଧୀରେ ତା'ର
ବଦଳଇ ମନୋଭାବ

ବାସ୍ତବତା ଭୁଲି ସପନ କିଣଇ
ଭାବେ ସ୍ୱପ୍ନ ମୂଲ୍ୟନ ।

ସପନ ବଣିକ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ
ଠକିବା ତାହାରି ଧର୍ମ
ସପନ ଦେଖାଇ ହରିନିଏ ସିଏ
ଜୀବନର ସାରମର୍ମ
ସପନ ବଣିକ ଫେରିଯିବା ପରେ
ଜଳିଯାଏ ହୃଦ ବନ ।

ନିହଲ ପ୍ରସାଦ , ଗଂଦିଆ ପାଟଣା

ଢେଙ୍କାନାଳ — ୭୫୯୦୧୭

ମୋ :- ୯୯୩୮୭୪୧୫୮୩

ଆଧୁନିକ ସମାଜ

ଜିତେନ୍ଦ୍ର ସାହୁ

ଝିଅ ନାରୁ ଅଛି ଅର୍ଦ୍ଧ ନଗ୍ନ ହୋଇ

Reels ଭିଡିଓ କରି

ମା ପିନ୍ଧା ଲୁଗା ଚିରି ଫାଟି ଯାନ୍ତେ

ଘର କାମ କରି କରି ।

ସମୟ ଅଭାବେ ବାପା କାଟି ନାହିଁ

ମୁହଁରେ ବଢିଲା ଦାଢି

ଜମି ଘର ବିକି ପୁଅ ଚଢ଼ି ଅଛି

ଦାଣ୍ଡରେ ସେ ନୁଆ ଗାଡ଼ି ।

ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଝିଅ ସହରକୁ ଗଲା

କହିଲା ପଢ଼ିବି ପାଠ

ପ୍ରେମିକ ସାଙ୍ଗରେ ନୀତି Oyoଯାଏ

ପଢ଼େ ସେହି ପ୍ରେମ ସାଠ ।

ଗୁଡ ଗାର୍ଲ ଦିନେ କଲ ଗାର୍ଲ ହେଲା

କେବଳ ପଇସା ପାଇଁ

ମା କହି ବୁଲେ ମୋତେ ଦରକାର

ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଡ୍ରାଙ୍ଗ ।

କଳିଯୁଗ ନାରୀ ଭାରି ଅହଙ୍କାରୀ

ପାଲୁନି ସାବିତ୍ରୀ ବ୍ରତ

ମଥାରେ ନାଉନି ସିନ୍ଦୂରର ଗାର

ନା ବେକରେ ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ।

ବାପ ପୁଅ ବସି ଖୁସିରେ ଦେଖନ୍ତି
 ଝିଅର ଲଙ୍ଗୁଳା ଶରୀର
 ଏସବୁ କହିଲେ ମୋତେ ଗାଳି ଦେବେ
 ଭୁଲ ହୋଇଯିବ ମୋହର ।

ଗାଁ ର ମଝିରେ ଷ୍ଟେଜ ଉପରେ
 ନାରି ଦେଖାଇବେ ଅଙ୍ଗ
 ପୁରୁଷ ସମାଜ ଟାଙ୍କେଇ ଦେଖିବେ
 ପିଇ ଦେଇ ନିଶା ଭାଙ୍ଗ ।

ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀ ଆଉ ପାଠ ପଢ଼ନ୍ତି ନି
 ଖାଲି ପଡ଼େ ବିଦ୍ୟାଳୟ
 ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆ ଆସିବା ଦିନରୁ
 ଘରେ ଘରେ ବେଶ୍ୟାଳୟ ।

ପାଇକ ଯମୁନା, ଗଞ୍ଜାମ

୯୦୨୫୨୭୧୩୯୭

ଦୁଃଖରେ କାଟୁଛି ଦିନ

ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା

ବାପା ମାଆଙ୍କୁ ମୋ ଜରା ନିବାସରେ
ରଖିଛି ଯତନେ ନେଇ
ଶାଳୀ, ଶଳା, ଶାଶୁ ଶଶୁର ମୋ ଘରେ
ଏକଥା ଜାଣେନା କେହି ।
ଭାରିଯା ମୋହର କୁକୁର କୁଣ୍ଡେଇ
ତନଲପ୍ ଗଦିରେ ଶୁଏ
ସାହସ ହୁଏନା ତାକୁ କହିବାକୁ
କାହିଁକି ଏମିତି ହୁଏ ।
କୁମ୍ଭ ମେଳାକୁ ମୁଁ ଯାଇ ଏଇଥର
ସଙ୍ଗମେ ପକେଇ ବୁଡ଼ି
ପାପ ଯାହା ଥିଲା ସବୁ ଧୋଇଦେଲି
ମୋ ଉପରେ କୁଡ଼ି କୁଡ଼ି ।

ଶାଶୁ ମୋ ଫୁଲେଇ କଥାକୁ ବୁଲେଇ
ମୋଅରି ନାଆଁରେ କହେ
ରଣତଣ୍ଡୁ ରୂପ ଦେଖାଏ ଭାରିଯା
ସିଏ କି ନିରବ ରହେ ?
ମୋଅରି ଘରେ ମୁଁ ଗୋଲାମ ପରିକା
ଦୁଃଖରେ କାଟୁଛି ଦିନ
ସତ ମୁଁ କହୁଛି ଭାରିଯା ପାଖରେ
କୁକୁର ଠାରୁ ବି ହୀନ ।

କୁଆଁସ , ମେରଦା କାଟିଆ , ଯାଜପୁର

ଆଳାପ:-୮୯୮୧୭୩୭୨୨୮

ହୋଇପାରେ ଛୋଟ

ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ

ଧୂଳି ରେଣୁ ମିଶି ମୂର୍ତ୍ତିକା ହୁଅଇ

ମୂର୍ତ୍ତିକାରେ ଗଢ଼ା ଧରା ।

ସାତ ସିନ୍ଧୁ ଯଦି ଭାଗ କରାଯାଏ

ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଟୋପା ପରା ॥

ଛୋଟ ମଞ୍ଜି ପରେ ଜୀବନ ଲୁଚିଛି

ଚାରା ଦିନେ ହୁଏ ଦୁମ ।

ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ତଡ଼ିବାରେ ସାହା

ଛୋଟ ଦୀପଟିର କାମ ॥

ଛୋଟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ୍ୟ ଜଳନ୍ତା ଅଙ୍ଗାର

ଜାଳି ପାରେ ଭୂମଣ୍ଡଳ ।

ଭଲ ପୋକ ଛୋଟ ମାଟି ଯୋଡ଼ି ଯୋଡ଼ି

ହୁଙ୍କା ତିଆରିରେ ମେଳ ॥

ଟିକି ଜିଆଟିଏ କୃଷକର ବନ୍ଧୁ

ମାଟିକୁ କରେ ଭର୍ବର ।

ଟିକି କୋଇଲିର ମନ ଜିଣା ସ୍ୱର

କର୍ଣ୍ଣକୁ ଅତି ମଧୁର ॥

ଛୋଟ ଚଞ୍ଚୁ ମଧ୍ୟେ ବାଇ ଚଢ଼େଇଟି

ଗଢ଼ଇ ସୁନ୍ଦର ବସା ।

ଛୋଟ ମେଘ ଖଣ୍ଡ ବାରି ପାତ କରି

ଶୀତଳ କରଇ ରସା ॥

ହେଲେବି ଛୋଟିଆ ମଧୁପ କେବଳ

ପୁଷ୍କରସ କରେ ଠୁଳ ।

ତା ମହତ ଦାନ ଅମୃତ ସମାନ

ଦେଇ ପାରେ ମଧୁଜଳ ॥

ମହମହ ତା'ର ବାସନା ବିତରି
ଚିକି ମଲ୍ଲୀ ଫୁଟେ ବଣେ ।
ଦୂରରୁ ଶିରୀଷ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପରାଏ
କୋଟି ଜନ ମନ କିଣେ ॥
ଚିକି ସାଧବର ମଖମଲି ଶାଢ଼ୀ .
ଆହାକି ସୁନ୍ଦର ଦେହେ ।
ମିଞ୍ଜିମିଞ୍ଜି ହୋଇ ଚିକି ତାରା ଫୁଲ
ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳେ ଶୋହେ ॥
ସଂସାର ଧାମରେ ହୋଇ ପାରେ ଛୋଟ
ଛୋଟରେ ଅନେକ ଗୁଣ ।
ଛୋଟ ଶିଶୁ ଦିନେ ମହତରେ ଜଣେ
ରଖେ ଦେଶ ଜାତି ମାନ ॥

ଆଇଁଲାପାଲି, ଧନା, ସମ୍ବଲପୁର

କବିତା ପବିତ୍ର ରାସ

ଆଶୁତୋଷ ମେହେର

ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଓଁ କାର ନାଦର ଅଦ୍ୟ ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ଧାରା,
ବିଶ୍ୱନିୟନ୍ତ୍ରାଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖ ନିଃସୃତ ଜୀବନ୍ତ ସତ୍ତାରେ ଭରା ।
କବିତାର ଧାରା ସାଉଁଟେ ସବୁଠି ଶିବ ଶକ୍ତି ବିଭୁ ଭାବ
ପାଦେପାଦେ ଭରା ଖୁନ୍ଦାଖୁନ୍ଦି ଥାଏ ପରାଶର ଅନୁଭବ ॥

ଅପୂର୍ବ ଭାଷାରେ ବଖାଣି କହେତ ଜୀବନର ପ୍ରତି ଛନ୍ଦ,
ଆଖି ଯାହା ଭୋଗେ ଭାବାସିକ୍ତ ହୁଏ ସତେ କି ପରମାନନ୍ଦ ।
ପ୍ରେମ ଯୋଡି ଧରେ ପ୍ରତିଟି ବନ୍ଦନ ଗରୀୟସି ମହିୟାନ,
ବିଭୁସତ୍ତା ଭରେ ମହମହ ବାସ ମଣିଷ ଅବୁଝା ମନ ॥

କବିତା ବଖାଣେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଭାବରେ ଦିନ ପ୍ରତିଦିନ ଖେଳ
ପଦରେ ପଦରେ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦି ଥାଏ ଅପୂର୍ବ ମିଳନ ବେଳ ।
ସକାଳ ସୁରୁଯ ମୁରୁଜରେ ଭରା ଜୀବନ୍ତ ବଇଁଶୀ ସୁର,
ସଞ୍ଜ ନଇଁଗଲେ ତୁଳସୀ ମୂଳରେ କବିତା ସୁଗମ ଧୀର ॥

ପ୍ରୀତି ଅନୁରାଗ ମନର ଭାବନା ତୁଳସୀ ଚନ୍ଦନ ବାସ,
ମଣିଷ ମନରେ ଭକ୍ତି ଶତଦଳ କବିତା ପବିତ୍ର ରାସ ॥

୫୪ ଆୟ୍ୟପଲ୍ଲୀ

କଟକ, ପଟିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୫୧୦୨୪

ଦୂରଭାଷ : ୯୪୩୭୦୮୫୩୯୭

ସତ କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି

ନଟବର ପ୍ରଧାନ

ଯେଉଁ ଆଡ଼େ ଦେଖ ତଳ ମୁହଁ ପିଲା

ଉପରକୁ ଶର୍କା ଉଠୁନି,

ମୋବାଇଲ୍ ଧରି ହସେ କିରିକିରି

ନିଶାଟା ଜମାରୁ କମୁନି ।

ପାଠପଢ଼ା ନାହିଁ ହଜିଲାଣି ବହି

ବାପାଙ୍କ ପଇସା ଝାଡ଼ିବି,

ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତାହା ତ କହୁଛି

କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି ।

ଧାର୍ମିକ ବଢ଼ିଲେ ଧରମ କରିଲେ

ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାରେ ଗହଳି,

ଶଙ୍ଖ ଦୁଳଦୁଳି ବ୍ରାହ୍ମଣର ଧ୍ୱନି

ସକାଳୁ ପଡ଼ୁଛି ଉଛୁଳି ।

ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବାକୁ ଜାଗା ପାଉନାହିଁ

ଘର କରିଥିଲା ଉଆସ,

ବୁଢ଼ା ବାପାମାଆ ବୃଦ୍ଧାଗ୍ରମେ ଏବେ

ଶୁଣିଲେ ଲାଗେ ଉପହାସ ।

ଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଲେ ରୋଜଗାର କଲେ

ସହରେ ଯାଇ ତ ରହିବି,

ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତାହା ତ କହୁଛି

କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି ।

ଭୂତ ଖାଉଅଛି ରାସନ ଚାଉଳ

କିଏ ଉପାସରେ ସଜୁଛି,

ଭଙ୍ଗାଘରେ କିଏ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି

ଆବାସ ସପନ ହୋଇଛି ।

କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ

ଚାରିଆଡ଼େ ଜମି ପଡ଼ିଛି,

ଟେରାକୋଟା ହାତୀ ଘର ସାମନାରେ

ଅତିଥି ମନକୁ ମୋହୁଛି ।
ମଉକା ମିଳିଲା ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିଗଲା
ହାତ ଛତା କିଆଁ କରିବି
ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତାହା ତ କହୁଛି
କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି ।

ଔଷଧ ଭେଜାଲ ଖାଦ୍ୟ ବି ଭେଜାଲ
ଆଖି ଥାଇ ଅନ୍ଧ ସାଜିଛି,
କହିବାକୁ ଲାଜ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ତେଜ
ଶକତ ଲୁଚେରା ମାତିଛି ।
ଭୋଗୀର ଯନ୍ତ୍ରଣା ରୋଗୀ ଠାରୁ ବେଶୀ
ସୁଅ ପରି ଟଙ୍କା ଚାଲିଛି,
ଧନୀ ଗରିବର ଫରକ ପଡେନା
କାହାକୁ କିଏ ବା କହୁଛି ?
ପରିଶୋଧ କର ଶବକୁ ଉଠାଅ
ରୋକଠୋକ ବାଣୀ ଶୁଣିବି
ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତାହା ତ କହୁଛି
କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି ।

ଭିଜିଲାନ୍ସ ବାବୁ ଜମିକଲେ କାବୁ
କେତେଆଡେ ପୁଟ ପଡ଼ିଛି ,
ଧରିବାକୁ ଯାଇ ପୁଲା ନେଲେ ଭାଇ
ନିଜ ଅମାର ତ ପୁରୁଛି ।
ଝରକା ତାଡ଼ିଲେ ସବୁ ଲୁଚିନେଲେ
ଖାଲି ଆଲମିରା ପଡ଼ିଛି,
ଝିଅ ବାହାଘର ହେଲା ପାଣିଗାର
କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଦିନ ସରୁଛି ।
ପୋଲିସ ଆଖିରେ ଧୂଳି ଛାଟି ଦେଇ
ସଲା ସୁତୁରାରେ ଚଳିବି,
ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତାହା ତ କହୁଛି
କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି ।

କହିଲେ ତ ଲାଜ ଲାଗୁଛି
ଏତେ କେଳାଙ୍କାରି ଏଇ ରାଇଜରେ
ରାତାରାତି ଧନୀ ହୋଇବି,
ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତାହା ତ କହୁଛି
କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି
ସତ, କହିବାକୁ କିଆଁ ଡରିବି ।

ଶକୁନ୍ତଳା ପୁର, ବଡ଼ଚଣା, ଯାଜପୁର,

୯୯୩୭୯୯୧୧୫୩

ଏମିତି ଏକ ବସନ୍ତରେ

ସରସ୍ୱତୀ ପଣ୍ଡା

କେମିତି କହିବି ତମେ ମୋର ବୋଲି

ଏଠି ଅନେକ ଆଖି

ଅନେକ ଆକଟ

କିନ୍ତୁ ଏତିକି କହିପାରେ

ଏମିତି ଏକ ବସନ୍ତରେ ତୁମ ସହ ଭେଟ ।

ପାଇଲେ ଜୀବନୀୟାସ

ତୁମର କେରାଏ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ

ମାତ୍ର କେଇଧାଡ଼ି କଥା

ବେଶ୍ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଥିଲା

କଥାରୁ ବାରି ହୋଇଯାଉଥିଲା ସ୍ୱଭାବ ।

ମୋ ଓଠରୁ ଝୁଲିପଡୁଥିଲା

ଗୋଟେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ହସ

ମନରେ ବହିଗଲା ଦଳକାଏ

ଖୁସିର ହାଜା

ଛାତିରେ ବାଜିଲା ନୂଆଗୋଟେ ତମକ '

ପୁରୁଣା ଭଲପାଇବାର ମିଠାଯନ୍ତ୍ରଣା ମାନେ

କୁଆଁ ମେଲିଲେ ନୂଆ ଅନୁଭବ ।

ତମ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ବାସ୍ନା ଚରୁଥିଲା

ମୋ ଗୋଟାସାରା ଦେହରେ

ମୋ ଭିତରେ ମୁଁ ନ ଥିଲି

ଥିଲ ତମେ....

ତମେ ଥିଲ, ତମେ ଅଛ, ତମେ ରହିଥିବ

ନିଃଶ୍ୱାସ ସରିବା ଯାଏ

ବିଶ୍ୱାସ ମରିବା ଯାଏ

ଖାଲି ତମେ ଥିବ.....।

ଶ୍ରୀରାମପୁର, ମଙ୍ଗଳପୁର, ଯାଜପୁର

୭୭୦୮୯୪୦୮୨୩

ଅଳପ ଦିନର ଗଳପ

ନିତ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ

ଅଳପ ଦିନର ଗଳପ ଆମର
 ସରିଯିବ ଆଗ ଛକରେ,
 ବାଟଭାଙ୍ଗି ଆମେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବୁ
 ଯେ ଯାହା ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ। (୧)
 ଯାତ୍ରା ସମୟ ଗା ବହୁତ ଅଳପ
 ଜଣାନାହିଁ କେବେ ସରିବ,
 ରାଗ ଇର୍ଷା ଦ୍ୱେଷ ମାନ ଅପମାନ
 କାହିଁକି ମନରେ ଧରିବ ?(୨)
 ବିଶ୍ୱାସଯାତକ ହେଲା ଯଦି କିଏ
 ପୁଣି ଯେବେ କେହି ଠକିଲା ,
 ମନକୁ ବୁଝାଇ ଶାନ୍ତ କରିଦେବା
 ଆଉ କେଇଦିନ ରହିଲା। (୩)

ବିନା କାରଣରେ ଅପମାନ କଲେ
 ଧରି ରଖିବାନି ମନରେ,
 ଅଳପ ଦିନର ଯାତରା ଆମର
 କାଟିଦେବା ହସ ଖୁସିରେ। (୪)
 ଆକ୍ଷେପ କରି କେ କହିଦେଲେ କିଛି
 ତୁପତାପ ଆମେ ସହିବା,
 ନିର୍ବିକାର ରହି କ୍ଷମା କରିଦେବା
 ଅଳପ ଦିନେ ତ ଚାଲିବା। (୫)
 ଆମପାଇଁ କେହି ସମସ୍ୟା ଆଣିଲେ
 କିଛି ଭାବିବାନି ମନରେ,
 ସମସ୍ୟା ହଜିବ କୁହୁଡ଼ି ପରାଏ
 ଅପସରି ଯିବ ଆପେରେ। (୬)

ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିବା
 ସହଯୋଗ ଆମେ କରିବା,
 ଦୟା କ୍ଷମା ପ୍ରେମ ହୃଦରେ ବହିବା
 ଆନନ୍ଦରେ ଦିନ କାଟିବା । (୭)
 ରାଗ ଅଭିମାନ କରିବାନି ଆମେ
 କାମନା କୁ ଦେବା ଦୂରେଇ,
 କିଏ ଜାଣେ କେବେ ଯାତ୍ରା ଶେଷହେବ
 ଚାଲିଯିବା ବାଟ ବୁଲେଇ । (୮)
 ଭଲଭାବେ ସବୁ ଗ୍ରହଣ କରିଲେ
 ସନ୍ତୋଷ ଆସିବ ମନରେ,
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ସହିତ ଶାନ୍ତି ଖୁସି ମିଳେ
 ହସ ଝରୁଥାଏ ଓଠରେ । (୯)
 ଅଳପ ଦିନର ଗଳପ ଆମର
 ସରିଯିବ କେଉଁ କ୍ଷଣରେ,
 ଉପଭୋଗ କରି ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ
 ଚାଲିଯିବା ହସ ଖୁସିରେ । (୧୦)

ଡି ଏଲ ଏ -୧୨, ବୀର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସାଏ ନଗର,

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମୋ - ୯୪୩୭୧୭୮୪୨୪

ପଖାଳ

ସଂଯୁକ୍ତା ସାହୁ

ଆହା ମୋ ପଖାଳ କଂସା ମୋ ପଖାଳ କଂସା
 ତା ସହିତ ବଢ଼ିରୁରା କଷି କଞ୍ଚା ଆମ୍ବ ସରସା ।
 ଦହି ଲେମ୍ବୁ, ବାଇଗଣ ଭରତା, ଶାଗ ଭଜା
 ତା ସହିତ ଶୁଖୁଆ ପୋଡା ଆଉ ମାଛ ଭଜା ।
 କେତେ ସୁଆଦ ମୋ ବାସୀ ତୋରାଣି ପଖାଳ
 ଖାଇଲେ ମୁଣ୍ଡ ଥଣ୍ଡା ରୁହେ ସତେଜ ସକାଳ ।
 ଖରାଦିନ ପଖାଳ ଦେହକୁ ଅତି ଉପକାର
 ଅଂଶୁଘାତ ନ ହୋଇବ ସିଏ ଭାରି ଦରକାର ।
 ଗରିବ ଲୋକର ସାଥୀ ସିଏ ସାରା ଜୀବନର
 ତୋରାଣି ମୁନ୍ଦେ ତା ପାଇଁ ଦିଏ ଆହାର ।
 ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ତାକୁ କେହି ଲୋଭୁନାହିଁ
 ପିଜା, ବର୍ଗର, ମାଗି ନୁହୁଲ ଖୋଜନ୍ତି ଯହିଁ ।
 ଏବେ ମହାମାରୀ କରୋନା କାଳରେ
 ପଖାଳ ହିତ ତା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପରାମର୍ଶରେ ।
 ଆଜି ବିଶ୍ୱ ପଖାଳ ଦିବସ ପାଳୁଛନ୍ତି ସବୁଠାରେ
 ଗୋଟିଏ ଦିନ ଖାଇଲେ କି ହେବ ଭାବନ୍ତରେ ।

ଏବେ ସେ ପଖାଳ ଆଉ କେହି ଖାଉନାହିଁ
ବେଶି ରୋଗ ମାଡୁଅଛି ସବୁଠାରେ ତହିଁ ।
ଆମ ପ୍ରିୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଓଡ଼ିଶାର ମଉଡ଼ମଣି
ସେ ଖାଆନ୍ତି ଦହିପଖାଳ ଏ କଥା ରଖିଥାଅ ଜାଣି ।

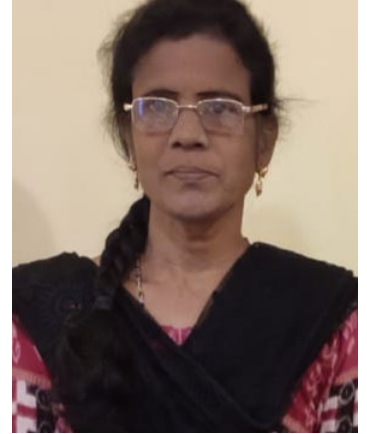
ରାହମା

ଜଗତସିଂହପୁର ।

ପଖାଳ

ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ଦେବୀ

ଆସ କୁନ୍ତୁମୁନୁ ରୁନ୍ତୁଝୁନୁ ରୁନ୍ତୁ
ଖାଇବା ପଖାଳ ଭାତ,
ବାଇଗଣ ଆଳୁ ଟମାଟ ପୋଡ଼ାକୁ
କାକୁଡ଼ି ଧନିଆ ପତ୍ର ।
ପିଆଜ ରସୁଣ ଆଉ କଞ୍ଚାଲଙ୍କା
ଆମୁଲ ଫେଡ଼ା ଓ ଅଦା,
ଏକତ୍ର ମିଶାଇ ପାଗୟେ କରିବା
ଖାଇଲେ ଲାଗିବ ମଜା ।
ପଖାଳ ଭାତରେ ଲେମ୍ବୁ ଚିପୁଡ଼ିଣ
ଆମ୍ବୁନାଶି ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ,
ଖାଇବା ଲାଗଇ ବଡ଼ ସୁଆଦୟେ
କେହିନୁହେଁ ତାର ତୁଲେ ।

ଶୁକୁଆ ପୋଡ଼ା ପାମ୍ବଡ଼ ବଢ଼ିରୁରା
ତୁନାମାଛ ଶାଗଭଜା,
ମାଆ ହାତରନ୍ଧା ଭାରି ସୁଆଦିଆ
ଖାଇବାକୁ ଲାଗେମଜା ।
ଦହି ସାଥେ ଯଦି ଡ଼ସଙ୍ଗ ଫୁଟଣ
ମିଶାଇ ଛୁଙ୍କ କରିବ,
ପଖାଳର ସ୍ୱାଦ ହେବ ଦ୍ୱିଗୁଣିତ
ପାଟିରୁ ଯେ ନଛାଡ଼ିବ ।

ଜଗତ ଜୀବନ ସେ ମଧୁସୂଦନ
 ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ଖିଆ,
 ଓଡ଼ିଆ ଦେବତା ସେ ଜଗତଜିତା
 ଟଙ୍କା ତୋରାଣିରେ ବାୟା ।
 ମୋଦେଶ କୃଷକ ପଖାଳରେ ଶାନ୍ତ
 ଖାଏ କଂସାଏ ପଖାଳ,
 ସେ ପଖାଳ ଭାତ କରେ ତାକୁ ଶକ୍ତ
 ଦିଏଦୃଢ଼ ମନୋବଳ ।
 କି ଧନୀ ଗରିବ ଖାଆନ୍ତି ସରବ
 ନିଅନ୍ତି ପଖାଳ ମଜା,
 ମହୌଷଧି ସେତ ଦେହପାଇଁ ହିତ
 ଦେଇଥାଏ ଏଇ ବାର୍ତ୍ତା ।
 ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ
 ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏହାର ସ୍ଥାନ,
 ଓଡ଼ିଆ ଜୀବନ ଓଡ଼ିଆର ପ୍ରାଣ
 ଓଡ଼ିଆର ସ୍ୱାଭିମାନ ।

ବନ୍ଧୁଗାଁ, କୋରାପୁଟ ।

ପଖାଳ

ଶୋଭାମୟୀ ପତ୍ରୀ

ଭୋକ ସମୟରେ ତତଲା ପେଟକୁ
ପଖାଳ ମଜା ନିଆରା,
ତା ସାଥରେ ଥିଲେ କଲରା ବେଶର
ପୋଡାଆଳୁ ବଡ଼ିରୁରା ।
ଖାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ଅଟେ ସୁସ୍ୱାଦୁ ମଧୁର
ବାସି ଓ ସଜ ପଖାଳ,
ମାରିଦେଲେ ଗ୍ରସେ ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ପସେ
ଶରୀରକୁ ଦିଏ ବଳ ।
ପେଜ ତୋରାଣିର ଅସଂଖ୍ୟ ମହିମା
ଅଂଶୁଘାତ ଉପଚାର,
ଘୋର ନିଦାଘରେ ଜଳୀୟାଂଶ ସଞ୍ଚରେ
ଦେହପାଇଁ ହିତକର ।
ଅମୃତ ସମାନ ଭିଟାମିନ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଭରପୁର ଜିବ ସାର,
କ୍ଳାନ୍ତି ଦୂର କରେ ମନେ ଫୁର୍ତ୍ତି ଭରେ
ଅବଶ କରଇ ଦୂର ।

ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି ପରମ୍ପରା କହେ
ପଖାଳ ଗୁଣ ଅପୂର୍ବ,
ପଖାଳରେ ପ୍ରିୟ ମୋ ଦେଶର ଦିଅଁ
ଜଗନ୍ନାଥ ବଳଦେବ ।
ଦେଶ ବିଦେଶର ପ୍ରଥମ ପସନ୍ଦ
ଏବେ ପଖାଳ ହେଲାଣି,
ଧନୀ ଠୁ ଗରିବ ସବୁଠି ଆଦର
ପାଏ ପଖାଳ ତୋରାଣି ।
ଉପକାରାଧାରେ ପ୍ରିତି ଘରେ ଘରେ
ଅସ୍ଥିତାର ଇସ୍ତହାରେ,
ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡିଏ ପଖାଳ ଦିବସ
ପାଳିତ ହୁଏ ବିଶ୍ୱରେ ।

ତୁଳସୀକ୍ଷେତ୍ର, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ପଖାଳ

ରଞ୍ଜନିଧି ସେଠୀ

ମାଟି ହାଣ୍ଡି ଭାତ ବାସି ପଖାଳ

ଖାଇବାକୁ ମନ ହୁଏ ବିକଳ

ବାଢ଼ିଦେଲେ କଂସେ ସେଥିରୁ କାଢ଼ି

ପକେଇବ ରସ ଲେମ୍ବୁ ଚିପୁଡ଼ି

ବାଡ଼ି ଲେଉଟିଆ ଶାଗକୁ କାଟି

ଭାଜି ରଖିଦେବ ଆଣି ଝଅଟି

ବୋଉ ହାତ ପରା ଲିଆର ବଡ଼ି

ଭାଜିବ ତାହାକୁ ତେଲରେ ଛାଡ଼ି

ସଜ ଦହି ଗିନେ ମିଶେଇ ଦେଇ

ଲୁଣ ଲଙ୍କା ଛୁଙ୍କ ଦେବଟି ନେଇ

ଗାଁ ପୋଖରୀରୁ ତୁନା ମାଛ ଆଣି

ଭାଜିଦେବ ଦେଇ ସୋରିଷ ପାଣି

କଷି କାକୁଡ଼ିକୁ ବାଡ଼ିରୁ ତୋଳି

ଲୁଣ ଲଙ୍କା ମିଶା ଗୁଣ୍ଡକୁ ବୋଳି

ପୋଡ଼ା ଟମାଟକୁ ଧୋଇ ଦଳିବ

ଦି'କୋଳା ରସୁଣ ଚକଟି ଦେବ

ଧନିଆ ପୋଦିନା ଚଟଣି ରାଗ

ଅଳୁ ବାଇଗଣ ସନ୍ତୁଳା ପାଗ

ସବୁକୁ ଏକାଠି କରି ରଖିବ

ପରିବାର ସାଙ୍ଗେ ଯଦି ଖାଇବ

ଖାଇଲେ ସଭିଏଁ ସନ୍ତୋଷ ମନେ

ବୁଦ୍ଧି ବଳବାନ ହୋଇବ ଦିନେ

ଆଜି ସିନା ନାହିଁ ସେ କାଳ ପଖାଳ
 ଯାହା ପାଇଁ ଲାଗେ ଟି ଗଣ୍ଡଗୋଳ
 ଆଜିର ସମାଜ ହୋଇଲେ ଉଗ୍ର
 ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଢାଞ୍ଚାରେ ଗଢିଲେ ନଗ୍ର
 ପଖାଳକୁ କିଏ ପଚାରେ ଆଜି
 ବାସି ପଚାଶଢ଼ା ଖାଆନ୍ତି ଭାଜି
 ପରବ ଆକାରେ ପାଳନ୍ତି ଏବେ
 ମନେ ପଡିଗଲେ କେବେ ନା କେବେ
 ପଖାଳ ସଂସ୍କୃତି ଆମ ପୁରୁଣା
 ଦିନେ ନ ଖାଇଲେ ସେ ବାଟବଣା
 ନିତି ଖାଉଛି ମୋ କାଳିଆ ରଜା
 ଘିଅ ସାଙ୍ଗେ ସଜ ପଖାଳ ମଜା

ରାଉରକେଲା

ପଖାଳ

ବସନ୍ତ କୁମାର ପାଣି

କ'ଣ ଏଇ ପଖାଳ ଦିବସ

ବର୍ଷରେ କ'ଣ ଆଜି ଗୋଟିଏ ଦିନ

ମନେପଡେ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପଖାଳ ?

ଆଜି ମନେପଡେ

ପଖାଳର ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣନା,

ଆଜି ପାଟିକୁ ରୁଚି, ମନକୁ ଶାନ୍ତି

ଦିଏ ଏ ପଖାଳ କଂସା ।

ଆଜି ଖାଲି ମନେପଡେ

ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର

ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମରେ ପଖାଳ ।

ସବୁଦିନ ଭଲ ଲାଗେ

ପିଜା, ବରଗର, ଚାଉମିନ୍

ଫାଷ୍ଟ ଫୁଡ, ଚାଉନିଜ୍, ତନ୍ଦୁରୀ

ଆହୁରି କେତେ କ'ଣ ବିଦେଶୀ ଖାଦ୍ୟ ।

ଆଜି ବର୍ଣ୍ଣନା ହେଉଛି

କେତେ ପ୍ରକାରର ପଖାଳ

ଛଅ ତିଅଣ ନଅ ଭଜା ସାଙ୍ଗକୁ

ଦହି, ବଡ଼ିରୁରା ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ...

କିନ୍ତୁ ଥରେ ଭାବିଛନ୍ତି

ଯିଏ ସବୁଦିନ

ଏଇ ପଖାଳ ତୋରାଣି ପାଇଁ

ମୁଣ୍ଡ ଝାଳ ତୁଣ୍ଡରେ ମାରି

ପେଟ ଚାଖଣ୍ଡକ ଲାଗି ବିକଳ ହୁଏ ।

ନା ତା'ର ଦରକାର ହୁଏ
 ଆଜିର ବର୍ଣ୍ଣିତ ପଖାଳର ବିଭିନ୍ନ ରୂପ
 ନା ଦରକାର ହୁଏ ନଅ ତିଅଣ ଛଅ ଭଜା ।
 ଲଙ୍କା, ଲୁଣ, ତୋରାଣି ଚିକିଏ ପାଇଁ
 ଲହୁକୁ ପାଣି କରି
 ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ପରିଶ୍ରମ କରି
 ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଏ ଦୁନିଆକୁ
 ସେଇ ଚାଷୀକୁଳ ପାଇଁ
 ସବୁଦିନ ପଖାଳ ଦିବସ ।

ଭେରୁଣିଆ

ଢେଙ୍କାନାଳ

ପଖାଳ

ରମେଶ ଟାକ୍ରୀ

ପଖାଳ କଂସାରେ ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି

ଅଛି ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି

ଓଡ଼ିଆ ଜ୍ଞ ପାଇଁ ପଖାଳ ବଢ଼ିଆ

ଖାଇଥାନ୍ତି ମନଭରି ।୧।

ବାସି ପଖାଳ ର ଦୁଅଇ ଆଦର

ଦେହ ପାଇଁ ଉପକାରୀ

ପଖାଳ ଖାଇବା ଭୋକ ମେଣ୍ଟାଇବା

ଆଉ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ନ କରି ।୨।

ପଖାଳ ଖାଇଲେ ଦେହ ଥଣ୍ଡା ରହେ

ଟାଣ ଖରା ହୁଏ ସହି

ହୋଇଲେ ସକାଳ ଖାଆନ୍ତି ପଖାଳ

ଆଉକିଛି ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ।୩।

ରାତ୍ରୀ ଭୋଜନରେ ଖିଆପିଆ ପରେ

ଭାତ ଯାହା ରହି ଥାଏ

ସେ ଭାତରେ ପାଣି ମିଶାଇବା କ୍ଷଣି

ପଖାଳ ତିଆରି ହୁଏ ।୪।

ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଉତାପରେ ପଖାଳ କଂସାରୁ

ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ

ଏ ପଖାଳ ଭାତ ଦେହ ପାଇଁ ହିତ

ଥଣ୍ଡା ଅନୁଭବ ହୁଏ ।୫।

ଲୁଣ ଲଙ୍କା କେବେ ଶାଗ ଓ ପିଆଜ

ଲେମ୍ବୁ ଅବା ଆମ୍ବ ରସ

ରଚି ଅନୁଯାୟୀ ଖାଇବାକୁ ହୁଏ

ପ୍ରିୟ ପରିଜନ ପାଣ ।୬।

ପାଲିବା ହେ ଆସ ପଖାଳ ଦିବସ

ସମସ୍ତେ ପଖାଳ ଖାଇ

ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ଏହି ପରମ୍ପରା

ମନରୁ ଭୁଲିବା ନାହିଁ ।୭।

ଏ ବି ଇ ଓ ତେନ୍ତୁଳିଖୁଣ୍ଟି, ନବରଙ୍ଗପୁର

ପଖାଳ ଦିବସ

ରୀତାରାଣୀ ଦାଶ

ପଖାଳ ଭାତର କି ଗୁଣ ଗାଈବି
ଗରିବର ନିତି ଖିଆ
ବାସି ପଖାଳରେ ବଢି ତୁରା ସାଥେ
ଆଳୁ ଚଟଣୀର ସ୍ୱାଦ ।
ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡିଏରେ ପାଳିତ ହେଉଛି
ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦିବସ ଭାବେ
ଲେମ୍ବୁ, ଦହି, ଜିରା ଅଦା ଡୁସୁଂଗାରେ
ଛୁଙ୍କ ଯେ ପକାନ୍ତି ସର୍ବେ ।
ବଡବଡିଆଙ୍କ ଖାଇବା ଶଇଳୀ
ଗ୍ରୀଷ୍ମ ରତ୍ନ ହେଲେ ଏହା
ଭଜା, ଶାଗ ଆଦି ନାନାଦି ବ୍ୟଞ୍ଜନେ
ରୁଚି ଅନୁସାରେ ଖିଆ ।

ପ୍ରୋବାୟୋଟିକରେ ଭରପୁର ଖାଦ୍ୟ
ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ଲାଭପ୍ରଦ
ହଜମ ପ୍ରକ୍ରିୟା ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରେ
ଶକ୍ତି ରୋଗ ପ୍ରତିରୋଧ ।
ସୁବାସ ପଖାଳ ତୁପୁଡ଼ା ପଖାଳ
ତରା, ପାଣି, ଘିଅ, ମଲ୍ଲୀ
ବିଭିନ୍ନ ନାମରେ ନାମିତ ହୋଇଛି
ସୁଗନ୍ଧରେ ଥାଏ ଭରି ।
ପୂର୍ବାଞ୍ଜଳରେ ଏ ଭାରି ଲୋକପ୍ରିୟ
ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରିୟ ନିତ୍ୟ
ପଖାଳ ସାଙ୍ଗକୁ ଶାଗ, ପୋଡା, ରାଇ
ଗୁଣୁଆ ବଢି ମହତ୍ତ୍ୱ ।

ବାରଘଣ୍ଟାପରେ ବାସି ପଖାଳରେ
 ପୋଷାକ ତତ୍ତ୍ୱ ଅଧିକ ପ୍ରବଳ ଭୋକରେ
 ଖାଇ ହୋଇଯାଏ
 ତିଅଣେ ପାଟି ରୁଚକ ।
 ଆଧୁନିକ ଯୁଗେ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ ପାଇଁ
 ଦୁଇ ହଜାର ଏଗାର
 ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡିଏରେ ପାଳିତ ହୁଅଇ
 ପଖାଳ ଦିନ ବିଶ୍ୱର ।
 ଓଡ଼ିଶା ବାହାର ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପାଇଁ ମାର୍ଚ୍ଚ
 ନୁହେଁ ଅନୁକୂଳ
 ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ରେ ପଖାଳ ଦିବସ
 ପାଳନ ଭୁଲାଇ ତେର ।
 ଆଧୁନିକରୂପେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତି
 କାହିଁ କେଉଁ କାଲୁ କାଳ
 ଭୋକ, ଶୋଷ, ତୃଷ୍ଣା ସବୁମେଣ୍ଟିଦିଏ
 ମେଣ୍ଟୁଥିବ ଚିରକାଳ ।

ପଖାଳ

କାର୍ତ୍ତିକ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା

ପଖାଳ ଦିବସ କଥାଟିକୁ ଶୁଣି

ପିଲା ଦିନ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା

ଶାଗ ପଖାଳର ନିଆରା ସୁଆଦ

ଆଜିକାଲି ସବୁ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ।*।

ସାରା ବିଶ୍ୱ ପାଳେ ପଖାଳ ଦିବସ

ସେଥିପାଇଁ ସିନା ଆମେ ପାଲୁଛେ

ମାତ୍ର ପଖାଳର ଆଦର କମିଛି

ଏକଥା ସ୍ୱୀକାର ଆମେ କରୁଛେ ।*।

ଫେରିଯିବା ଯେବେ ପଚାଶ ବରଷ

ପଖାଳରେ ଥିଲା ବଡ଼ ଆଦର

ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପଖାଳ ପେଟରେ

ପଡ଼ିଲେ ଆସଇ ଦେହରେ ବଳ ।*।

ଚଷା ଭାଇ ଯାଏ ଚାଷ କରିବାକୁ

କଂସାଏ ପଖାଳ ଲୋଡ଼ା ତାପାଇଁ

ପଖାଳ ସାଙ୍ଗକୁ ବଢ଼ି ତୁରା ହେଲେ

ସେତେକ ପଖାଳ ପେଟ ଭରଇ ।*।

ସୁଲ ଯିବାପାଇଁ ହୋଇଲେ ବାହାର

ମାଆ ବାଢ଼ି ଦିଏ କଂସେ ପଖାଳ

ଶୁଖୁଆ ଦିଇଟା ପୋଡ଼ି ଦେଇଥାଏ

ଖାଇ ଦେଇ ଆମେ ହେଉ ବାହାର । * ।

ପଖାଳର ମଜା ସେ ସିନା ଜାଣିଛି

ଖାଇଛି ପଖାଳ ଯିଏ ଆଦରେ

ପଖାଳ ଖାଇବା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ

ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇଲାଣି ଆଜି ଦିନରେ । * ।

ଆଜିକାଲି ଆଉ ରୁଲି ଜନ୍ମନାହିଁ

ନାହିଁ ବଡ଼ ହାଣ୍ଡି କାହାରି ଘରେ

ଗୋଟିଏ ବଖତ ଭାତ ରନ୍ଧା ହୁଏ

ଚାଉଳର ଲୋଡ଼ା ସେରେ ଅସେରେ । * ।

ଗାଆଁ ହେଉ ଅବା ସହର ନଗର

ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁ ନାହିଁ ପଖାଳ

କି ଲାଭ ମିଳିବ ଦିବସ ପାଳନେ

ଯେବେ ନାହିଁ କାହା ଘରେ ପଖାଳ । * ।

ଗରମ ଦିନରେ ପଖାଳ ଭାତରେ

ଦହି ଟିକେ ଯେବେ ମିଶାଇ ଦେବା

ଲେମ୍ବୁ ରସ ଟିକେ ତହିଁରେ ମିଶାଇ

ଶାଗ ସାଥେ ଗଣ୍ଡେ ପେଟକୁ ଦେବା । * ।

ଦେହକୁ ହାଲୁକା ମନକୁ ସତେଜ

କରିପାରେ ସିନା ଦହି ପଖାଳ

ସେଥିପାଇଁ ଆମ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଶେ

ଲାଗି ହୋଇଥାଏ ଦହି ପଖାଳ । * ।

ପଖାଳ ଦିବସ ତାପ୍ତର୍ଯ୍ୟ ବୁଝିବା

କରିବା ଆଦର ପଖାଳ ଭାତ

ତେବେ ସିନା ଆମ ପଖାଳ ଚାହିଦା

ବୁଝି ହେବ ନିଶ୍ଚେ ଏକଥା ସତ । * ।

ବନ୍ଧୁ, ଭଦ୍ରକ

ପଖାଳ

କୃଷ୍ଣ କୁମାର

ଆମ ଜଳବାୟୁ ଜୀବନ ଶଇଳୀ

ଅନ୍ୟ ଦେଶ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ,

ଖାଦ୍ୟର ଭିନ୍ନତା ରହିଛି ରହିବ

ହେବନି କେବେ ସମାନ ।

ଆମ ରାଇଜରେ ପଖାଳ ଚାହିଦା

ରହିଛି ବି ରହିଥିବ ,

ପଖାଳର ଉପକାରିତା ଜାଣିଲେ

କିଏ ବା ଛାଡ଼ି ପାରିବ ?

ଖରାଦିନେ ସବୁ ପଖାଳ ଖାଇବା

ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପକ୍ଷେ ଉପକାରୀ ,

ଜଳୀୟ ଅଂଶର ମାତ୍ରା ବଢ଼ାଏ ସେ

ଅଂଶୁଘାତ ଯାଏ ତରି ,

ପେଟ ବେମାରକୁ ଭଲ କରିଥାଏ

ଖାଇଲେ ବାସି ପଖାଳ ,

ଭିଟାମିନରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ସିଏ

ଖଣିଜ ଲବଣ ଠୁଳ ।

ପ୍ରତିରୋଧକ କ୍ଷମତା ବଢ଼ାଏ

ସହଜେ ପଶେନା ରୋଗ ,

ଦିନୁ ଦିନ ତା'ର ମହତ୍ତ୍ୱ ଫୁଟୁଛି

ବହୁଅଛି ଅନୁରାଗ ।

ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନେ ଗବେଷଣା କରି

ଦିଅନ୍ତି ବାସ୍ତବ ତଥ୍ୟ,

ବାସି ପଖାଳ ଔଷଧ ପରିକା

ଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କର ମତ ।

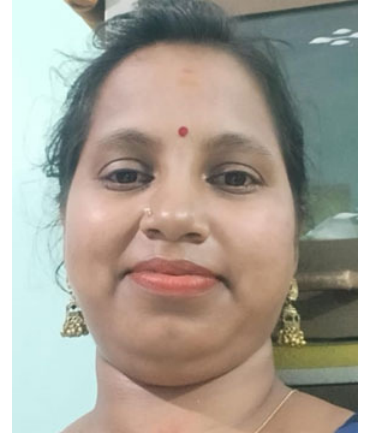
ଗରିବ ହେଉ କି ଧନୀ ହେଉ ପଛେ
 ପଖାଳ କଂସାରେ ଲୋଭ,
 ଲଗେଇ ଖାଇବା ଯାହା ହେଉ ପଛେ
 ନିହାତି ଜଣେ ଖାଇବ ।
 ବଢ଼ି ରୁରା ସାଥେ କଞ୍ଚା ଲଙ୍କା ତେଲ
 ପିଆଜ ରସୁଣ ଦେଇ ,
 ବାସି ପଖାଳକୁ ଖାଇଲେ କି ମଜା
 ପାଟିରୁ ତ ଛାଡ଼େ ନାହିଁ ।
 ମାଛ ଭଜା ଆଳୁ ବାଇଗଣ ଭର୍ତ୍ତା
 ଯେଉଁ ରାଇତା ବି ହେଉ ,
 ପଖାଳ କଂସାରେ ହାତ ପୁରାଇଲେ
 ସରିଯାଏ ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ।
 ଦହି ପଖାଳ ଯେ ସରୁଠି ଆଦର
 ଏ ତ ଖରାଦିନ ପାଇଁ,
 ଖାଇ ଦେଲେ ପେଟ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯାଏ
 ଗରମ ଯାଏ ଭଲେଇ ।
 ପଖାଳ ସୁଆଦ କରେ ମନ ବୋଧ
 ଯେ ଖାଇଛି ସିଏ ଜାଣେ ,
 ବିଶ୍ୱ ପଖାଳ ଦିବସେ ମୁଁ ତା'ର
 ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମଣେ ।

କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ପଖାଳ

ଅଭିଷ୍ଟା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ

କୋଟି ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଉଦର ଜ୍ୱାଳାକୁ
କରିପାରେ ଯିଏ ଶାନ୍ତି
ଶସ୍ତ୍ରା ସୁନ୍ଦର ପଖାଳ କଂସାସେ
ଦିଅଇ ନିଆରା ତୃପ୍ତି ।

ମୁଣ୍ଡ ଝାଳ ଯିଏ ତୁଣ୍ଡରେ ମାରିକି
ଯୋଗାଏ ବିଶ୍ୱକୁ ଦାନା
ଖରା ବରଷା ଓ ଶୀତ କାକରରେ
ଫରକ ତାକୁ ପଡ଼େନା ।

ସବୁରି ମୁଖରେ ହସ ଦେବା ଲାଗି
ମାଟି ସାଥେ ମାଟି ହୋଇ
ପରଷି ଦିଏସେ ନାନାଦି ବ୍ୟଞ୍ଜନ
ବଡ଼ ବଡୁଆଙ୍କ ପାଇଁ ।

ପେଟ ଭରେନି ତା ଚାଇନା ଖାଦ୍ୟରେ
ପଖାଳ କଂସାରେ ମନ
ବାଡ଼ି ଶାଗ ଭଜା ବଡ଼ିତୁରା ପରା
ଆମ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଧନ ।

ଚଷା ଘର ବୋହୂ ଭାରି ଶରଧାରେ
ବସା ଦହି ଛୁଙ୍କ ମାରି
ଆଳୁ, ଭେଣ୍ଟି ପୋତା କଞ୍ଚାଲଙ୍କା ଦଳି
ବାଢ଼ିଦିଏ ମନଭରି ।

କାକୁଡ଼ି, ଟମାଟ, ରସୁଣ ପାଣିରେ
 ସୋରିଷ ତେଲ ଦି ଟୋପା
 ବାସି ପଖାଳକୁ ପାଗ ଜମିଯାଏ
 ଭୋକର ବଢ଼େ ବ୍ୟଗ୍ରତା ।

ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଛପନ ପଉଁଟି ଖାଇ
 ତୋଷି ନପାରନ୍ତି ଉଦର କ୍ଷୁଧାକୁ
 ବଡ଼ଖିଆ ଦିଅଁ ହୋଇ ।

କମଳା ପତର ଟଙ୍କା ତୋରାଣିରେ
 କାଳିଆର ଥାଏ ଆଶା
 ସେହିଥିରେ ପରା ଆମ ପରିଚୟ
 ଆମ ଜାତି ଆମ ଭାଷା ।

ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡ଼ିଏ ପଖାଳ ଦିବସ
 ଦିନୁଟିଏ ପାଇଁ ସିନା
 ଧନୀ, ମହାଧନୀ ପାଳନ୍ତି ଏହାକୁ
 ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟରେ ଦେଇ ବଢ଼ନା ।

ଗରିବ ପାଇଁତ ଏପଖାଳ କଂସା
 ନିତି ଦିନିଆ ଦରବ
 ସେଇଥିରେ ବନ୍ଧା ତାଛୋଟ ସଂସାର
 ସବୁ ଦିନିଆ ପରବ ।

ଜଟଣୀ, ପୁରୀ

ପଖାଳ

ସୌଦାମିନୀ ତ୍ରିପାଠୀ

ଆସ କିଏ ଖାଇବ ଗୋ
ଆମ ବୋଉର ପଖାଳ କଂସା
ବଢ଼ିରୁରା ଶାଗ ଆଳୁର ଚକଟାରେ
ପଖାଳଟି ସ୍ନେହ ମିଶା ।
ସଭିଙ୍କ ଆଦର ସଭି ସନ୍ତୋଷର
ସଭି ତୃପ୍ତି ଭରା ସ୍ବାଦ
ଧନୀ ଗରୀବ ଚାଷୀ ମୂଲିଆ
ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ ।
ଶରଧା ଆଦରେ ମାଆର ପରସା
ଶାଗ ପିଆଜ ପଖାଳ
ଧନୀ ଗରୀବ ସବୁ ଘରେ ପାଇବ
ଧୂଆଁ ସଜ ବାସୀ ପ୍ରକାର ।

ଆମେ ଟି ଓଡ଼ିଆ ସାଧା ସିଧା ଖିଆ
ପଖାଳ ପାଣିରେ ଶାନ୍ତି
ଆଳୁ ବାଇଗଣ ଭେଣ୍ଟି ଜହ୍ନି ସାରୁ
ତୁଲିରେ ପୋତି ଖାଆନ୍ତି ।
ଆମ ସାଆନ୍ତଙ୍କ ପଖାଳ ପସନ୍ଦ
ଦହି ଘିଅ ଟଙ୍କ ତୋରିଣୀ
ଛୁଙ୍କ ପଖାଳ କାଗେଜି ଲେମ୍ବୁ ପତ୍ର
ଆମ୍ବ ନାଶି ଛେଚା ଅଦା ଜାଣି ।
ତାମ୍ବିତା ବାଲି କୋକଲି ଖଙ୍ଗା
ପିତା ଶୁଖୁଆର ପୋତା
ତୁନା ମାଛ ଭଜା ସଜନା ଖରତା
ଶିମ୍ବ ବଢ଼ିର ଛିଂଚେତା ।

ପଖାଳ ଆମର ନାନା ପରକାର

ଧୁଆ ବାସୀ ସଜ ଟଙ୍କ

ଲେମ୍ବୁ ପତ୍ର ଦହି ଭୃଷଙ୍ଗ ପତ୍ର

ବାସୀ ପଖାଳରେ ଛୁଙ୍କ ।

ଟିକି ପିଆଜ କଞ୍ଚା ଲଙ୍କା ବାସ

ଆମ୍ବୁଲ ପାଣି ହାପୁଡ଼ି

ବଡ଼ି ତୁରା ଖଡା ସାରୁ ବାଈଗଣ

ସଜନା ରାଇ ସଜାତି ।

ସବୁରି ଘରରେ ଅତି ପରିଚିତ

ପଖାଳ ନାନା ପ୍ରକାରେ

ହଳ ଯୋଟି ଚାଷୀ ପଖାଳକୁ ବାନ୍ଧି

ଭୋରୁ ଯାଏ କ୍ଷେତରେ ।

ଧାନ ଉଷୁଆ ଧାନ ବେଙ୍ଗଳା

ରାତି ତୁଲି ଜାଲେ ପୋତି

ଆଳୁ ବାଈଗଣ ଶୁଖୁଆ ପୋତାରେ

କଂସାଏ ପଖାଳ ଭିତି ।

ଲୋଡା ନାହିଁ ଛଅ ନଅ ତିଅଣ

ଏକା ପଖାଳର ସ୍ବାଦ

ଲୁଣ କଞ୍ଚା ଲଙ୍କା ଆମ୍ବୁଲ ପିଆଜ

ସଭି ସମୟେ ସୁଖଦ ।

ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ପଖାଳ ସୁଆଦ

ପେଟ ଥାଡ଼ା ଶକ୍ତି ଯୁକ୍ତ

ଭିଟାମିନ ସି, ଖାଦ୍ୟ ସାର ବା'ର

ରିସର୍ଚ୍ଚ ରେ ମାନ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ।

ପାନତା ଭାତ୍ ବୋଲେ ବଙ୍ଗାଳି

ଆନ୍ଧ୍ରରେ ଶୀତଳ ଅନ୍ନ

ବିହାରେ ପାକାଳ ଆସାମି ପକାଳ

ସଭିଏଁ ଖୁସି ପ୍ରସନ୍ନ ।

ଆମେ ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ଖିଆ

ଆମ ଇଷ୍ଟ ଦେବ ଖାଦ୍ୟ

ପଖାଳ ମହତ୍ତ୍ୱ ନ ଭୁଲିବ କେହି

ଅଭୂଲା ମହକ ସ୍ବାଦ ।

ହୋଟେଲ ବଜାରେ ରାଜ ଭୋଗ ଆଦରେ

ଧନୀ ଗରୀବ ହାଣ୍ଡିରେ

ଖରାଦିନେ ଚାରି ବେଳା ଲୋଡ଼ା ଖାଦ୍ୟ

ପେଟ ଥଣ୍ଡା ନିଦ୍ରା ଘାରେ ।

ପଖାଳ ପାଣି ସଭିଙ୍କ ମନ ଜାଣି

ମାଆ ହାତ ଶସ୍ତା ଖାଦ୍ୟ

ଅଳ୍ପ ପରିଶ୍ରମେ ସବୁରି ଆଦୃତ

ଭିଟାମିନ ବଳ ଯୁକ୍ତ ।

ପଖାଳର ମଜା ପିଆଜ ବାରମଜା

କଞ୍ଚାଲଙ୍କା ଦହି ହାପୁଡ଼ି

ଆଳୁ ସିଝା ସୋରିଷତେଲ ପୋଡ଼ା ବାଇଗଣ ବୁଲା ବିକାଳି ମୁଲିଆ

ପିଆଜ ରସୁଣ ଯୋଡ଼ି ।

ଛଅ ତରକାରି ନଅ ଭଜା ସନ୍ତୁଳା

ଆଡ଼ମ୍ବର ଭରପୁର

ବୋଉ ହାତ ପଖାଳ ଭାରି ସୁଆଦିଆ

ସୁଆଦ ଶସ୍ତା ମଧୁର ।

ଉତ୍କଳ ମଣି ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ

ନିଇତି ପଖାଳ ଖିଆ

ଟଙ୍କ ତୋରାଣୀରେ ଆମେ ଓଡ଼ିଆ

ବୁଲା ବିକାଳି ମୁଲିଆ

ଅଦିନେ କୁଣିଆ ଦୁଆରେ ଅବେଳାରେ

ଚର୍ଚ୍ଚା ସହଜେ ମୁହଁ ଧୁଆ

ଅଚିନ୍ତାରେ ବାଢ଼େ ଓଡ଼ିଆଣୀ ଘରେ

ସବୁରି ପସନ୍ଦ ଆହାଃ ।

ଖରାଦିନେ ତାତି ଦେଇ ଥାଏ ଶାନ୍ତି

ଆତ୍ମ ସନ୍ତୋଷରେ ଆହା

ଆମ ଓଡ଼ିଆ ଙ୍କ ବାରମାସ ଖାଦ୍ୟ

ପଖାଳ ପାଣି ଚି ସାହା

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨

ପଖାଳ

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସାହୁ

ପଖାଳ ଦିବସେ ପଖାଳ ଭୁଞ୍ଜିବା
ତୃପ୍ତି ଭରି ଆମ ମନେ
ଆମ ପରମ୍ପରା ପଖାଳ କଂସାରେ
ମନେ ପଡ଼େ ଆଜି ଦିନେ...
ଗ୍ରୀଷ୍ମ କାଳରେ ତୋରାଣି ପଖାଳ
ସଭିଙ୍କ ଆଦର ବେଶି
ଧନୀ ଗରିବଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରିୟ
ଖାଆନ୍ତି ସମସ୍ତେ ମିଶି...
ଖରା ଦିନ ପାଇଁ ପଖାଳ ତୋରାଣି
ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ବଡ଼ ହିତ
ଥାଉ କି ନଥାଉ ସଞ୍ଜାଦିଷ୍ଟ ଭୋଜନ
ପଖାଳ ଓଡ଼ିଆ ମିତ...
ଶରୀର ପେଟକୁ ରଖିଥାଏ ଅଶ୍ରୁତା
ପ୍ରସ୍ତୁତି ସରଳ ଅଟେ
ଗରମ ସମୟେ ଏହାକୁ ନ ଭୁଲି
ଖାଅ ଆନନ୍ଦରେ ପେଟେ...
ପଖାଳ ସାଥରେ ଲେମ୍ବୁ ବଢ଼ି ରୁରା

ବହୁତ ବଢ଼ିଆ ମଜା
ଆହୁରି ବଢ଼ିଆ ପିଆଜ କାକୁଡ଼ି
ଥାଏ ଯଦି ଶାଗ ଭଜା...
ଅଂଶୁଘାତ ପାଇଁ ବଡ଼ ଉପକାରୀ
ଭୋକ ତୃଷ୍ଣା କରେ ଦୂର
ଶିଶୁ ଯୁବା ବୃଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ
ପଖାଳ ଅଟଇ ସାର...
ରତ୍ନ ପରି ଯୁଗ ବଦଳି ଗଲେ ବି
ବଦଳିନି ପରମ୍ପରା
ଆଧୁନିକ ଯୁଗେ ହୁଏ ଖୋଜା ଲୋଡ଼ା
ହେଉ ପଛେ ଶୀତ ଖରା...

ଗାନ୍ଧୀ ନଗର, କୋରାପୁଟ

ପଖାଳ

କୁଳମଣି ବାରିକ

ଅକାଳ ପଖାଳ, ସକାଳେ ଦେଖା,
ବଇଶାଖ ମାସେ, ନରଙ୍କ ସଖା ॥
ଗରିବର ବନ୍ଧୁ, ବାସୀ ପଖାଳ,
ପଖାଳର ଗାଢ଼, ଗ୍ରୀଷ୍ମେ ଉଗାଳ ॥
ବଢ଼ିରୁରା ସାଥେ, ଶାଗର ଭଜା,
ଖାଇବାକୁ ଲାଗେ, ଆହାଃ କି ମଜା ॥
କଞ୍ଚାଲଙ୍କା ଥିଲେ, ଶାଗ ଯେ ପ୍ରୀତ,
ଶାଗ, ପଖାଳରେ, ହୃଦ ମୋହିତ ॥
ଝାଳକୁ ଉତାଏ, ବାସୀ ପଖାଳ,
ରୋଗ ନିରୋଧକ, ଶକ୍ତି ବହୁଳ ॥
ଅଂଶୁଘାତକୁ ଯେ, ହୁତାଏ ଯିଏ,
ତା'ବଂଶ ବୁଡାଳି, ପଖାଳ ସିଏ ॥

ଉଦରକୁ ରଖେ, ସଦା ଶୀତଳ,
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସେହି, ବାସୀ ପଖାଳ ॥
ତାହା ଠାରୁ କୁଳ, ହୋଇଛି ଦୂର,
ଡାକ୍ତର ବୋଇଲେ, ନ'ଖା ପଖାଳ ॥
ଇସିନୋ-ଫୋଲିଆ, ଜାଳେ ମରମ,
ପଖାଳ ନଖାଇ, ଖାଆ ଗରମ ॥
ଖାଉଛି ଗରମ, ଭାତ ସର୍ବଦା,
ଗ୍ରୀଷ୍ମପ୍ରବାହରେ, ପାଉଛି ବାଧା ॥
ଦେହ, ହାତ ଜଳି, ଯାଏ ମୋଥର,
ଏକା ସାହା ମୋର, ମୂରଲୀଧର ॥

ପଖାଳ ଖିଆଳି, ସେ' ରାଧା, କୃଷ୍ଣ,
 ଟଙ୍କା ତୋରାଣୀରେ, ଭାରି ଆକୃଷ୍ଟ ॥
 ଓଡ଼ିଆ ଭୋଜନ, ବାସୀ ପଖାଳ,
 ଅତୀତ ଶକତି, ସେମାନଙ୍କର ॥
 ବିଦୁର ଗୃହରୁ, ଶାଗ ପଖାଳ,
 ଖାଇପ୍ରୀତ ହେଲେ, ଯଶୋଦା ବାଳ ॥
 ପଖାଳ ଭାତର, ଗୀତ ବର୍ଣ୍ଣନ,
 କରିବାକୁ କବି, ହେଲେ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ॥
 ଗାଈ ଗାଈ ତୁଣ୍ଡ, ବିନ୍ଧିବା ପରେ,
 ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସି, ଗଲେଣି ଘରେ ॥
 ଶେଷକୁ ପଖାଳ, ଗୁଣ ଗାଉଛି,
 ତାଳି ଅବା ଗାଳି, ବହୁ ପାଉଛି ॥

ଶିଶୁଆ, ସାଲେପୁର, କଟକ

ପଖାଳ କଂସା

ସୀମାଞ୍ଜଳ ପଣ୍ଡା

ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଆଶା ସବୁରି ଭରସା
କର୍ମରେ ଧର୍ମରେ ପଖାଳ କଂସା,
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ସାଖୀ ପ୍ରଭୁ ଚକାଆଖି
ଗ୍ରୀଷମେ ପଖାଳ ଆଦ୍ୟ ପରଷା !

ଚାଷୀଙ୍କର ଦେଶ ବାସୀର ସନ୍ଦେଶ
ଦିଏ ଜଗତରେ ପଖାଳ ଖାଇ,
ଶ୍ରମରେ ସକାଳ ଅନ୍ନରେ ପଖାଳ
ଖାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ବୁଝାଇ,
ଭୋଜନେ ସୁଷମ ହଜମେ ଉତ୍ତମ
ଖାଏ ଯିଏ ବୁଝି ପାରେ ତା ଭାଷା,
ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଆଶା ସବୁରି ଭରସା
କର୍ମରେ ଧର୍ମରେ ପଖାଳ କଂସା !

ଲଙ୍କା ଏକ ଖଣ୍ଡ ପିଆଜ ଦିଖଣ୍ଡ
କେବେ ଦହି ବଢ଼ି ଶୁଖୁଆ ଶାଗ,
ଆଚାର ଚଟଣି ରାଗ ଲୁଣ ପାଣି
ଖଟା ଚକଟାରେ ମଧୁର ଯୋଗ !

ଶୂନ୍ୟ ଖରତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶରେ
ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ଜଗତ ଜାଣେ,
ଶକ୍ତିରେ ତାହାର କର୍ମ କାରବାର
ରଣରେ ଉଣା କି ସେବକ ପଣେ,
ପଖାଳର ବଳ ବଖାଣଇ କାଳ
କହେ ଇତିହାସ ପୁରାଣ ଭାଷା,
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ସାଖୀ ପ୍ରଭୁ ଚକାଆଖି

ଗ୍ରୀଷମେ ପଖାଳ ଭାତ ପରଷା !

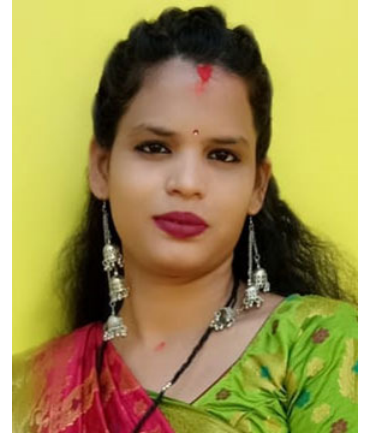
ଖାଦ୍ୟରେ ପଖାଳ ବେପାରେ ପଖାଳ
ଓଡ଼ିଆ ସଭ୍ୟତା ସଂସ୍କୃତି ସାଥୀ,
ଦେଖାଏ ସେ ରାହା ହୁଏ ପୁଣି ସାହା
ଓଡ଼ିଆ ଗାଏ ତା ବିଜୟ ଗୀତି !

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ, ତେଙ୍ଗାଡ଼ି, ଗଞ୍ଜାମ
୯୫୮୩୪୩୮୧୭୪

ପଖାଳ

ସୁଚିସ୍ମିତା ରାଉତ

ଖୋଜେନି ସିଏ ନଅ ତିଅଣ ଛଅ ଭଜା
ଲଙ୍କା ପିଆଜ ଦେଇ ଖାଇବାରେ ବି ଥାଏ ମଜା,
ଘର ତିହେ ଖାଅ ଅବା ହିତ ମୁଣ୍ଡ ରେ ବସି
ସବୁଠି ଉଦର ପୁରାଇ ଦିଏ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ।

ପଖାଳ କଂସାରେ ଥାଏ ସଭିଙ୍କ ଆଶା
ବୁଝେନି ସିଏ ଟଙ୍କାପଇସାର ଭାଷା,
ଆଦରରେ ଯିଏ ଆପଣା ଦୁଶକୁ ନିଏ
ମାଛ ମାଉଁସରୁ ବି ମନ ଫେରାଏ ।

ବଢ଼ି ଆଳୁ ସଙ୍ଗେ ଶୁଖୁଆ ପୋଡ଼ା
ତୋରାଣି ବି କେବେ ନୁହେଁ ଅଲୋଡ଼ା,
ଖରା ତରାରେ ଥଣ୍ଡା ରଖଇ ମଥା
ଗୋଷିବାପ ଅମଳରୁ ଚିରାଚରିତ ପ୍ରଥା ।

ଯେ ଖାଇଛି ସେ ତା ମହିମା ଜାଣିଛି
ତା ଗୁଣ ଗାରିମା ବିଜ୍ଞାନ ବି ଗାଉଛି ,
ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦିବସ
ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାରର ନାହିଁ ଅବକାଶ ।

ଶୀତ ହେଉ ଅବ ଖରା ବରଷା
ଗରିବ ଗୁରୁବାଙ୍କର ସେ ସାହା ଭରସା
ଘରେ ଘରେ ହେଉ ଥାଏ ପରସା
ପଖାଳ କଂସା ସେ ପଖାଳ କଂସା ।

ଭଦ୍ରକ

ପଖାଳ

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାମୟୀ ସାହୁ

ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଜୀବନ ବେଦ ତୁ,
କହ କି ଗୁଣ ଗାଇବି ତୋର ,,
ତୋ ଗାଥା ଗାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ମୁହିଁ,
ସତେ ଘୁରାଉଛି ମଥା ମୋର ।
ବିଜ୍ଞାନ କହୁଛି, ବାସି ପଖାଳ ରେ,
ରୋଗ ପ୍ରତ୍ୟେକ ର ଗୁଣ,
ମହାମାରୀ ସବୁ ରୋକି ଦେଇ ପାରେ,
ଅଛି ଜୀବନୀ ଶକ୍ତିର ଟାଣ ।

ତୋର ଇତିହାସ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାକ୍ଷରେ ଲେଖା,
ପୁଣି ମହାନତା ଓ ଗାରିମା,
ଜଗତର ନାଥ ପ୍ରାଣର ଠାକୁର,
ପ୍ରଭୁ ବଖାଣନ୍ତି ତୋର ମହିମା ।
ଟଙ୍କା ତୋରାଣି ରେ ମନ ବୁଝେନାହିଁ,
ଜଗା, ଖାଆନ୍ତି ଦହି ପଖାଳ,
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ପରଷି ଦିଅନ୍ତି,
ସେତ, ସିନ୍ଧୁ ଜେମା ଅଲିଅଳ ।

ବୈଶାଖ ମାସରେ ଡହ ଡହ ଖରା,
ମା'ବାଢ଼ିଦିଏ ବାସି ପଖାଳ,
ଆମୁଲ, ରସୁଣ, ବାଡ଼ି କଞ୍ଚା ଲଙ୍କା,
ପୋତା ଆଳୁ ବିଲାତି ର ଝୋଳ,
ଚିକୁଡ଼ି ଶୁଖୁଆ, ପିଆଜର ମେଳ,
ଦେଖି, ବୋହି ଯାଏ ମୋର ଲାଳ ।
କଳମ, ସଜନା, ଲେଉଟିଆ ଶାଗ,
ଥାଏ ବଡ଼ିରୁରା ଛତୁ ଭଜା,
ଖୁଡ଼ି ବାଢ଼ି ଦିଏ, ଆମ୍ବ ବଡ଼ି ଛେତା,
ଆମ୍ବନସି ଭାତ ଆଃ କି ମଜା ।

✶ମହୁରାଳି ରୁଡ଼ରୁଡ଼ା, ଇଲିସି ଶୁଖୁଆ,
ପୁଣି ଛୋଟ ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି ମହୁର,
ଅଣ୍ଟା ଭୁଜିଆକୁ ରୋହି ମାଛ ଭଜା,
ମେଲି ମୁଣ୍ଡି କରାଣ୍ଡି ବେସର,
ମୋ ଭାଇ ସାଙ୍ଗରେ ବସି ଖାଉ ଥିଲେ,
ଆହା ଜମିଯାଏ ଆମ ଅସର ।

✶କଲରା ଭଜା କୁ ଫାଳି ବାଇଗଣ
ଭେଣ୍ଟି ଡେନ୍ତୁଳି ର ରାଇ,
ବୋଇତାଲୁ ନାତି ଜହ୍ନି ଝୁଡୁଙ୍ଗ କୁ,
ପୋଇ ସାଙ୍ଗରେ ସଜନା ଛୁଇଁ,
ଆଚାର, କାକୁଡ଼ି, ନଡ଼ିଆ ଚଟଣୀ,
ହସି,ଭାଉଜ ଦିଅନ୍ତି ଥୋଇ ।
ପଖାଳ ଖାଇବା, ମିଶିକି ରହିବା,
ଆମ ପରମ୍ପରା ପରା ଏହି ।

✶ପକୁଡ଼ି ପଖାଳ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ,
ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ଟିଏ ଯଦି ଥାଏ,
ଯେତେ ଖେଦ ଥିଲେ ମନୋବଳ ବଢେ,
ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଏ ।

ମନେପଡେ ଆଜି ମୋର ପିଲାଦିନେ,
କେତେ ଖାଏ ମୁଁ ବାସି ପଖାଳ,
ଆଲୁ ପୋଡା ସଙ୍ଗେ ପଖାଳ ଖାଇକି,
ଯାଏ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଚାଟଶାଳ ।

ବିଲରେ ପଖାଳ ଜେଜେ ବାପା ସହ,
ଶୁଖୁଆ, ପୋଡା ବାଇଗଣ ମେଲ,
ଓଡ଼ିଆ ହୋଇକି ପଖାଳ କଂସା କୁ,
ଯିଏ ଭୁଲିଯାଏ, ସିଏ ଗୋଟିଏ ପାଗଳ ।

✶✶ଓଡ଼ିଆ ଘରର ପ୍ରାଣ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ ତୁ,
ହାଣ୍ଡିଶାଳେ ପୂଜା ପାଉ,
ଓଡ଼ିଆ ମାଆ ର ରୋଷେଇ ଶାଳରୁ,
କେତେ ପଖାଳ ସରି ନଯାଉ ।
ଓଡ଼ିଆ ମାଟିରେ ଜନମ ହୋଇଛି,
ପୁଣ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି ମୋର ଓଡ଼ିଆ,
ମୁଁ ତ ଓଡ଼ିଆ,ମୋ ଠାକୁର କାଳିଆ,
ମୋ ଘର ପଖାଳ ଭାରି ବଢ଼ିଆ ।

ଟିଲୋ, ବନ୍ତ, ଭଦ୍ରକ

ପଖାଳ

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ହୋଇଲେ ସକାଳ ବେଲା ଏ

ପଖାଳ ସାଥେ ଲୁଣ, ଲଙ୍କା, ଥୋଇ

ବଢ଼ି ଭଜା ନେଇ ପେଟେ ଠୁଙ୍କି ଦେଇ

ବିଲେ ଯାଏ ଚଷା ଭାଇ ।

ଅତୀତ କଥାକୁ ସାଉଁଟି ଆଣିଲେ

କାଠ ତୁଲି ରକ୍ଷା ଭାତ

ମାଟି ପାତ୍ର ର ସେ ପଖାଳ

ତୋରାଣି ଦେହ ପାଇଁ ଥିଲା ହିତ ।

ସମୟ ଚାଲିଲା ଯୁଗ ବଦଳିଲା

ମଣିଷ ସଭ୍ୟତା ସହ

ତାଳ ଦେଇ ଚାଲି ଭୁଲିଲା

ଅତୀତ ବେମାର ହେଉଛି ଦେହ ।

ସକାଳ ପଖାଳ ଲୁଟି ଗଲା କାହିଁ

ଫାଷ୍ଟ ଫୁଡ୍ ଜଳଖିଆ

ଯୁବ ପୀଢ଼ି ଙ୍କର ସବୁଠୁ ପସନ୍ଦ

ସମୟ ହୋଇଛି ନୂଆ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଙ୍କର ଟଙ୍କା ତୋରାଣି କୁ

ଭକ୍ତ କରିଥାଏ ଆଶା

ପଖାଳ ଆମର ଓଡ଼ିଆ ଘରର

ଖାଦ୍ୟ ପେୟ ପରିଭାଷା ।

ପଖାଳ ମହତ୍ତ୍ୱ ଯିଏ ବୁଝିଅଛି

ଜାଣିଛି ତା' ଉପାଦେୟ

ବିଦେଶ ମଣିଷ ଝୁରି ହେଉଥାଏ

ଦେଇ ତା'ର ପରିଚୟ ।

ହଜି ଯାଉଥିବା ଅତୀତକୁ ଆଜି
 କରି ଆମେ ଉଜ୍ଜୀବିତ
 ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ରେ ପଖାଳ ଦିବସ
 ଖୁସି ରେ ହୁଏ ପାଳିତ ।
 ସଂସ୍କୃତି ହଜିଲେ ଆମର କି ! ତିଷ୍ଠି
 ଠିକଣା ହଜେଇ ଦେଇ
 ଓଡ଼ିଆ ଆମେ ରେ କହିବା କି !,
 ଗର୍ବେ ନିଜ ପରିଚୟ ଦେଇ ।
 ପଖାଳ ଖାଇବା ତା' ଗୁଣ ଗାଇବା
 ଦିବସର ଅବସରେ
 ପାଳନ କେବଳ ନ ହେଉ ସୀମିତ
 ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ମନୋଭାବରେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ପୁର, ଆସ୍କା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୭୭୭୮୮୭୯୪୭

ପଖାଳ

ଦମୟନ୍ତୀ ରଥ

ପଖାଳ କଂସାଲୋ.....ପଖାଳ କଂସା...ଆ...

ନ ଭୁଞ୍ଜିଲୋ ତୋତେ ଉଡିବ ହଂସା.....

ଧନୀକି ଗରିବ.....ଖାଆନ୍ତି ସରବ...

ତୋ ତୋରାଣି ମେଣ୍ଟାଏ ସଭିଙ୍କ ତୃଷା.....

ପଖାଳ କଂସାଲୋ....ପଖାଳ କଂସା..(୧)

ଓଡିଆର ମନ ଓଡିଆର ପ୍ରାଣ ଓଡିଆର ଅରୁ ତୁ ସ୍ୱାଭିମାନ

ଓଡିଆର ଆଶା ... ଲୋ ପଖାଳକଂସା ସବୁ ଓଡିଆର ତୁହି ଜୀବନ

ସୁଖର ଦୁଃଖର ସାଥୀତୁ ଆମର

ତୋର ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ ନାହିଁ ମୋ ଭାଷା....

ପଖାଳ କଂସା ଲୋ.....ପଖାଳ କଂସା.....(୨)

କି ଜାତକି ଖରା ବରଷାର ଧାରା

ଚାଷୀ ମୁଲିଆର ତୁ ଦୁଃଖ ପାଶୋରା

ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରର ଜହ୍ନ ସେ ଚକାନୟନ

ଟଙ୍କ ତୋରାଣିରେ ତୃଷା ମେଣ୍ଟେ ପରା

ମହୌଷଧି ସେତ....ଦେହ ପାଇଁ ହିତ

ତୋତେ ଖାଇବାକୁ ସଭିଙ୍କର ଆଶା.....

ପଖାଳ କଂସାଲୋପଖାଳ କଂସା..(୩)

ତୃପ୍ତ ଛୁଙ୍କରେ ଦହି ପଖାଳରେ

ଆମ୍ବୁକଷି ଅଦା ମିଶାଇ ତହିଁରେ

ବଡ଼ି ଶାଗ ଭଜା ଶୁଖୁଆର ମଜା

ସଜନାଛୁଇଁ ବେସର ଲାଗେ ଭାରି ତାଜା

ଆମ୍ବୁଲ ରସୁଣ ପୁଦିନାର ଅଣ.....

ଓଲୁଅ ଚଟଣି ସାଥେ ନିମ୍ବ କଢ଼ି ଭଜା

ପଖାଳକଂସାଲୋ.....ପଖାଳକଂସା.....(୪)

ମାଟି ହାଣ୍ଡି ଭାତ ପଖାଳ ମହକ ମାଆର ପରଶା ଦିଏ ଆନନ୍ଦ

କଂସାଏ ପଡ଼ିଲେ ଭୋକିଲା ପେଟରେ

ଆସିଯାଏ ପରା ସୁନ୍ଦର ନିଦ

ଆମ ପରମ୍ପରାସବୁଠୁ ନିଆରା...ଆ....

ଆମ ରାଇଜର ନାମ ପରା ଓଡ଼ିଶା.....ଆ...

ପଖାଳକଂସା ଲୋ.....ପଖାଳ କଂସା.....(୫)

ଗରବ କରିବା ପଖାଳ ଖାଇବା

ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ଗହଣରେ ମିଳିମିଶିକା

ଆମେରେ ଓଡ଼ିଆ ଆମ ଖାଇବା ବଢ଼ିଆ

ଆମ ଢଙ୍କରଙ୍ଗ ଚଳଣିତ ସତସତିକା

ଶପଥ କରିବା ସଭିଏଁ ପାଳିବା.....ଆ.....

ବିଶ୍ୱ ପଖାଳ ଦିବସେ କରୁଛି ଆଶା.....ଆ.....

ପଖାଳ କଂସାଲୋ।ପଖାଳ କଂସା....(୭)

ନଭୁଞ୍ଜିଲୋ ତୋତେ ଉଡିଯିବ ହଂସା.....

ପଖାଳ କଂସାଲୋ.....ପଖାଳ କଂସା.....

(ସ୍ୱର-ସାଧବ ବୋହୁଲୋ ସାଧବ ବୋହୁ)

ଦମୟନ୍ତୀ ରଥ(ଡାକି)

ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ,

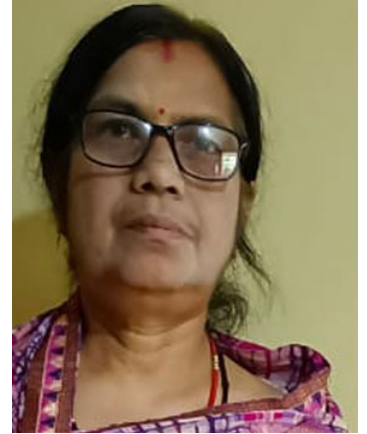
ସରକାରୀ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ନିମସାହି

ନରସିଂହପୁର, କଟକ

ପଖାଳ

ବିଦ୍ୟୁତପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡିଏକୁ ପଖାଳ ଦିବସ
ଭାବରେ ପାଳଇ ବିଶ୍ୱ,
ପଖାଳକୁ ସାର୍ବଜନୀନ କରିବା
ଅଟଇ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।
ଗରମ ରତ୍ନର ଆରମ୍ଭ ହୁଅଇ
ଶରୀର ଖୋଜଇ ଜଳ,
ପଖାଳ ଭାତ ଟି ଦେହ ପାଇଁ ହିତ
ମନକୁ କରେ ଶୀତଳ ।
ପୂର୍ବରୁ ଆମର ଜେଜେ ଜେଜେ ମାଆ
ପଖାଳକୁ ନିତି ଖାଇ,
ନିରୋଗ ସର୍ବଦା ରହୁଥିଲେସିଏ
ରୋଗ ପାଖ ପାଶେନାହିଁ ।

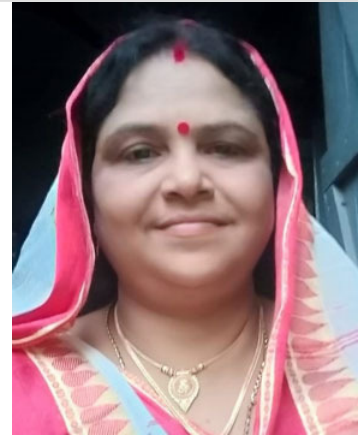
ଏବେକାର ପିଲା ପିଜା ଓ ବର୍ଗର
ଅଖାଦ୍ୟ ଯେତେକ ଖାଇ,
ବିଭିନ୍ନ ରୋଗରେ ପଡୁଛନ୍ତି କେତେ
ହିସାବ ତାହାର ନାହିଁ ।
ପଖାଳ ଭାତ ଟି ଦେହପାଇଁ ହିତ
ପାଟି ପାଇଁ ସୁଆଦିଆ,
ବଳକା ଭାତରେ ପେଜ ପାଣି ମିଶି
ପଖାଳ ହୁଅଇ ଖିଆ ।
ଦହି ଲେମ୍ବୁ ଲଙ୍କା ଆମ୍ବ ଲସି ପକା
ବାସନା ମହକ ଭରା
ମଞ୍ଜି ରାଇ ବାଇଗଣ ପୋଡା ସହ
ଶାଗ ଆଉ ବଡି ତୁରା ।

ଆମ ଓଡ଼ିଶାର ପଖାଳର ମଜା
 କେଉଁଠି ମିଳଇ ନାହିଁ,
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପାଶେ ଭୋଗ ଲାଗିଥାଏ
 ପ୍ରସାଦ ଭାବରେ ସେହି ।
 ଟଙ୍କା ପାଣି ଆଉ ଦହି ଘିଅ ପକା
 ଛୁଙ୍କ ଦିଆ ସେ ପଖାଳ,
 ଖାଇଅଛି ଯିଏ ଭୁଲି ପାରିବନି
 ବଞ୍ଚିଥିବଯେତେ କାଳ ।
 ଆସରେ ସଭିଏଁ ପଖାଳ ଖାଇ
 ଦେହକୁ ସୁସ୍ଥ ରଖିବା,
 ଆମ ଖାଦ୍ୟରୂଟି ସବୁଠାରୁ ଭଲ
 ଜଗତ କୁ ଜଣାଇବା ॥

ବିଦ୍ୟୁତ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର, ଯାଜପୁର

ପଖାଳ

ବିନୋଦିନୀ

ଆଜି ପରା ବିଶ୍ୱ ପଖାଳ ଦିନ
 ପେଟ ରଖେ ଥଣ୍ଡା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ାା
 ଖୁସିରେ ସର୍ବେ କରନ୍ତି ଭୋଜନ
 ପଖାଳ କସାଂରେ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରାଣ ାା
 ବାସି ତୋରାଣିରେ ସଜ ପଖାଳ
 ଦହି ପଖାଳକୁ ଲେମ୍ବୁ ପଖାଳ ାା
 ଏହିପରି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଖାଳ
 ତା'ସାଥେ ତର୍କାରୀ ଦିଶେ ସୁନ୍ଦର ାା
 ଶାଗଭଜା, ବଢ଼ିଚୁରା, ରାଇତା
 କାଙ୍କଡ଼ କସାକୁ ପୋଟଳ ରସା ାା
 ଆଳୁ, କୋବି, ବିନ୍, ମଟରଚଣା
 ଭଜା ସହ ବନ୍ଧାକୋବିର ଛଣା ାା
 ପଖାଳ ଉପରେ ଭୃସଙ୍ଗ ଝୁଙ୍କ
 ବାଇଗଣ ପୋତା ବଢ଼ାଏ ଭୋକ ାା
 ଆମ ପରିଚୟ ପଖାଳ ଭାତ
 ପଞ୍ଚିତାରକା ସମ ନୁହେଁ ତା ସାଥ ାା

ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ସ୍ୱାଭିମାନ କାଳିଆ
 ତା ନିତୀ ନିୟମ ଅତି ବଢ଼ିଆ ାା
 ପଖାଳ ଭାତରେ ଘିଅ ଢାଳିଣ
 କାଳିଆ ଠାକୁର କରେ ଭୋଜନ ାା
 ଗରିବଙ୍କ ଠାରୁ ଧନୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ପଖାଳ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଆନନ୍ଦ ଚିତ୍ତେ ାା
 ମାର୍ଜମାସର ତାରିଖ ବିଶଂ
 ପଖାଳ ଦିବସ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ାା
 ଆସ ସର୍ବେ ମିଶି ହୋଇବା ଖୁସି
 ପଖାଳ ଖାଇବା ଏକାଠି ବସି ାା
 ଭୁଲି ରାଗ ରୁଷା ଅଭିମାନକୁ
 ଖୁସିରେ ପାଳିବା ଏହି ଦିନକୁ ାା

ଛତ୍ରପୁର, ଗଞ୍ଜାମ

ପଖାଳ

ରଶ୍ମିତା ପାତ୍ର

ମନେ ପଡେ ଆଜି ମୋ' ପିଲାଦିନର
କେତେ କେତେ ଅନୁଭୂତି,
ମୋ' ମାଆ ହାତର ସୁଆଦ ରାନ୍ଧଣା
ବାସି ପଖାଳର ଯୁତି ॥

ମାଆ ବାଢ଼ିଦିଏ ପଖାଳ କଂସାଏ
ଆସନ ପକାଏ ପାରି,
ବାସ ମହ ମହ ବାସି ତୋରାଣିର
ପିଲାଙ୍କୁ ପକାଇ ହୁରି ॥

ଅତି ଆନନ୍ଦରେ ଯାଉ ସଙ୍ଗେ ବସି
କୁନା କୁନି ଆମେ ଯେତେ,
ଗରମ ଗରମ ଶାଗ ଖରତାରେ
ପଖାଳ ସୁଆଦ ସେତେ ॥

ତୁନାମାଛ ବଡ଼ି ବେସର ଆମ୍ବୁଲ
ଲିମ୍ବୁଫୁଲ କଢି ଭଜା,
ଆଳୁ ବାଇଗଣ ପୋଡା ଚଟଣୀରେ
ଲାଗଇ ବଢିଆ ମଜା ॥

ବୁଢ଼ୀମା' ପୋତିଛି ତୁଲିରେ ପତୁଆ
ଥାଲକୁଡି ହିଡିମିତା,
କଞ୍ଚାଲଙ୍କା ସଙ୍ଗେ ଗୁଣ୍ଡି ପିଆଜରେ
କଷି କଷି ଆମ୍ବୁ ଛେଞ୍ଚା ॥

ଆସିଲେଣି ବାପା ପାଳରୁ ଲେଉଟି

କଷି କାକୁଡ଼ି ଧରି,

ପଖାଳ ଗଣ୍ଡାଏ ବାଡ଼ ମୋ' ପାଇଁକି

ପକାଇଲେ ଜେଜେ ହୁରି ॥

କୁଣିଆ ଅଇଲେ ଘରକୁ ସାଦରେ

ମୁଣ୍ଡଫଟା ଖରାବେଲେ,

ବାଢ଼ିଦିଏ ମାଆ ପଖାଳ ଆଦରେ

ଆତ୍ମା କରାଇ କୁଶଳେ ॥

ଚଷାପୁଅ ଯାଏ ସଅଳ କ୍ଷେତକୁ

ପଖାଳ ତୋରାଣି ପିଇ,

ପଖାଳ ତାହାର ଅତି ଆପଣାର

ମୁଣ୍ଡଫାଳ ତୁଣ୍ଡେ ନେଇ ॥

ଧନୀଠୁ ଗରିବ ସର୍ବିଜ୍ଞର ପ୍ରିୟ

ପଖାଳ ଖାଇବା ପାଇଁ,

ଲେମ୍ବୁ ପଖାଳ କି' ଦହି ପଖାଳକୁ

ହେଉ ସଜ ବାସି ସେଇ ॥

ବିଦେଶରେ ଥାଇ ଓଡ଼ିଆ ପୁଅଟା

ଝୁରଇ ପଖାଳ କଂସା,

ସୈନିକ ବେଶରେ ବୀର ଓଡ଼ିଆର

ପଖାଳରେ ଭାରି ଆଶା ॥

ପାଟିକୁ ସୁଆଦ ଦେହକୁ ହିତ ଯେ

ଅନ୍ନ ନାମେ ପରିଚିତ,

ତୋରାଣି ମନ୍ଦାଏ ଆଣିଦିଏ ବଳ

ବାରମାସ ସିଏ ମିତ ॥

ଏମିତି ଏ ମନ ଖୋଜୁଛି ଆଜି ବି'

ସେ କାଳ ପଖାଳ କଥା,

ଓଡ଼ିଆ ଘରର ନିଆରା ପଖାଳ

ଥାଉ ଆମ ମନେ ଗୁଢ଼ା ॥

ଆଉ କି' କହିବି ସେଇ ପଖାଳକୁ

ସାରା ଜଗତକୁ ସାହା,

ସବୁଠୁ ନିଆରା ପବିତ୍ର ସୁଆଦେ

ଟଙ୍କା ତରାଣି ତା' ନାଆଁ ॥

ଆମ ସଂସ୍କୃତିର ବୈଭବ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ
ଏଇ ଆମ ଖାଦ୍ୟ ରୁଚି
ସାଇତି ଯତନେ ଗାରିମା ମହତ୍ତ୍ୱ
ସଦା ଅନନ୍ୟ ଭରିଛି ।।

ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମେ ଓଡ଼ିଆ ମାଟିରେ
ପଖାଳ ଦିବସେ ଆଜି,
ପଖାଳ ଖାଇବା ହରଷ ଚିତ୍ତରେ
ଆପଣା ପଣରେ ମୋଡ଼ି ।।

ବାରିପଦା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ ।

ପଖାଳ

ଡଃ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମିଶ୍ର

ଏ ଆମ ଓଡ଼ିଶା ଆମେରେ ଓଡ଼ିଆ

ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ ଯେ ପଖାଳ

ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଦେଉଳେ ଭୋଗ ଲାଗି ହୁଏ

ଖାଆନ୍ତି ଜନ ସକଳ ।(୧)

ଗରମ ପଖାଳ ଦେହେ ଦିଏ ବଳ

ପୂରିତ ହୋଇଲେ ପେଟ

ଯେତେ ଯା' ଖାଇଲେ ସନ୍ତୋଷ ନ ମିଳେ

ପଖାଳ କରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।(୨)

ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଅନେକ ଜାଗାରେ

ପଖାଳ ଖାଇବା ମଜା

ବିବିଧ ପ୍ରକାରେ ଭୁଞ୍ଜିଥାନ୍ତି ସର୍ବେ

ସାଥେ ଥିଲେ ଶାଗ-ଭଜା । (୩)

ପଖାଳ କଂସାର ଚିର ସହଚର

ଆଳୁ- ବାଇଗଣ ପୋଡ଼ା

ବଡ଼ିଚୁରା ହେଉ ଚଣାଭଜା ଥାଉ

ଅବା ଶାଗର ଖରଡ଼ା ।(୪)

ସଜ ପଖାଳ କି କାଞ୍ଜିର ପଖାଳ

ଦହି ପଖାଳର ମଜା

ଦରକାର ନାହିଁ ଦଶ ତରକାରୀ

ଥିଲେ ଚଟଣୀକୁ ଭଜା ।(୫)

ଦେହେ ଦିଏ ବଳ କଂସାଏ ପଖାଳ
 ଖରାଦିନେ କରେ ହିତ,
 ତୋରାଣୀ ପିଇଲେ ପେଟ ପୁରିଥିଲେ
 ହୁଏ ନାହିଁ ଅଂଶୁଘାତ ।(୬)

କିଛି କିଛି ଜନ ଆମିଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ
 ପଖାଳ ସାଥିରେ ବାଢ଼ି
 ହେଉ ମାଛ ଅବା ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ିର ମଜା
 ଖାଆନ୍ତି ଶୁଖୁଆ ପୋଡ଼ି ।(୭)

ଖରା ଦିନ ହେଲେ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ
 ସ୍ଥାୟୀ ରଖେ ଜଳ ଅଂଶ
 ଥଣ୍ଡା ରଖେ ପେଟ ଖୁସି ରଖେ ଚିତ୍ତ
 ପଖାଳ ମେଣ୍ଟାଏ ଶୋଷ ।(୮)

ଆମରି ଐତିହ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି ପ୍ରତୀକ
 ଯେହ୍ନେ ଅବତ୍ତା-ନିର୍ମାଲ୍ୟ
 ଟଙ୍କତୋରାଣୀ ଯେ ଆନନ୍ଦ ବଜାରେ
 ଶିରୀ ମନ୍ଦିରେ ପଖାଳ ।(୯)

ଶିଶୁ ଠାରୁ ବୃଦ୍ଧ ସଭିଙ୍କର ହିତ
 କରେ କଂସାଏ ପଖାଳ,
 ଶରୀରକୁ ଗଢ଼େ ଶକତି ଯୋଗାଏ
 ସଭିଙ୍କୁ ରଖେ ସବଳ ।(୧୦)

ଚାଷୀ-ମୂଲିଆର ଜୀବନ ଆଧାର
 କଂସାଏ ଭାତ-ପଖାଳ
 ଲୋଡ଼ା ହୁଏ ନାହିଁ ନଅ ଭଜା ତହିଁ
 ଥିଲେ ଶାଗକୁ ଆମ୍ବୁଲ ।(୧୧)

ଗ୍ରୀଷମ ଆସିଲେ ଘରେ ଘରେ ହୁଏ

ପଖାଳ ରନ୍ଧା ବଢ଼ିଆ

ମନ୍ଦିରେ ଦେଉଳେ ଭୋଗ ଲାଗି ହୁଏ

ପଖାଳ ଖାଏ କାଳିଆ ।(୧୨)

ହେଉ ଯେଉଁ କାଳ ଖାଇବା ପଖାଳ

ଦିବସ ହେଉ କି ମାସ ,

ଗଣ୍ଡେ ଖାଇ ଦଣ୍ଡେ ଚାଲିବାରେ ମିଶି

ଫୁଟାଇ ମୁଖରେ ହସ ।(୧୩)

ଆଜି ଦିନ ପରା ଏ ସାରା ଓଡ଼ିଶା

ପାଳେ ପଖାଳ ଦିବସ

ଘରେ ଘରେ ଅବା ସାଙ୍ଗ ସାଥି ମେଳେ

ଖାଆନ୍ତି ବାଣ୍ଟି ହରଷ ।(୧୪)

ଆସ ଆସ ମିଶି ଏକ ସାଥେ ବସି

ପଖାଳ ଦିନ ପାଳିବା

ଶାଗରେ-ଭଜାରେ ସଭିଏଁ ମଜାରେ

ସଭିଙ୍କୁ ତୋଷ କରିବା ।(୧୫)

ଜନ୍ମଭୂମି:- ମଣ୍ଡଳ (ବଲାଙ୍ଗୀର)

ପଖାଳ

ସୁନିତା ମହାନ୍ତି

ଲେଉଟିଆ ଶାଗ ମହ ମହ ବାସେ
ରସୁଣ ସାଥରେ ଭଜା
ବଢ଼ି ତୁରା ସାଥେ ବାଇଗଣ ଭଜା
ଭସୁନା ପଖାଳ ମଜା ।

ଦହି ପଖାଳକୁ ସଜନା ଛୁଇଁ ଭଜା
ପଖାଳ ଦିବସ ଆଜି
ମାର୍ଚ୍ଚ କୋତିଏ ଜାଣିଲି ସକାଳୁ
ମନ ହୋଇଗଲା ରାଜି ।

ରାନ୍ଧିବି ହାତରେ ପରସିବି ନିଜେ
ପଖାଳ ଖାଇବା ବସି
ଆମେରେ ଓଡ଼ିଆ ଖାଇବା ବଢ଼ିଆ
ପଖାଳରେ ଆମେ ଖୁସି ।

ଦେହ ଦୁଏ ଶୁଷ୍କ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ର ଉତ୍ତାପ
ଝାଞ୍ଜି ବହେ ଟାଳ ଖରା

ପଖାଳ ଦେହରେ ଶୁଷ୍କତା ହଟାଏ
ଶକ୍ତି ତୃପ୍ତି ଦିଏ ପରା ।

ପରମ୍ପରା ଆମ ଓଡ଼ିଶା ମାଟିର
ଜେଜେ ଆଇଙ୍କା କାହାଣୀ
ପଖାଳ ତୋରାଣୀ ଖାଇଲେ ଲୋ ଝିଅ
ହୋଇବୁ ସୁନ୍ଦର ରମଣୀ ।

ସତରେ ଆଜିର ମାନ୍ୟତା ଦିବସ
ଗୋଟିଏ ଦିନକୁ ନୁହେଁ
ପଖାଳ ଆମର ଜୀବନ ଧନ ଯେ
ତା ସୁବାସ ମହକାଏ ।

ଆଳି.. କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା*

ପଖାଳ

କବିତା ଦାଶ

ଓଡ଼ିଆ ଘରର ପଖାଳ କଂସାରେ

ସବୁରି ମନଟି ଲାଖେ

ପଖାଳ ଭାତର ମହ ମହ ବାସ

କେତେ ଯେ ସମ୍ପର୍କ ଯୋଗେ ।

ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ

ପଖାଳ ଟି ପରିଚିତ

ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡ଼ିଏକୁ ପଖାଳ ଦିବସ

ରୂପରେ ହୋଇଛି ଖ୍ୟାତ ।

ଦିନକୁ ଥରଟେ ପଖାଳ ଗୁଣ୍ଡାଏ

ପେଟକୁ ଯାଇନି ଯଦି

ଭଲ ନିଦଟିଏ ଆସିବା ପାଇଁକି

ମନଟା ହୁଅଇ ଛନ୍ଦି ।

ପଖାଳ ଅଟେ ଯେ ପରମ ବାନ୍ଧବ

ଚାଷୀ ଗରିବ ଙ୍କ ପାଇଁ

ଅମୃତ ପରାୟେ ସେ ପଖାଳ କଂସା

ମହୌଷଧି ହୋଇ ଥାଇ ।

ଓଡ଼ିଆ ଠାକୁର ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ

ଆଦରେ ଖାଆନ୍ତି ତାହା

ପ୍ରତି ଘରେ ଘରେ ସେ ପଖାଳ ଭାତ

ସାଜିଛି ଜୀବନ ନାହା ।

ମା ହାତ ପରଷା ପଖାଳ ପୁଣି ତ

ଦ୍ୱିଗୁଣ ସୁଆଦ ଲାଗେ

ମନ ଜାଣି ସଜ କରି ରଖିଥାଏ

ତା ସାଥୀ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ପାଗେ ।

ପଖାଳ ସାଥରେ ଲୋଡ଼ା ପଡେ ନାହିଁ

ଛଅ ନଅ ଡରକାରୀ

ଶାଗ ବଢ଼ିରୁରା ପୋଡ଼ା ପୋଡ଼ି ପାଗ

ସୁଆଦ ଲାଗଇ ଭାରି ।

ଖରାଦିନ ଯେଣୁ ଆଗତ ସମୟ

ପଖାଳ ଟି ମନ ଡ଼ୁପ୍ତି

ଗୁଣ୍ଡାଏ ଭାତକୁ ଢୋକେ ତୋରାଣିରେ

ହୃଦୟକୁ ମିଳେ ଶାନ୍ତି ।

ପଖାଳ ଖିଆ ଛୁ ହୀନ ଦୃଷ୍ଟି ଭରେ

ଦେଖୁଥିଲେ ଯୋଉ ବାବୁ

ଏବେ କହିଲେଣି ପଖାଳରେ ଅଛି

ରୋଗ ପ୍ରତିରୋଧ ସବୁ ।

ତେରିରେ ହେଉ ବି ବଢ଼ି ଅଛି ଆଜି

ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ମାନ

ହେଉ ଯେତେ ବଡ଼ ଥାଉ ଯେତେ ଦୂରେ

ପଖାଳକୁ ଝୁରେ ମନ ।

ନିରାକାରପୁର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ପଖାଳ

ବିନୋଦିନୀ ଦାଶ

ଓଡ଼ିଆଣୀ ପଖାଳ କଂସା
ଆହା ! କେଡ଼େ ମହକ
ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତିର ଜ୍ୟୋତି
ଦିଶଇ ଝଙ୍କମକ ।

ବରଷକ ଯାକ ପଖାଳ
ପ୍ରିୟ ଚଷା ପୁଅର
ଗରିବ ହାଣ୍ଡିରେ ଅମୃତ
ସମ ତା'ର ଆଦର ।

ରୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ବେସର ପୋଡ଼ାକୁ
ମାଛଭଜାକୁ ଲୁଣ
କଂସା ଚଉପାଶେ ଧନୀର
ସିନା ନାନା ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।

ତରକାରୀ ଲୋଡ଼ା ପଡେନି
ଅଭାବୀ ସଂସାରରେ
ବଡ଼ ଭାତ ସାନ ଭାତରେ
ସକଳ ପେଟ ପୂରେ ।

ଲଙ୍କା ଲୁଣ ମୁଠିଏ ଭାତ
ଦଳି ଖାଏ ହରଷ
ତୋରାଣି ମୁନ୍ଦିଏ ପେଟକୁ
କ୍ଷେପି ହୁଅଇ ତୋଷ ।

ଗ୍ରୀଷମ ଛୁଇଁଲେ ପଖାଳ
ଧନୀ କିବା ଗରିବ
ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରଇ ସକଳେ
ସତେ କି ସେ ବିଭବ !

ଶ୍ରୀଜୀଉଙ୍କ ଟଙ୍କା ତୋରାଣି
ମହମହ ବାସରେ
ନିବାରି ଭକତଙ୍କ ତୃଷା
ମୋହେ ଭାବଭକ୍ତିରେ ।

ମାଟି ପିଣ୍ଡାଠାରୁ ହୋଟେଲ
ପଞ୍ଚିତାରକା ହେଉ
ସବୁଠାରେ ଆଜି ପଖାଳ
ଦେଖାଇଛି ତା' ଭାଉ ।

ଓଡ଼ିଆଣୀ ମାଟି ହାଣ୍ଡିରୁ
ବାସି ତା'ର ସୁବାସ
ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି ଏବେ ସେ
ପରା ଦେଶବିଦେଶ ।

ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି ଦିଶଇ
ତା' ପଖାଳ କଂସାରେ
ତାକୁ ଭୁଲି ରହି ପାରେନା
କେହି ଆମ ମାଟିରେ ।

ପଖାଳ ଦିବସ ପାଳନ
ମାରଜ କୋଡ଼ିଏରେ
ଘରେ ଘରେ ସନ୍ତୋଷ ଛିଟା
କଂସା ଚାରିପାଖରେ ।

କୁରୁଆଁ, ମୁଗପାଳ, ଯାଜପୁର

ପଖାଳ

ପ୍ରେମଲତା ଦେବୀ

ସକାଳ ପଖାଳ ଲାଗେ ବଡ଼ ଭଲ
ଦେହ କୁ କରଇ ସୁସ୍ଥ ଓ ଶୀତଳ
ପଖାଳ ସାଙ୍ଗ ରେ ଆମ୍ଭ ଆଚାର
ପାଟିରୁ ଲାଳ କରେ ବାହାର
ପଖାଳ ସାଙ୍ଗ ରେ ଶୁଖୁଆ ପୁଡ଼ା
ଖାଇଲେ ଲାଗଇ ବଡ଼ ସୁଜୁଡ଼ା
ଓଡ଼ିଆ ଙ୍ଗ ର ପ୍ରିୟ ଭୋଜନ
ଖାଇଲେ ପୁରିବ ପେଟ ଓ ମନ
ଗରମ କାଟି କରେ ଶୀତଳ
ପେଟ ର ବେମାରୀ କରଇ ଦୂର
ପଖାଳ ସାଙ୍ଗେ ଲୁଣ ମରିଚ
ଖାଇଲେ ଯାଏ ଜିଭ ଅରୁଚ

କାଳିଆ ଆମ ଖାଏ ପଖାଳ
ଅଭଡ଼ା ଅନ୍ନ ନାଆ ଟି ତାର
ପଖାଳ ର ଗୁଣ କେତେ ଗାଇବି
ପଖାଳ ନ ଥିଲେ ମୁ ନ ଥିବି
ପଖାଳ ଓଡ଼ିଆର ଆପଣାର
ମାଆ ମାଉସୀ ସାଙ୍ଗ ତୁଲ ର
ପଖାଳ ସହ ଲେମ୍ବାଉ ଲୁଣ
ଜିଭ ରୁ ହଟାଏ ଅରୁଚି ପଣ
କିଏ ବି ପତାରେ ଖାଇବ କଣ
କହିବି ଖାଉ ପଖାଳ ଲୁଣ

ଆନ୍ନପ୍ରଦେଶ

ପଖାଳ

ଏଲିଜା ଜେନା

ଛପନ ପ୍ରକାର ଭୋଗ ଖାଇଲେ ବି
ପଖାଳରେ ଜଗା ମନ
ଓଡ଼ିଆର ସେହି ଆରାଧ୍ୟ ଠାକୁର
ଖାଉଛି ପଖାଳ ଅନ୍ନ ।
ସାତ ପ୍ରକାରର ପଖାଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ
ସୁଆର ସେବକ କରେ
ଦିବସ ରଜନୀ ତିଥି ବାର ଦେଖି
ସମର୍ପ ଇ ଉପଚାରେ ।
ସୁବାସ ପଖାଳ, ଚିପୁଡା ପଖାଳ,
ପାଣି ଓ ମିଠା ପଖାଳ
ମଲ୍ଲୀଫୁଲ ପତେ ମଲ୍ଲୀ ପଖାଳରେ
ଖାଏ ବି ଟଭା ପଖାଳ
ଘିଅ ପଖାଳରେ ସରାଗ ବହୁତ
ସିଏ ପରା ରାଜା ଦିଅଁ,
ରାଜା ଯଦି ଖାଏ ପଖାଳ ତୋରାଣି
ପ୍ରଜାର ସେଥିରେ ମୋହ ।

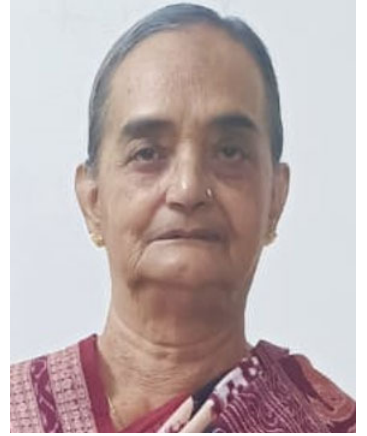
ସଂଜ ପଖାଳଟି ସବୁଦିନେ ଭଲ
ବାସି ପଖାଳ ତ ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ
ଦହି ପଖାଳଟି ଦିନରେ ଖାଇବ
ଲେମ୍ବୁ ପଖାଳ ତ ରାତିରେ
ରୋଗୀ ମନ ଥାଏ ଚାଉଁ ପଖାଳରେ
ବାଉଁକେ ପାଣି ପଖାଳ
ଚିପୁଡା ପଖାଳ ଚାମଚ ରେ ଖାଇ
ବଢ଼ିରୁ ଚିକେ ଦଳ ।
ଅଦା, ଲଙ୍କା ସାଥେ ଧନିଆଁ ପତର
ଜିରା ଗୁଣ୍ଡ ମିଶିଗଲେ
ଦି'କଂସା ପଖାଳ ପେଟକୁ ନିଅଣ୍ଟ
ମା' ଯଦି ବାଢ଼ି ଦେଲେ ।

ଶାଗ ସଙ୍ଗେ ଭଜାଉଛି ହୋଇଥିଲେ
ବାରମଜା ମୁଠେଇ ଛାଡ଼
ତୋରାଣି ସାଥରେ ପଖାଳ ସରିବ
ହେଉ ପଛେ ଯେତେ ଭିଡ଼ ।
ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡ଼ିଏ ପଖାଳ ଦିବସ
ଜଣାଇବା ଆସ ଜଗତକୁ
ପଖାଳର ମଜା ବିଶ୍ୱବାସୀ ନେବେ
ବୁଝି ଯିବେ ଆମ ଓଡ଼ିଶାକୁ

ପଖାଳ

ସନ୍ତୋଷିନୀ ଦାଶ

ପଖାଳ କଂସାରେ ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କ
ରହିଥାଏ ଟି ଆଦର
ବାସି ହେଉ କିମ୍ବା ସଜ ପଖାଳ ସେ
ତହିଁରେ ଭରେ ଭଦର

ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାନୀୟ ଏକ ସଙ୍ଗେ ମିଳେ
ନାମ ତା ପଖାଳ କଂସା
ତା ବିଦୁନେ ଲାଗେ ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କ
ଉଡ଼ି ଯିବ କିରେ ହଂସା

ପଖାଳ ସହିତ ଶାଗ ବଢ଼ି ତୁରା
ଆଉ ଟିକେ ଆଳୁ ଭଜା
ଲୁଣ ଲଙ୍କା ସହ ପିଆଜ ମିଶିଲେ
ପଖାଳ ଖିଆର ମଜା

ପେଟକୁ ଆମର ଥଣ୍ଡା ରଖେ ସିନା
ମୁଠାଏ ବାସି ପଖାଳ
ଆଧୁନିକ ଯୁଗ ଯେତେ ଜଳଖିଆ
ହେବ କି କେବେ ତା ତୁଲ ?

ପଖାଳ ଖାଇବା ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ପ୍ରିୟ
ଟଙ୍କ ତୋରାଣି ରୁ ଟିକିଏ ପିଇଲେ
ନାହିଁ ଅଂଶୁଘାତ ଭୟ

ପଖାଳ ଚି ପ୍ରିୟ କୃଷକ ଭାଇର
ଖାଇଦେଲେ ମୁଠେ ଡ଼ପ୍ପି
ଦେହେ ଆସିଯାଏ ଶତ ସିଂହ ବଳ
ଲାଗେ ନାହିଁ କେବେ କ୍ଳାନ୍ତି

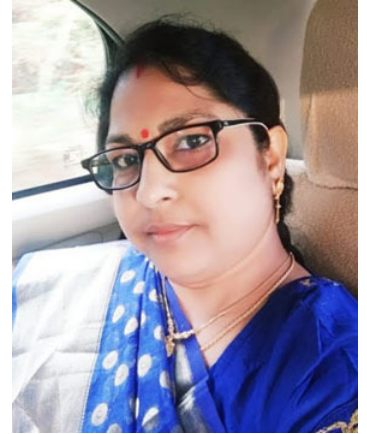
ପଖାଳ ମୋହର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ
ତା ବିନା ମୁହିଁ ଅଚଳ
ମୁଣ୍ଡକୁ ମୋହର ଧଣ୍ଡା ରଖିଥାଏ
ଦେହକୁ ଯୋଗାଏ ବଳ

ବରଗଡ଼

ପଖାଳ

ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା

ଦେହ ପାଇଁ ହିତ ମନ କରେ ତୁମ୍ଭ
ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଗର୍ବ,
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଟଙ୍କା ତୋରାଣି ସେ
ସଂସ୍କୃତିର ଗଉରବ ।

ବସନ୍ତ ପ୍ରସ୍ଥାନ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଆଗମନ
ପଖାଳ ଖୋଜଇ ମନ,
ମୁଠାଏ ପଖାଳ ଟିକିଏ ତୋରାଣି
ଶକ୍ତି ଦିଏ ସାରାଦିନ ।

ଆମେ ତ ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ବଢ଼ିଆ
ସେଥିରେ ଆମ ଜୀବନ,
ଯାହା ଖାଇ ଛୋଟୁ ବଡ଼ ହୋଇ ଅଛୁ
ସ୍ମୃତିରେ ଆଜି ସେ ଦିନ ।

ଅଭାବେ ସ୍ୱଭାବେ ପ୍ରତି ଘରେ ଘରେ
ପଖାଳ ଚାହିଦା ଥାଏ,
ଶାଗ, ବଡ଼ିଚୁରା ଭଜା ,ପୋଡ଼ା ଭର୍ତ୍ତା
ହେଲେ କାମ ଚଳିଯାଏ ।

ନଅ ତୁଣ ଛଅ ଭଜା ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ
ଲଙ୍କା ରସୁଣରେ ସ୍ୱାଦ,
ଦହି ଆମୁଲରେ ମହକି ଉଠଇ
ଦୂର ଦୁଏ ଅବସାଦ ।

ସଜନାର ରାଇ ପଖାଳକୁ ଦହି
 ନିଆରା ଲାଗଇ ସତେ,
 ଆମ୍ଭ କଷି ବାସ୍ନା କରେ ଆନମନା
 ତୃପ୍ତି ଆଣିଦିଏ ଚିତ୍ତେ ।

ନାହିଁ ମାଟି ଦାଣ୍ଡି ସେକାଳ ପଖାଳ
 ଉଷୁନା ଚାଉଳ ଭାତ,
 ପୋଷକ ତତ୍ତ୍ୱରେ ପୂରି ରହିଥିଲା
 ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ଭାରି ହିତ ।

ବିଶ୍ୱ ତ ପାଲୁଛି ପଖାଳ ଦିବସ
 ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡ଼ିଏ ତାରିଖ,
 ଆମେ ତ ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ବଢ଼ିଆ
 ପଖାଳରେ ଆମ ସୁଖ ।

ରାଉରକେଲ।

ପଖାଳ

କାହ୍ନୁ ଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ ପଖାଳ

ବିଶ୍ୱ ରେ ପକାଇଛି ଏବେ ଚହଳ

ମହାତ୍ମ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ସଭିଏଁ ପାଗଳ

ଆମ ସଂସ୍କୃତିର ଶୁଭେ ହିଲ୍ଲୋଳ ।

ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଇଷ୍ଟ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପଖାଳ ଭୋଗଲାଗି ଶାସ୍ତ୍ର ବିଦିତ

ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ ରହିଛି ପୁଣି ସୁନିଶ୍ଚିତ

ବିବାହ ଶେଷରେ ଭୁଞ୍ଜିବେ ପଖାଳ ଭାତ

ପଖାଳଭାତେ ନାହିଁ ଧନୀ ଗରିବ ଭେଦ

ବଡ଼ଦେଉଳେ ବଡ଼ଠାକୁରଙ୍କ ପଖାଳ ଲୋଭ

ଭକତ ପ୍ରାଣେ ଭରିଛି ନିଆରା ଭାବ

ଆମ ପଖାଳ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପାଇଁ ଗର୍ବ

ଆମ ସଂସ୍କୃତି, ପରମ୍ପରା ଆମ ହାଣ୍ଡିଶାଳ

ମହମହ ବାସ ଚହଟଇ ଆମ ପଖାଳ

ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁରେ ଏହାର ବେଶି ଆଦର

ଓଡ଼ିଆଣୀ ମନକୁ କରେ ସଦା ତପୁର

ଓଡ଼ିଆ ହଗହମାଳି ରେ ପଖାଳ କଥା

ମନରେ ଆଣେ ଆନନ୍ଦ ହରିନିଏ ବ୍ୟଥା

ଜୀବନ ଧନ ମୋର ପଖାଳ କଂସା

ଓଡ଼ିଆଣୀ ରନ୍ଧା ସୁସ୍ୱାଦୁ ଆଦର ପରସା

ଓଡ଼ିଆ ଖାଦ୍ୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବିଶୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ
 ଖରା ବଢ଼ିଲେ ମନେପଡ଼େ ପଖାଳ ସୁଆଦ
 ପଖାଳ ସୁଆଦ ଶରୀର ପାଇଁ ରୁଚିକର
 ପଖାଳ ଗରିବଙ୍କ ସବୁଦିନିଆ ଆହାର

ଆମ ସଂସ୍କୃତି ରେ ପଖାଳ ସର୍ବଜନ ବିଦିତ
 ପଖାଳ ଭାତ କରିବା ସଭିଏଁ ସ୍ୱାଗତ
 ପାଳିବା ଖୁସି ରେ ଆମେ ପଖାଳ ଦିବସ
 ବିଦେଶରେ ଆମ ସଂସ୍କୃତି ହେଉ ପ୍ରଚାରିତ
 ବଢ଼ିବ ଆଦର ଓଡ଼ିଆ ହୋଇବେ ସମ୍ମାନୀତ

ଶ୍ରଦ୍ଧା ସ୍ନେହ ଭରା ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ଭାତ
 ତୃପ୍ତିକର ଖାଦ୍ୟ କରୁଥାଉ ବିମୋହିତ
 ଆମ ଚଳଣି ଖାଇବା ପିଇବାର ଆତ୍ମୀୟତା
 ସୁଦୃଢ଼ କରିଚାଲିବ ଓଡ଼ିଆ ଅସ୍ଥିତା।

ସତ୍ୟବିହାର ରସୁଲଗଡ଼, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପଖାଳ

ସିନ୍ଧୁ ନନ୍ଦିନୀ

ନିଦାଘ ବୈଶାଖ

ଝାଞ୍ଜି ବେଳାରେ

ପଖାଳ ଦେହକୁ ହିତ

ଯାହା କୁହ ପଛେ

ଆମ ପଖାଳର

ତୋରାଣି ମୁନ୍ଦାଏ ଅମୃତ ॥

ମୁଠାଏ ଦି ମୁଠା

ଭାତ ସାଙ୍ଗକୁ

ତୋରାଣିର ଦି ଢୋକ

ଶାଗ ଖରଡା କୁ

ଆଳୁ ଚକଟା

ଲାଗଇ ବଡ଼ ବାଗ ॥

ଖରା ଦିନଟାରେ

ସଜ ପଖାଳ

ତୁଳନା ନାହିଁ ତାର

ସକାଳେ ଖିଆ

ବାସି ପଖାଳ

ଲୋଭଟି ଥାଏ ସବୁର ॥

ବଢ଼ି ରୁରା ସହ

ତେନ୍ତୁଳି ଚକଟା

ପୋଡ଼ା ଆଳୁ ବାଇଗଣ

ପଖାଳ ନାଁରେ

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦିବସ

କୋଡ଼ିଏ ମାର୍ଚ୍ଚ ଜାଣ ॥

ଆମେ ଓଡ଼ିଆ

ଭାରି ବଢ଼ିଆ

ପଖାଳ ଆମ ପ୍ରିୟ

ଟଙ୍କା ତୋରାଣି

ଛୁଙ୍କା ପଖାଳ

ବାସେ ଅତି ମହମହ ॥

ଅଧିକ ରେ ଆଶା

କେବେ ନଥାଏ

ଅଳ୍ପରେ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ

ପଖାଳ ଆମର

ଭାରି ନିଆରା

ସବୁ ଖାଦ୍ୟରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ॥

ପଖାଳ ଭାତ

ଦେହକୁ ହିତ

ଖାଆନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ

କ୍ଷୀରି ଖେରୁଡ଼ି

ଭୁରି ଭୋଜନ

ତାପାଖେ ସବୁ ତୁଚ୍ଛ ॥

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପଖାଳ

ହେମନ୍ତ କୁମାର ନାୟକ

ପଖାଳ କଂସା ସାଙ୍ଗକୁ
ତୁନା ମାଛର ନୋଳା
ମିଳୁନାହିଁ ବାଡ଼ି ବାଇଗଣ
କରାଣ୍ଡି ଶୁଖୁଆ ଦଳା
ଶାଗ ବଡ଼ି ତୁରା ସହିତ
ନାହିଁ ବିଲାତି କୁଟା
ଦଳୁନାହିଁ ବୋଉ ଆମ୍ବଡା
ସଙ୍ଗେ ତେନ୍ତୁଳି ଖଟା
ବାଡ଼ି ର କାକୁଡ଼ି ବାସୁନି
ବାସ୍ନା ଯାଇଛି ଛାଡ଼ି
ଜହ୍ନି ଫୁଲ ବାସ ଚହଟେ
ହେଲେ ବରଷା ଝଡ଼ି
ପୋଡ଼ି କି ଖାଇଲେ ଲାଗଇ
ଯେହ୍ନେ ଚୋବାଅ ଖାଡ଼ି
ପରିବା ବଜାରେ ମିଳୁଛି
ଟେଷ୍ଟ ଯାଇଛି ଛାଡ଼ି
ଶୀତ ସକାଳରେ ଶୁଖୁଆ
ଆଉ ପୋଡୁନି ବୋଉ
ଘର ର ଚାଉଳ ରଖୁନୁ

ସବୁ ବିପିଏଲ ଖାଉ
ପଖାଳ ଖାଇଲେ ପାଟିକୁ
ତାହା ଲାଗୁନି ଭଲ
ପଖାଳ ଦିବସ ପାଳିଲେ
କିସ ମିଳୁଛି ଫଳ
ତଥାପି ଆମ ପରମ୍ପରା
ହେଉ ଉନ୍ନତ ମୟ
ପଖାଳ ଦିବସ ପାଳନେ
ଆମେ ରଖିବା ଲୟ
କଥା ମନରେ ରଖ
ପଖାଳକୁ ଖାଇ ସକଳେ
ଆମ ଗୌରବ ରଖ

ପଖାଳ

ଭରତବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳ

ଓଡ଼ିଶାର ଗର୍ବ ପଖାଳର କଂସା

ଟଙ୍କା ତୋରାଣିର ଘୋଳ

ଶାଗ ଭଜା ସାଧେ ବଢ଼ିଚୁରା ଭଜା

ଲେମ୍ବୁ କାକୁଡ଼ିର ଝୋଳ ।

ଅପୂର୍ବ ସୁଆଦ ଗୁଣେ ଭରପୁର

ଓଡ଼ିଶା ବାସି ପଖାଳ

ଉପଶମ କରେ ବାତ ପିତ୍ତ ରୋଗ

ବୀସୁଚିକା ଅତିସାର ।

ଭଜ ରକ୍ତତାପ କୋଷ୍ଠକାଠିନ୍ୟକୁ

ପଖାଳ ବି ଉପକାରୀ

ଅଜୀର୍ଣ୍ଣତା ବ୍ୟଥା ଅଗ୍ନିମାନ୍ଦ୍ୟାପିକ

ପ୍ରଶମନେ ହିତକାରୀ ।

ପେଟରେ ପଡ଼ିଲେ ପଖାଳ ଗଣ୍ଡିଏ

ସନ୍ତୋଷ ହୁଅଇ ପ୍ରାଣ

ପଖାଳ ମହତ୍ତ୍ୱ ବହୁ ପରୀକ୍ଷିତ

ପ୍ରୟୋଗ ସାର୍ବଜନୀନ ।

ରଙ୍ଗ ଠାରୁ ରଜା ସଭିଙ୍କ ପସନ୍ଦ

ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରିୟ ପଖାଳ

ଜଗତର ନାଥ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ

ପ୍ରସାଦେ ବି ଅଗ୍ରଗଣ୍ୟ ।

ପଥ ମହୌଷଧୀ କୋମଳ ଶୀତଳ

ପଖାଳ ଅମୃତ ସମ

ଓଡ଼ିଆପ୍ରୋତଭାବେ ଜଡ଼ିତ ଜୀବନେ

ଓଡ଼ିଶା ତା ପାଇଁ ଧନ୍ୟ ।

ଉପର ବରୁଆଁ, କବୀର ପୁର

ଯାଜପୁର

ପଖାଳ

ଭାସ୍କର ରାଉତ

ପଖାଳ କଂସାକୁ ଭୁଲିଛି ତାହାକୁ
 ଓଡ଼ିଆ ପୁଅ ଆମର
 ବିଦେଶୀବ୍ୟଞ୍ଜନ ମୋହିଛି ତା ମନ
 ରୋଗେ ହୁଏ ହରବର ।
 କପାଳ ମନ୍ଦ ମୋହର,
 ଅସ୍ଥିତାକୁ ଭୁଲି ବୁଲୁଛି ସେ ଖାଲି
 କରୁଛି ଏବେ ଚିହ୍ନାର ॥
 ପଖାଳ ଗୁଣକୁ ଚିହ୍ନିଣ ତାହାକୁ
 ବିଶ୍ୱ ଆପଣାଇ ନେଲା
 ମାର୍ଚ୍ଚ କୋଡ଼ିଏ ପାଲୁଅଛି ସିଏ
 ପଖାଳ ଦିବସ ଭଲା ।
 ଏ ନେତ୍ର କିସ ଦେଖିଲା,
 ଗୋଟିଏ ଦିନକୁ ପାଲିଣ ତାହାକୁ
 ଓଡ଼ିଆ କରୁଛି ହାଲା ॥
 ବଲ୍ଲଶାଖ ଖରା ବାଧେ ନାହିଁ ପରା
 ଖାଇଲେ ଏହି ପଖାଳ
 ପିଆଜ କାକୁଡ଼ି ଲଙ୍କା ଲୁଣ ବଢ଼ି

ଶାଗଭଜାଙ୍କର ମେଳ ।
 ଦେହକୁ ଯୋଗାନ୍ତି ଜଳ,
 ଅଂଶୁଘାତ ଡରି ପଳାଏ ବାହାରି
 କୃଷକ ବୁଲିଏ ହଳ ॥
 ଇଷ୍ଟ ଓଡ଼ିଆର ତା କଳା ଠାକୁର
 ଦେଇଛି ସେହି ବତାଇ
 ଦହି ପଖାଳକୁ ଘିଅ ପଖାଳକୁ
 ଅଛି ନିଜେ ଆପଣାଇ ।
 ଟଙ୍କା ତୋରାଣିକୁ ନେଇ,
 ଆନନ୍ଦେ ଭୁଞ୍ଜିଛି ଉତ୍ତାପ ନାଶିଛି
 ଗରମରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଁ ॥

ଦେବମାୟା ଭବନ, ଶେରଗଡ଼, ଗଞ୍ଜାମ

୯୭୭୭୪୮୭୭୨୮

ପଖାଳ

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ଖଣ୍ଡୁଆଳ

ଆମରେ ଓଡ଼ିଆ ପଖାଳ ବଢ଼ିଆ
 ଓଡ଼ିଶା ମାଟି ସନ୍ତାନ ,
 ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଖାଦ୍ୟ ଆପଣାର
 ମଣିବା ଅମୃତ ସମ ॥୧॥
 ଯେଉଁ ଭୂଖଣ୍ଡର ସ୍ୱୟଂ ଅଧିଶୂର
 ଜଗନ୍ନାଥ ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ,
 ସେ କଳା ଠାକୁର କରନ୍ତି ଆଦର
 ପଖାଳ ଖାଦ୍ୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ॥୨॥
 ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି ପରମ୍ପରା ରୀତି
 ସରଳ ନିରାତମ୍ବର ,
 ନାହିଁ ଆବିଳତା ନାହିଁ ପ୍ରଭେଦତା
 ବିଶ୍ୱ ମଣେ ଆପଣାର ॥୩॥
 ଆଜି ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସ କୋଡ଼ିଏ ତାରିଖ
 ପାଳ ପଖାଳ ଦିବସ ,
 ଓଡ଼ିଆର କଂସା ପଖାଳର ନିଶା
 ଫୁଟାଅ ମୁଖରେ ହସ ॥୪॥
 ବାସି ପଖାଳ ଅବା ସଜ ପଖାଳ
 ହେଉ ବା ଦହି ପଖାଳ ,
 ଆମ୍ଭକଷି ଅଦା ଲୁଣ କଞ୍ଚାଲଙ୍କା

ପିଆଜ ରସୁଣ କୋଲ ॥୫॥
 ଶାଗ ବଡ଼ି ତୁରା ବାଇଗଣ ପୋଡ଼ା
 ଆଳୁ ଭର୍ତ୍ତା ମାଛ ଭଜା ,
 ଖାରପାଣିଆ କି କୋକଲି ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି
 ତାମଡା ଶୁଖୁଆ ମଜା ॥୬॥
 ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଖାଦ୍ୟ ରୁଚିକର
 ଅଲୋଡ଼ା ହିଁ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟର ,
 ବିଶ୍ୱ ଦରବାରେ ମାନ୍ୟତା ପ୍ରାପ୍ତିରେ
 ସାଉଁଟ କୀର୍ତ୍ତି ଅପାର ॥୭॥
 ଓଡ଼ିଆର ଦିଅଁ ଜଗନ୍ନାଥ କୁହ
 ରୁଚି ଯାହାର ପଖାଳ ,
 ଆମରି ଦରବ ବଢ଼ାଏ ଗୌରବ
 ପତିଛି ଆଜି ଚହଳ ॥୮॥

ଶିକ୍ଷକ, ନୂଆଗାଁ ବ୍ଲକ, ନୟାଗଡ଼

ପଖାଳ

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ହୋତା

ଆଜି କୁଆଡେ ବିଶ୍ୱ ପଖାଳ ଦିବସ ପାଳନ

ବେଙ୍ଗ ବୋଉ କହିଲା

ହଇହେ ଶୁଣୁଛ ନା

ଆଜି ପଖାଳ ଦିବସ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି

ଆମେ ପାଳିଲେ କେମିତି ହୁଅନ୍ତା ?

ହଁ ବେଙ୍ଗ ବୋଉ

ସତ କଥା କହିଲ ମୋ ତମେ

ହ ଇହେ ଗୋଠ ମାତିଲେ ଖଣ୍ଡିଆ ହତାଟି ମାତେ

ଆମେ କେଉଁ ଗାଈର ଗୋବର ?

ଆମ ସହିତ ଆମ ପଖାଳ

ସବୁଦିନ ପାଇଁ

ଲୁଗ ଲଙ୍କା ଶୁଖୁଆ ପୋଡ଼ା ସହିତ ପିଆଜ ଖଣ୍ଡେ । ବାସ୍ ।

କନସେ ପଖାଳ ଠୁଙ୍ଗି ଦେବି ମୁଁ

ଏଇତ ସବୁଦିନ ଜୁଟୁନି ।

ଆଉ ପଖାଳ ଭାତ ସହିତ

ମାଛ ଭଜା କଲରା ଭଜା

ପଖାଳ ଛୁଙ୍କ !

ଧେତ୍ରିକେ ରଖ୍ ତୋ ପଖାଳ

ବଡ଼ବଡ଼ିଆ ଅଫିସରଙ୍କ ପଖାଳ ଦିନିକିଆ । ଆଉ ତାଙ୍କ ପିଲାକୁ ପଖାଳ ରୁଚେନି ।

ବିଦେଶୀ ଢଙ୍ଗରେ ଖାଦ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚେ ଅତର କଲେ

ଆଉ ଜାଣିଛୁ

ବେଙ୍ଗ ବୋଉ

ଆମ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତୁ ଙ୍କର ପଖାଳ ମଧ୍ୟ ରହିଛି

ଅତି ସୁନ୍ଦର ଓ ପ୍ରିୟ ତାଙ୍କର ।

ଆମେ କେତେ ବା ମାତର !

ତାପରେ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କଲ ଦେଖି

ଆମ ଓଡ଼ିଶାର ସବୁ ଲୋକଙ୍କ କଥା

ଠିକ୍ ସମୟରେ ପଖାଳ ଭାତ

କୃଷକ ଗୃହିଣୀ ପରା ଭାତ ନେଇଯାଏ ବିଲ ଦୁଡ଼ା ପାଖରେ

ତୋରାଣି ପିଇବା ପରା ଟଙ୍କା ତୋରାଣି ପିଇବା ସହିତ ସମାନ ।

ବେଙ୍ଗ ବୋଉ ଛାଡ଼ ସେକଥା ।

ଆଜି ପୁଣି ଶୁଖୁଆ ଆଣିଛି

ଖାଲି ତେଲ ପକେଇ ଭାଜି ଦିଅ

ପିଆଜ ଖଣ୍ଡେ ବାଡ଼ି କଞ୍ଚା ଲଙ୍କା

ମଜାହେବ ।

ବେଙ୍ଗ ବୋଉର ସପନ ଉଭେଇ ଗଲା ।

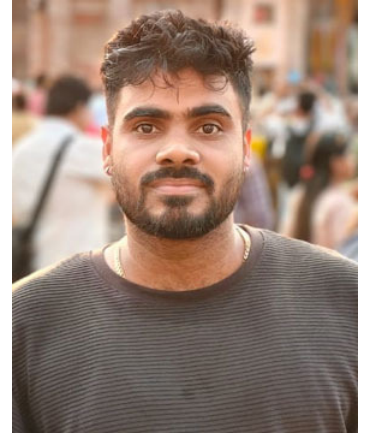
କପାଳ ଲିଖନ ଭାବି

ଯୋଗାଡ଼ରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ପଖାଳ

ଡଃ ଧନଞ୍ଜୟ ମିଶ୍ର

ବିଶ୍ୱେ ସୁବିଦିତ ଓଡ଼ିଶା ମୋହର
ଗରବେ କହେ ମୁଁ ଓଡ଼ିଆ
ଜାତିର ସମ୍ମାନ ଆମ ସ୍ୱାଭିମାନ
ପଖାଳ ଭାତ ମୋ ବଢ଼ିଆ ।।

ବାରମାସେ ତେର ଯାତରା ଆମର
ନାନା ପରବରେ ମଞ୍ଜୁ
ପରବ ସାଙ୍ଗରେ କେତେ ଯେ ଦରବ
ସୁସ୍ୱାଦୁ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଭୁଞ୍ଜୁ ।।

ଓଡ଼ିଆ ପରାଣ ପଖାଳ କଂସାରେ
ପଖାଳ ଆମ ଜୀବନ
ସଭିଙ୍କର ପ୍ରିୟ ମୁଠାଏ ପଖାଳ
ଧନୀ ହେଉ ଅବା ଦୀନ ।।

ପଖାଳ ସାଙ୍ଗକୁ ଆଳୁ ବାଇଗଣ
ବାଡ଼ି ବିଲାତି ର ଚଟଣି
ପିଆଜ ଖଣ୍ଡିଏ ରାଗ ଲଙ୍କା ସାଙ୍ଗେ
ଚଷା ଭୁଲେ ସବୁ ଖଟଣି ।।

ଲେମ୍ବୁ ଚିପୁଡ଼ିଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ମିଳେ
ଦହି ଢାଳିଦେଲେ ଶାନ୍ତି
ପିଲା ବୁଢ଼ା ଯୁବା ଆନନ୍ଦ ଲଭନ୍ତି
ଦୂର ହୋଇଯାଏ କ୍ଳାନ୍ତି ।।

ଫୁଲ ବରା ସାଙ୍ଗେ ନଡ଼ିଆ ଚଟଣି
ନାନା ରକମର ଭଜା
ଆମ୍ବୁଲ ଝୋଳରେ ରସୁଣ ଦଳିଲେ
ଲାଗୁଥାଏ ଭାରି ମଜା ॥

ପଖାଳ ର ମଜା ଦିଗୁଣା ଲାଗଇ
ସାଥି ହେଲେ ବଢ଼ିଚୁରା
ଆମିଷ ପ୍ରେମୀଙ୍କ ମାଛ ଭଜା ଥିଲେ
ଧରାକୁ ମଣନ୍ତି ସରା ॥

ରାତି ନ ପାହୁଣୁ ବାସି ପଖାଳକୁ
ବେଲାଏ ତୋରାଣି ପିଇ
ତରତର ହୋଇ ଫସଲ ଅମଳେ
ଚଷା ଯାଏ ବିଲେ ଧାଇଁ ॥

ଚାକିରିଆ ଚାପ ଉପସମ ପାଇଁ
ପଖାଳ କଂସାଏ ଖୋଜେ
ଲକ୍ଷ ପତି ବଡ଼ବଡ଼ୁଆ ପଖାଳେ
ଅତୀତ ସ୍ମୃତିରେ ହଜେ ॥

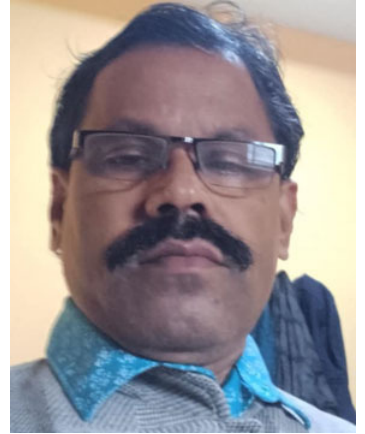
ଆମରି ସଂସ୍କୃତି ଆମ ରୀତିନୀତି
ସଦା ସମାଜ ରେ ରହୁ
ସମୃଦ୍ଧ ବିଭବ ସମ୍ମାନ ଗୌରବ
ପଖାଳ କଂସାରେ ଥାଉ ॥

କୁସୁପୁର, କଟକ

ପଖାଳ

ଅମୂଲ୍ୟ କୁମାର ନାୟକ

ତମ ହାତରନ୍ଧା ସଜ ପଖାଳକୁ
ଖାଉଥିଲି ଗୁଣ୍ଡା କରି
କେତେ ସ୍ନେହ ପ୍ରେମ ଝରି ପଡୁଥିଲା
ହାତ ଉଠୁଥିଲା ଥରି ॥

ପଖାଳ କଂସାକୁ ସଜେଇ ଦେଇଛ
ସାତ ତିଅଣରେ ଭରି
ସାଥେ ନାହିଁ ହେଲେ ସତ ବି ଲାଗୁଛି
ତମେ ଅଛ ଛାଇ ପରି ॥

ସଜଳ ଆଖିରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା
ପଖାଳ କଂସାଟା ମତେ
କହୁଥିଲା ସବୁ ତମ ମନକଥା
ପାଉଛ ଯାତନା ଯେତେ ॥

ପକା ଓଡ଼ିଆଣୀ ପ୍ରେମର କାହାଣୀ
ତମରି ଜୀବନ ଗାଥା
ଝରି ପଡୁଥିଲା ଅବୁଝା ଲୁହ ମୋ
ସାକ୍ଷୀ ଅଛି ନୀରବତା ॥

ଖୋଇଦେବ ବୋଲି ହାତେ ଗୁଣ୍ଡା କରି
କେଉଁ କାଲୁ ମନାସିଲ
ସତ ତମ ପ୍ରେମ ମିଛ ବଦନାମ
କିଏ ବା ବୁଝିବ ମୁଲ ॥

ସେ ଦିନର ସେହି ତୋଟାମେଲି ଠାରେ
କାଠଗଣ୍ଡି ଠାରେ ବସି
ଖାଉଥିଲି ତମ ହାତ ଗୋଳା ଭାତ
ଚାରି ଆଖି ଥିଲା ମିଶି ।।

ଆଜି ଏ ଦିନରେ ଭାରି ମନେ ପଡେ
ତମ ପରଷାକୁ ଖାଇ
ସତ ଯଦି ସୂର୍ଯ୍ୟ ସତ ଯଦି ଚନ୍ଦ୍ର
ସତ ହେଉ ମନ ଦୁଇ ।।

ଜୟଗୀତି

ଗୌରୀ ପଣ୍ଡା

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟେ

ଜନମ ମୋର

ତା ସବୁ ମନ୍ଦିର

ଭାରି ସୁନ୍ଦର ।

ସେଇ ମାଟି ପରା ଜନନୀ ଆମର ।

ସେ ଯେ କଳା କିରତୀର ରାଣୀ

ଅଛି ଗୌରବ ଗାଥା କାହାଣୀ

ସୁନ୍ଦର ତାର ସବୁ ଗିରି ବନାନୀ ।

ଅଛି ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା

ମିଳେ ଦେଖିବାକୁ ଭାଇତାର

ଏ ମୋ ପୁଣ୍ୟ ଓଡ଼ିଶାର ଧରା ।

ତାର ପୁଅ ଝିଅ

ବୀର, ବୀରଜନା

ମାଟି ତାର ଆମ

ଘର ଅଗଣା

ତା ଭାଷାରେ ଅଛି ମିଠା ବାସନା ।

ତା କୋଳେ ଜନମି

ଧନ୍ୟ ହେଲି ମୁଁ

ତା ପରି ରାଜଜ

ପାଇବି କାହୁଁ ?

ତର ନାହିଁ ସେଇ ମାଟି ଥାଉଁ ଥାଉଁ ।

ଲାଗେ ଭାରି ଭଲ

ତା ପାଣି, ପବନ

ଆହାର ଦେଇଛି

ତା ଗହମ, ଧାନ

ସେ ମାଟି ଲାଗେ ମୋତେ ସରଗ ସମାନ ।

ତାର ଜୟଗୀତି ଗାଇ

ପ୍ରିତି, ସ୍ନେହ, ଭକ୍ତି ଦେଇ

ଆଜି ବନ୍ଦନା ଗାଇବା ତାର ପାଦ ଧୋଇ ।

ଜୟପୁର

ନିର୍ମମ ବିଦେଶୀ

ଆଶିଷ କୁମାର ସାହୁ

ସାତ ଦରିଆ ପାରି ହୋଇ ସେ
ଆସିଥିଲେ ବିଦେଶରୁ,
ବ୍ୟବସାୟ ନାଆ ନେଇକି ବଣିକ
ସାଜିଥିଲେ ଇଂଲଣ୍ଡରୁ,
କେତେ ରାଜାଙ୍କର ତୋଷାମତ କରି
ପାଇଥିଲେ ବ୍ୟବସାୟ ପତ୍ତା,
କେତେ ରାଜାଙ୍କର ହୃଦୟରେ
ଭରିଦେଇଥିଲେ ନିର୍ଦୟତା,
ନିରୀହ ମା ମୋ ଦେଇଥିଲା ତାଙ୍କୁ
ମୋଗଲଙ୍କ ତୁଲ ପ୍ରେମ,
ହେଲେ ତା ସନ୍ତାନ କୁକର୍ମ କରିକି
ଲୁଟିନେଲେ ତାର ମଥା,

ସୁନା, ହୀରା, ମୁକ୍ତା ମୋତି ମାଣିକ୍ୟ
ଯାହାଥିଲା ଦେଶେ ରହି,
ସବୁ ଲୁଟି ନିଜ ଦେଶକୁ ବୋହିଲେ
ଜଣକୁ ସେ ଧୋକା ଦେଇ,
ନିର୍ଦୟ ବିଦେଶୀ ବୁଝି ପାରିଲେନି
ଭାରତୀ ମା'ର ପ୍ରେମ,
ସେ ଯେବେ ଏହି ଦେଶକୁ ଆସିଲେ
ନଥିଲା ତାଙ୍କରି ସତ୍ତା,
ଆଦର କରିକି କୋଳେଇ ସେ ନେଲା
ବିଦେଶୀ କେବେ ନ ଭାବି,
ଶେଷରେ ସେ ମା'ଙ୍କୁ ଠକିଣ
କେଉଁ ଯଶ ନେଲେ ବୋହି,

ଭାରତୀୟଙ୍କର ମନ ନ ବୁଝିଲେ
 ନ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ କଷ୍ଟ,
 ରାଜାଙ୍କ ହୃଦୟେ ଘୃଣା ଭରିଦେଲେ
 ପରଜାଙ୍କ ଲୁଚି କର୍ମ,
 ସର୍ବସ୍ୱ ଭାବିଲେ ଧନ ବୋହିବାକୁ
 ନ ଦେଖିଲେ କେବେ ଧର୍ମ,
 ଦୁଃଖୀ, ରୋଗୀ, ଧନୀ, ବିଧବା ଙ୍କୁ ଲୁଚିଲେ
 ନ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ କର୍ମ,
 ଜୀବିକାକୁ ନେଲେ, ଖାଦ୍ୟ ଛଡେଇଲେ
 ପତିଲା ନଅଙ୍କ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ,
 ଏଥିରେ ବି ତାଙ୍କ ମନ ନ ଭରିଲା
 କରିଲେ ଗୁଳିର ବର୍ଷା
 ନିରୀହ ବନବାସୀଙ୍କୁ ନ ଛାଡିଲେ
 ଲାଜ ଗହଣାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଲୁଚିଲେ,
 ସିଧୁ, କାହ୍ନୁ ଯେତେ ସ୍ୱର ଉଠାଇଲେ
 ନିର୍ମମ ଭାବରେ ମୁଣ୍ଡ କାଟି ନେଲେ,

ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଅହିଂସା ନିତି ନ ବୁଝିଲେ
 ହିଂସା ମାତମାରି ବନ୍ଦୀ କରିନେଲେ,
 ଉଗ୍ରବାଦୀ ଯେତେ ଭାରତରେ ଥିଲେ
 ସମସ୍ତେ ଫାଶୀ ଖୁଣ୍ଟରେ ଝୁଲିଲେ,
 ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଯେତେ ସନ୍ୟାସୀ ରହିଲେ
 ଠଗ ଦମନ କହି ତାଙ୍କୁ ମାରିଦେଲେ,
 ଭୁରାଜସ୍ୱର କେତେ ନିୟମ ଆଣିଲେ
 ଚାଷୀ ଜମିଦାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ କଲେ,
 ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ନିତି ନିୟମ ଭାଙ୍ଗିଲେ
 ବିନା କାରଣରେ ରାଜ୍ୟ ଛାଡେଇଲେ,
 ରାଜ୍ୟ ରେ ବିଦେଶୀ ସୈନିକ ରଖିଲେ
 ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଭୂମି ଲୁଚି ନେଲେ,
 ଏତେ କରି ତାଙ୍କ ମନକୁ ନହୁଏ
 ଭାଇ ଭାଇ ମଧ୍ୟେ କ୍ରୋଧକୁ ବଢ଼ାନ୍ତି,
 ଘୃଣାର ଏଭଳି ମଞ୍ଜି ବୁଣିଦେଲେ
 ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କଲେ ।

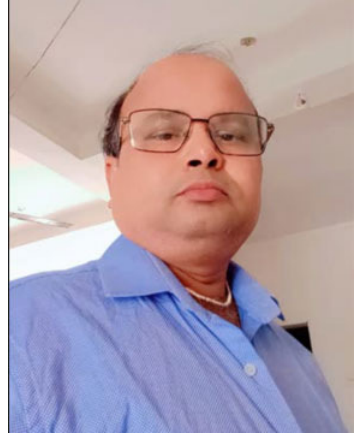
କହିଲେ ଦେଶର ବିକାଶ କରୁଛି
 ବିଛେଇ ଦେଲେ ସେ ପଥ,
 ଶଗଡ଼ ଗାଡ଼ିକୁ ରେଳ ଗାଡ଼ି କଲେ
 ବୋହିବା ପାଇଁକି ଧନ,
 ଜଳ ସ୍ଥଳ ମାର୍ଗ କମିଯିବ ଭାବି
 ଆଣିଲେ ଆକାଶ ମାର୍ଗ,
 ଭାରତରେ ଯେତେ ସମ୍ପତି ଥିଲା
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ କରି ଭ୍ରମ,
 ନିଜ ଗନ୍ତାଘର ଭରପୁର କଲେ
 ସବୁ ନେଇଗଲେ ଧୀରେ,
 ଯେତେବେଳେ ମୋ ଭାଇ ପ୍ରତିରୋଧ କଲେ
 ରକ୍ତର ନଦୀ ବୁହାଇଲେ,
 ଇଂଲଣ୍ଡରୁ ଯେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଣିଲେ
 ଖାଇଲେ ଭାରତ ଧନ,
 ଛୋଟ ବଡ଼ ଯେତେ କାମ ସେ କରିଲେ
 ଭାରତୁ ଉଠାଇ ଅର୍ଥ,
 ସବୁ ଲୁଟିନେଲେ ସବୁ ଉଡ଼ାଇଲେ
 ସୁନା ଚଢ଼େଇ ର ପର,
 ଯେତେବେଳେ ସିଏ ରୋଗୀଣା ହୋଇଲା
 ଛାଡ଼ିଲେ ଭରତ ପୁର ।

ଭବାନୀପାଟଣା, କଳାହାଣ୍ଡି

ଆଲାପ : ୮୧୪୪୧୧୫୨୭୩

ସୋହଲ

ଅରୁଣ କୁମାର ଦାସ

ସୋହଲ ବର୍ଷରେ ଅନ୍ତର ହୋଇନି ସୋହଲ ଦିନ
 ସବୁଠି ଦେଖା ଯାଉଛି ତାରି ଚିହ୍ନ
 ଅଳି, ଅଝଟ, ରାଗ, ରୁଷା, ଆଜି ଭିଜୁଛି ନୟନ
 ତୋ ଅନୁପସ୍ଥିତି କେମିତି କାଟିବି ମୁଁ ଦିନ ।
 ଖେଳୁଥିବା ବ୍ୟାଟ୍ ଓ ବଲ ପଡ଼ିଥିବ ଅଗଣାରେ
 ଅଲୋଡା, ଅଖୋଜା ହୋଇ
 କର୍ମ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଫେରି ଛଳଛଳ ଆଖି
 ଖୋଜି ବୁଲୁଥିବ ତୋତେ ଟିକେ ଦେଖିବାକୁ
 ଶାନ୍ତ ହୋଉଥିବି ନିଜକୁ ନିଜେ ବୁଝାଇ ।
 ଫର୍ଦ୍ଦ ଫର୍ଦ୍ଦ ଅଭିଯୋଗ ବି ଆସିବନି ମୋର ପାଶେ
 ବାଡ଼ି ଧରି ଧାଉଁ ନ ଥିବି ତା ନିକଟେ
 ଆସୁ ନ ଥିବ ଭଲିକି ଭଲି ଫରମାଇସ୍
 ଏକଥା ଭାବି ଭାବି ମୋ ଜୀବନ ସଙ୍ଗତେ ।
 ଆଉ ବି ଲାଗିବନି କଜିଆ ଆମ ଭିତରେ
 ବସନ ପଡ଼ିଥିବ ହୋଇ ଅସନ
 ମୋବାଇଲ ବି ବାରୁଥିବ ତୋ ହାତର ବାସ

ପଡ଼ି ରହିଥିବ ଅଲୋଡ଼ା ହୋଇ ଟେବୁଲ ଉପରେ ।

ଉପସ୍ଥିତିରେ ବି ଜଳ ଜଳ ଦିଶୁଛି ମୋତେ

ଅନ୍ତରେଶର କଟା କଟା ଦୁଃଖ

କଲମ ମୁନ ଆଉ ମାନ୍ଦୁନି ବୋଲ

ଶବ୍ଦ କୋଷର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ

ଉଦାନ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ମହା ଶୂନ୍ୟରେ ।

ଠାକୁରା, ପୁରୁଣା ବଉଳମାଳ, ଧର୍ମଶାଳା, ଯାଜପୁର

୯୯୩୮୭୩୩୦୭୫

ମୋ ଓଡ଼ିଶା ମହାନ

ଡଃ. କୁମାର ମିଶ୍ର

ତମାମ ବିଶ୍ୱେ ଗୋଟିଏ ଦେଶ
ଆମ ଭାରତବର୍ଷ ,
ଶାନ୍ତି ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ବୀରତା ଭାବ
ସବୁଠିରେ ସେ ଶୀର୍ଷ ।
ସେ ଦେବଭୂମି ମୋ ଜନ୍ମଭୂମି
ଓଡ଼ିଶା ଅଛି ରହି ,
ଆମେ ଓଡ଼ିଆ ଭାରି ବଢ଼ିଆ
ଗର୍ବରେ ଥାଉ କହି ।
ଭଣେଇଶିଶ ଛତିଶି ସାଲ
ଏପ୍ରିଲ ଆଜ ଦିନେ ,
ଭାଷା ଭିତ୍ତିରେ ପାଇଲୁ ରାଜ୍ୟ
ଦେଶେ ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ।
ସେ ପାଇଁ ମଧୁ ବାରିଷ୍ଟରଙ୍କ
ତ୍ୟାଗ ଅତୁଳନୀୟ ,
ମେହେର ରାଧାନାଥ ଫକୀର
ମୋହନ ବନ୍ଦନୀୟ ।
ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀ ଗଢ଼ାଇ

ଭରି ପ୍ରାଣେ ଚେତନା ,
ଏକାଠି କଲେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷୀ
ଅଞ୍ଚଳ ଦେଶେ ସିନା ।
ନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ୱାର୍ଥ କୁଚକ୍ରାନ୍ତକାରୀ
ଗଣ ହେଲେ ନିରାଶ ,
ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ଓଡ଼ିଶା ଆମ
ହେଲା ଏକ ପ୍ରଦେଶ ।
ବାଣିଜ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟେ କଳିଙ୍ଗ
ବହିଶ ଥିଲା ଖ୍ୟାତି ,
ଚଣ୍ଡାଶୋକକୁ ଧର୍ମାଶୋକରେ
ଭରିଲା ଏହି ମାଟି ।
ଉନ୍ନତ କଳାର ଗାଥା ଗାଏ

ପୁରୀ କୋଣାର୍କ ଆମ ,
 ଓଡ଼ିଶୀ ନୃତ୍ୟ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ
 ବିଶ୍ୱରେ ଅନୁପମ ।
 ବାନ୍ଧକଳାରେ ସମ୍ବଲପୁର
 ବିଖ୍ୟାତ ଜଗତରେ ,
 ମୟୂରଭଞ୍ଜର ଛତ୍ରନୃତ୍ୟ
 ସବୁରି ମନ ହରେ ।
 ଏହି ମାଟିର ଅସ୍ଥିତା ଆମ
 ଚତୁର୍ଦ୍ଧା ମୂର୍ତ୍ତି ପରା ,
 ତମାମ ବିଶ୍ୱ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ
 କରେ ରଥ ଯାତରା ।
 ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା ଏବେବି ଅଛି
 ଆଗକୁ ରହି ପୁଣି ,
 ଏହି ଉତ୍କଳ ଦେଖାଉଥିବ
 ବିଶ୍ୱକୁ ତା' ରୋଷଣି ।
 ସେହି ମାଟିରେ ଜନମ ଲଭି
 ମଣେ ମୁଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ,
 ନମଃ ଉତ୍କଳ ନମଃ ଓଡ଼ିଶା
 ନମଃ ଏ ପୁଣ୍ୟଧାମ ।

ତରୁଣ କୁମାର ମିଶ୍ର ।
 ଖଣ୍ଡଗିରି , ଭୁବନେଶ୍ୱର ।
 ମୋ: ୯୮୫୩୩୧୦୨୯୨

ଅନ୍ଧା କାନୁନ୍

ଡଃ ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି

ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଯେବେ ଦଣ୍ଡ ପାଇଥାଏ
ଦୋଷୀ ମନାଏ ଉତ୍ତର
ସତ୍ତ୍ୱିଏ କହୁଛି ଏ ଅନ୍ଧା କାନୁନ୍
ଜାଣି ରହିଛି ନୀରବ ।

ଧର୍ମ କରେ ଯେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସାଉଁଟେ
ଅଧର୍ମୀ ଭାସେ ହସରେ
ସତ୍ତ୍ୱିଏ ତାଟକା ହୋଇ ଜଳୁଥାନ୍ତି
ଅନ୍ଧା କାନୁନ୍ ନିଆଁରେ ।

ତିନି ତୁଣ୍ଡେ ଯଦି ଛେଳି ହୁଏ ସ୍ଥାନ
ହୃଦୟ ଝରାଏ ଲୁହ
ବିଜ୍ଞ କହିଥାନ୍ତି ହେ ଅନ୍ଧା କାନୁନ୍
ବୁଝି ପାରୁନୁ କି କୋହ ?

ମୁଖେ କହେ ହରି ଅଣ୍ଟିରେ ତା ଛୁରୀ
ହରାଏ ସତ୍ତ୍ୱିକୁ ଛଳେ
ଦରଦୀ ହୃଦୟ କହେରେ କାନୁନ୍
ଶୋଇଛୁ କି ଅନ୍ଧାରାଳେ !

ନିଆଁ ନ ଥାଇ ବି ଧୁଆଁ ନାରୁଥାଏ
ପାଣିରେ ଲାଗିଲେ ନିଆଁ
ସରଳ ପ୍ରାଣୀଏ ବିକଳେ କହୁଛି
ଆଃ, ଅନ୍ଧା କାନୁନ୍ କିମିଆଁ ?

ନାରୀ କପଟରେ ଦେଇ ନିର୍ଯାତନା
 ଅଭିନୟେ ଦେଲେ କାନ୍ଦି
 ଅନ୍ଧା କାନୁନ୍ ଶୁଖିଲାରେ ତେଜି
 ନିଏ ପୁରୁଷକୁ ବାନ୍ଧି ।

କାନୁନ୍ ଆମର ହିତ ପାଇଁ ଅଛି
 ସାଜିଲେ ରୁକ୍ଷ ଭକ୍ଷକ
 ନ୍ୟାୟ ଲିଭିଯିବ ପ୍ରେମ ପୋଡ଼ିଯିବ
 ବଢ଼ିବେ ପାପୀ ହିଂସ୍ରକ ।

କାନୁନ୍ ଯଦି ବା ହେବ ଚକ୍ଷୁହୀନ
 ଅସହାୟ ହେବ ଧରା
 ଜୀବନ ବଣଟା ମରୁ ପାଲଟିବ
 ରାତିରେ ହସିବ ଖରା ।

ଜମ୍ବୁରା, କେନ୍ଦୁଝର

ଉତ୍କଳ ଦିବସ

ଉତ୍କଳ ନାୟକ

" ଉଠରେ ଉଠରେ ଉତ୍କଳ ସନ୍ତାନ
ଉଠିବୁ ତୁ କେତେ ଦିନେ
ପୁରୁବ ଗୌରବ, ପୁରୁବ ମହିମା,
ପଡୁ ନାହିଁ କି ତୋ ମନେ ? ? ? ? ? "
ଉତ୍କଳର ଦୁଃଖ ଦେଖି ଯାହାଙ୍କର
ଫାଟି ଯାଉଥିଲା ଛାତି
ଜାଣିଛ କି ତାଙ୍କୁ ? ? ଝୁରୁଛି ଯାହାଙ୍କୁ
ସର୍ବଦା ଓଡ଼ିଆ ଜାତି
ଅମୃତଠୁଁ ବଳି ସୁନ୍ଦର ମୋ ଭାଷା ଦିନେ
ହଜି ଯାଉଥିଲା
ବିଦେଶୀ ଶାସନେ ବିଲୁପ୍ତ ହେବାକୁ
ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଚାଲି ଥିଲା ।

ଉଣେଇଶି ଶହ ଛତିଶି ମସିହା
ଏପ୍ରିଲ ପହିଲା ଦିନ
" ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ " " ଉତ୍କଳ ପ୍ରଦେଶ "
ନାମ ହେଲା ତାର ଜନ୍ମ
" ଉତ୍କଳ ଦିବସ " ନାମେ ନାମ ହେଲା
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର
କେତେ କଷ୍ଟ ସହି ମଧୁ ବାରିଷ୍ଟର
ରଖିଲେ ଭାଷା ମହତ
ନିର୍ବୋଧ ଫିରିଙ୍ଗି ମଜ୍ଜା କରୁଥିଲେ
ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ବୋକା କରି
ଓଡ଼ିଆ ପୁଅ ସେ ବୋକା କରିଦେଲା
ଗୋରା ଗଲେ ସିନା ହାରି ।

ଓଡ଼ିଶାର ବହୁ ବରପୁତ୍ର ସେହି
 ଯୋଗଜନ୍ମା ବୀର ବର
 ମଧୁବାରୁ, କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଗଜପତି,
 ଆଉ ଗଉରୀ ଶଙ୍କର
 ଫକୀର ମୋହନ, ରାଧାନାଥ ରାଓ,
 ପୁଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାସ
 ନୀଳ କଣ୍ଠ ଦାଶ, କବି ଗଙ୍ଗାଧର
 ଆଉ ଯେ ଗୋଦାବରୀଶ
 ତାଙ୍କ କର୍ମକଳା କ'ଣ ଲେ ଆଜି
 ମୋ ରାଇଜ ଝଲ ମଲ
 ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ମୋ ରତନ ଭଣ୍ଡାର ଯା ମୂଲ
 ଅମୂଲ୍ୟ ମୂଲ୍ୟ

ଏହି ଦିନ ଆସ ଶପଥ ନେବାରେ
 ନିଜର ରକତ ଦେଇ
 ମାତୃଭୂମି, ମାତୃଭାଷାକୁ ରଖିବା
 ନିଜର ଜୀବନ ଦେଇ ।

ଉଚ୍ଚ ହେବା ଯଦି ଉଚ୍ଚରେ ରଖିବା
 ଆମର ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା
 ଦେଶ, ରାଜ୍ୟ, ଭାଷା, ଆମର ଜୀବନ
 ଆଗ ଶିଖ ମାତୃ ଭାଷା
 ଆମେତ ଓଡ଼ିଆ, ଭାଷା ତ ଓଡ଼ିଆ
 ବଢ଼ିଆ ଉତ୍କଳ ଭୂଇଁ
 ତାହାରି ସେବାରେ ଜୀବନ ଦେବାରେ
 କାହାକୁ ଡରିବା ନାହିଁ

ବିଚଣା, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା, ୮୭୬୦୯୭୦୧୫୫

ବନ୍ଦେ ଉତ୍କଳ ଜନନୀ

ଗଗନ ବିହାରୀ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ଯାର ମାଟି ପାଣି, ପବନ ବନାନୀ

ହୃଦୟ ପାରିଛି ଜିଣି,

ସେ ଯେ ମୋର ପ୍ରିୟ, ଅତି ଆଦରର

ବନ୍ଦେ ଉତ୍କଳ ଜନନୀ ।୧

ମୋ ଦେଶର ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ସର୍ବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ

କୁବେର ସମାନ ଖଣି,

ସୁଜଳା ସୁଫଳା, ଶସ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳା

ଦେଶର ମଉତ ମଣି । ୨

ରତ୍ନ ଗର୍ଭା ମାତା, ଧର୍ମେ ଅନୁରକ୍ତା

ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ,

ବିଶ୍ୱ ଜନ ହିତେ, ସଜାଗ ଭୂରିତେ

ପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ ମନସ୍କାମ ।୩

କେତେ ଯେ ମହାନ, ପୁରୁଷ ଜନନି

ରଖିଛନ୍ତି ତାର ଟେକ,

ଗୋପବନ୍ଧୁ ଆଉ, ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ

ବଳି ଏକୁ ଯେ ଆରେକ ।୪

ତାର କୀର୍ତ୍ତି ରାଜି, ଜଗତେ ବିରାଜି

ଆଣିଛି ବହୁ ଗୌରବ,

ସାଧବ ପୁଅର, ସେକାଳ ବାଣିଜ୍ୟ

ରାଜ୍ୟେ ଭରିଛି ବୈଭବ ।୫

ଜାତି ପାଇଁ ପ୍ରାଣ, କରି ବିସର୍ଜନ

ଧରମା ବାଜି ରାଉତ,

ଅକ୍ଷୟ କୀରତି, ଜଗତେ ଅରଜି

ହୋଇଲେ ବିଶ୍ୱ ବିଖ୍ୟାତ ।୬

ଏ ଯେ ପୁଣ୍ୟ ଭୂମି, ତା ପାଦେ ପ୍ରଣମି

ଉତ୍କଳ କରିବା ଯଶ,

ଭାଇ ବନ୍ଧୁ ଭାବ, ସ୍ନେହ ଓ ମମତା

ହେଉ ଆମର ପୌରୁଷ ।୭

ରୁକ କଲୋନୀ, ଆଠଗଡ଼, କଟକ

ହେ ବୀର ଭଞ୍ଜଳୀୟ

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରାଣୀ ମହାନ୍ତି

ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ଭଞ୍ଜଳ ମାଆଙ୍କୁ
ପ୍ରଣାମ ଓଡ଼ିଆ ଭାଇକୁ
ମନରେ ଭରିଛି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନେକ
ବାଧ୍ୟ ହୁଏ କହିବାକୁ ।୧।

ଆଜିବି ହେଉଛି ମାଆର ଗରଭୁ
ଶତାଧିକ ଭୃଣ ନାଶ
ଚର୍ତ୍ତୁଦିଗେ ଶୁଭେ ବିକଟାଳ କାନ୍ଦ
ହୋଇଛି ଶାନ୍ତି ବିନାଶ ।୨।

ମାଟିର ସନ୍ତାନ ମାଟି କରୁ ନଷ୍ଟ
କରିବି କାହାକୁ ପ୍ରଶ୍ନ
ଦେହେ ଲୋମରାଜି ଉଠଇ ଟାଙ୍କୁରି
ଶତ ଧିକ ତୋ ଜୀବନ ।୩।

ଯିଏ ସୃଷ୍ଟି କାରି ନାଶ ହୁଏ ତାରି
ସହିବ କାହାର ଛାତି
ପଶ୍ଚିତ ବୋଲାଇ ଭୁଲିଛି ସଂସ୍କୃତି
ପାପରେ ଯାଇଛି ମାତି ।୪।

ଭଞ୍ଜଳୀୟ ବୋଲି ଗର୍ବେ ଫାଟିପଡ଼
ତୁଛାଟାରେ ବାକ୍ୟ ବୀର
ପରକ୍ଷଣେ ତୋର ବିସ୍ମରଣ ଘଟେ
ଭୁଲି ଜାତିର ସଂସ୍କାର ।୫।

ମାତୃଭାଷା ଛାଡ଼ି ଇଂରାଜୀ ମାଧ୍ୟମେ

ପିଲାଙ୍କୁ ପଢ଼ାଅ ପାଠ

ତାତି ମମି ତାକି ଆନ ଭାଷା କହି

ମାତୃ ଭାଷା କର ନଷ୍ଟ ।୭।

ଉତ୍କଳ ମୋ ଦେଶ ପବିତ୍ର ଏ ମାଟି

ମୁଁ ତାର ଅଟେ ସନ୍ତାନ

ପାଶୋରି ଯିବିକି ପୂରୁବ ଗୌରବ

ଥିଲୁ ଯେବେ ପରାଧିନ ।୮।

ମିନତୀ କରୁଛି ଭଲପାଅ ଭାଇ

ଟେକି ରଖ ମା' ସମ୍ମାନ

ସଂସ୍କୃତି ବୈଭବେ ଶାନ୍ତି ବିରାଜିବ

ଧନ୍ୟ ହେବ ତୋ ଜୀବନ ।୯।

ଉତ୍କଳ ଗୌରବ ସେ ମଧୁ ସୁଦନ

କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଜପତି

ଉତ୍କଳ ମାତାର ବୀରତ୍ୱ ସନ୍ତାନ

ରଖି ଯାଇଛନ୍ତି କୀର୍ତ୍ତି ।୧୦।

ସେହି ବଂଶଜାତ ରକ୍ତେ ପ୍ରବାହିତ

ଅକର୍ମା ଅଯୋଗ୍ୟ ଭାଇ

ମା'ର ଆଖିରୁ ରୁଧିର ଝରୁଛି

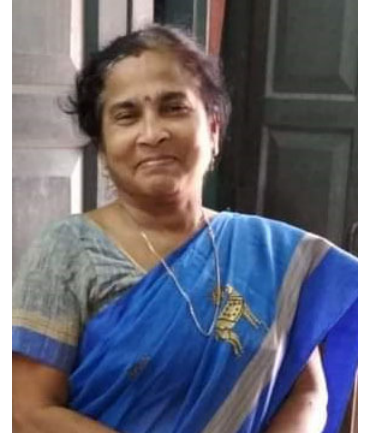
ତା ଦୁଃଖ ବୁଝୁନୁ କାହିଁ ।୧୦।

ରାଇବଣିଆ, ବାଲେଶ୍ୱର

ଜୟ ଉତ୍କଳ ମାତା

ପଙ୍କଜିନୀ ଉପାଧ୍ୟାୟ

ସଦା ସୁଶୋଭିତ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପ୍ରସୁ କ୍ଷେତ୍ର ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରଭାମୟୀ ଚିତ୍ର
ହେ ଉତ୍କଳ ମାତା ସୁରଭିତ ସଖା ଜନ୍ମମାଟି ମୋ ପବିତ୍ର ।
ଶ୍ୟାମଳ ସୁଷମା ଦେବି କି ଉପମା ନାହିଁ ତା'ର ପଟ୍ଟାନ୍ତର
ସାରା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଏକାନ୍ତ ନିଜର ପବିତ୍ର ଜାହ୍ନବୀ ଝର ।

ପ୍ରାଜ୍ଞଙ୍କ ପ୍ରାରୁର୍ଯ୍ୟ ନୈତିକତା ଶୌର୍ଯ୍ୟ ବୀର ପ୍ରସବିନୀ ମାଆ
ଶାନ୍ତି ବିଭୂଷିତ ଅନାବିଳ ଚିତ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସହିଷ୍ଣୁତା ସାହା ।
ପାବନ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଜଗତର ନାଥ ରତ୍ନ ସିଂହାସନେ ଉଭା
କୋଶାର୍କ ଭାସ୍କର୍ଯ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ବଦାଏ ଉତ୍କଳ ଶୋଭା ।

ବୀର ବୀରାଙ୍ଗନା କବି କବୟିତ୍ରୀ ଭାଷା ଭାବର ମାଧୁରୀ
ମାଆ ଓ ମମତା ସଂସ୍କାରର ଗୀତା ସଂସ୍କୃତି ସମ୍ପନ୍ନ ଭାରି ।
ସମ୍ପର୍କ ସଂହତି ବିଜୟର ଗୀତି ସମାଜ ସୌରଭ ଯୁକ୍ତ
ବିଶ୍ୱ ଭାତୃଭାବ ସମ୍ପଦ ବୈଭବ କରେ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଶକ୍ତ ।

ଅପରୂପା ମାତା ସର୍ବଜ୍ଞାତା ସଖା ଅପୂର୍ବ ଗୌରବ ଗାଥା
ନମାମି ଜନନୀ ସୁରମ୍ୟ ସାରଣୀ ପୟରେ ନୁଆଁଏ ମଥା ।

ବୈତରଣୀ

ଡଃ ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ବଇତରଣୀ ଲୋ ବଇତରଣୀ
ରୂପ ରାଜଜର ସୁନ୍ଦର ରାଣୀ
ଗୋନାସିକା ଦେଇ ବହି ଆସିଲୁ ତୁ
ଛଳ ଛଳ ତୋର ପ୍ରେମରାଗିଣୀ...
ବଇତରଣୀ ଲୋ ବଇତରଣୀ....

ଗୁପ୍ତଗଙ୍ଗା ଭାବେ ତୁ ନାମିତ
ମୋ ମନ ମନ୍ଦିରେ ସଦା ପୂଜିତ
କୁଳୁ କୁଳୁ ସ୍ୱରେ ଗୀତ ଗାଉ ଯେବେ
ଶୁଣନ୍ତି ସରାଗେ ମାଆ ତାରିଣୀ...
ବଇତରଣୀ ଲୋ ବଇତରଣୀ...

ତୋ ଆଖି ଚାହାଣି କି ଅନୁପମ
ମୋ ମନେ ଭରିଛି ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ
ଭୁଲି ପାରିବିନି ତୋ ସ୍ନେହ ଶରଧା
ରହିଛି ଅନେକ ସ୍ମୃତି କାହାଣୀ...
ବଇତରଣୀ ଲୋ ବଇତରଣୀ...

ଲାଗୁ ତୁ କାହିଁକି ଏତେ ନିଜର
ସତେକି ସମ୍ପର୍କ ଯୁଗ ଯୁଗର
ମନ ନଭକାରେ ଯିବି ତୋ ପାଖକୁ
କୋଳେଇବୁ ମୋତେ ସାଜି ଜନନୀ...
ବଇତରଣୀ ଲୋ ବଇତରଣୀ... ॥

ବାଲେଶ୍ୱର

ପଢ଼ି

ବିଜୟ କୁମାର ମୁଣ୍ଡା

ଆଜି ଏମିତି ପଢ଼ି ଟେ ଆସିଛି

କୁକର୍ମରୁ ବର୍ତ୍ତିବା ପାଇଁ ମନ୍ଦିରରେ ଦୀପ ଜାଳୁଛି

ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ ଟିକେ କରିବାକୁ ଲାଜ କରୁଛି

ବିଧର୍ମୀ ନେତାଙ୍କ ଚାଟୁକାର ହେବା ପାଇଁ ତାକୁ ମଜା ଲାଗୁଛି

ଆଜି ଏମିତି ପଢ଼ିଟିଏ ଆସିଛି

ଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ଧୋଇ ଦେଲେ ତାକୁ ଅପମାନ ଲାଗୁଛି

ହର ହର ମହାଦେବ ଗୀତ ଗାଇ ଲମ୍ବା ଚିତା କାଟୁଛି

ପିତ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଦେଇ ନିଜକୁ ଧାର୍ମିକ କହୁଛି

ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବାକୁ ଲାଜ କରୁଛି

ଆଜି ଏମିତି ପଢ଼ିଟିଏ ଆସିଛି

ମୋବାଇଲ ତାର ସବୁକିଛି ଭାରୁଛି

ପ୍ରେମିକା ପାଇଁ ବାପା ମାଆଙ୍କୁ ମାଡ଼ ମାରୁଛି

ଆଜି ଏମିତି ପଢ଼ିଟିଏ ଆସିଛି

ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ମୁହଁ ମୋତି ବାଟ ହୁଡୁଛି
ନିଜକୁ ମହାଜ୍ଞାନୀ କହି ଡିଣ୍ଡିମ ପିଟୁଛି

ଆଜି ଏମିତି ପିଢ଼ିଟିଏ ଆସଛି
ବିଧର୍ମୀ ମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଭାବୁଛି
ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ ଚିରସ୍ମାର କରୁଛି

ଆଜି ଏମିତି ପିଢ଼ିଟିଏ ଆସଛି

ବିଜୟ କୁମାର ମୁଣ୍ଡା

ଭକ୍ତଳ କରାଟେ ସ୍କୁଲ ତେଲକୋଇ

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୭୦୦୮୯୨୪୦୭୧

କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ରାଇଜ ମୋର

ସସ୍ମିତା ପଣ୍ଡା

କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ରାଇଜ ଟି ମୋର
ସୁନ୍ଦର ମୋ ମାତୃଭାଷା
ଉତ୍କଳ ଗୌରବ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ
ଭାଳନ୍ତି ତାଙ୍କ ଆଶିଷ ॥

ସଂସ୍କାର ସଂସ୍କୃତି ଐତିହ୍ୟ ର ଗାଥା
ଓଡ଼ିଶା ମାଟିରେ ଅଙ୍କା
ଆମ ରୀତିନୀତି ଆମ ପରମ୍ପରା
ଦିଅଇ ଅନେକ ଶିକ୍ଷା ॥

ଅତୀତ କାଳରେ ଚିକ୍ ମିକ୍ କରେ
ଓଡ଼ିଆ କଳା ସଂସ୍କୃତି
ସକାଳରୁ ସଞ୍ଜ ପୂଜା ପାଏ ନୀତି
ଗୀତା ଭାଗବତ ପୋଥି ॥

ଓଡ଼ିଆ ବୋହୂଟି ସଞ୍ଜ ଦୀପ ଜାଳେ
ଚଉଁରା ମୂଳରେ ବସି
ଆପଣାର ଲୋକେ ରୁହନ୍ତୁ କୁଶଳେ
ଭାଳେ ମଙ୍ଗଳ ମନାସି ॥

ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଗନ୍ତାଘର ପରା
ଆମ ଉତ୍କଳ ପ୍ରଦେଶ
ବାଜିଆ ଧରମା ପ୍ରାଣ ବଳି ଦେଇ
ରଖିଲେ ଓଡ଼ିଆ ଯଶ ॥

ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାସ ବକ୍ସି ଜଗବନ୍ଧୁ
 ଓଡ଼ିଆ ବୀର ସନ୍ତାନ
 ଚାଖି ଖୁଣ୍ଟିଆ ଶୈଳବାଳା ଦାସ
 ବୀର ଫକୀର ମୋହନ ॥

କୁନ୍ତଳା କୁମାରୀ ସାବତଙ୍କ ଭଳି
 ଭକ୍ତଳ ଜନ୍ମ ଭୂମି
 ତାଙ୍କରି ତ୍ୟାଗକୁ ଝୁରି ହୁଏ ଆଜି
 ଆମ ଭକ୍ତଳ ଜନନୀ ॥

ଆମ ଲୋକ କଥା ଓଡ଼ିଶୀ ନୃତ୍ୟ
 ବଢ଼ାଏ ଆମ ସମ୍ମାନ
 ଓଡ଼ିଆ ବୋଲି ମୁଁ ଗରବେ କୁହଇ
 ନିଜକୁ ମଣଇ ଧନ୍ୟ ॥

ବାର ଓଷା ତେର ପରବ ଆମର
 ପ୍ରିୟ ଆମ ପିଠା ପଣା
 ଷାଠିଏ ପଉଟି ଭୋଗ ଖାଏ ନୀତି
 ଆମ କାଳିଆ ସୁନା ॥

ଯାଜପୁର

କାନ୍ଥୁଛି ପ୍ରକୃତି

ଶୁଭସ୍ଥିତା ମହାପାତ୍ର

ସକାଳୁ ଉଠି ଝରକାକୁ ଚାହିଁଦେଲେ

କାହିଁ ସେ ପକ୍ଷୀର କୁହୁତାନ

ବିନା ମୋବାଇଲ୍ ବିନା ଡାଟାରେ

କରୁ ନାହିଁ ଆଉ ଗୋଟେ ଦିନ ।

ହିଂସ୍ର ମାନବ ଧ୍ୱଂସ କରୁଛି

ପ୍ରକୃତିର ସେହି ଶୋଭାକାନ୍ତି

ଆଜି ଭୂମିକମ୍ପ କାଲି ବାତ୍ୟା

ଦେଖାଉଛି ତାର ପରିଣତି ।

ଖବର ପଢ଼ିଲେ ନିତି ଜଣାପଡ଼େ

ବନ୍ୟଜନ୍ତୁ ଯେ ମାରିଲେଣି ମଣିଷ

ତୁମେ ଯଦି ବନ ନଷ୍ଟ କରିବ

ତାର ଫଳ ଆଉ ହେବ କିସ ?

ମାନବ ନାମରେ ଅସୁର ସାଜିଛ

ମାରି ଖାଇଯାଅ ଜୀବଜନ୍ତୁ

ପ୍ରକୃତିର ସେ କରୁଣ କାନ୍ଦଣା

ସୃଷ୍ଟି କି କରୁନି ଭାବ ବିନ୍ଦୁ ?

କେତେ ବା ସହିବ ଆଉ ଏ ଧରଣୀ

ପ୍ରଦୂଷଣର ଗନ୍ତାଘର ସାଜିଲାଣି

କ୍ଷଣମାତ୍ରେ ଯଦି କୋପି ଉଠିବ

ତୁମେ କି ପାରିବ ତାକୁ ଜିଣି ?

ପଲାଶୁଣି, ନରଗାଙ୍ଗ, ବାଙ୍କୀ

କଟକ

ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଆସିବ

ଜୟନ୍ତ ଦାସ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ

ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ,
ସର୍ତ୍ତ ମୋ ପାଖେ ଘଟି ନଥିବ ଆଉ ତୁମେ ସମୟ ନ ଦେଖିବ,
ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ।

ମୋ ପାଖକୁ ଲାଜର ଗହଣା ପିନ୍ଧି ଆସିବ,
ତୁମ ନିରବତା ମୁଁ ପଢ଼ିବି ଆଉ ମୋ ନିରବତା ତୁମେ ପଢ଼ିବ,
ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ॥
ସ୍ଥିତ ହାସ୍ୟ ଦେଇ ତୁମେ ମୋ ପାଖେ ବସିବ,
ମୋ ହାତ ଉପରେ ତୁମ ହାତକୁ ଟିକେ ରଖିବ,
ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ॥

ମୋ କାନ୍ଧରେ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ କୁ ଟିକେ ଆୟୋଜି ଦବ,
ତୁମ ଅତର ବାସ୍ନା କୁ ମୋତେ ବାରି ବାକୁ ଦେବ,
ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ॥
ମନର ଅକୁହା କଥା କୁ ମୋ ଆଗେ ବଖାଣି ଦେବ,
ଦୁଇ ଟୋପା ଲୁହ ମୋ ପାଇଁ ଟିକେ ନିଗାଡ଼ି ଦେବ,
ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ॥

ମୋ ମୁହଁ ଶୁଖିବାର କାରଣ ଟିକେ ପଚାରି ବୁଝିବ,
 ତୁମେ ମୋ ସାଥେ ସବୁବେଳେ ଅଛ କହି ମୋତେ ଟିକେ ବୁଝେଇ ଦେବ,
 ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ।।
 ପରିସ୍ଥିତି ସହ ଲଢ଼ିବାର ସାହସ,
 ଆଉ ସାଥେ ରହିବାର ଭରଷା ଜତେଇ ଦେବ,
 ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ।।
 ମୋ ପାଇଁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏଇ ଗୋଲାପ ଆଣିବ,
 ମୁଁ ନେଇଥିବା ଗୋଲାପ ତୁମ ଗଭାରେ ଖୋଷିବ,
 ହଁ ତୁମେ ଦିନେ ଅଧିକ ସମୟ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ।।

ଥାଲସତା, ବାଲେଶ୍ୱର
 ମୋ -୮୪୫୫୮୭୭୭୭୭

ମୋ ବିନା କାମ ବନ୍ଦ ହେବ ନାହିଁ

କିଶୋର ଶେଓଡ଼େ

ମୋ ବିନା କୌଣସି କାମ ବନ୍ଦ ହେବ ନାହିଁ

ହେବ ଅଳ୍ପ ମୋ ବିନା କଣ କାର୍ଯ୍ୟ

ହେବ ଶୋକ ପ୍ରକାଶିତ ଅଳ୍ପ ସମୟ । ୦ ।।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଜ୍ୟୋତିଷ୍ମୁକ୍ତ ରହିବେ

ତାରାଗଣ ନିଜ ପଥରେ ଚାଲିବେ

ପବନ ନିରନ୍ତର ଆଗରେ ବହିବେ

ଘଟିବେ ଏଥିରେ କଣ ଅଳ୍ପରାୟ ।। ୧ ।।

ମେଘ ବର୍ଷାବେ ପାଟିବେ ଖେତଗୁଲି

ଜଳାପୁରିତ ବହିବେ ନଈଗୁଲି

କିଏକୁ ଚିନ୍ତା ଏହା ପାଦଗୁଲି

ପ୍ରକଟିବେ ଡଙ୍ଗରେ ପୁଣି ନାହିଁ ।। ୨ ।।

ରାମ କୃଷ୍ଣ ବି ଆସି ଗଲାଣି

ଜଗତ କୋଣ ତବେ ରିକ୍ତ ହେଲାଣି

ଶୋକ ସର୍ବଦା କିଏ ଧରିଲାଣି

ମୋ ବିନା ଅଟକିଲା କଣ କାର୍ଯ୍ୟ ।। ୪ ।।

ବାନ୍ଧବ ମାନେ ଲୁହ ପୋଛିବେ

ପୁଣି ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିବେ

ଉଠିବେ, ବସିବେ, ପ୍ରକାମ ହସିବେ

ମୁଁ ଗଲେ ସେମାନଙ୍କର କଣ ଯାଏ ।। ୩ ।।

ଏହା ଲୋକ ପାଇଁ ଘାରିବା କାହିଁକି

ପ୍ରଲୋଭନରେ ଫସିବା କାହିଁକି

ୟମ ଦୂତରୁ ଫେରିଯିବା କାହିଁକି

ଶାନ୍ତିରେ ପଦକ୍ଷେପ ଠିକ କି ନାହିଁ ?

କରୁଛୁ ତୁ ମୋତେ ଯେତେ ପରୀକ୍ଷା

ଦିବାକର ନାୟକ

ଦୁଃଖ ପରେ ଦୁଃଖ ଦେଇ କଳାମୁଖ
କରୁଛୁ ତୁ ମୋତେ ଯେତେ ପରୀକ୍ଷା,
ହାରିବିନି ମୁହଁ ମରିବିନି ମୁହଁ
ସବୁ କିଛି ସତେ ମୋ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା (ଘୋଷା)

ଆଖିରେ ମୋ ଯେତେ ଲୁହ ଦେଲୁ ଜଗା
ପିଇଗଲି ଭାବି ପାଦୋକ ତୋର,
ତୋ କଳା ଭାବି ମୁଁ ଖୁସିରେ ନାଟିଲି
ଦେଲୁ ମୋତେ ଯେତେ ଅମା ଅନ୍ଧାର ;

ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ ପର କଲେ ବୋଲି
ତୋତେ ମୁଁ କରିଲି ଜୀବନ ସଖା...
ଦୁଃଖ ପରେ ଦୁଃଖ ଦେଇ କଳାମୁଖ
କରୁଛୁ ତୁ ମୋତେ ଯେତେ ପରୀକ୍ଷା (୧)

ଚାଲୁ ଚାଲୁ, ମୋତେ ଝୁଣ୍ଟାଇଲୁ ଯେତେ
ତଳେ ପଡ଼ି ମୋର ଫାଟିଲା ମଥା,
ଭାବିଲି ତୋତେ ମୁଁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରୁଛି
କପାଳେ ଆଜି ମୁଁ ରକତ-ଚିତା ;

ତୁ' ଦେବା ଦୁଃଖ ସରଗ ସୁଖ ମୋ
ସବୁ ଅଦେଖାରେ ପାଏ ତୋ ଦେଖା...
ଦୁଃଖ ପରେ ଦୁଃଖ ଦେଇ କଳା ମୁଖ
କରୁଛୁ ତୁ ମୋତେ ଯେତେ ପରୀକ୍ଷା (୨)

ଆକାଶବାଣୀ ଗୀତିକାର
ପାଟପୁର, କନିସି, ଗଞ୍ଜାମ
ମୋ:୯୯୩୮୭ ୧୯୯୮୧

ଅଭିଶପ୍ତା କୈକେୟୀ

ସୁହଂସ ଭୋଇ

ରାଗ-ବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ

ମନ ବିନୋଦନେ ଏକାନ୍ତେ ସଦନେ
କୈକେୟୀ ନିଦ୍ରାରହିତ
ଅନ୍ତରୀକ୍ଷେ ପାଦ ହୃଦୟ ଆମୋଦ
ମୁଖ ପଦ୍ମ ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ॥
ଔରସ୍ତ ଜନ୍ମିତ ସୁତରୁ ପ୍ରଭୃତ
ପ୍ରିୟ କୌଶଲ୍ୟା ନନ୍ଦନ
ଭଇଁଲେ ଅରୁଣ ହୋଇବେ ରାଜନ
ମାତୃ ପ୍ରାଣ ହେବ ଧନ୍ୟ ॥
ନିଶାଙ୍ଗେ ନାରଦ ଧରି ଦୁଃସମ୍ପାଦ
ଭଭା ରାଣୀ ଅନ୍ତଃପୁରେ
ବର୍ଣ୍ଣିଲେ ବିଶଦ ବିଷାଦେ ପ୍ରବାଦ
ରାଜମାତା ସମ୍ମୁଖରେ ॥

ହୋଇବେ ବିରାଜ ଶନି ମହାରାଜ
ଗାଦିରେ ଚଉଦ ବର୍ଷ
ଛୁଇଁବ ଅରିଷ୍ଟ ଦେବ କ୍ଳେଶ କଷ୍ଟ
ଅବିଗୁଣ ଅନିମିଷ ॥
ବୀର ରଘୁପତି ହୋଇଲେ ନୃପତି
ଭୋଗିବେ କଷଣ ଅତି
ଆସିଛି ସମୟ ତୁମେ ହିଁ ସହାୟ
ହେଲେ ଟଳିବ ବିପତ୍ତି ॥
କୁହ ଦ୍ୱିଜବର ନକରି ଉଚ୍ଛ୍ୱର
ସହଜ ସାଧ୍ୟ ଉପାୟ
ରାଘବ ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ ସକଳ
କାର୍ଯ୍ୟ ମୋ ପାଇଁ ବିଧେୟ ॥

ଜଗତ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇବ ସାଧନ
 ରାମ ଗଲେ ଘୋର ବନ
 ଧର୍ମ ସଂସ୍ଥାପନ ଅସୁର ନିଧନ
 ହେବ ପାପର ମୋଚନ ॥
 କରିବ ବିଚାର ପ୍ରସ୍ଥାବ କଠୋର
 ଅଟେ ସର୍ବ ଦେବଙ୍କର
 ଏତିକି ମହର୍ଷି ଭାଷୀ ହସି ହସି
 ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ନିଜ ପୁର ॥
 ବିଚଳିତ ମନା କୈକେୟୀ ଅନନ୍ୟା
 କରିଲେ ସୁତ ବାହାର
 ଯାତି ଥିଲେ ବର ଦଶରଥ ବୀର
 ଅଛି ସେ ବଳବତ୍ତର ॥
 ସବୁ ଅପୟଣ ଅପଖ୍ୟାତି ଦୋଷ
 ମୁଣ୍ଡେ କରିଲେ ବହନ
 ମାନିଲେ ବହନ ମନ୍ତ୍ରରା ବଚନ
 ରାମ ଗଲେ ଘୋର ବନ ॥

ପଦ୍ମଶ୍ରୀ, ବିଜେପୁର, ବରଗଡ଼

ପ୍ରକୃତି

ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା

ଯେତେ ଉଡ଼ିଲେ ବି ବିହଂଗ
ସଂଜ ହେଲେ ବସାକୁ ଫେରେ..
ମେଘ ରାଉଜରୁ ଖବର ସେ
କେତେ ଆଶି ବହୁନେ ଘରେ..॥

ବଗ ବଗୁଲି ଯେ ମାଛଙ୍କୁ
ରଂକ ସମାନ ଚାହିଁ..
ବସିଥାନ୍ତି ରହି ଧିଆନେ
କାଳେ ସେ ଯିବ ପଳାଇ..॥

ପଡ଼ିଶା ଘରର ଶୁଖୁଆ
ବାସେ ଅତି ଉତ୍ତମ..
ନିଜ ଘର ଖାସି ମାଉଁସ
ସେଠି ଫିକା ପଡେ ମ..॥

ପ୍ରକୃତି କି କାହା ବଦଳେ
ଯେତେ କହିବା ପରେ..
କୁକୁର ଲାଞ୍ଜ ଟା ବକ୍ରଯେ
ପରା ଲେଖା ପୋଥିରେ..॥

+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ ଛାତ୍ରୀ
ସ୍ଥାପନା ବିବେକାନନ୍ଦ ସ୍ଥାପକ ସ୍ୱୟଂଶାସିତ
ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଜଗତସିଂହପୁର
ଫୋନ୍ : ୮୦୯୩୫୨୨୯୨୪

ଦୈନିକ ସମ୍ବନ୍ଧ

ଆହ୍ୱାନନ ପୃଷ୍ଠା

ହୋଲି ସହ ହାପୀ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଗଲେ

ସେଥିରୁ ଝରୁଛି ମହୁ

ପ୍ରାଚୀନ ସଂସ୍କୃତି ଓଡ଼ିଆ ଅସ୍ଥିତା

ହୋଲିରେ ତୁଲିକୁ ଯାଉ ।

ପବିତ୍ର ହୋଲିରେ ଶୁଭ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ

ହାପି ନେଲା ଶୁଭ ସ୍ଥାନ

ହାପି ଶବ୍ଦ କହି କେକ୍ କାଟିଲେ

ଖୁସି ଲାଗେ ଜନ୍ମ ଦିନ ।

ନାମ ସଙ୍ଗୀତର ଲଭିତ ଖେଳରେ

ପାଲୁଥିଲୁ ଦୋଳ ହୋଲି

ଏବେ ତ ବାଜୁଛି ଗାଁ ଦାଣ୍ଡେ ତିଜେ

ଅଶ୍ରୁଳ ସଙ୍ଗୀତ ବୋଲି ।

କୃତିମ ରଙ୍ଗରେ ବିକୃତ ଦିଶନ୍ତି

ପିଲା ଠାରୁ ବୁଢ଼ା ଯାଏ

ନାଲି ପାଣି ପେଟେ ପିଇ ଦେଲା ପରେ

ରଙ୍ଗିଲା କୁହନ୍ତି

ହାଲୋ ହାଏ ବାଏ ବାଏ ।

ଇଂରାଜୀ ମାଧ୍ୟମ ସ୍କୁଲରେ ନେଇ

ପଢ଼ାଇଲେ ତାଡ଼ି ମମି

ଫେଷ୍ଟିଭ ଅଫର୍ ହାଲୋ ହାଏ ବାଏ

କଲରଫୁଲ ସେରିମନି ।

ପରଫୁମ୍ ବାସ୍ନାରେ ମହକି ଉଠୁଛି

ମେଲଣ ଯାତ୍ରା ସ୍ଥଳ

ଗଡ଼ ଙ୍କୁ ଆମେ ସମର୍ପଣ କରୁ

ହାଲବ୍ରିଡ଼ ଗେଣୁ ମାଳ ।

ଆପଲ୍ ଆରେଞ୍ଜି ଭୋଗ ଲାଗି ହୁଏ

ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁହନ୍ତି ସ୍ୱାହା

ଥାଙ୍କ ଗଡ଼ କହି ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଲେ

କଣ ଗଡ଼ କହିବେ ନାଁ !

ଯୁଆଡ଼େ ଚାହିଁବ ସିଆଡେ ଦେଖିବ
 ଇଂରାଜୀ ଖାଲି ଇଂରାଜୀ
 ଓଡ଼ିଆ ଖୋଜିଲେ ଅଡୁଆ ବଢ଼ିବ
 ବୁଦ୍ଧି ବୃଦ୍ଧି ଯିବ ହଜି ।
 ଶିଳ୍ପୀ ଶ୍ରମିକ କୃଷକ ବଣିକ
 ଶ୍ରମଜୀବୀ କର୍ମଜୀବୀ
 ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି ଖଣ୍ଡି ଓଡ଼ିଆରେ
 ସବୁ କିଛି ବୁଝି ସୁଝି ।
 ଇଂରାଜୀ ମହାମାରୀ
 ରୋଗ ଟା ଇଂରାଜୀ ଔଷଧ ଇଂରାଜୀ
 ଖାଇଲେ ବଞ୍ଚିବ ।
 ନ ଖାଇଲେ ଯିବା ମରି ।
 କିଛି ମାଉଣ୍ଡ କଲେ କି ?
 ସରି ଭେରି ସରି ଭେରି ସରି ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ

ମହାଲପଡ଼ା କଖଡ଼ି କଟକ

ମୋ ୯୪୩୭୮୭୪୫୭୭

ଜୀବନ ଗାଥା

ଦୀପକ ରଞ୍ଜନ ଜେନା

ଫୁଲଟିଏ ଫୁଟି ଝଡ଼ିଯାଏ ସତ

ଦୀପଟିଏ ଜଳି ଲିଭିଯାଏ ସତ

ଜୀବନର ଗାଥା ଗାଇ କହେ ଏହା

ଜୀବନ ଲଢ଼ିଲେ ମରଣ... ଏହା ଧୁବସତ୍ୟ ।

ଫୁଲଟିଏ ଫୁଟି ଝଡ଼ିଯାଏ ସିନା

ସୁବାସ ବିତରି ଯାଏ ଏହା ସତ୍ୟ

ଦୀପଟିଏ ଜଳି ଲିଭିଯାଏ ସିନା

ଅନ୍ଧାର ଦୂରେଇ ଦିଏ ଏହା ସତ୍ୟ

ମଣିଷ ଜୀବନେ ଥାଏ ସୁଖ ଦୁଃଖ... ଏହା ଧୁବସତ୍ୟ ।

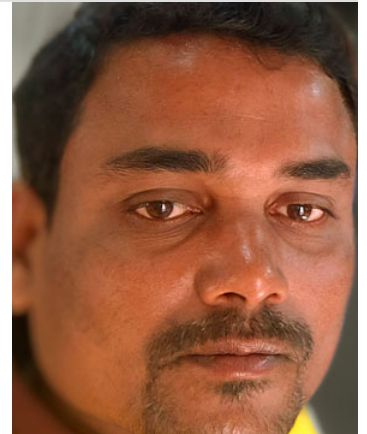
ଜୀବନର ଗାଥା ଗାଏ ମନ ପକ୍ଷୀ

ମରିବାରେ ମୋର ଦୁଃଖ ନାହିଁ ସତ

ବଞ୍ଚି ରହି ସଂଘର୍ଷକୁ ଆପଣେଇ ନେଲେ

ସାର୍ଥକ ଲଭଇ ଜୀବନ ଏହା ସତ୍ୟ

ସବୁରି ଜୀବନେ ଏହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ... ଏହା ଧୁବସତ୍ୟ ।

ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନ ଅଧ୍ୟାପକ,

ପାରିମାଳ ଉଚ୍ଚ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ,

ପଣ୍ଡୁଆ, ଢେଙ୍କାନାଳ

ମୋ:୯୯୩୮୩୩୫୫୯୭

ପାଞ୍ଚାଳୀ ବିଳାପ

ରାମ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ

ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ବିରହରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ
ସଖୀ ପାଞ୍ଚାଳୀ କରନ୍ତି ବିଳାପ...
ଅରଣ୍ୟ ଶୋଭାରେ ମନକୁ ନ ପାରେ
ଉପଭୋଗ ଚିର ସାଥୀ
ଫାଲଗୁନି ବିରହ ଦିଏ ଯନ୍ତ୍ରଣା
ରାତ୍ରିର ଅନିଦ୍ରା ସାକ୍ଷୀ ।।

ପଞ୍ଚ ସ୍ୱାମୀ ମଧ୍ୟେ ଅଟନ୍ତି ନିକଟ
ହୃଦୟେ ସଦା ସ୍ମୃତନ୍ତୁ,
ତାଙ୍କରି ସାଥେ କବିତାର ଆଲୋଚନା
ପ୍ରବୋଧନା ହୃଦ ମନ୍ତ୍ର ।।

କି ଅଭିଶପ୍ତ ଜୀବନ ସତେ ମୋର
ଦୁଃଖ ଅପମାନ ଭରା,
ମନର ମିତ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖେ ଆତୁର
ପାଶୋରି ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଧରା ।।

ସୁକରପଡ଼ା, କଟକ

୯୫୭୪୫୭୦୫୭୪

ପରିବେଶ ଆମ ବନ୍ଧୁ

ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ

ରତୁରାଜ ଯେବେ ଅପସରି ଯାଏ ବିରାଜେ ନିଦାଘ ଗ୍ରୀଷ୍ମ
ଧରା ବକ୍ଷେ ଉତ୍ପୀଡ଼ିତ ହୁଏ କେତେ ଜୀବ ଜନ୍ତୁ ଆଉ ଗୁଳ୍ମ ॥
ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ସରବ ଜନତା ଜଳ ପାଇଁ କରେ ଡ୍ରାହି ଡ୍ରାହି
ଗାଡ଼ିଆ ପୋଖରୀ ଶୁଖିଲା ପଡ଼ିଛି କୁଅ ସ୍ଥର ଅଛି କାହିଁ !!
ସମସ୍ୟା ବିଷମ ଜଳାଭାବ ହେତୁ ଚିନ୍ତାରେ ଭାରତବାସୀ
ଖୋଜିବା ଆସ ହେ ନିଦାନ ବେଗି ବେଗି ସଭିଏଁ ମିଳିମିଶି ॥
ଜଳବାୟୁ କେତେ ବିଗିଡି ଯାଇଛି ହେଉନି ସମୟେ ବର୍ଷା
ଆମ ହାତେ ନିଶ୍ଚେ ଅଛି ଦାୟିତ୍ୱ ବନ୍ଧା ପର୍ଯ୍ୟାବରଣ ରକ୍ଷା ॥
ପୋଖରୀ, ନାଳକୁ ଶୁଖାଇ ଗଢ଼ିଲୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅଙ୍ଗାଳିକା
ବର୍ଷାର ଜଳ ରହୁଥିଲା ଯହିଁ ଏବେ ଜଳର ବିଭୀଷିକା ॥
ଜଙ୍ଗଲ ଜାଳିଲୁ ଦୁଃଖିତ କଲୁ ସୁଖ ସବୁଜ ପରିବେଶ
ଜଙ୍ଗଲ ଜଳୁଏଁ ପ୍ରମାଦ ଗଣନ୍ତି ମାନବର କି ଆକ୍ରୋଶ !!
ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ ସ୍ୱେରେଜ ଶବ୍ଦ ପ୍ରଦୂଷଣର ମୁଖ୍ୟ ଉପାଦାନ ।
ସନ୍ତୁଳନ ଦେଖ ବିଗିଡି ଯାଇଛି ଜୀବନଟା ହୀନିମାନ ॥
ପରିବେଶ ଆମ ନିର୍ମଳ ହେଲେରେ ଶାନ୍ତିରେ ବଞ୍ଚିବା ସିନା ।
ବେଳ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ନିୟମ ମାନିଲେ ନ ଥିବ ଦୁଃଖ ଯାତନା ॥

ଭଦ୍ରକ

୨୩୭୧୨୧୯୦୦୫

ନିର୍ବାସିତ ଓଡ଼ିଆ

ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ

ଜନ୍ମ ଭୂମି ଯା'ର ଉନ୍ନତ ଉନ୍ନତ
ସୁଧା ମଧୁ ସିନ୍ଧୁ ମାଟି-
ପାଣି ପବନ ରେ ବିଧୌତ ଶୋଭିତ
ଜାଗ୍ରତ ଯତନ ଅତି ।
ଦାଦନ ଖଟଇ ଏଠି ,
କର୍ମ ସଂସ୍ଥାପନେ ନିର୍ବାସିତ ହୋଇ
ପରିତ୍ୟାଗି ଭିତମାଟି ॥

ପ୍ରବାସେ ରହଣି ଉପଗମ ଚିନ୍ତା
ବେଳୁ ବଢ଼ାଏ ଯାତନା
ମାତୃଭୂମି ମାତୃ - ଭାଷା ପରିଚିତି
ଦାୟାଦ ଶିକ୍ଷା ଯନ୍ତ୍ରଣା ।
ଭବିଷ୍ୟତ ବାଟବଣା,
ଇଚ୍ଛା ଅନିଚ୍ଛାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ
କଥା ଯେ' ପେଟ ପାଟଣା । ।

ଦୀର୍ଘ ବେଳା ଭୂମି ନଦୀ ନାଳ ଭରା
ସୁନ୍ଦର ଅରଣ୍ୟ ଯହିଁ
ମାଳ ଠାରୁ କୂଳ ଖଣିଜ ସମ୍ପଦ
ପଟ୍ଟାନ୍ତର ଯା'ର ନାହିଁ ।
କଳା କଉଶଳ ସାଇଁ
ପ୍ରଯୁକ୍ତି ବିଜ୍ଞାନ ଆଧାରିତ ଜ୍ଞାନ
ଆବର୍ଜିତ କାହାପାଇଁ ? ? ॥
ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ବର୍ଗ ପ୍ରବାସେ ଖଟଇ
ସ୍ୱଭାବ ଅଭାବ ଭାବ
ଓଡ଼ିଆ ଜିଇଁବ ପଡ଼ୋଶୀ ପ୍ରଦେଶେ
ଭାଷାନ୍ତରେ ବାହି ନାବ ।

ଅବାଚ୍ଛିତ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ବାସ୍ତବତା ଚିତ୍ର ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନେ
ବଞ୍ଚିବ ଭାଷା ବିଭବ ।।

ପବିତ୍ର ଇର୍ଷାରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାତ୍ମ ଘେନି
ଓଡ଼ିଆ ଜୀଇଁ ଜୀବନ
କ'ଆଗେ କହିବା କିଏ ବା ଶୁଣିବ
ଅପ୍ରିୟ ସତ୍ୟ ବଚନ ।
ଜାଣି ଶୋଇ ଚେତା ଶୂନ୍ୟ
ଆପଣା ହସ୍ତରେ ଜିହ୍ୱା ଛେଦନ
କି ହେବ ପ୍ରତିବିଧାନ । ।

ଓଡ଼ିଆ ପାଳଇ କନ୍ନତ ଦିବସ
ଭକ୍ତଳ ଦିବସ ସ୍ମରି
ଯାନିଯାତ, ପର୍ବ- ଖାଦ୍ୟ,ପେୟ, ବାସେ
ସେ ଗନ୍ଧ ଦୁଃଖ ବାରି ,
ଏଠି ଜୀବନ ଜୀଇଁଛି ମରି
ଭକ୍ତଳ ଜନନୀ ଗାନ କରେ ମୁହିଁ
ଶବ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ର କାନେ ଭରି ।

ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ ,
ଉପାଧ୍ୟକ୍ଷ ସାହିତ୍ୟ ସାଂସ୍କୃତିକ ସେବା ସଂସଦ,
ପାତ୍ରପୁର ଗଞ୍ଜାମ
ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୮୭୭୦୧୯୪୯୭୭

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲୋଚ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫଟ୍ୱେରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତୁ ।

ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ପୁରୁଷର ବେଦନା

ଅଜୟ କୁମାର ରାଉତ

ପ୍ରଗତିଶୀଳ ଦେଶ ଓ ରାଜ୍ୟରେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ବେଦନାର ଲୋତକ ଝରିଥାଏ ଏବଂ କିଛି ଲୋକ ଲୋଚନକୁ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଆଉ କିଛି ବ୍ୟସ୍ତ ବହୁଳ ଭିତରେ ଲୁଚି ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

ସ୍ୱାଧୀନତା ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ପରେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ପୁରୁଷ ଟିଏ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଶିକାର ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନାରୀମାନଙ୍କର ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଶିକାର ପ୍ରାୟତଃ କର୍ତ୍ତୃ ଗୋଚର ହୋଇଥାଏ । ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ କଥା କହିଲେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଜଣେ ଝିଅ, ବୋହୂ, ମାତା ର କଥା ଆସିଥାଏ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ସେମାନେ ବହୁ ମାତ୍ରାରେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହେଉଥିଲେ । ସୁସ୍ଥ ସମାଜ ଗଠନ ପାଇଁ ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀର ଭୂମିକା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଉଭୟଙ୍କର ସ୍ଥିତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବହୁ ଉଚ୍ଚରେ । ପୂର୍ବରୁ ପୁଅଟିଏ ଜନ୍ମ ହେଲେ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ସହ ଗୃହର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ତା ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା ଆଉ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ହେଲେ ଝିଅଟିଏ ଜନ୍ମ ହେଲେ ତା ଉପରେ ପରିବାରର ପ୍ରାୟତଃ କିଛି ଦାୟିତ୍ୱ ନ୍ୟସ୍ତ ନଥାଏ, ବରଂ କଥାରେ କୁହନ୍ତି, “ଝିଅ ଜନମ ପର ଗୋତ୍ରୀ, ସେ ବା କଣ କରି ପାରିବ ।” ବାସ୍ତବରେ ପୁଅଟି କିଛି କହି ନପାରି ସବୁ ସହ୍ୟ କରି ତାର କର୍ମ କରି ଚାଲିଥାଏ ।

ସମୁଦ୍ର ଜଳର କେତେବେଳେ କେଉଁ ରୂପ ଜାଣିବା ଯେମିତି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ସେମିତି ପୁଅର ଜନମ ମଧ୍ୟ ଏକ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ । ପୁରୁଷ ଜନ୍ମ ଏକ ପାପାସଦୃଶ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେବା

ସହ କିଛି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁରୁଷମାନେ ମାନସିକ ଚାପଗସ୍ତ ହୋଇ ଜୀବନ ହାରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ସମାଜରେ ବହୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲାଣି କିନ୍ତୁ କିଛି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିନାହିଁ । ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ଉଭୟଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ତ୍ରୁଟି ଯୋଗୁଁ ସଭିଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ପାରୁନାହିଁ । ଆଇନ ଏକ ପକ୍ଷ ବୋଲି ମନେ ହୁଏ, ଅନ୍ତର ପାତ୍ରର ର ପରିଲକ୍ଷିତ ବୋଲି ମନେହେଉଛି ଏବଂ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆବଶ୍ୟକତା ଲୋଡ଼ା ପଡୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗରେ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ଉଭୟ ସମାନ ଓ ଉଭୟଙ୍କୁ ସମାନ ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ଉଚିତ ।

ଆଜିକାଲି ନାରୀମାନେ ଭଲ ଭଲ ଉଚ୍ଚ ପଦପଦବୀ ଆସନରେ ଅଳଙ୍କୃତ ହେଉଛନ୍ତି । ପରିବାରର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱବହନ କରୁଛନ୍ତି । ସମୟର ସ୍ରୋତରେ ମହିଳାମାନେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ଏହା ଏ ସମାଜ ପାଇଁ ଏକ ସୁନ୍ଦର ବାର୍ତ୍ତା । ମାନ୍ୟବର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୁର୍ମୁ, ଆମ୍ଭ ଦେଶର ପ୍ରଥମ ନାଗରିକ ଜଣେ ମହିଳା ଯିଏ କି ଦେଶର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆସନରେ ଅଳଙ୍କୃତ । ଏହା ଆମ ପାଇଁ ଏକ ଗୌରବର ବିଷୟ । ଏମିତି ବହୁ ମହିଳା ଅଛନ୍ତି ଯିଏ କି ଉଚ୍ଚ ପଦପଦବୀରେ ଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଗୌରବ ଅନୁଭବ କରୁ । ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓ ଦେଶରେ ନାରୀ ମାନଙ୍କୁ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦେବା ସହିତ ବହୁ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ ହୋଇଛି । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ମହିଳା ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁ ଯୋଜନା ଉପଲବ୍ଧ । ଆମର ସମ୍ବିଧାନ ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳାଙ୍କୁ ସମାନ ଅଧିକାର ଦେଇଛି ସତ ହେଲେ ପରିଲକ୍ଷିତ କିଛି ଅଲଗା ହୁଏ । ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦେବା ସହ ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କୁ ଅଣଦେଖା କରାଯାଉନି ତ ?

ନାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ହେଉଥିବା ଲାଜ୍ଜିନା, ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ତଥା ବହୁ ଅପକର୍ମ ଭଳି

ସମ୍ବେଶନଶୀଳ ଘଟଣାବଳୀକୁ ନେଇ ବହୁ ଗଣମାଧ୍ୟମ, ସମାଜସେବୀ, ପୋଲିସ, ନେତା ସାଧାରଣ ଜନତା ଏମିତି ହେଲା ସେମିତି ହେଲା କହି ଖୁବ ଦୂର ବୋଲି ପକାନ୍ତି ସତେ ଯେମିତି ବହୁ ବଡ଼ ଘଟଣା କିଛି ଘଟିଛି । ନାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏଇ ସମାଜର କିଛି ମାନବିକତା ଅଛି ହେଲେ ଯେବେ ଆଜିର ସମାଜରେ ପୁରୁଷ ମାନେ ଲାଞ୍ଜିତ, ଅବହେଳିତ, ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ତଥା ନିଷ୍ଠେସିତ ହୋଇଥାଏ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ନେତା ଜନତା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏକ ପ୍ରକାର ନୀରବଦ୍ରଷ୍ଟା ପାଲଟି ଯାଇଥାନ୍ତି । ପୁରୁଷ ପ୍ରତି ହୋଇଥିବା ଅନ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟାଚାରକୁ ଏକ ହାସ୍ୟାସତ୍ତ୍ୱକ ଢଙ୍ଗରେ କରିଦିଅନ୍ତି, ପୋଲିସର କଥା କହିଲେ ନସରେ । ଆଜିର ଦିନରେ ସମାଜରେ ବହୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲାଣି, ପୁରୁଷ ମାନେ ବହୁ ଆଡେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହେଲେ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନଥାଏ କାହିଁକି ନା ଏ ସବୁ ଜିନିଷରେ ଗଣମାଧ୍ୟମ କୁ ଟି. ଆର. ପି. ମିଳିବାର ଆଶା ନଥାଏ ।

ଆଜିର ଦିନରେ ଭାରତ ତଥା ଅନ୍ୟତ୍ର ପୁରୁଷମାନେ ବହୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରୋକ୍ଷ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ଆଲୋଚନା ପରିସରକୁ ନିଆଯାଉ ଯେ ପୁରୁଷ କିଏ ବା ପୁରୁଷ ର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ କଣ ?

ବହୁ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ଜଣାଯାଏ କି ପୁରୁଷ ବହୁ ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ସ୍ୱାଭାବିକ ଅର୍ଥ ଅନୁସାରେ “ପୁରୀ ଶରୀରେ ଶେତେ ବସତେ ଇତି ପୁରୁଷ” ଅର୍ଥାତ ଯେ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଶୋଇଛି ବା ବିଦ୍ୟମାନ ସେ ଚେତନ ହେତୁ ଆତ୍ମା । ମୁଣ୍ଡକ ଉପନିଷଦରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ “ଦିବ୍ୟ ହ୍ରସ୍ୱତଃ ପୁରୁଷ” ଦିବ୍ୟ ଶରୀର ସହିତ । ସଂସ୍କୃତ ଭାଗବତରେ ମହର୍ଷି ବ୍ୟାସ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି “ଅନାଦି ରାତ୍ନା ପୁରୁଷ ନିର୍ଗୁଣ ପ୍ରକୃତ ପରହ” ଅର୍ଥାତ ଯେ ପୁରୁଷ ସେ ଅନାଦି, ଗୁଣତୀତ, ପ୍ରକୃତିରୁ ପର ସେ ଆତ୍ମା । ଶ୍ୱେତା ଶ୍ୱେତର ଉପନିଷଦ ପ୍ରମାଣ

କରେ “ଅପାଣି ପାଦେ ଜବନୋ ଗ୍ରହୀତା ପକ୍ଷ୍ୟତ ଚକ୍ଷୁ ଶୁଦତ୍ୟ କର୍ଣ ସବେଳୀ ବେଦ୍ୟ ନ
ଚ ତସ୍ୟାପ୍ତିବେଳା ତମା ଦୂରଗ୍ରନ୍ଥଂ ପୁରୁଷମ ମହାତ୍ମମ ।” ଅର୍ଥାତ ସେ ହସ୍ତପାଦ ଯୁକ୍ତ
ନୁହନ୍ତି, ତଥାପି ସେ ଶୀଘ୍ରଗାମୀ ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କର୍ତ୍ତା । ସେ ବିନା ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖନ୍ତି, କର୍ଣ୍ଣ
ବିନା ଶୁଣନ୍ତି । ସେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାତା କେହି ନାହିଁ । ସେହି
ଅଗ୍ରଗଣ୍ୟଙ୍କୁ ପରମ ମହାନ ପୁରୁଷ କହନ୍ତି । ପୁନଶ୍ଚ ଯଜୁର୍ବେଦ (ଅ ୪୦ ମ ୧୭)
ଅନୁସାରେ ପ୍ରମାଣ ମିଳେ) ଲୋଭନୀୟ, ଆକର୍ଷଣୀୟ ପାତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମାଙ୍କର
ସୁଖ ଆଛାଡିତ ହୋଇଛି । ଯେ ଏହି ମହାପ୍ରାଣ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେ ହିଁ ମୁଁ ଅଟେ । ମୁଁ
ସର୍ବରକ୍ଷ୍ୟକ, ସର୍ବବ୍ୟାପକ, ଜ୍ୟେଷ୍ଠ(ବ୍ରହ୍ମ) ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । କଥୋପନିଷଦ ପ୍ରମାଣ
କରେ “ ଅଜ୍ଞୁଶ ମାତ୍ରମ୍ ପୁରଷତ୍ତରାତ୍ମା ସଦା ଜନାନଂ ହୃଦୟେ ସର୍ବନିଷ୍ଠ ” । ଅର୍ଥାତ ସେ
ପୁରୁଷ ଯେ କି ଆତ୍ମା ଭାବରେ ପଦାଙ୍ଗୁଳରୁ ହସ୍ତାଙ୍ଗୁଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ
ବ୍ୟାପି ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ଗୀତା ରେ ମହର୍ଷି ବ୍ୟସଦେବ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ବୋଲି
କହିଛନ୍ତି । “ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ସ୍ତନ୍ୟହ ପରମାତ୍ମେତୁଦାହୃତ” ଯୋ ଲୋକପ୍ରିୟ ମାବିଶ୍ୟ
ବିଭର୍ତ୍ତବ୍ୟୟ ଇଶ୍ୱର । ଅର୍ଥାତ ଯେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ସେ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପରମାତ୍ମା ଓ
ପରମେଶ୍ୱର । ଅତିବଡ଼ି ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ, ଏକ ଆତ୍ମା କିପରି ପରମ ପୁରୁଷ, ମହାପୁରୁଷ,
ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ସାବଲୀଳ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । “ ପୁରୁଷ ରୂପି ନାରୟଣ । ତା ପାଦେ କରିବ
ଅର୍ଚନ ॥ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମ ପୁରୁଷ । ସକଳ ଘଟେ ମୋ ପ୍ରକାଶ ॥ ଭଗବାନ ମହାପୁରୁଷ ଆତ୍ମା
ଭାବରେ ସେ ପ୍ରକାଶ ॥”

ଦିନଥିଲା ମହିଳା ମାନେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହେଉଥିଲେ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରୁଷମାନେ ଘରେ
ଘରେ ଶାରୀରିକ ଏବଂ ମାନସିକ ଭାବେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ନିଜ ସମ୍ମାନକୁ ଜଗି ସବୁ

ସହ୍ୟ କରି ଯାଉଛନ୍ତି ।

ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମାଜର ଗୋବିନ୍ଦ ଚରିତ୍ରର ଏକ କାଳ୍ପନିକ ଘଟଣାକୁ ନଜରକୁ ନିଆ ଯାଉ ।

ଗୋବିନ୍ଦର ପିଲାମାନେ ସଂସ୍କାରି, ଶାନ୍ତ ଓ ଭଦ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଆଖ ପାଖ ଗ୍ରାମରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ତାଙ୍କ ପରିବାର ଭଲ ଭାବେ ବିବେଚିତ । ଗୋବିନ୍ଦର ତିନି ଝିଅ ବଡ଼ ଏବଂ ଦୁଇ ପୁଅ ସାନ । ବାପା ମା ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମେଲାପି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନଥିଲା ଛନ୍ଦ, କପଟ, ମାୟା । ଗାଁରେ କାହାରି ସହ ନଥିଲା ଝଗଡ଼ା ଏବଂ ସେମାନେ ଥିଲେ ଶିକ୍ଷିତ । ନିଜ ଦୁଃଖ ସୁଖରେ ଗୋବିନ୍ଦର ପରିବାର ହସ ଖୁସିରେ ଚଲୁଥିଲେ । ଗୋବିନ୍ଦର ଛୋଟ ଚାକିରୀଟିଏ । ସେହି ଛୋଟ ଚାକିରୀରୁ ସମସ୍ତ ପିଲାଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାରେ ଖିଲାପ କରିନାହାନ୍ତି । ପରିବାର କାହା ଅନ୍ୟାୟକୁ ସହ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ବଡ଼ ପୁଅ ଇଞ୍ଜିନୟର ପାଠ ପଢ଼ିବା ସହ ସାନ ପୁଅ ବି. ଏଡ଼. ପଢ଼ି ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ି ଆଇନଜୀବି ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟରତ । ଗୋବିନ୍ଦର ସଂସ୍କାର ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନଙ୍କଠାରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଥାଏ । ସମସ୍ତ ଝିଅମାନଙ୍କର ବିବାହର ପରିସମାପ୍ତି ପରେ ବଡ଼ ପୁଅର ବିବାହ ପାଇଁ କନ୍ୟା ଖୋଜା ଚାଲିଥାଏ । ସେହି ସମୟରେ କନ୍ୟା ପକ୍ଷରୁ କନ୍ୟା ପିତା ଶମ୍ଭୁନାଥ ନିଜ ବଡ଼ ଝିଅର ଏକ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆଣିଲେ । ଝିଅଟି ଇଞ୍ଜିନୟର ଥିଲା ଏବଂ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ପସନ୍ଦ ହେବାରୁ ସେଠାରେ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କଲେ । ଝିଅର ପିତା ଛ'ମାସ ଧରି ଯେଉଁଠି ପଚାରିଲା ସମସ୍ତେ ଭଲ ବୋଲି କହିଲେ । ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ବୟସ ହୋଇ ଯାଇଥିବାରୁ ବଡ଼ ପୁଅ ବାପାଙ୍କ କଥାରେ ବିବାହ ପାଇଁ ରାଜି ହୋଇଗଲା । ମୁଦି ପିନ୍ଧାଗଲା । ଲଗ୍ନ ଧରାଗଲା ଏବଂ ଲଗ୍ନ ଧରାରେ ଛେଳି ମାଂସ ସରିଯିବାରୁ ଝିଅ

ପୁଅକୁ କହିଲା ଏବଂ ପୁଅ ବାପାଙ୍କର କ'ଣ ହୋଇଯିବ ବୋଲି ଭାବି ଶାନ୍ତ ରହିଲା । ବିଶ୍ୱନାଥ ଅତି କଂଜୁସ ଏବଂ ମାଗଣା ଖିଆ । ତାଙ୍କ ପଇସା ପ୍ରତି ଅତି ଲୋଭ । ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ପରିବାର ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଇଙ୍ଗୀତରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିଲା । ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଯେମିତି ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେମିତି । ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ବଡ଼ ଝିଅ ସହିତ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଡ଼ ପୁଅର ବିବାହ ସମାପ୍ତ ହେଲା । ବିବାହ ପରେ ଝିଅ ବିଦା ସମୟରେ ଝିଅ ମୁହଁରେ ଲୋତକର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନଥିଲା ଏବଂ ଶାଶୁ ଘରକୁ ସିଧା ସିଧା ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ । ବିବାହର ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ତାଗିଦ କରିବା ବି ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ବିବାହର ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ "ମୁଁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେବି, ଦଶ ଲକ୍ଷ ନେବି, ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ପୁଅ ଅଭାବ ନାହାନ୍ତି" ଏମିତି ବହୁ କଥା କହୁଥିଲେ । ଏଇ କଥା ଶୁଣି ପୁଅ ଘର ଲୋକେ ଥରା ବୋଲି ଭାବି ନେଉଥିଲେ । ଶାଶୁ ସୁଚିବାଇ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ଏବଂ ବୋହୂ ସେ ପରିବାରର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନାକ ଟେକେ । ଚତୁର୍ଥୀ ପୂର୍ବରୁ ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ଝିଅ ତା ସ୍ୱାମୀକୁ କହି ଦେଇଥାଏ କି ମୋର ସୁନା ସବୁ ବାହାର କରିଦିଅ । ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଡ଼ ପୁଅ ଏକଥା ଘରେ କାହାକୁ କିଛି ନକହି ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ତାଙ୍କ ଝିଅଙ୍କ ହାତେ ସବୁ ବଢେଇ ଦିଅନ୍ତି । ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ଝିଅ ନିଜ ଶାଶୁ ଘରେ କିଛି ବି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ । "ବାପା ମୋତେ ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ଦେଇ ପାଠ ପଢ଼େଇଛନ୍ତି ମୁଁ ଘର କାମ କିଛି କରିବି ନାହିଁ" ବୋଲି କୁହନ୍ତି । ନୂଆ ବୋହୂକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସାଇ ପତିଶାରୁ ବହୁ ଲୋକେ ଆସନ୍ତି, କିଏ ହିସାବରେ ଦାଦା ଖୁତି କି ପିଉସା ପିଉସା ହେବେ ହେଲେ ବିଶ୍ୱନାଥ ବାବୁଙ୍କ ଝିଅ କାହାକୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ଟିକେ ବି ମାରନ୍ତି ନାହିଁ । ବୋହୂ କାହାର ଅଇଁଠା ବାସନ ଉଠାଏ ନାହିଁ ଏମିତିକି ନିଜର ପିନ୍ଧା ଲୁଗା ବି ଧୁଏ ନାହିଁ । ରୋଗୀଶା ଶାଶୁଟି

ତାର ସବୁ କରେ ।

ନୂଆ ନୂଆ ବିବାହ, ସବୁ ଠିକ ହେଉଥିବ ଭାବି ପରିବାର ଲୋକେ ସବୁ ସହ୍ୟ କରି ନେଉଥିଲେ । ଧିରେ ଧିରେ ପଡ଼ୋଶୀ ମାନେ ଏହି ସବୁ ଘଟଣା ଜାଣି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବୋହୁକୁ ଘୃଣା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଡ଼ ପୁଅ ବିଦେଶକୁ ଚାଲି ଯାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଡ଼ ବୋହୁ ତାଙ୍କ ବାପା ତଥା ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ପଇସା ଦେବା ପାଇଁ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରନ୍ତି ଓ ନଦେଲେ ବିଷ ପିଇ ଜୀବନ ହରିବାର ଧମକ ମଧ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି । ଏକଥା ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଡ଼ ପୁଅ କାହାରିକୁ କହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ନିଜ ଭିତରେ ଥିବ ସମସ୍ତ କୋହକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଚାପି ରଖି ଦିଅନ୍ତି । ଆଜିକାଲିର ଏହି ଘଟଣାବଳୀକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ, ବୋହୂର ବାପା ଘରକୁ ତାଙ୍କ ଦେବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରିବା କିମ୍ବା ନିଜ ଶାଶୁ ଘରେ ପରିବାର ପରିଜନଙ୍କୁ ଅଣଦେଖା କରିବା ଏକ ପ୍ରକାର ମାନସିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ନୁହେଁ କି ? ଏମିତି କେତେ କଣ ଅଛି ଯେ ଯାହା ସବୁ ଏଠି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିହେବ ନାହିଁ ।

ଏହି ସବୁ ଘଟଣା ଜାଣିଲା ପରେ ଆଜିର ଦିନରେ ଦେଶର ୪୨ ଶତକଡ଼ା ଯୁବକ ବିବାହ କରିବାକୁ ଅରାଜି କାରଣ ବିବାହ କରିବା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବଡ଼ ଚିନ୍ତାର କାରଣ । ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ବିବାହ ଏକ ପବିତ୍ର ବନ୍ଧନ ଅଟେ । ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀର ସପ୍ତଫେରି ସମସ୍ତ ଦୋଷାଦୋଷ ଲୋପ କରି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସବୁ ବିପଦରୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ସହ ବଚନ କରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଦିନରେ ସମସ୍ତେ ବିବାହକୁ ଏକ ଭଲ ବ୍ୟବସାୟ ବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି । ଆଜି କାଲିର ପୁଅଝିଅମାନେ ବିବାହ କରିବେ ଆଉ କିଛି ଦିନପରେ ଥାନା କୋର୍ଟ କଚେରୀ ଧମକ ତଥା ନାନା ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଶିକାର ହୋଇଥାନ୍ତି । ଥାନା

କୋର୍ଟ କଚେରୀ ଯାଇ ଯାଇ ସଭିଏଁ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଆଜିକା ଦିନରେ ବିବାହ ପାଇଁ କେହି ସହଜରେ ରାଜି ନାହାଁନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ର ଆଇନ ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି । ଆଇନ ତିଆରି କରିବା ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଆଇନକୁ ନିଜର ଭୋଟ ବ୍ୟାଙ୍କ ବଢେଇବାକୁ ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ଯେଉଁ ଆଇନ ନାରୀ ମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଆଇନ ତିଆରି ହେଉଛି, ସେମାନେ ନିଜେ ହିଁ ସେହି ଆଇନର ଦୁରୂପ ଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି ।

ଆଜିର ଦିନରେ ପୁରୁଷମାନେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ହାତ ହେଉଛି ନାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ହେଉଥିବା ନିର୍ଯାତନା, ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ସର୍ତ୍ତେରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଛି । ଆମ୍ଭ ସମ୍ବିଧାନ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଧାରା ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ସମସ୍ତେ ସମାନ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାବେ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଆଯାଉଛି, ଏଠି ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ କଥା ପଚାରେ କିଏ? ଯଦି ଜଣେ ନାରୀ କୋର୍ଟର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇ ଭରଣ ପୋଷଣ ପାଇଁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଠାରୁ ମାଗୁଛି ସର୍ବପ୍ରଥମେ କୋର୍ଟ କିଛି ନବୁଝି ନଶୁଝି ଭରଣ ପୋଷଣ ଦେଇ ଦେବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି । ଭରଣ ପୋଷଣ ଦେବାକୁ ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରିପାରିବି ନାହିଁ । ସ୍ୱାମୀର ଆୟ ସ୍ୱାମୀ ନିଜେ କୋର୍ଟର ନଜରକୁ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ କିନ୍ତୁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନାରୀକୁ କିଛି କୁହାଯାଏନି କଣ ପାଇଁ ନାରୀ ଯଦି ରୋଜଗାରକ୍ଷମ କିମ୍ବା ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥାରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ତେବେ ସେ ନିଜ ଆୟ ନିଜର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଶକ୍ତିରେ ବାହାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେସବୁକୁ କିଏ ପଚାରେ? ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ କୁ ଜଣେ ପୁରୁଷ ଉପରେ ଲଦି ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ଜଜ୍ ମାନେ ବି ନାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁମାତ୍ରାରେ କୋହଳ ଥାଆନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କଡ଼ା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଜଣେ ପୁରୁଷ

କଣ ପାଇଁ ବିବାହ କରିବ । ସେ ବିବାହ କରିଥିଲା କି ତା ସହିତ ତା ସପରିବାର ଥାନା କୋର୍ଟ କଚେରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ଆଜିର ଦିନରେ ଗୋଟିଏ ଭଲ ଜଜ ମିଳିବା ବହୁ କଷ୍ଟ ଏବଂ ବୁଝିବାକୁ କେହି ଚେଷ୍ଟିତ ନୁହନ୍ତି । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ହେଉଥିବା ଏହିପରି ଅବହେଳା ବା ଅତ୍ୟାଚାର କରି ଜେଲକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ଜେଲରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଷଟିର ମାନସିକ ବୌଦ୍ଧିକ ଶକ୍ତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ଯୋଗୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଭଳି କୁସ୍ଥିତ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ କୁଣ୍ଠା ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ । ଏହା କଣ ଏକ ଅନ୍ୟାୟ ନୁହେଁ କି ? ଜଣେ ନାରୀକୁ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ଯାଇ ଆମେ ସେ ପୁରୁଷଟିର ପରିବାର ସଦସ୍ୟ ତଥା ତାର ବାପା ମା ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରୁନାହୁଁ ତ ? ବାସ୍ତବରେ ଏହାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହ ନେବା ଉଚିତ । ଯଦି କେହି ପୁରୁଷ ଦିନ ମଜୁରିଆ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ ଏବଂ କୋର୍ଟରେ ଯଦି କୁହେ କି ମୁଁ ମାସକୁ ଛ ହଜାରରୁ ଆଠ ହଜାର ଦରମା ପାଏ ସେତେବେଳକୁ କୋର୍ଟରେ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି କି ଆୟର ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଇବାକୁ ହେଲେ ଜଣେ ନାରୀକୁ ସେକଥା କୋର୍ଟରେ ପଚରା ଯାଇନଥାଏ । ସତରେ କଣ ଜଣେ ଦିନ ମଜୁରିଆ ସବୁ ଦିନ କାମ ପାଏ କି ଏକଥା ଜାଣିବାର ଦାୟିତ୍ୱ କୋର୍ଟର ନୁହେଁ କି ? ଯେଉଁ ମାନଙ୍କର ମାସିକ ଦରମା ଆକାଉଣ୍ଟକୁ ପ୍ରତି ମାସ ଶେଷରେ ଚାଲି ଆସେ ସେମାନେ କେମିତି ବୁଝିବେ ଏହି ସବୁ କଷ୍ଟ ।

ଧରାଯାଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ଛୋଟ ଦୋକାନରେ କାମ କରନ୍ତି, କିମ୍ବା ରିକ୍ସାବାଲା ଟିଏ ହେଉ ଅଥବା ଦିନ ମଜୁରିଆଟିଏ ହଉ, ସେ କେମିତି ଦେଖାଇବ ତାର ଆୟର ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର । ସମସ୍ତେ କଣ ପ୍ରତିଦିନ କାମ ପାଉଛନ୍ତି ନା ଲେବର କାର୍ଡ ହିସାବର ମୂଲ୍ୟ ପାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ । ଜଣେ ପୁରୁଷର ବେଦନାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ

ସାମର୍ଥ୍ୟ ନା ଆଇନରେ ଅଛି ନା ସେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅଛି ନା ସେ ଆଇନ ତିଆରି କରୁଥିବା ଲୋକଠାରେ ଅଛି । ଏସବୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟକୁ ଗୁରୁତର ସହ ବିଚାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାହା କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ନାରୀର ଭରଣ ପୋଷାକ ନିମନ୍ତେ ତିନି ହଜାରରୁ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଯାଏ ଦାବି ରଖିଥାନ୍ତି । ସତରେ ଏହା କେତେ ଦୂର ବାସ୍ତବ ଆପଣ ମାନେ ସ୍ଥିର କରିବେ । ଯଦି ଜଣେ ପୁରୁଷ ଦୋକାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ସେ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ କି ? ଆଜିକା ଦିନରେ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ଲୋପ ପାଇଗଲାଣି କହିଲେ ତଳେ ମାତ୍ର ମହିଳାମାନେ ଦର୍ଶାଇଥାନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଷଟି ତାହା କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଅତି କମରେ ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଆୟ କରନ୍ତି ବୋଲି । ଏହାର ବାସ୍ତବତା ଆପଣମାନେ ଚିନ୍ତା କରିବେ । ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମହିଳା କମିଶନ ଗଠନ କରାଯାଇଛି । ଏହାର ଫାଇଦା ମହିଳାମାନେ ଭୋଗୁଛନ୍ତି । ମହିଳା କମିଶନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଛି ମହିଳା ବୁକ ସ୍ତରୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ କଥା କହିଲେ ନ ସରେ । ନା ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଅଛି ନା ଅଛି ଯୋଗ୍ୟତା । ସେମାନଙ୍କର ଦୌରାନ୍ତ୍ୟ ଦେଖି ବହୁତ ଦୁଃଖ ଲାଗେ । ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କଲାପ ଯୋଗୁ କିଛି ପରିବାର ଭାଙ୍ଗିଯାଏ । ଜଣେ ପୁରୁଷ ଯେଉଁ ବୟସରେ ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ନିଜେ ଛିଡା ହେବ ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ସେହି ବୟସରେ ସେ ମିଥ୍ୟା କେସରେ ପଡି କୋର୍ଟ କଚେରୀ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଥକି ପଡିଥାଏ । ନା ସେ ସ୍ତ୍ରୀର ହୋଇପାରେ ନ ସେ ତା ପରିବାରର । ସତରେ ଆଜିର ଦୁନିଆରେ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ହୃଦୟ ବିଦାରକ । ମର୍ତ୍ତର ଓ ଗଣଦୁଷ୍କର୍ମଠାରୁ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦାୟକ । ଏହାକୁ ବୁଝିବାକୁ କେହି ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥାନ୍ତି ।

ନାରୀଙ୍କୁ ନେଇ ଭାରତରେ ସବୁ ନାଟ ଚାଲିଛି । ଜଣେ ଝିଅ ଦୁଷ୍କର୍ମର ଶିକାର

ହେଲେ କେତେ କଣ ହେଉଛି । ଏହି କିଛି ଦିନ ତଳେ ଖବର କାଗଜରୁ ପଢ଼ିଥିଲି କି ଭାରତରେ ରାଜଧାନୀ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଏକ ଯୁବକକୁ ଚାରିଜଣ ଯୁବତୀ ନିଶା ଖୁଆଇ ଗଣ ବଳାହାର କରି, ପୁଅର ବୀର୍ଯ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ଯୁବକଟିକୁ ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ମୁର୍ଖୁଷ ଅବସ୍ଥାରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଘଟଣା ଆଜିର ସମାଜ ପାଇଁ ଅଲୋଡ଼ା । ଏଥିପାଇଁ ନା କୌଣସି ଗଣମାଧ୍ୟମ ଆଗେଇ ଆସିଲେ ନା କେଉଁ ଜନ ପ୍ରତିନିଧି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ପୁରୁଷ ସମାଜ ଆଇଁ ଏକ ବିତମ୍ବନାର ବିଷୟ । ଚାକିରୀ କ୍ଷେତ୍ର ରେ ବି ବହୁ ପୁରୁଷ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥିବା ଜଣେ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ସହଯୋଗୀ ଯଦି ଜଣେ ମହିଳା ତେବେ କଥା ସରିଲା । ଯଦି ସେ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି କିଛି ବି କୁହନ୍ତି ସେ ମହିଳା ଜଣକା ମିଥ୍ୟା କେଶରେ ହାରାସମେଣ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି ।

କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା କେସ୍ ରେ ଫସେଇଦିଆ ଯାଉଛି । ଆଜିର ଦିନରେ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଯେମିତି ସବୁଧା ମିଳୁଛି, ତାହା ଆମ ସମାଜରେ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ମିଳୁଛି ତ । ଏହା ଏବେ ବି ଅନ୍ଧକାର ମୟ । ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ସମାନ କେବଳ କଥାରେ ଚାଲିଛି । ବାସ୍ତବିକ ତାହା ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ । ଯଦି ନିକିତିରେ ଓଜନ କରାଯାଇ ମପାଯାଏ, ତାହା ନାରୀମାନଙ୍କ ପଲ୍ଲୀ ଭାରୀ ରୁହେ । ନାରୀମାନଙ୍କ ମାୟା ଓ ଯତ୍ନଶା ଭାରି କଷ୍ଟ ଦାୟକ । ଭଲ ସମ୍ପର୍କ ବିଗିଡ଼ି ଦେବାରେ ଏମାନଙ୍କୁ କିଛି କ୍ଷଣ ଲାଗିଥାଏ । ଜଣେ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ହେବା ଆଜିର ସମାଜରେ ଏକ ପାପ ସଦୃଶ । ପୁତ୍ର ବଡ଼ ହେଲେ ପର ଭଉଣୀର ବିବାହ ସମୟରେ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ତାର ଭାଇ କରେ ଶୁଦ୍ଧିଥାଏ, ଏବଂ ନିଜର ବିବାହ ସମୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ଟଙ୍କା ନିଜେ ଶୁଦ୍ଧିଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ତାର ଜୀବନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ

ପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇଥାଏ । ଖୁସି କିଛି ନ ଥାଏ । ବିବାହ ପରେ ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟରେ ଭଲ ସମ୍ପର୍କ ନ ପଡିଲେ ଚାରିପାଞ୍ଜିରୁ ଗଲା କୋର୍ଟ କଚେରୀ ପାଇଁ ପାଇଁ ତାର ଜୀବନ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁ କିଛି ସମ୍ପତ୍ତି ଥାଏ, ସେଥିରୁ ଭଉଣୀ ଭାଗ ନେଇଥାଏ । କିଏ କେବେ ଚିନ୍ତା କରିଛନ୍ତି, ଭଉଣୀର ବିବାହ ସମୟରେ ଝିଅର ଲେହେଙ୍ଗାରେ ୪୦ ରୁ ୫୦ ହଜାର ପଡିଥାଏ ଏବଂ ସୁନା ଅଳଙ୍କାର ଦୂରର କଥା । ଏ ସବୁ ବୋଝ ଜଣେ ପୁରୁଷ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥାଏ । ଏହା କ'ଣ ଆଇନ୍ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ସମାନ । ଏ ଆଜିର ଲିଭ୍ ଇନ୍ ରିଲେସନ୍ ସିପ୍ ଭଉଣ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି । କଥାଟା ହେଲା ବିନା ଇଚ୍ଛାରେ ଜଣେ କ'ଣ ଜଣେ ଝିଅକୁ ହୋଟେଲ ନେଇପାରିବ କି ? ଦୁହେଁ ଦୁହିଁକୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲେ । ଝିଅର ବିନା ଇଚ୍ଛାରେ କ'ଣ ଜଣେ ପୁରୁଷ ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବ କି ? ଯଦି ଜଣେ ଝିଅର ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା ସେ ପରପୁରୁଷ ସହିତ ହୋଟେଲ ରହୁଥିଲା କ'ଣ ପାଇଁ ସମ୍ପର୍କ କରି ମିଥ୍ୟା କେସ୍ କରି ପୁରୁଷକୁ ହାଜତ୍ ପଠାଇ ପାରେ, କିଛି ଭଲ ଟଙ୍କାରେ ମୂଲ୍ ଚାଲ୍ କରି କେସ୍ କୁ ଉଠାଇ ମଧ୍ୟ ଦିଏ । ସତରେ ଏହା କ'ଣ ଆଇନ୍ ର ଅପବ୍ୟବହାର ନୁହେଁ କି ? ଜଣେ ଝିଅ ସମ୍ପର୍କ ରଖି ସହଜରେ ବିବାହ କରିପାରିବ, କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷଟି ଅତିବାହିତ କରିଥିବା ବନ୍ଦୀ ଜୀବନ ଓ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ କେତେ ଯେ କଷ୍ଟ ତାହା ଭୋଗିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କହିପାରିବେ । ଜଜ୍ ସମ୍ବିଧାନ ଓ ପ୍ରତିନିଧି କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ହୁଏ ଗୋଟିଏ । ପୂର୍ବରୁ ପରକାୟା ପ୍ରୀତି ପୁଅ ଓ ଝିଅ ଧରାପଡନ୍ତି, ତେବେ ପୁରୁଷଟି ଜେଲ୍ ଯିବାକୁ ପଡୁଥିଲା ଓ ନାରୀଟିକୁ ଫସେଇ ଦିଆଯାଉଥିଲା ।

ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ଏଠି ଆମ ଦେଶର ଆଇନ, ଯେଉଁ ଦେଶରେ ଆଇନ୍ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ

ସମାନ ତା ହେଲେ, ଏହା କି ପ୍ରକାର ଆଇନ୍ । ଜଣେ ପୁରୁଷ ଦଣ୍ଡ ପାଉଥିବା ସମୟରେ ଆଉ ଜଣେ ନାରୀ ଖସି ଯାଏ । ଯାହା ହେଉ ମାନ୍ୟବର ସୁପ୍ରିମ କୋର୍ଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଇନ ଆଣିଲେ, ସତ କିନ୍ତୁ ତାହା କେତେ ଦୂର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଏବେ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ପୋଲିସି କିଛି ନବୁଝି ନସୁଝି ସିଧାସିଧା ପୁରୁଷକୁ ବାନ୍ଧି ପକାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ କୋର୍ଟ କିଛି ବୁଝିବା ପାଇଁ ନାରାଜ । କେବଳ ଭାବନ୍ତି ନାରୀକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବୁ । ଥରେ ଥରେ କୋର୍ଟ କଥା ବାଧିଥାଏ । ଝିଅଟି ଯଦି ନ ଆସେ ଝାରେଣ୍ଟ ଯାଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷଟି ନ ଆସିଲେ ଝାରେଣ୍ଟ ବୁଲେ । ଏହା କ'ଣ ଆମ ସମ୍ବିଧାନର ସମାନତା । ବାସ୍ତବରେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଏହା ପୁରୁଷ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କହିଲେ ଭୁଲ୍ ହେବନି । ଝିଅ ପକ୍ଷକୁ ଜରିମାନା ହୁଏନି । ପୁଅକୁ ଜରିମାନା ଦେବାକୁ ପଡେ । ପୁଅ ଓ ଝିଅ live - in - relationship ରେ ରହିଲେ ଜଣେ ଝିଅର ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲେ ଜଣେ ପର ପୁରୁଷ ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ କି ? ଯଦି ଝିଅଟି ଗର୍ଭବତୀ ହୋଇଗଲା ଆମ ଭାରତରେ ସମାଜସେବୀ ପୁଅ ଘର ଦାଣ୍ଡ ବସି ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଆଚରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଏହା କେଉଁ ଆଇନ୍ ରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ଅଛି । ଆପଣଙ୍କୁ ବିନିମ୍ନ ପ୍ରାର୍ଥନା ମୋତେ ଜଣାଇବେ ।

ସାମାଜିକ କର୍ମୀ ମାନଙ୍କ ତୃତୀୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଶକ୍ତି ଯୋଗୁଁ ନାରୀମାନଙ୍କର ମିଥ୍ୟା କେସ୍ ବଢ଼ିଚାଲିଛି । ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ଘରେ ଧାରଣା ଦେଉଛନ୍ତି, କେତେ ଜଣ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ଥିବେ । ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ତୁମକୁ କିଏ ଅଧିକାର ଦେଲା ଏହା କ'ଣ ଏକ ପ୍ରକାର ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ନୁହେଁ କି ? ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯୈତୁକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା କେସ୍ ରେ ଝିଅମାନେ ପ୍ରଥମେ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଘରର ମୁଖ୍ୟ ଆତଙ୍କିତ ଯଥା ଚାକିରୀଆ, ପୋଲିସ୍, ଓକିଲ ଇତ୍ୟାଦି ମୁଖ୍ୟ ଆସାମୀ କରି ମାମଲା ରୁଢ଼ୁ କରୁଛନ୍ତି ।

ଯାହା ଫଳରେ ମେରୁଦଣ୍ଡ ଭାଙ୍ଗି ଦେବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ୍ ର ତଦନ୍ତ ମଧ୍ୟ। ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପରିଲାଗେ କିଛି ନ ବୁଝି ନ ଶୁଣି ସପରିବାରକୁ ଟାଣିନେଇଥାଏ । ପୁରୁଷ କି ଯଦି ସ୍ତ୍ରୀ ନାମରେ ଏଫ୍ ଆଇ ଆର ଦିଏ ପୋଲିସ୍ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି କରେ ନାହିଁ କାରଣ ପୁରୁଷ କି ଥାନାରୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ପୁଅଟି ବିଭିନ୍ନ ସମସ୍ୟାରେ ଗତି କରିଥାଏ। ପୁରୁଷ କି ଯଦି ସ୍ତ୍ରୀ ନାମରେ ଏଫ୍ ଆଇ ଆର ଦିଏ ପୋଲିସ୍ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି କରେ ନାହିଁ କାରଣ ପୁରୁଷ କି ଥାନାରୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ପୁଅଟି ବିଭିନ୍ନ ସମସ୍ୟାରେ ଗତି କରିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟିଏ ଭଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସୁନ୍ଦର ପଦକ୍ଷେପ ତାଙ୍କ ଜଜମେଣ୍ଟ୍ ରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି, ଯେ ଯେଉଁ ନାରୀମାନେ ରୋଷେଇ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ବିକଳ ନାହିଁ। ସେ ଭରଣ ପୋଷ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ନାରୀଟି ଇଜିନିୟର ପାଠ ପଢିଥିଲେ । କେତେଜଣ ଜର୍ଜ ଏ ସବୁ ପରିଲିଖିତ କରନ୍ତି । ଆମ ଭାରତ ବର୍ଷର କିଛି ବହୁତ କମ୍ । ସମସ୍ତେ ଜର୍ଜ ନାରୀଙ୍କୁ ଭରଣ ପୋଷଣ ଦେବାକୁ ଅର୍ଥର ଦିଅନ୍ତି । କେହି ଜର୍ଜ ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ ନାରୀଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ କି ନାହିଁ । ଭରଣ ପୋଷଣ ଅର୍ଥର କରିଦେଲେ ମୁଣ୍ଡରୁ ଓଜନ ହ୍ରାସ ହେଲା ଭାବିଥାନ୍ତି । ନାରୀ ବିଭିନ୍ନ ମାମଲା କରି ନିଜେ କୋର୍ଟରୁ ଆସି ନ ଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ୱାମୀର ସପରିବାର ବାରମ୍ବାର କୋର୍ଟ ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଫେରିଥାନ୍ତି । ଏହା ଏକ ଅର୍ଥନୀତିକ ଓ ମାନସିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ନୁହେଁ କି । ମୁଁ ମୋର ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ରୁହନ୍ତି । ଯଦି ପୁଅର ସାଲାରୀକୁ ସଂଲଗ୍ନ କରି ଦିଆଯାଇଛି, ଯଦି ଝିଅଟିର ତଦାରଖ କ'ଣ ପାଇଁ କରିପାରେ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠି ସେହି ଝିଅଟି ଚାକିରୀ କରିଥାଏ । ଆଜିର ସମାଜରେ ଗତିବିଧି ଯାହା ହେଲାଣି ସୁରକ୍ଷା କଥା ପଡିଲେ ଯାହା ଦେଖାଯାଏ କେବଳ ମହିଳାମାନଙ୍କର ସୁରକ୍ଷାକୁ ବୁଝାପଡେ । ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ

ବିଭିନ୍ନ ଫୋରମ୍ ଥିବାବେଳେ ପୁରୁଷଙ୍କ ପାଇଁ ସରକାର ଓ କୋର୍ଟ କେତୋଟି ଗଠନ କରିଛନ୍ତି । କେହି ଯଦି ସହ ହୃଦବାନ୍ ଜଣାଇଥିବେ କହିବାକୁ ଭୁଲିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳଠାରୁ ରାତିରେ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ହଇରାଣ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟ ପରିଲିକ୍ଷିତ ହେଇଛି । ସମ୍ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ଯିଏ ଭୁଲ୍ କରିବି ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବା ନିହାତି ଦରକାର ମାତ୍ର ଏହାର ମାନେ ଏହା ନୁହେଁ କି ମହିଳା ବୋଲି ତାକୁ ଦଣ୍ଡ କିମ୍ବା ଶାନ୍ତିକୁ ଆମ ନଜର ପକାଇବାର ନାହିଁ । ଜଣେ ମହିଳା ଯେମିତି କାନ୍ଦ ପାରେ ସେମିତି ଗୋଟେ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ କାନ୍ଦିବାର ଅଧିକାର ଅଛି ଓ ନିଜ ସମସ୍ୟା ସମ୍ପର୍କରେ କହିବାର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର ଅଛି । ଦିଲ୍ଲୀ, ହରିୟାଣା, ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶ, ରାଜସ୍ଥାନ ଓ ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ଆଦି ରାଜ୍ୟର ପୀଡ଼ିତ ପୁରୁଷମାନେ ପୁରୁଷ କମିଶନ ଗଠନ ଲାଗି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଦାବିଜଣାଇ ଥିଲେ । ହୁଏତ ଆଜି ଯାଏ କୈଣସି ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସୋପାନ ନିଆଯାଇ ନାହିଁ କି ନ୍ୟାୟପାଳିକା ଏପରି ଉପରେ କିଛି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି ଏହା ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଜ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି । କେବେଠୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତା । ଆଜିର ବି ଆଇନ ସବୁବେଳେ ମହିଳାଙ୍କ ସମର୍ଥନରେ ଆଗ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଅଛି । ଆଇନ୍ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବାରେ ବିଫଳ ହେବାପରେ ଲାଗୁଛି । ଏମିତି ହେଲେ ପୁରୁଷ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ବଢ଼ି ଚାଲିଥିବା । ଘରୋଇ ହିଂସାର ଶିକାର ହେଉଥିବା ବିବାହିତ ପୁରୁଷଙ୍କ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ମାମଲା ବୃଦ୍ଧି ଘଟୁଥିବାରୁ ଜାତୀୟ ପୁରୁଷ ଆନ୍ଦୋଳନ ଗଠନ ଦାବିରେ ମାନ୍ୟବର ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟର ଏକ ପିଟିସନ୍ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବଡ଼ ବିତାନ୍ତନାର ବିଷୟ ଆଜିଯାଏ ଏହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ନ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଛି । ପୁରୁଷଙ୍କୁ ପଚାରିବ କିଏ ? ଆପଣମାନେ ଥରେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ ଜଣେ ଇଞ୍ଜିନିୟର ଝିଅ ଭରଣପୋଷଣ ପାଇବାକୁ

ଯୋଗ୍ୟ କି ? ଯଦି ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ଥିବ କିନ୍ତୁ ଆମ ଆଇନ୍ ଓ କୋର୍ଟ ତାହା କ'ଣ ସଠିକ୍ ଢଙ୍ଗରେ ତର୍କମା କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଭରଣ ପୋଷଣ ଦେବାକୁ କୁହନ୍ତି । ଏହା ଅଜବ ଲାଗିଲେ ବି ତାହା ଆମ୍ଭ ନ୍ୟାୟପାଳିକାରେ ସମ୍ଭବ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ୩୭ ବର୍ଷ ଯୁବକର ଜୀବନ ଯାଇଛି, ଏବଂ ମାନ୍ୟବର ସୁପ୍ରିମ୍ କୋର୍ଟ ଉଦ୍ ବେଗ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି, ସତ କିନ୍ତୁ ଉଦ୍ ବେଗରେ କିଛି ଦୁଃଖ, କିଛି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ମାନସିକ ନିର୍ଯାତନାର ଶିକାର ହୋଇ ପୁରୁଷମାନେ ଜୀବନ ହାରୁଛନ୍ତି । WHO ଏବଂ NCRB ରିପୋର୍ଟରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ୭ଲକ୍ଷରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ ଲୋକ । ମହିଳାଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି ପୁରୁଷ । ଭାରତରେ ଶହେ ପୁରୁଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ହାରୁଛନ୍ତି ୭୦ଜଣ । NCRB ରିପୋର୍ଟ ମୁତାବକ ୨୦୨୧ରେ ଏକଲକ୍ଷ ଚଉଷଠି ହଜାର ତେତିଶି ଜଣ ଲୋକ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକଲକ୍ଷ ଅଠର ହଜାର ନଅଶହ ଅଶାନବେ ପୁରୁଷ ଥିବାବେଳେ ମହିଳାଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ପଇଁଚାଲିଶି ହଜାର ଛବିଶି । ୭୩ ପ୍ରତିଶତ ପୁରୁଷ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ଏଥିରୁ ବିବାହିତ ପୁରୁଷ ସଂଖ୍ୟା ଥିଲା ଏକଲକ୍ଷ ନଅହଜାର ସାତଶହ ଅଶରାଶ । ଏହି ଆକଳନକୁ ଦେଖିଲେ ପ୍ରତି ପାଞ୍ଚ ମିନିଟରେ ଜଣେ ଲେଖାଏଁ ପୁରୁଷ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ତିରିଶରୁ ପାଞ୍ଚାଳିଶି ବର୍ଷୀୟ ପୁରୁଷ କରୁଛନ୍ତି ସର୍ବାଧିକ ଆତ୍ମହତ୍ୟା । ଏହାପରେ ରହିଛନ୍ତି ଅଠରରୁ ତିରିଶି ବର୍ଷୀୟ ପୁରୁଷ । ତେବେ ଏହି କିଏରୁ ଷାଠିଏ ବର୍ଷୀୟ ପୁରୁଷଙ୍କ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ସଂଖ୍ୟା ସବୁରୁ କମ୍ ସଂଖ୍ୟା ଯାହା କି ତିରିଶି ହଜାର ଶହେ ତେଷଠି । ୨୦୨୧ରେ ତିରିଶିରୁ ପାଞ୍ଚାଳିଶି ଆତ୍ମହତ୍ୟା ସଂଖ୍ୟା ବାଉନ୍ ହଜାର ଚଉବନ । ସେହିପରି ଅଠରରୁ ତିରିଶି ବର୍ଷୀୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଥିଲା ଛପନ ହଜାର ପାଞ୍ଚଶହ

ତେୟାଲିଶି । ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାବରେ ଅବହେଳା କରି ନାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । କିନ୍ତୁ ସମୟ ଥାଉ ଥାଉ କିଛି ପଦକ୍ଷେପ ନ ନେଲେ ପୁରୁଷ ଶୂନ୍ୟ ଦେଶ ହେବାପାଇଁ ବେଶି ଦିନ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଜଣେ ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କୁ କଣ ରୋଜଗାରିଆ ପୁଅକୁ ଫେରାଇ ଦେଇହବ । ନା ତା ଭଉଣୀକୁ ଭାଇ ଫେରାଇ ପାରିବା । ଭଉଣୀର ସନ୍ତାନର ମାମୁଁକୁ ଫେରାଇ ଦେଇହବ । ସ୍ତ୍ରୀ ତା ଆଉ କାହାକୁ ବିବାହ କରିପାରିବ । ଯୁବକର ପରିବାର ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ ଓ ଅତ୍ୟାଚାର ପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ । ଗୋଟିଏ ନାରୀକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାପାଇଁ ଯୁବକର ମାତା, ଭଉଣୀ, ଭାଣ୍ଡି ଏମାନେ କଣ ନାରୀ ନୁହନ୍ତି । ତାହେଲେ ଆଇନ ଆଗରେ ସମାନତା କଥା ଉଠୁଛି କେଉଁଠି । ଜଣେ ପିତା କଣ ଭାବିଥିଲା ତାର ପୁଅ ସୁଖସାଇତ କରି ମରିଯାଉ । ଜଣକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାପାଇଁ ଯାଇଁ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କର କେତେ ଯେ କ୍ଷତି ଘଟେ ତାହା କଣ ସମ୍ବିଧାନ, କୋର୍ଟ, କଚେରୀ କିଛି ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏମିତି କେତେ ପୁରୁଷ ନିଯାତନାର ଶିକାର ହେବେ ଏବଂ ଆମହତ୍ୟା କରି ଚାଲୁଥିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଭିଡିଓ ଓ ଟିଠିଟି ଭାଇରଲ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ହୃଦୟ ବିଦାରକ । ଆମ ଦେଶର ଆଇନ କାନୁନରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ଦରକାର କିନ୍ତୁ କପି, ପେଷ୍ଟ ଓ କଭର ପେଜ ଏବଂ ପୁରୁଣା ନାଁ କୁ ବଦଳାଇ ଦେଲେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଅ ନାହିଁ । ତର୍ଜମାର ଆବଶ୍ୟକ ଓ ଆଇନ ଅପବ୍ୟବହାରକାରୀ ରୋକିବା ଏବଂ ଦୃଢ଼ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କିପରି ନିଆଯାଇ ପାରିବ ସେଥିପ୍ରତି ଯତ୍ନବାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ସମୟ ଆସିଛି କିଛି କରିବା ପାଇଁ ନହେଲ ଏମିତି ହଜାର ହଜାର ନିରୀହ ପୁରୁଷ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରି ବିନା କାରଣରେ ନିଜର ମୂଲ୍ୟବାନ ଜୀବନ ହାରିବ ବସିବେ । ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ପୁରୁଷମାନେ ନିଯାତନର ଶିକାର

ହୋଇ ଆସୁଥିବେ ଏଥିରେ ତିଳେ ମାତ୍ରେ ଦିଧା ନାହିଁ । ନାରୀମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେଇ ପୁରୁଷଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଖେଳ ଖେଳୁ ନାହୁଁ ତ ? ଆଇନ ଆଗରେ ସମସ୍ତେ ସମାନ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାକୁ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧ ହେବା ସହ ସମ୍ବିଧାନରେ ଲେଖିଦେଲେ ହେବନି ତାହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଏକ ବଡ଼ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ଅଟେ । ମୁଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ନିଯାତନା ସହି ନ ପାରି ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପାଇଁ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗମ୍ଭୀର । ଆଇନର ଅପବ୍ୟବହାର ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ସେଥିପ୍ରତି ଜଣେ ଉତ୍ତମ ଜର୍ଜର ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ମାନ୍ୟବର ସୁପ୍ରିମ କୋର୍ଟ ଯୁବ ପ୍ରକାଶ କରି ଗାଇଡ଼ଲାଇନ କରିଛନ୍ତି ସତ କିନ୍ତୁ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏମିତି ଆଇନ ତିଆରି କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଭାବିବାର ଥିଲା । ପୋଲିସ୍, ଗଣମାଧ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ବି ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହୁଅନ୍ତି । ଗଣମାଧ୍ୟମ ଝିଅର ନାମ କୁହେନି କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷର ନାମ ସହ ମୁହଁ ଦେଖାଇଦିଏ । ଅତୁଲ ପାରି ଆଗକୁ କେତେ ଯେ ଜୀବନ ଚାଲି ଯିବା କହି ହେବନି । ଲିଙ୍ଗଗତ ସମାନତା ପାଇଁ ସମାନ ଆଇନ ଆସୁ । ଆଜିର ଦିନରେ ମହିଳା ପୁରୁଷର ସମକକ୍ଷ । ଯେଉଁ ଦେଶର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଜଣେ ମହିଳା, ତେବେ ମହିଳାଙ୍କୁ ଏତେ ସଦୟ କାହିଁକି । ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ ମିଳୁ ।

ଅଜୟ କୁମାର ରାଉତ

ଆଇନଜୀବୀ, କଟକ

୮୨୪୯୪୪୩୦୩୩

ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ଚିତ୍ରକଳା

ଦେବସ୍ମିତା ମହାରଣା

ସାମାଜିକ ଦୃଷ୍ଟି ଦର୍ଶନକୁ ଭିତ୍ତିକରି ଆମ ସାହିତ୍ୟ ସମୃଦ୍ଧ । ଅତୀତରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ, ସମୟ ଚେତନାର ସ୍ରୋତରେ ସାହିତ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତଣୀଳ, ବିଶେଷକରି ଆଧୁନିକ କାବ୍ୟ ସାହିତ୍ୟରେ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନବିଶେଷ ଦ୍ରଷ୍ଟବ୍ୟ । ସେହିପରି ଭାରତର ସ୍ୱାଧୀନତା ପରେ ଓଡ଼ିଆ କାବ୍ୟ ସାହିତ୍ୟରେ ବ୍ୟାପକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି ।

ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ବିଭିନ୍ନ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱ ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଛି । ବିଶେଷକରି ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଓଡ଼ିଆ କବିତାର ବିଭବକୁ ଏହି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରବେଶ କରି ପ୍ରମୁଖ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ସାହିତ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ବାଦମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ‘ଚିତ୍ରକଳା’ ଅନ୍ୟତମ । ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଓଡ଼ିଆ କାବ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କଲେ ଜଣାଯାଏ, ୧୯୪୭ ମସିହାରୁ ୨୦୨୦ ମସିହା ଯଦି ଏହି କାଳଖଣ୍ଡକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଏ, ତେବେ ଏହି ୭୩ବର୍ଷର କାବ୍ୟଧାରାକୁ ତିନି ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ । ୧୯୪୭ ମସିହାରୁ ୧୯୮୦ ମସିହା ଏ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାୟର କାବ୍ୟଧାରା, ୧୯୮୧ ମସିହାରୁ ୨୦୦୦ ମସିହା ଏ ହେଉଛି ଅନ୍ୟ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟର କାବ୍ୟଧାରା ଏବଂ ୨୦୦୧ ମସିହାରୁ ୨୦୨୦ ମସିହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ରଚନାଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟର କାବ୍ୟଧାରା । ଏଯାବତ୍ ଉପଲବ୍ଧ ବିଭିନ୍ନ ତଥ୍ୟ ମାନଙ୍କରେ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ଆଧୁନିକ କାବ୍ୟଧାରା ଉପରେ ବିଶେଷ ଆଲୋଚନା ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୁଏନାହିଁ । ତେବେ ୧୯୪୭ ମସିହା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁସବୁ ସାହିତ୍ୟ ଧାରାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୦୩ ମସିହାରୁ ୧୯୪୭ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସମୟ ଖଣ୍ଡ

ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟତଃ ସତ୍ୟବାଦୀ, ସବୁଜ ଏବଂ ପ୍ରଗତିବାଦୀ ଚେତନା ଓଡ଼ିଆ କାବ୍ୟ ସାହିତ୍ୟରେ ଦେଖା ଦେଇଥିଲା । ଏସବୁ କାବ୍ୟ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥିଲା- ସ୍ୱରାଜ୍ୟ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଉତ୍କଳ ପ୍ରଦେଶ ଗଠନର ଦାବୀ, ଗଡ଼ଜାତ ସମସ୍ୟା, ଖାଦ୍ୟ-ବସ୍ତ୍ର-ବାସଗୃହ ସମସ୍ୟା, ଗାନ୍ଧୀ ଓ ମାର୍କ୍ସ ଚେତନା । ତେବେ ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ଦେଖିଲେ ଏ କାବ୍ୟଧାରା ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କର “ମାନବ ସେବା”, ଭଗବତୀ ଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀଙ୍କ ମାର୍କ୍ସବାଦି ଚିନ୍ତା ଆଦି ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ ଥିଲା । ଏହାହିଁ ଥିଲା ମୂଳତଃ ସ୍ୱାଧୀନତା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ସାହିତ୍ୟ । ୧୯୪୭ ମସିହାରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରେ ଭାରତବର୍ଷରେ ମାର୍କ୍ସବାଦୀ ଚିନ୍ତନ ଓ ସ୍ୱରାଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ରଚିତ କବିତାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଲା ନାହିଁ । ତେବେ ସାହିତ୍ୟରେ ଯେଉଁ ସାହିତ୍ୟିକ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉଠୁଥିଲା ତାହା ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇଗଲା । କବି ରାଷ୍ଟ୍ର ଓ ସାମୁହିକ ଜନଗଣ ପାଇଁ ଯେଉଁ କବିତା ଲେଖୁଥିଲା ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପଡ଼ିଲା । ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ଯେଉଁ ନୂତନ ଶୂନ୍ୟତା ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ତାହା ହେଲା ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାବ୍ୟଧାରା ।

୧୯୪୭ ମସିହାରେ ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଉ ହେଉ, ଭାରତ ପାକିସ୍ତାନ ବିଭାଜନ ପରେ ପରେ ଭାରତରେ ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ଦଙ୍ଗା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସ୍ୱାଧୀନତାର ସ୍ୱାଦ କେତେ ମିଠା, କେତେ ଅମୃତ, ମୁକ୍ତିର ବ୍ୟାକୁଳତା କେତେ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଏହାକୁ ଦେଶ ଅନୁଭବ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଂସା ଓ ରକ୍ତପାତରେ ସମଗ୍ର ଭାରତ ଭୂଇଁ ରକ୍ତରଞ୍ଜିତ ହୋଇଗଲା । ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୪୭ ମସିହାରୁ ୧୯୫୦ ମସିହା- ସ୍ୱାଧୀନତା, ଗାନ୍ଧୀମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ୧୯୫୦ ମସିହାରେ ନୂତନ ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରଣୟନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ହିଂସା, ଦ୍ୱେଷ, ବିରୁଦ୍ଧାଭାଷ, ଘୃଣା, ତତ୍ସରୀ, ଦୁଷ୍ଟର୍ମୀ ଏହିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱୈରାତ୍ମ୍ୟରେ ସ୍ୱାଧୀନତାର ସବୁଜ ରଙ୍ଗ କ୍ରମଶଃ ଫିକା ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏହି ପୃଷ୍ଠଭୂମିକୁ ଆଧାର କରି ସାହିତ୍ୟ ରଚନାରେ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା ଓ ବିଶେଷ କରି ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଓଡ଼ିଆ କବିତା ତାର ରୂପ

ବଦଳେଇ ନୂଆ ରଙ୍ଗରେ ସଜେଇ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । କବିମାନେ ସ୍ୱାଧୀନତାର ମୋହଭଙ୍ଗକୁ ନେଇ କବିତା ରଚନା କଲେ । ଗୋଦାବରୀଶ ମିଶ୍ର, ମାୟାଧର ମାନସିଂହ, ରାଧାମୋହନ ଗଡ଼ନାୟକ, ଅନନ୍ତ ପଟ୍ଟନାୟକ ଇତ୍ୟାଦି କବିମାନଙ୍କ କବିତାରେ ଏହା ବେଶ୍ ପରିଦୃଶ୍ୟ ହେଲା । ଜାତିପ୍ରୀତିନୂତନ ଏକ ସ୍ୱର ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ଝଙ୍କୃତ ହେଲା । ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାସ, ନୀଳକଣ୍ଠ ଦାସ, ଗୋଦାବରୀଶ ମିଶ୍ର ଆଦି କବିଗଣ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶ ନେଇ ଆସିଥିଲେ, ସେ ଆଦର୍ଶ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରେ ଆଉ ରହିଲା ନାହିଁ । ଏହି ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ ସାହିତ୍ୟିକମାନେ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହେଲେ, ତାହା ଥିଲା, ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସାହିତ୍ୟିକ ପାଣିପାଗ । ୧୯୩୯-୪୫ ମସିହାରେ ଗୋଟିଏ ପଟରେ ସ୍ୱାଧୀନତାର ମୋହଭଙ୍ଗ ଓ ଅନ୍ୟ ପଟରେ ବ୍ୟକ୍ତିବାଦୀ ଉପଭୋଗବାଦର ବିକାଶ ଏ ଉଭୟର ମିଶ୍ରଣରେ ଓଡ଼ିଆ କବିତା ଏକ ନୂଆ ମୋଡ଼ ଦେଇ ଗତି କରିଛି, ଯାହାକୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଓଡ଼ିଆ କବିତା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ଏହି କାବ୍ୟଧାରାରେ ୧୯୪୭ ମସିହାରୁ ୧୯୮୦ ମସିହାର କବିତାକୁ ପ୍ରୟୋଗବାଦୀ କବିତା ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା ଏବଂ ଉତ୍ତର-ଅଗି କବିତାକୁ ଉତ୍ତର-ଆଧୁନିକ କବିତା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା । ଯେହେତୁ ଆଧୁନିକ କବିତା ଚେତନା ପ୍ରବାହୀ କବିତା ଏବଂ ସମୟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହ ଏହାର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା, ତେଣୁ କେହି କେହି ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମଧ୍ୟ ୨୦୦୦ ମସିହା ପରର କବିତାକୁ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର କାବ୍ୟଧାରା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ଆଲୋଚନା କଲେ । ତେବେ ଏହି କବିତାର ଧାରା ଏତେ ଶୀଘ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି ଯେ, ସେଥିରେ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଶଙ୍କର ଜାତୀୟ କବିତା ଗୁଡ଼ିକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସାରଣୀରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଚିତ୍ରକଳ୍ପବାଦ :

ପରିର୍ତ୍ତନର ଧାରା ସ୍ୱରୂପ ଦେଶର ସାହିତ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ବହୁ ବିଦେଶୀ ବାଦ ଓ ଇଡିମ୍ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଇମ୍ପେଜଇଡିମ୍ ବା ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ବାଦ ଅନ୍ୟତମ । କବିତାକୁ ସ୍ୱଳ୍ପ, ସଂପ୍ରସାରିତ ଓ ଅର୍ଥମୟ କରିବା ପାଇଁ ଚିତ୍ରକଳ୍ପବାଦ (୧୯୧୦-୧୯୨୦) ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । କବିତାର ଗଠନ ଓ ଭାବଚେତନା ସମ୍ବଳିତ ଏହା ପ୍ରଥମ ସାଙ୍ଗଠନିକ ଆନ୍ଦୋଳନ । ‘ଚିତ୍ରକଳ୍ପ’ ଶବ୍ଦଟି ଇଂରାଜୀ ଇମ୍ପେଜ୍ ଶବ୍ଦର ଓଡ଼ିଆ ରୂପାନ୍ତର ବୋଲି ଧରାଯାଏ । ତେବେ ଏହି ‘ଇମ୍ପେଜ୍’ କୁ ବହୁବଚନରେ ଏକତ୍ର ପ୍ରୟୋଗ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ‘ଇମ୍ପେଜରୀ’ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇ ଥାଏ । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାଦେଶିକ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟରେ ଏହାକୁ ଇମ୍ପେଜ୍, ବିମ୍ବ, ଚିତ୍ରଧର୍ମିତା, ରୂପକଳ୍ପ, ଚିତ୍ରକଳ୍ପ, କାବ୍ୟବିମ୍ବ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ନାମିତ କରାଯାଇଛି । ‘ଚିତ୍ରକଳ୍ପ’କୁ ଶବ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଆବେଶିକ ଚିତ୍ରକଳ୍ପନା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରେ । ଅନେକ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଉପମା ଓ ରୂପକକୁ ଆଶ୍ରୟକରି ଗଢ଼ାଯାଇଥାଏ । ମୋଟ୍ ଉପରେ ଏକ ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରତିଫଳନ କିମ୍ବା ଦୃଷ୍ଟିସାମ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଅଧିକ କିଛି ମନୋଜ୍ଞ ରୂପ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଚିତ୍ର ପରିକଳ୍ପନାକୁ ଆମେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ବା ଇମ୍ପେଜ୍ ନାମରେ ନାମିତ କରିପାରିବା । ଚିତ୍ରକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ଉପମାଗର୍ଭକ କିମ୍ବା ରୂପକାଶ୍ରୟୀ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଦର୍ପଣରେ ମଣିଷର ମୁହଁ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାହିଁ ତା’ର ବାହ୍ୟକୃତି । କିନ୍ତୁ ଚିତ୍ରକଳ୍ପରେ ତା’ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୁଏ । ପ୍ରତିବିମ୍ବ ମଣିଷର ଭାବାବେଗ ସହିତ ବିଜଡ଼ିତ- ଏହା ତା’ର ବାହ୍ୟକୃତି । କିନ୍ତୁ ତା’ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବିଜଡ଼ିତ ହୁଏ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ମାଧ୍ୟମରେ । ମଣିଷର ଅନ୍ତଃଚେତନା ସହିତ ବିଜଡ଼ିତ ଏହି ପ୍ରତିବିମ୍ବରେ ତେହେରାର ଜ୍ୟାମିତିକ ସ୍ଥିତି ନଥାଏ; ଥାଏ ଭାବନାର ଅସରନ୍ତି ବିସ୍ଫୋରଣ । ଗଭୀର ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା, ତୀବ୍ର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଜିଜ୍ଞାସା ଓ ପ୍ରଶ୍ନର ମୌଳିକତାକୁ ନେଇ ଗଠିତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାର୍ଥକ ରୂପକଳ୍ପ ପାଠକ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାର ଅନେକ ରସ ଯୋଗେଇ ଥାଏ । ଏହାକୁ ଚିନ୍ତା

ମାଧ୍ୟମରେ ବାରିହୁଏ ଓ ଅନୁଭବ କରିହୁଏ । ଏହିପରି ରୂପକଲ୍ପ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ କବିକୁ ବସ୍ତୁ-ଜଗତ ପ୍ରତି ଅଧିକ ଧ୍ୟାନଶୀଳ, ଗଭୀର ନିରୀକ୍ଷା ବିଶ୍ଳେଷଣ ଓ ବସ୍ତୁକୁ ଆଣି ମନ-ଜଗତ ସହିତ ସମନ୍ୱିତ କରିବାର ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ଦରକାର ।

ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ସଂଜ୍ଞା :

କବିତାକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ, ସଂପ୍ରସାରିତ ଓ ଅର୍ଥମୟ କରିବା ପାଇଁ ଚିତ୍ରକଳ୍ପବାଦ ବିଂଶ ଶତକର ଦ୍ୱିତୀୟ ଦଶକ (୧୯୧୦-୨୦) ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏକ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟିକ ସୃଜନଶୀଳ ଆନ୍ଦୋଳନ । କବିତାର ଗଠନ ଓ ଭାବଚେତନା ସମ୍ବଳିତ ଏହା ପ୍ରଥମ ସାଂଗଠନିକ ଆନ୍ଦୋଳନ । ମୁକ୍ତ ଛନ୍ଦରେ ରଚିତ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକାରର କବିତା ରୂପେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଇଂଲଣ୍ଡ-ଆମେରିକୀୟ କବିତାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଉନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟରେ ଏହା ରୂପକ ଓ ମେଟାଫର୍ ବା ଉପମାର ପ୍ରୟୋଗ ଥିଲା । ଉପମାନ ଓ ଉପମେୟ ଭିତରେ ଅଭେଦତ୍ୱ ବା ଅବିଚ୍ଛନ୍ନତା ପ୍ରକାଶ ଅର୍ଥରେ ରୂପକର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଉଥିଲା । ଉପମା ବା ମେଟାଫର୍ ଭୂମିକା ଭିନ୍ନ ଥିଲା । ମେଟାଫର୍ ବା ଉପମା ମାଧ୍ୟମରେ ଉପମେୟ ଓ ଉପମାନ ମଧ୍ୟରେ ସାଦୃଶ୍ୟ କଥନ ହେଉଥିଲା । ଦୂର ଦୃଶ୍ୟକୁ ନିକଟ ବସ୍ତୁ ସହିତ ମିଶ୍ରଣ କରି କବି ଏକ ସଂପ୍ରସାରିତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିର ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲା । ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ କବିତାରେ ଏଥିପାଇଁ ରୂପକ ଓ ଉପମାର ପ୍ରୟୋଗ ଅଧିକ । କବିତାରେ ରୂପକ ଓ ଉପମାର ପ୍ରୟୋଗ ପାରମ୍ପରିକ । ଏଥିରେ ଆଧୁନିକ ଭାବନାର ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା । ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ କବିତାର ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ କରି ସ୍ୱଭାବବାଦୀ, ବାସ୍ତବବାଦୀ, ମାର୍କସବାଦୀ ଓ ସ୍ଥିତିବାଦୀ ସାହିତ୍ୟର ବିକାଶ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଏସବୁ ଭାବବୋଧକୁ ଧାରଣ କରିବାପାଇଁ ପାରମ୍ପରିକ ଉପମା, ରୂପକଗୁଡ଼ିକ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ରୂପକ ହେଲା ଅଧିକ ଭାବବାଦୀ ସମକାଳୀନତା ସଂପନ୍ନ । ଆଧୁନିକ ମଣିଷର ଆବେଗ, ନୈରାଶ୍ୟ ଓ ଆକାଂକ୍ଷା ଏହା

ଧାରଣ କଲା । ବାସ୍ତବବାଦର କଠୋରତା, ମାର୍କସବାଦର ଶ୍ରେଣୀସଂଗ୍ରାମ ଓ ଛିତିବାଦର ନୈରାଶ୍ୟ ଭିତରୁ କବିତାକୁ ସତେଜ, ସୁନ୍ଦର, ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ସାବଲୀଳ କରିବା ପାଇଁ କବିତାରେ ଚିତ୍ରକଳାର ପ୍ରୟୋଗ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଚିତ୍ରକଳା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାର ସଂଜ୍ଞା ଓ ସ୍ୱରୂପରେ ବ୍ୟାପକତା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ ନାହିଁ । କବିତାର ଭାବବୋଧକୁ ଅଧିକ ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିବା ପାଇଁ ଚିତ୍ରକଳାର ସୃଷ୍ଟି । ଏହା ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ କବିତାର ବିଳାସ ଓ ବର୍ଣ୍ଣନାଧର୍ମିତାକୁ ବିରୋଧ କରି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ଚିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଚିରନ୍ତନ ଓ କଳାତ୍ମକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ କବିତାକୁ ଫେରାଇ ଦେବା ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ସିଧାସଳଖ ଭାବରେ କବିତାର ପରିବେଷଣକୁ ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥାଏ । ପରିମିତ ଭାଷା ପ୍ରୟୋଗ ସହ ବିନ୍ଦୁଏ ଭାଷାରେ ସମୁଦ୍ରେ ଭାବତରଙ୍ଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଏହା ପସନ୍ଦ କରିଥାଏ । ପାରମ୍ପରିକ ଶୈଳୀ, ଛନ୍ଦୋବଦ୍ଧ ରଚନା, ଗୀତିମୟତା, ରୁଚି ପ୍ରୟୋଗକୁ କବିତା ପ୍ରକରଣରେ ଗ୍ରହଣ ନକରି ମୁକ୍ତ ଛନ୍ଦରେ ରଚନାକୁ ଏହା ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦେଇଥାଏ । ଇଂରାଜୀ ସାହିତ୍ୟରେ ଡ୍ରାଇଡେନ୍ ଜର୍ଜ ଭୂମିକା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ସେ କହିଛନ୍ତି ଚିତ୍ରକଳା କବିତାର ପ୍ରାଣ । ସେ ଯୁଗର ପ୍ରଚଳିତ କାବ୍ୟାଳଙ୍କାର ଥିଲା ଏକ ପ୍ରକାର ଯାଦୁବିଦ୍ୟା, ଛଳନା ଓ କୃତିମତାର କଥା, ଅତୀତର ଏକ ଦୁଃଖ ପରି ବ୍ୟଥା ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଜଞ୍ଜାଳ । କାବ୍ୟରେ କ୍ଲିଷ୍ଟାର୍ଥ ଶବ୍ଦଗୁଞ୍ଜନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବାର ବାର ବସ୍ତୁର ସତ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସମାଛନ୍ନ ରହୁଥିଲା । ପ୍ରାୟ ଶତ୍ରଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷାର୍ଦ୍ଧରୁ ଇଂରାଜୀ ସାହିତ୍ୟରେ ସତ୍ୟ ଓ ସରଳତା ପାଇଁ ପ୍ରବଳ ଆଗ୍ରହ ଓ କୌତୁହଳ ଉଦ୍ଭୀପ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା ମୂଳତଃ ମେଟାଫର୍ ବିରୁଦ୍ଧରେ । ଫଳରେ ପ୍ରଚଳିତ କାବ୍ୟାଳଙ୍କାର ସହିତ ପ୍ରାଚୀନ ବାକ୍ତାତୁର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସାହିତ୍ୟରୁ ବିଦାୟ ନେଲା ଓ ସେ ସବୁର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବିଲା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସତ୍ୟତା । ଭାବାତ୍ମକ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରୁ ଇମେଜ୍‌ର ଜନ୍ମ । ୧୮୩୦ ବେଳକୁ ମଧ୍ୟ ଖାଡ଼ସ୍‌ଜାର୍ଥ ଇମେଜେରୀର ନିଜ୍ଜକ ଚିତ୍ରାତ୍ମକତା

ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି । କେବଳ କଲେରିଜ୍‌ଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ଇମେଜ୍, ଇମେଜେରୀ ଓ ମେଟାଫର୍ ସିମିଲି ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାୟୀ ଏକ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ସଂପର୍କ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କଳ୍ପନା ବା ଇମାଜିନେସନ ଥିଲା ସର୍ବଶେଷ କଥା । ଅଧର ସେ ଇମେଜର ସହଜ ଚିତ୍ରାତ୍ମକ ସଂଜ୍ଞାଟିକୁ ଭୁଲି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କବିଙ୍କୁ ସତର୍କ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଓ ଅବିକଳ ଚିତ୍ରଟି ଯେତେ ସୁନ୍ଦର ହେଲେ ବି କାବ୍ୟ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ସେଠାରେ ଭାବାବେଗର ଉଦ୍‌ବେଳନ ମଧ୍ୟ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ । ତେଣୁ କଳ୍ପନା ବିନା ଚିତ୍ର ସଦା ମୂଲ୍ୟହୀନ । ସେହି କଳ୍ପନା ପ୍ରଭାବ ଅନୁଭୂତିର ମିଶ୍ରଣ ନଘଟିଲେ କାବ୍ୟର ଅଗୌରବ ହୁଏ । ଅସଂଲଗ୍ନ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ଉପସ୍ଥିତି ମାତ୍ର ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ତାହାକୁ କଳ୍ପନା ବଳର ଭାବସଂବେଗ ସାହାଯ୍ୟରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବା କଥା । ଏଭଳି ରୂପାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା କେବଳ ସିମିଲି ଓ ମେଟାଫର୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ସମ୍ଭବ । ସେହି ଦିନଠାରୁ ଇମେଜ୍ ସହିତ ସିମିଲି ଓ ମେଟାଫର୍ ସଂପର୍କ ଘନିଷ୍ଠ ରହିଆସିଛି ଓ ଇମେଜ୍ ହୋଇଛି ଚିତ୍ରୋପମା । ପାଖାପାଖି ଉନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଧ୍ୟରେ ‘ଇମେଜ୍’ ଓ ‘ଇମେଜେରୀ’ ଶବ୍ଦ ସର୍ବତ୍ର ‘ସିମିଲି’ ଓ ‘ମେଟାଫର୍’ ଶବ୍ଦର ସମାର୍ଥକ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର ହେଉଥିଲା ।

ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କବିତାର ଆଦିପର୍ବରେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ପ୍ରୟୋଗ :

ଏହି କାଳଖଣ୍ଡରେ ଆଧୁନିକ ଲକ୍ଷଣ ରହିତ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ବହୁଳ ବ୍ୟବହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ । ରାଧାନାଥଙ୍କ ସାହିତ୍ୟରେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ସଂକେତ ବହନ କରି ଯେଉଁ ଉପମା ବା ରୂପକର ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଛି ସେଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନ୍ତ ଓ ବାସ୍ତବଧର୍ମୀ ମନେହୁଏ । ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା କାମାତୁର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଠାରୁ ଭୟରେ ପଳାୟନ କରୁଛି । ନିଜ ସତୀତ୍ୱ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ତାର ଉଦ୍ୟମ । ସତେ ଯେପରି ଜଣେ ଖାଦକ ଅନ୍ୟଜଣେ ଖାଦ୍ୟ, ଜଣେ ସଞ୍ଚାଣ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ହଳଦୀ ବସନ୍ତ । ଜଣେ ସବଳ ଅନ୍ୟଜଣେ ଦୁର୍ବଳ । ସବଳ ନିକଟରୁ ରକ୍ଷା

ପାଇବା ପାଇଁ ଦୁର୍ବଳର ପ୍ରାଣାନ୍ତକ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା । ହଳଦୀବସନ୍ତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦ୍ରୁତ ବେଗରେ
ପଳାୟନ କରୁଛି, ପଛରୁ ସଞ୍ଚାଣ ନଖ ଏବଂ ମୁନିଆଁ ଚଞ୍ଚୁ ବିସ୍ତାର କରି ଧାଇଁଛି ଧରିବା
ପାଇଁ । କବି ଏହାକୁ ଏକ ଚମତ୍କାର ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ସାହାଯ୍ୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଯଥା-

“ହେମାଙ୍ଗ ହଳଦୀବସନ୍ତ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ସଞ୍ଚାଣ

ଅନ୍ତରୀକ୍ଷେ ଧାଏଁ ସଳଖେ କ୍ଷଣପ୍ରଭା ସମାନ ।

ଜୀବନ ବିକଳେ ସଭୟେ ଖରେ ଧାଏଁ ଦୁର୍ବଳ,

ଖରତର ବେଗେ ଜୀବିକା ଆଶେ ଧାଏଁ ପ୍ରବଳ,

ମୁହୁଃ ଚଞ୍ଚୁ ମୁନ ସଞ୍ଚାଣ ପଛୁଁ କରେ ବିସ୍ତାର

ମଣେ କରଗତ ପଲକେ ପରା ହେଲା ଶିକାର

ହଳଦୀ ବସନ୍ତ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରାଣଭୟେ ଅସ୍ଥିର

କ୍ଷଣେ ଧୃତ କ୍ଷଣେ ମୁକତ, ମଣେ ନିଜ ଶରୀର ।

ହଳଦୀବସନ୍ତକୁ ସଞ୍ଚାଣ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ସୁନ୍ଦରୀ
କୋମଳାଙ୍ଗୀ ଅସହାୟା ଅବଳା ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗାର ଅବସ୍ଥା ନେତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଭାସିଯାଏ ।
ହଳଦୀବସନ୍ତ କାଞ୍ଚିନ ବର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣ କରି କେବଳ ବସନ୍ତ ଋତୁରେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରି
ନିଜର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଜଗତକୁ ମୁଗ୍ଧ କରିଥାଏ । ‘ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା’ କାବ୍ୟରୁ ଆଉ ଏକ
ଚିତ୍ରଧର୍ମୀ ପଞ୍ଜି । ଯଥା-

“ମିଶିଯାଏ ଯଥା ପ୍ରଭାତୀ ତାରା ରବି କିରଣେ

ମିଶିଯାଏ ଯଥା ଜୀବାତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଚରଣେ,

ମିଶିଯାଏ ଯଥା ଚପଳା ନୀଳ ଜଳଦ ଅଙ୍ଗେ

ମିଶିଗଲା ତଥା ଅବଳା ସେହି ନୀଳ ତରଙ୍ଗେ ।”

ଏଠାରେ ଏକମାତ୍ର ଉପମେୟ ‘ଅବଳା’ ସହିତ ଏକାଧିକ ଉପମାନ ‘ପ୍ରଭାତୀ ତାରା’,

‘ଜୀବାତ୍ସା’ ଓ ‘ଚପଳା’ ଆଦିର ସାଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଛି । ଅର୍ଥାତ୍ ଅବଳା ରୂପକ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ଉପରୋକ୍ତ ତିନୋଟି ଉପମାନ ଭଳି ନୀଳ ତରଙ୍ଗ ରାଶିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି । ବାସ୍ତବିକ ଚିତ୍ରକଳ୍ପଟି ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାହ୍ୟ ହୋଇପାରିଛି । ରାଧାନାଥଙ୍କ ସାହିତ୍ୟରୁ ଏହିପରି ଅନେକ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ପ୍ରୟୋଗ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ ।

ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ କବି ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେରଙ୍କ କାବ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ବ୍ୟବହାର ହୋଇଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ‘ଅଭିଜ୍ଞାନ ଶାକୁନ୍ତଳ’ ନାଟକର ଅନୁସରଣରେ ରଚନା କରିଥିବା ‘ପ୍ରଣୟ ବଲ୍ଲରୀ’ କାବ୍ୟରେ ସେ କବି କାଳିଦାସଙ୍କ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଚିତ୍ରକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକୁ ଜୀବନ୍ତ ରୂପାୟନ କରିଛନ୍ତି । କାଳିଦାସଙ୍କ “ଗ୍ରୀବାଭଙ୍ଗାଭିରାମ...” ଶ୍ଳୋକର ଅନୁସରଣରେ କବି ଗଙ୍ଗାଧର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି-

“ପୁଚ୍ଛଲପଟାଇ ସ୍ୱୀତ ସଙ୍କୁଚାଇ

ଆଶୁଗ-ପତନ ଭୟେ

ଗ୍ରୀବାଭଙ୍ଗି ଥରେ ଥରେ ରଥେ ଚାହିଁ

ପଳାଏ ପୁଣି ଅଥୟେ

ଶରମ-ବିବୃତ-ମୁଖ ରୂପ-ଦରକବଳିତ କୁଶମାନ

ଗମନ ପଥରେ ଇତସ୍ତତଃ ପଡ଼ିଯାଉଥାଏ ସ୍ଥାନ ସ୍ଥାନ ।”

ମୃଗଟିର ପଳାଇବା ଦୃଶ୍ୟଟି ଆମ ନେତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଭାସି ଉଠୁଛି । ଶର ପତନ ଭୟରେ ସ୍ୱୀତକୁ ସଂକୋଚନ କରି ପୁଚ୍ଛକୁ ଲପଟାଇ ମୃଗଟି ଅଥୟ ଭାବରେ ପଳାୟନ କରୁଛି । ଥରେ ଥରେ ଗ୍ରୀବା ଭଙ୍ଗି ଧନୁଧାରୀ ଦୁଷ୍ମନ୍ତଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଦେଉଛି । ଗମନ ପଥରେ ଶ୍ରମ ବିବୃତ ମୁଖରୁ ଖସି ଖସି ଯାଉଛି ଦରକବଳିତ କୁଶମାନ ।

ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କବିତାର ଆଦି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଫକୀର ମୋହନ ସେନାପତି, ମଧୁସୂଦନ ରାଓ ଓ ନନ୍ଦକିଶୋର ବଳ ପ୍ରମୁଖ କବି କାବ୍ୟ କବିତା ରଚନା କରିଥିଲେ ।

ଏମାନଙ୍କ ରଚନାରେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରିବେଶକୁ ନେଇ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ । ମାତ୍ର କବି ସଚ୍ଚି ରାଉତରାୟଙ୍କଠାରୁ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଯେପରି ଭାବ ପ୍ରବୋଧକ ଭାବରେ ଆଧୁନିକୀକରଣ ହୋଇଛି ତାର ସ୍ୱର୍ଗ ଏମାନଙ୍କ ଚିତ୍ରକଳ୍ପରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେନାହିଁ । କେବଳ ଉପମା ବା ରୂପକର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ହିଁ ଏହି କାଳର ଚିତ୍ରକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ବହନ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଗୁଡ଼ିକ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ନେଇ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନାହାନ୍ତି ବରଂ କେବଳ ଚିତ୍ର ଭାବରେ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ମାୟାଧର ମାନସିଂହ, କୁନ୍ତଳା କୁମାରୀ, ନୀଳକଣ୍ଠ, ଗୋଦାବରୀଶ, କାଳିନ୍ଦୀଚରଣ, ବୈକୁଣ୍ଠନାଥ, ରାଧାମୋହନ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରୁ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ପରିଚୟ ଅଳ୍ପବହୁତ ମିଳିଥାଏ । କବି ଅନନ୍ତ ପଟ୍ଟନାୟକ, ସଚ୍ଚି ରାଉତରାୟ, ମନମୋହନ ମିଶ୍ର ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ରଚନାରେ ପ୍ରଗତିବାଦୀ ଚେତନା ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ସେହି ଚେତନାକୁ ରୂପ ଦେବା ନିମିତ୍ତ ଏହି କବିମାନେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ଏମାନଙ୍କର ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦ ଓ ଭାବ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ । ଏଥିସହିତ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାବ୍ୟ ଧାରାରେ ଏମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା କବିମାନଙ୍କ କାବ୍ୟ ଚେତନାରେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଏକ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କଲା ।

ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉତ୍ତର ପଚାଶରେ ଓଡ଼ିଆ କବିତା ଏକ ରୂପାନ୍ତର ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଗତିଶୀଳ ହୋଇଅଛି । ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀକବିମାନେ ଏହି ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କ କାବ୍ୟ ସ୍ୱର ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛନ୍ତି, ଆଗନ୍ତୁକ କବିମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୁଗ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ସ୍ୱରକୁ ନିଜ ରୀତିରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ସେହିପରି ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ପାରମ୍ପରିକ କାବ୍ୟ ଚେତନାର ସ୍ୱର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲିଭି ଯାଇଥିଲା ପରନ୍ତୁ କେତେକ ପ୍ରବୀଣ ଓ ତରୁଣ କବି ଏହି ପାରମ୍ପରିକ କାବ୍ୟ ଚେତନାକୁ ପରିହାର କରିପାରି ନଥିଲେ ।

୧୯୩୫-୪୭ ମସିହାରେ ଯେଉଁ କବିମାନେ ସମାଜର ସମତା ପାଇଁ ଅତି ଚୀବ୍ର ଓ ସାଲିସ୍‌ହୀନ କାବ୍ୟ ସନନ୍ଦ ଶୁଣାଇ ଆସିଥିଲେ, ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବେ ସେମାନେ ଏହି ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କ କାବ୍ୟ ସ୍ୱର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭାବନା ସମାଜକୁ ଛାଡ଼ି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରେମ, ହତାଶା ଓ ଅତୃପ୍ତି ଆଡ଼କୁ କ୍ରମେ ଗତିଶୀଳ ହୋଇଅଛି । ତଥାପି ଏ ସମୟର କେତେକ ଐତିହାସିକ ଘଟଣା, ଜାତୀୟ ଓ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବ୍ୟାପାର ଓଡ଼ିଆ କବିତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ । ସେ ସବୁ ମଧ୍ୟରେ ୧୯୫୦ ମସିହାରେ ଭାରତର ଜମିଦାରି ବିଲୋପ, କୋରିଆ ଓ ମାଳୟ ଆଦିରେ ମୁକ୍ତିଯୁଦ୍ଧ ମୁଖ୍ୟ ଘଟଣାବଳୀ । ଏହାର ପ୍ରଭାବରେ ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ବାମପନ୍ଥୀ ଚିନ୍ତାଧାରାର ମଧ୍ୟ କ୍ରମିକ ବିକାଶ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଛି । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିଥିବା କବିମାନଙ୍କ କାବ୍ୟଚିନ୍ତାରେ ଏକ ମିଶ୍ରିତ କାବ୍ୟାନୁଭୂତି ପ୍ରକଟିତ । ଏହା ଯେତିକି ପରିମାଣରେ ବ୍ୟକ୍ତିସର୍ବସ୍ୱ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍, ସେତିକି ବାସ୍ତବବାଦୀ ମଧ୍ୟ । ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ କେହି କେହି ସମାଲୋଚକ ନବ ବାସ୍ତବବାଦ ନାମରେ ନାମିତ କରିଥିଲେ ବି ଏହାକୁ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ବାସ୍ତବବାଦ ଭାବରେ ନାମିତ କରିବା ଅଧିକ ଯୁକ୍ତିସଂଗତ ହେବ ।

ଏଠାରେ ଦେଖାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ କବି ପ୍ରେମ ଭାବନା ପ୍ରକାଶ କରୁଛି, ସେତେବେଳେ ସେ କବି ମାନସିଂହଙ୍କ ପରି ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ନୁହେଁ, ବରଂ ପ୍ରେମର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଓ ମିଳନ ସ୍ଥିତି ପ୍ରତି ଅଧିକ ସଚେତନ । ମୋଟ ଉପରେ ଆବେଗ ପ୍ରବଣତା ଅପେକ୍ଷା ଯୌକ୍ତିକତା ଓ ତା'ର ବଳିଷ୍ଠ ବାସ୍ତବବାଦୀ କାବ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ହିଁ ଏ ସମୟର କବିତାର ଅନ୍ତଃସ୍ୱର । ତେଣୁ ଏ ସମୟର କାବ୍ୟ ଚେତନାରୁ ମାନବବାଦୀ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଦ୍ରୁତ ପଲ୍ଲୀୟନ କରିବାରେ କୌଣସି ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ଏ ସମୟର କବିତାରେ ତଥାପି ପାରମ୍ପରିକ ସ୍ୱର ଯେ ଅଶ୍ରୁତ ନୁହେଁ, ତାହା କବି ବିଚ୍ଛନ୍ନତରଣଙ୍କ ‘କୁମୁଦ’, କୃଷ୍ଣପ୍ରସାଦ ବସୁଙ୍କ ‘ତ୍ରୌପଦୀ ପଟ୍ଟାପହରଣ’, ‘ବାମନାବତାର’ ବା ‘ତ୍ରିବିକ୍ରମ

ଚରିତ୍ର’ (୧୯୫୨), ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ରଙ୍କ ‘ପାର୍ବତୀ ପରିଣୟ’ (୧୯୫୫), ଗୌରଖ୍ୟାମ ସାମନ୍ତରାୟଙ୍କ ‘ଭକ୍ତଳ’ (୧୯୫୪), ପୀତାମ୍ବର ମିଶ୍ରଙ୍କ ‘କଳ୍ପନାକୁଞ୍ଜ’ (୧୯୫୦), କମଳଲୋଚନ ଦାସ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ‘ଭାବମଞ୍ଜୁଷା’(୧୯୫୩), ଶ୍ରୀଧର ବଳଙ୍କ ‘ଚନ୍ଦ୍ରବିଳାସ’ ଆଦି କବିତା ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକରୁ ସୂଚିତ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁ କବିତା ଭାବ ଓ ଚେତନାରେ ଆଧୁନିକ ଜୀବନର ଉଷ୍ମତା ବହନ କରିନଥିବାରୁ ଏହାର କାବ୍ୟ ପ୍ରଣେତାମାନଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନାର ଦିଗ୍‌ବଳୟ ମଧ୍ୟକୁ ଅଣାଯାଇ ନାହିଁ । ଏହିପରି ଯେ ରାଶି ରାଶି କବିତା ପୁସ୍ତକ ତଥାପି ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଅଛି ଓ ଅନାମଧେୟ ବହୁ କବି ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ବାଣୀଭଣ୍ଡାରରେ କବିତାର ନୀରବ ନୈବେଦ୍ୟ ନିବେଦନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହାର ଏକମାତ୍ର କାରଣ ହୋଇପାରେ ଯେ ଏ କବିମାନେ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ କବି ନୁହଁନ୍ତି, ଯଦିଓ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳରେ ସେମାନଙ୍କ କେତେକ କୃତି ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିଅଛି ।

ପୁନଶ୍ଚ ଏହି ସମୟକୁ ଓଡ଼ିଆ କବିତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ତିନୋଟି ବଳିଷ୍ଠ ଧାରା ପ୍ରବାହିତ ହୋଇଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ରାଉତରାୟ- ପଟ୍ଟନାୟକ- ପାଣିଗ୍ରାହୀ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ବାମପନ୍ଥୀ ବୈପ୍ଳବିକ ଧାରା, ଦ୍ୱିତୀୟଟି ସଂସ୍କାରପନ୍ଥୀ ଗୋଦାବରୀଶ- ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତଙ୍କ ହାସ୍ୟ ଓ ବିଦ୍ରୁପ-ରସାଶିତ ଧାରା ଓ ତୃତୀୟଟି ମାନସିଂହ- ଗଡ଼ନାୟକ- କୁଞ୍ଜବିହାରୀଙ୍କ ସମନ୍ୱୟପନ୍ଥୀ କାବ୍ୟଧାରା । କିନ୍ତୁ ଏ ଧାରା ୧୯୫୦-୬୦ ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ଏକ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବ୍ୟକ୍ତିବାଦୀ କାବ୍ୟଚେତନା ପାଖରେ କ୍ରମେ ନିଷ୍ତୁଭ ହୋଇ ଉତ୍ତର-ଷାଠିଏ ବେଳକୁ ପ୍ରାୟ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁନଶ୍ଚ ୧୯୪୭-୬୦ କବିତାରେ ଏଲିଅଟୀୟ ନୈରାଶ୍ୟବାଦୀ କାବ୍ୟଭାବନା ବହୁ ରୂପେ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହାଯୁଦ୍ଧ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆମ ସମାଜର ରୁଗ୍‌ଶ ପରିସ୍ଥିତି ହିଁ ଦାୟୀ ରହିବ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ କବି ଗୁରୁପ୍ରସାଦଙ୍କ କାବ୍ୟ-ଚିନ୍ତାର ବିକାଶ ଘଟିଥିବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ପୁନଶ୍ଚ ଏହି ପରିବେଶରେ ଶ୍ରୀ ଭାନୁଜୀ ରାଓ, ଜାନକୀ ବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି, ବେଣୁଧର ରାଉତ,

ଚିନ୍ତାମଣି ବେହେରା, ରମାକାନ୍ତ ରଥ, ସୀତାକାନ୍ତ ମହାପାତ୍ର ପ୍ରମୁଖ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀକବିଙ୍କ କାବ୍ୟ ଭାବନାର ବିକାଶ ଘଟିଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବ । କିନ୍ତୁ ଶଂସିତ ସମୟରେ ଯେଉଁ କବିମାନେ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ଓ ବାସ୍ତବବାଦୀ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ୱୟର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର, ସତ୍ୟାନନ୍ଦ ଚମ୍ପତିରାୟ, ଯଦୁନାଥ ଦାସ ମହାପାତ୍ର, ଦୁର୍ଗାମାଧବ ମିଶ୍ର ପ୍ରମୁଖ କବିମାନଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ । ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ କବି ଉତ୍ତର-ଷାଠିଏରେ କାବ୍ୟ-କବିତା କ୍ଷେତ୍ରରୁ ବିଦାୟ ନେଇଥିଲେ ବି ଅନ୍ୟ କେତେଜଣ ଅତି ସଚେତନତାର ସହିତ ଆତ୍ମିକ ଓ ଆଙ୍ଗିକରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାବ୍ୟଧାରାକୁ ଅନୁସରଣ କରିଛନ୍ତି ।

ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କାବ୍ୟ-ସାହିତ୍ୟକୁ ଯଦି ଦୁଇଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଏ ତେବେ ପ୍ରଥମତଃ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କବିତାର ଆଦିପର୍ବ ବା ରାଧାନାଥ ସାହିତ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟଟି ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କବିତାର ଉତ୍ତର ପର୍ବ ବା ଆଧୁନିକତାର ଉତ୍ତରକାଳ । ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ କାଳଖଣ୍ଡକୁ ଆମେ ଭାରତର ସ୍ୱାଧୀନତା (୧୯୪୭) ଉତ୍ତରକାଳ ଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା । ଏହି ପର୍ବ ହେଉଛି ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ବିକାଶ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାଳ । ଏହି ସମୟରେ କବି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ରାଉତରାୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କବିତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । କବି ରାଉତରାୟ ହିଁ ଚିତ୍ରକଳ୍ପକୁ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟର କାବ୍ୟ ଧାରାରେ ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରୟୋଗ କରିଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଇଛନ୍ତି କହିଲେ ଭୁଲ ହେବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ଯଦିଓ ମାୟାଧର ମାନସିଂହ, ରାଧାମୋହନ ଗଡ଼ନାୟକ ଓ ଅନନ୍ତ ପଟ୍ଟନାୟକ ପ୍ରମୁଖ କବି ଲେଖନୀ ଚାଳନା କରୁଥିଲେ ଏବଂ ୧୯୪୭ ପରବର୍ତ୍ତୀସମୟରେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ କାବ୍ୟ-କବିତା ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ, ମାତ୍ର ରାଉତରାୟ ପ୍ରକୃତରେ ପରୀକ୍ଷାମୂଳକ ଭାବେ ଉକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପକୁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଚଳିତ ଗତାନୁଗତିକ ଉପମା ଓ ରୂପକ ଆଧୁନିକତାର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଅତଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ।

ସେଥିପାଇଁ ସାଂପ୍ରତିକ ଜୀବନକୁ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ କରୁଥିବା ଭାବ ପ୍ରବୋଧକ ଏବଂ
ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାହ୍ୟତା ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଲା । ପାରମ୍ପରିକ କାବ୍ୟ ଚେତନାରେ
ଯେଉଁ ‘ଜହ୍ନ’ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ଭାବାବେଗର ଚିତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲା ବା ଯେଉଁ ଜହ୍ନ ପ୍ରିୟାର
ମୁଖ ସହିତ ତୁଳନା ହେଉଥିଲା

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ

ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ

ଚାନ୍ଦମୁହିଁ

ଅଥବା ଯେଉଁ ଜହ୍ନ ଅଝଟ ଶିଶୁର ଜନନୀ କଣ୍ଠରେ “ଆ ଜହ୍ନମାମୁଁ ଶରଗ
ଶଶି”ଥିଲା, ସେହି ଜହ୍ନ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ପ୍ରୟୋଗରେ କବି ରାଉତରାୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ହେଲା-

ଟିଶର ଜହ୍ନ

ଫିକା ଜହ୍ନ

ରୁଟିର ଜହ୍ନ ଅଥବା

ସାରୁନର ଫେଶ ପରି ସଫା ଜହ୍ନ

ବରୁଜିର ପଗଡ଼ି ପରି ଧଳା ଜହ୍ନ । ଅର୍ଥାତ୍ ଆଧୁନିକ ମଣିଷର ଜୀବନ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ
ପରିପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଲେଖକ ଓ କବିଟିଏ ଯେତେବେଳେ ବାଟ ଖୋଜୁଥିଲା
ସେତେବେଳେ ସେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼ିଲା । ତେବେ ମାୟାଧର ମାନସିଂହ,
କୁନ୍ତଳାକୁମାରୀ ସାବତ, ପଣ୍ଡିତ ନୀଳକଣ୍ଠ, ଗୋଦାବରୀଶ ମିଶ୍ର, କାଳିନ୍ଦୀଚରଣ
ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ବୈକୁଣ୍ଠନାଥ ପଟ୍ଟନାୟକ, ରାଧାମୋହନ ଗଡ଼ନାୟକ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରୁ
ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ପରିଚୟ କାଁ ଭାଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । କବି ଅନନ୍ତ ପଟ୍ଟନାୟକ, ସଚ୍ଚି
ରାଉତରାୟ, ମନମୋହନ ମିଶ୍ର ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ରଚନାରେ ପ୍ରଗତିବାଦୀ ଚେତନା ସୃଷ୍ଟି
ହେଲା । ସେହି ପ୍ରଗତିବାଦୀ ଚେତନାକୁ ରୂପ ଦେବା ନିମିତ୍ତ ଏହି କବିମାନେ

ଚିତ୍ରକଳ୍ପମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର ଚିତ୍ରକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦ ଓ ଭାବ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ । ଏହି କାଳର କବିତାକୁ ତିନୋଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ । (କ) ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟ (୧୯୪୭-୮୦) (ଖ) ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ (୧୯୮୧-୨୦୦୦) (ଗ) ତୃତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ (୨୦୦୧-୧୭)

ତୃତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ (୨୦୦୧-୨୦୧୭) :

ପ୍ରକୃତିର ମୂର୍ଚ୍ଛନା ସହ ଜୀବନର ପ୍ରାକୃତିକ ବିକାଶଧାରାର ସମନ୍ୱୟରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଅନୁଭବ କବି-ସ୍ରଷ୍ଟା ଉପଲବ୍ଧ କରେ, ସେସବୁ କବିତାରେ ରୂପ ପାଏ । ସମୟର ପରିବର୍ତ୍ତନସହ ସମାଜ ଜୀବନରେ ବ୍ୟାପକ ପରିବର୍ତ୍ତନସଂଘଟିତ ହେଲେ କବିତାର ସ୍ୱର ଓ ସ୍ୱରୂପରେ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସେ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ସାଂପ୍ରତିକ କବିତା ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ପାଦ ଥାପିଛି, ଏବଂ ତା'ର ପରିସରକୁ ସୁଶୋଭିତ କରିବାରେ ବିଭିନ୍ନ ପରୀକ୍ଷା ନିରିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ କରିଛି । କବିତାରେ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଛି ପ୍ରତୀକ, ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଓ ମିଥ୍ । ଆଧୁନିକ କାବ୍ୟାଙ୍ଗିକର ଏକ ପରୀକ୍ଷାତ୍ମକ ଶୈଳୀ ବା ତତ୍ତ୍ୱ ହେଉଛି ବିମ୍ବ । ଏହା କବିତାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ସହ ଏହାର ଭାବଭୂମିକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖି ବିଦଗ୍ଧ ପାଠକକୁ ଚିନ୍ତାଶୀଳ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରେ । ବିନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟରେ ସିନ୍ଧୁର ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଉଦାହରଣଟିଏ ପାଲଟିଯାଏ । ଯଦି ୨୦୦୧ ରୁ ୨୦୨୦ ଏହି କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର ସମୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହି କାଳଖଣ୍ଡରେ ଘଟିଛି ଅନେକ ଘଟଣା ଏବଂ ସେହି ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ଅନେକ କବିତା । କବିତାର ବିକାଶକ୍ରମରେ ତେଣୁ ଏହି ସମୟର କବିତା ‘ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର କବିତା’ ଭାବରେ ନିଜର ପରିଚୟ ପାଇଛି । ଜଗତୀକରଣର କ୍ରିୟା ଓ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାରେ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର କବିତା ସମୃଦ୍ଧ । ଏକ ଦୀର୍ଘ ବ୍ୟବଧାନର ସ୍ୱର ଏହି ସମୟର କବିତାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ । ପ୍ରୟୁକ୍ତି ବିଦ୍ୟା ଓ ଯୁବଶକ୍ତିର ବଳରେ ଏହି ଶତାବ୍ଦୀ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ପରମ୍ପରାର ପିଞ୍ଜରା ଭିତରେ ଏଇ ସମୟ

ଆବଦ୍ଧ ହେବାକୁ ଚାହେଁନା । ସବୁ ଏଠି ନୂଆ ନୂଆ ଅନୁଭବ ହୁଏ । ତେଣୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ଏହି ସମୟର କବିତାର ପ୍ରାଣ ସଦୃଶ । ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାର ବିପୁଳ ଆଡ଼୍ଠଶକ୍ତି ସହ ଜଗତ ପାଇଁ ନିଜକୁ ସମର୍ପି ଦେବାର କାବ୍ୟଶକ୍ତି ହିଁ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଓଡ଼ିଆ କବିତା । କବି ରାଉତରାୟ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ରୂପି ଯେଉଁ ବିଜ ପବନ କରିଥିଲେ ତାହା ଆଜି ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ବିଶାଳ ଦ୍ରୁମରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଏହି ଶତାବ୍ଦୀର କାବ୍ୟାଙ୍ଗିକକୁ ଅଧିକ ସମୃଦ୍ଧ କରିଛି । ଏହି କାଳଖଣ୍ଡର କାବ୍ୟଧାରାରେପାଠକ ଦେଖିଛି, ଗୁରୁପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତିଙ୍କ କବିତାରେ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଥିବା ‘ଧାନ ଚୋପା’ ଚିତ୍ରକଳ୍ପଟି ହୃଷୀକେଶ ମଲ୍ଲିକଙ୍କ ‘ଧାନକେଣ୍ଡା’ ରୂପକଳ୍ପରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଛି । ସେହିପରି ରମାକାନ୍ତ ରଥଙ୍କ ‘ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତରେ ଖରା ଶେଷ ନୁହେଁ’ ର ‘ନିଛାଟିଆ ଖରାବେଳ’ ଓ ହୃଷୀକେଶ ମଲ୍ଲିକଙ୍କ ‘ଖରାଦିନେ’ ର ‘ଖରାବେଳ’ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଦୂରତା ହିଁ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ପ୍ରୟୋଗର ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଚିହ୍ନିଦିଏ । ଶରୀର ସର୍ବସ୍ୱ, ନିଷ୍ପାହୀନ, ବୃଦ୍ଧ ବୟସର ପ୍ରେମ ପ୍ରତି ତୀବ୍ର-କଟାକ୍ଷ ଯୁକ୍ତ ପ୍ରେମିକ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପରିକଳ୍ପନା-

“ଖରାବେଳେ ନିଛାଟିଆ / ବୃନ୍ଦାବନ ସହରର ବାଟ

ଉତ୍ତାପରେ ଟହ ଟହ ହସ ମଧ୍ୟ / ପ୍ରେମିକ ସମ୍ରାଟ

ଆଖିରେ ପ୍ରଚକ୍ଷୁ ଏବଂ ହାତରେ ମୁରଲୀ ଧରି ଡାକୁଛନ୍ତି

ରାଧା ଆସ ଆସ ବୋଲି/ ସ୍ୱର ଅତି ଜଣାଶୁଣା ନିତୁତ ଗଳିରେ

ବାୟାହାତୀ ପରି ଧସି ଚାଲିଯାଏ ବତାସ ବେଗରେ ।” (ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତରେ ଖରା ଶେଷ ନୁହେଁ- ରମାକାନ୍ତ)

ହୃଷୀକେଶ ମଲ୍ଲିକଙ୍କ ‘ଖରାବେଳ’ କବିତାର ଖରାବେଳେ କିଛି ନାହିଁ, ଏ ଖରାବେଳେ ନଈ ପୋଖରୀର ପାଣି ଶୁଖି ଯାଉଛି । ଚାରିଆଡ଼େ ଖାଲି ଶୂନ୍ୟତା । କିନ୍ତୁ

ରମାକାନ୍ତଙ୍କ ପ୍ରେମିକ ସମ୍ରାଟ ମୁରଲୀ ଧରି ନିଛାଟିଆ ଖରାବେଲେ ବୃନ୍ଦାବନ ସହରରେ
ରାଧାକୁ ଡାକୁଛି । କବି ମଲ୍ଲିକଙ୍କ କବିତାର ପଢ଼ୁଛି-

“ଏମିତି ଖରାବେଲ ଯେ, ଆଞ୍ଜୁଳା ପାତିଲେ

ଶୁଖିଯାଉଥାଏ ପୋଖରୀ, ନଈ

ଏମିତି ଖରାବେଲ ଯେ, ଚାରିଆଡ଼େ ଖାଲି ନାହିଁ ନାହିଁ ।” (ଖରାଦିନ - ହୃଷୀକେଶ
ମଲ୍ଲିକ)

ଗୋଟିଏ ପଟେ ନିଛାଟିଆ ତନ୍ଦ୍ରାରେ ସ୍ୱପ୍ନର ସବୁଜିମା, ଅନ୍ୟ ପଟେ ତତଲା
ମରୁବାଲି । ଅତଏବ ଉଭୟ ରୂପକଳ୍ପରେ ରହିଛି ସମୟ ଚେତନାର ଦୂରତା ।
ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ କବି ରମାକାନ୍ତ ରଥଙ୍କ ଅନେକ କବିତା ପ୍ରକାଶିତ । ସେ ସବୁ
କବିତାରେ ବିତିଯାଇଥିବା ଅତୀତ, ଅତୀତ ପ୍ରତି ମୋହ, ମାଟିରୁ ଆକାଶ ଏକ ଦୀର୍ଘ
ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ପାଦ, ମୃତ୍ୟୁ ସହ ସାମୁହିକ ସନ୍ଧି, ଈଶ୍ୱର, ପ୍ରାର୍ଥନା, ନଈ ପଠାର
ନିରୋଳା ଜହ୍ନ ରାତି, ଦୈନନ୍ଦିନ ଘଟଣା ଆଦି ଅନେକ ଭାବଚେତନା ମୂଳକ ସ୍ୱର ବିଭିନ୍ନ
ରୂପକଳ୍ପ (ବିମ୍ବ) ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ । କବିଙ୍କର ‘ଫେରି ଚାହିଁଲେ’ ସଂକଳନଟି
ଏହିସବୁ ଭାବ ସମ୍ବଳିତ ଏକ ମିଶ୍ରିତ କାବ୍ୟକଳା । ଜୀବନର ଉପସଂହାରରେ ଯେଉଁ
ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅନୁଭବ ଅନ୍ତଃଚେତନାକୁ କବଳିତ କରେ ତା’ର ନିସ୍ପର୍ଷ ହେଉଛି ‘ଘରବାହୁଡ଼ା’
କବିତା । ଏଠାରେ ମୃତ୍ୟୁ ଚେତନା ନୂଆ ରୂପ ରଙ୍ଗରେ ଉଭାହୁଏ ଠିକ୍ ନୂଆ ସକାଳ ପରି
। ତା’ପାଇଁ କାବ୍ୟ ନାୟକ ପ୍ରସ୍ତୁତ । କାରଣ ଯେଉଁ ମୃତ୍ୟୁ ଚେତନା ତା’ର ମୋହ, ମାୟା,
ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ଗଣ୍ଡି କରି ଡରାଇଥିଲା, ସେ ତାକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇ ଅପେକ୍ଷାରତ ନୂଆ ଗୀତ
ଗାଇବାକୁ । ତେଣୁ କବି ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ଘଟଣାକୁ ଉପସ୍ଥାପନ
କରିଛନ୍ତି ।

“ମୁଁ କ’ଣ ଆଣିଥିବି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଯେବେ ମୁଁ /

ପାହାଡ଼ ? ଏ ଜଙ୍ଗଲ ? ଯୁଦ୍ଧ ? ଅମରତ୍ୱ ? କିମ୍ବା ଶବ୍ଦ ମାଳ ମାଳ / ଯେଉଁଠିରେ
ଶବ୍ଦ ନାହିଁ

ବୁଝାଇବା ପାଇଁ / ସବୁ କିଛି ଫିଙ୍ଗିଦେଲି, ହଠାତ୍ ବିଧବା ହୋଇଯାଇଥିବା ନାରୀ
ସବୁ ଛିଟିଶାଢ଼ି

/ ବାନ୍ଧି ବୁନ୍ଧି ଫିଙ୍ଗିଦେଲା ପରି ।”

ରମାକାନ୍ତ ରଥଙ୍କ ‘ଶ୍ରୀରାଧା’ ଓ ‘ଶ୍ରୀପଳାତକ’ ରଚନା ପରେ ସେଇ କାବ୍ୟ ମାନଓ
ପ୍ରେମ ଚେତନାର ଶିର୍ଷତମ ବିନ୍ଦୁରୁ ଆଉ ଖସି ଆସିବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ
ଭାବନାର ଗୈରିକତା ଯେଉଁ ବୟସରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରେ କବି ସେ
ସ୍ତରକୁ ଆସିଯାଇଥିବାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ଚେତନାର ସଂଚାର ପଥରେ ଅବଗାହନ କରିବା ଥିଲା
ଏକ ପ୍ରକାର କାବ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚାର ସ୍ୱାଭାବିକ ପରିଣତି । କବି ସୀତାକାନ୍ତ ମହାପାତ୍ର ଏକବିଂଶ
ଶତାବ୍ଦୀରେ ଅନେକ କବିତା ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ସୀତାକାନ୍ତ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର କାବ୍ୟ
ଧାରାକୁ ରୁଦ୍ଧିମନ୍ତ କରିବାରେ ଅନ୍ୟତମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରୟାସୀ । ତାଙ୍କ କବିତାରେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର
ପ୍ରଚୁର ପ୍ରୟୋଗ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ । ‘ସାରାଜୀବନ ଲୋକଟା’ କବିତାରୁ ଏକ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ
ଏହିପରି ।-

“ସଞ୍ଜି ହେଲା, ସଞ୍ଜି ହେଲା ରାବ ଦେଇ

ଚଢ଼େଇ ଉଡ଼ିଯାଆନ୍ତି ତା’ଛାତିରୁ, ତା’ଆଖିରୁ

କିଏ ବସନ୍ତି ବିସ୍ମୃତି-କୁହୁଡ଼ିର ପାଟ ପାଣିରେ ତ

କିଏ ହଜୁଛି ସ୍ମୃତିର ତୋଟାମାଳରେ ।”

କବି ହୃଷୀକେଶ ମଲ୍ଲିକ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଓଡ଼ିଆ କାବ୍ୟ ଧାରାରେ ଜଣେ
ସୁପରିଚିତ ପ୍ରତିଭା । କବିଙ୍କର ‘ଜୀବନନାମା’ ସଂକଳନରେ ସେ ଆଙ୍କିଥିବା କିଛି
ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ।

“ଅଝାଡ଼ ବଣ / ବଣ ମଝିରେ / ପରୀ ଓ ଗନ୍ଧର୍ବମାନେ

ଛାଡ଼ିଯାଇଥିବା ପୋଖରୀ / ପୋଖରୀ ମଝିରେ

ପହଁରୁଥିବା ମୀନ ମୁଁ / ବୁଡ଼ିବାକୁ ଝିଲେ ବାକିଥିବା

ଦୁବ ଅଗରେ / ହୁଲୁହୁଲୁ ପିମ୍ପୁଡ଼ି .. . ।” (ଜୀବନନାମା, ଶତ୍ରୁ)

କବି ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକେଶରୀ ମଧ୍ୟ ସେହି ସାଧନାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ । ଫଳରେ ତାଙ୍କର ଚିତ୍ରକଳ୍ପନାର ଗତିପଥ କେତେବେଳେ ସରଳ ତ କେତେବେଳେ ସର୍କିଲ ଯାହା ତାଙ୍କ ଅନୁଭବୀ ଶବ୍ଦର କୁହୁକ ଖେଳ । ‘ପୁତନା’ (୨୦୦୭) ତାଙ୍କର ବହୁ ଚର୍ଚ୍ଚିତ କବିତା ସଂକଳନ ।

–“ଦଶ ଦୁଠରେ ପଡ଼ିଥିବା / ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ୟ କଳସୀ ମୁଁ / ନିଜକୁ କହିବି ନାହିଁ ମହୁର ସୁରେଇ / ଆଞ୍ଜୁଳୀଏ ବର୍ଷା ପାଣି ଛଡ଼ା / ମୋ ଭିତରେ କିଛି ଇ ନାହିଁ ।”

–“ଦେଖିଲି / ଛୁରୀ ପରି ଦାନ୍ତମାନେ / ପନିକି ପରି ଦାନ୍ତ / ଗୁଡ଼େଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା / ତେଲୁଣି ପୋକ ପରି ଦୁଇଟି

ଲାଲ୍ ଆଖି / କୋକିର ଲାଞ୍ଜି ପରି ଦିଶେ କେଶ ।”

ବାସ୍ତବିକ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ କେଶରୀଙ୍କ କାବ୍ୟ ଚେତନା ନାନାଦି ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ଭୂଷଣ । ଧାନଫୁଲରୁ କାନଫୁଲ- ପାଣି ବୁନ୍ଦାକୁ ଲୁହ ବୁନ୍ଦା, କବି ଦିଲୀପ କୁମାର ସ୍ୱାଇଁଙ୍କ କବିତା । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସମସ୍ତ ପୃଷ୍ଠଭୂମିକୁ ଉପଜୀବ୍ୟ କରି ତାଙ୍କ କବିତା ଢଳ ଢଳ, ଛଳ ଛଳ । ମା’, ମାଟି, ଗାଁ - ନଈ, ପାଣି, ଶାମୁକା- ବାପା, ଧାନବିଲ, କାନଫୁଲ ଏସବୁ ତାଙ୍କ କବିତାର ପ୍ରାଣ । ଜୀବନ- ସଂଘର୍ଷ ଓ ସଂଘର୍ଷରୁ ମୁକ୍ତି, ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ପ୍ରାର୍ଥନାରୁ ପରମାତ୍ମା ଏହି ଭାବଭୂମିରେ ଗଢ଼ା କରିବା କାବ୍ୟ ଜଗତ । ଏହି ଶତାବ୍ଦୀରେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପକୁ କବିତାରେ ସଫଳ ଭାବେ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଡ୍ରାଇଡ଼େନ୍‌ଙ୍କ ମତକୁ କବି ସ୍ୱାଇଁ ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର କାବ୍ୟଧାରାରେ କବି ଦିଲୀପ କୁମାର ସ୍ୱାଇଁ ‘କଥା

ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ବହୁଳ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତାଙ୍କ କବିତାରୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ନିଆଯାଇପାରେ ।

“ଧାନ ତଳିଟିଏ ରୋଇ ଆସିଲନି ଯେ / ନିଜକୁ ପୋତିଦେଲ ପଙ୍କରେ ।

କଳ, କେନାଲ, ଆକାଶକୁ ଭରସା କ’ଣ ?

ଏବେ ପାଣି କହିଲେ / ତୁମ ଆଖିର ଲୁହକୁ ବୁଝାଏ ।

ଆଉ ଗୀତ ଗାଇବନି ଧାନବିଲ ବାପା / ଫୁର୍କିନା ଉଡ଼ିଯାଇଛି ବଣି

ଧାନଟିଏ ପୋତିଲନି ଯେ / ନିଜକୁ ପୋତିଦେଲ ପଙ୍କରେ ।”

କବିଙ୍କର ଏହି ‘ଧାନଫୁଲ କାନଫୁଲ’ ସଂକଳନରୁ ଅନ୍ୟ ଏକ କାହାଣୀଧର୍ମୀ ଚିତ୍ରକଳ୍ପକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ

- “କାହିଁ ଦିଶୁନି ତ ଧାନବିଲ / ନୀଳ ଭାଉଜଙ୍କ ପରି ନଳିଗୋଡ଼ୀ କାଞ୍ଚିବଗ /

ମୁହଁ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ସବୁଜ ଧାନବିଲ / ଭୃଣହତ୍ୟା ସାରି ଫେରିଥିବା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ପରି /

ଅସହାୟତା ଓ ଅସୁଦାଗ ତା’ ଦେହରେ / ଧାନକ୍ଷେତର ଯୁଦ୍ଧ ଜଳୁଛି ପାଟସାରା / ହଳଲଙ୍ଗଳର

ସଙ୍ଗାଡ଼ିରେ / ବୁଢ଼ା ଚାଲିଛି ଚାଷୀଙ୍କ ଶବ ।” (ଧାନତଲା ରାସ୍ତା)

ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟରେ ଦଳିତମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସ୍ୱର ଉଠାଇବା କରି କବିତା ଲେଖୁଥିବା କବିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପିତାମ୍ବର ତରାଇ ଅନ୍ୟତମ । ଦଳିତମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଚିତ୍ରକୁ କବି ଜୀବନ୍ତ କରି ରୂପାୟିତ କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ କବିତାମାନଙ୍କରେ । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେପ୍ରକାଶିତ କବିଙ୍କ କବିତା ସଂକଳନଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି- ‘ଚିରା ଚଇତର ଚିଠା’ (୨୦୦୦), ‘ଶେଷ ହେବା ଯାଏ’ (୨୦୦୪), ‘ରାଗ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷରୀ’ (୨୦୦୪), ‘ସଇରାତ ଶତକ’ (୨୦୦୭), ‘ଦେହ ଦଶବିଶା’ (୨୦୦୭), ‘ଇତର’ (୨୦୦୭), ‘ଶୁଦ୍ରକର

ଶ୍ଳୋକ’ (୨୦୦୮), ‘ଅଭାଜନ’ (୨୦୧୦), ‘ପିଛିଲା ତାରିଖ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କବିତା’ (୨୦୧୩), ‘ଜଣେ ଅଣଭତ ଲୋକ’ (୨୦୧୬) ଏବଂ ‘ମା ପାଟି ଖୋଲ’ (ଦଳିତ ଚେତନାମୁଖୀ ନିର୍ବାଚିତ କବିତାଗୁଡ଼ିକର ସଂକଳିତ ରୂପ)

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଓଡ଼ିଆ କବିତାରେ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ପ୍ରୟୋଗରେ ନୂତନତା ପରିଲକ୍ଷିତ । ଏଠାରେ କଂକ୍ରିଟ୍ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ, ମାଳ ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ବଦଳରେ କଥା ବା କାହାଣୀ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ବ୍ୟବହାର ହୋଇଛି । କବି ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିବା ଚିତ୍ରକଳ୍ପ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ କହିଥାଏ ବା ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ କବିତାରେ ପଦ ମୁଖ୍ୟ କାହାଣୀର ଅଂଶ ହୋଇଥାଏ । ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ବ୍ୟବହାର ଏଠାରେ ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଓ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧୃଷ୍ଟି ସଂପନ୍ନ । ଭାଷାବସାଣ ସୀମିତ । ଭାବ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ସହ ମୁକ୍ତଶୈଳୀ ବନ୍ଧରେ ଏହି କବିତାକଳ୍ପ ନିର୍ମିତ । ଅତଏବ ଚିତ୍ରକଳ୍ପର ପ୍ରୟୋଗରେ ପୂର୍ବ ପରି ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଓଡ଼ିଆ କବିତା ସମୃଦ୍ଧ ହୋଇପାରିଛି, ଏବଂ ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ତାର କାବ୍ୟଧାରାରେ ଅଧିକ ସମୃଦ୍ଧ ହୋଇ ପ୍ରୟୋଗ ହେବ । ତେବେ ଏହା ଭିନ୍ନ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ଅନେକ ରଚନାମାନ ମିଳିତ ହୋଇ ସାହିତ୍ୟର କଳେବର ବୃଦ୍ଧି କରିଛନ୍ତି । ସେ ସମସ୍ତ ସାହିତ୍ୟ ପାଇଁ ଏକ ଏକ ବିଶାଳ ମାଇଲଖୁଣ୍ଟ ସଦୃଶ । ଏହି ସମାଲୋଚନାରେ ଅନାଲୋଚିତ ଆହୁରି ଅନେକ ତଥ୍ୟ ରହିଯାଇଛି । ତେବେ ସାହିତ୍ୟ ସାଗରର ବିଶାଳ ପାରାବାରକୁ କ୍ଷୁଦ୍ର ପୁଷ୍କରିଣୀରେ ଆବଦ୍ଧ କରିବାର ଆୟୁର୍ଦ୍ଧା ମୁଁ କରିନାହିଁ । କରିପାରିବି ନାହିଁ ମଧ୍ୟ ।

Mob- 7381772278

Email- debasmita.9x@gmail.com

ମୋ ଭାଷା ମୋ ପରିଚୟ କି ?

ଶୌରୀ ପଣ୍ଡା

ହଁ, ସୁଧୂର୍ବ ମୋ ଭାଷା ହିଁ ମୋ ପରିଚୟ । ଓଡ଼ିଆ ମୋ ଭାଷା, ଓଡ଼ିଶା ମୋର ଜନ୍ମ ମାଟି । ମୋ ମାଆ, ମୋ ଭାଷା ପାଇଁ ମୁଁ ନିଜକୁ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଏ ଭାଷା କୌଣସି ସାମାନ୍ୟ ଭାଷା ନୁହେଁ ।

ଆସନ୍ତୁ ଜାଣିବା ମୋ ଭାଷାର ଉତ୍ପତ୍ତି । ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରାଚୀନ ନାମ ଓଡ୍ର । ଓଡ୍ର ଦେଶରେ ବାସ କରୁଥିବା ଲୋକ ଓଡ଼ିଆ ଭାବରେ ପରିଚିତ । ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ନାମକରଣରୁ ଭାଷାର ନାମ ଓଡ଼ିଆ ହୋଇଛି । ଭାରତୀୟ ଆର୍ଯ୍ୟ ଭାଷା ହେଉଛି ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ମୂଳ ଉତ୍ସ । ଏହି ଭାଷା ମାଗଧୀ ଅପଭ୍ରଂଶରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛି ।

୧. ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ୨ୟ ଶତକରେ ଭରତ ନାଟ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରରେ ଓଡ୍ର ଭାଷାର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।

୨. ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ସାରଳାଦାସଙ୍କ ମହାଭାରତରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।

୩. ଅଶୋକଙ୍କ ଶିଳାଲେଖରେ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଲିଖିତ ଭାଷଣ ଓ ସାହିତ୍ୟର ଉନ୍ନେଷ ଘଟିଥିଲା ।

୪. ଅଶୋକଙ୍କ ପରେ ଖାରବେଳଙ୍କ ହାତୀଗୁମ୍ଫା ଶିଳାଲେଖରେ ଓଡ଼ିଶାର ଭାଷାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର କୌଣସି ସୂଚନା ନାହିଁ ।

୫. ବୌଦ୍ଧ ସିଦ୍ଧାର୍ଥଙ୍କ ଚର୍ଯ୍ୟାଗୀତିକାରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଲିପି ଆବିଷ୍କୃତ ହୋଇଛି ।

୬. ୧୦୫୧ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶର ଚିକାକୋଇ ଜିଲ୍ଲାର ଭରକମରେ ବଜ୍ରହସ୍ତଙ୍କ ଶିଳାଲେଖରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ସୁଗନ୍ଧ ଜଣାପଡୁଛି ।

୭. ଗଙ୍ଗା ରାଜା ନରସିଂହ ଦେବଙ୍କ ଶିଳାଲେଖ ୧୨୪୯ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ନିଦର୍ଶନ ଅଟେ ।

ଏଥିରୁ ଆପଣ ମାନେ ଜାଣିପାରୁଥିବେ ମୋ ଭାଷା କେତେ ପୁରାତନ ଓ ରୁଚିମନ୍ତ ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ସାହିତ୍ୟ ସୃଜନୀ ସମୟରେ କୁହନ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ଯୁଗ କୁହନ୍ତୁ, ରୀତିଯୁଗ କୁହନ୍ତୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଅଳଙ୍କାର, ଉପମା, କାବ୍ୟ, କବିତା, ଚଉତିଶା, ଚମ୍ପୁ ଆଦୁରି ଅନେକ ଲେଖା ମାନଙ୍କୁ ନେଇ ତାର କଳେବର ସୁନ୍ଦର କରିଚାଲିଛି । ଏହା ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ସମୃଦ୍ଧ ଭାଷା ।

ଐତିହ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ଓ ସମୃଦ୍ଧ ଆଧୁନିକ ଆର୍ଯ୍ୟ ଭାଷାକୁ ଭାରତର ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଭାଷାର ମାନ୍ୟତା ଦେବା ପାଇଁ ସଂସ୍କୃତି ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ଏକ ଯୋଜନା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଏଥିରେ ସଂସ୍କୃତକୁ ଛାଡ଼ି ଆଧୁନିକ ଭାରତୀୟ ଆର୍ଯ୍ୟ ଭାଷା ଭାବରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ମାନ୍ୟତା ଲାଭ କଲା ୨୦୧୪ ମସିହାରେ । କୌଣସି ଭାଷା ପାଇଁ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ମାନ୍ୟତା ଏକ ଗୌରବର କଥା ।

ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ମାନ୍ୟତା ଲାଭ କରିଥିବା ୨ଟି ଭାଷା ସମ୍ବିଧାନର ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଅନ୍ୟତମ ।

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଭାରତର ଅନ୍ୟତମ ଭାଷା । ଏହା କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଉତ୍ତରଣ ଲାଭ କରିଛି । ଏହା କ୍ରମବିକାଶ ହିଁ ସୂଚାଇ ଦିଏ ମୋ ଭାଷା, ଆଉ ମୋ ପରିଚୟ କେତେ ପ୍ରାଚୀନ, କେତେ ବିଖ୍ୟାତ ।

ଗୌରୀ ପଣ୍ଡା(ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ)

ଜୟପୁର

ଜିଲ୍ଲା -କୋରାପୁଟ

ରାମନବମୀର ଇଶ୍ୱରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

ବେଦ ଓ ଉପନିଷଦ କହେ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ସର୍ବପୁରାତନ ଓ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ । ମହାନ ଦାର୍ଶନିକ ତଥା ମହାପୁରୁଷ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ହିନ୍ଦୁ ସନାତନ ଧର୍ମର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ବସୁଧୈବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ପହଞ୍ଚାଇଥିଲେ ଏବଂ ସନାତନ ଧର୍ମର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସରଳ ନିର୍ଭୁଲ ଓ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବରେ ତାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆମେରିକାର ଚିକାଗୋ ସହରରେ ନିଜର ଓଜସ୍ବିନୀ ବକ୍ତୃତା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ । ଚିକାଗୋର ଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀରେ ସେ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମକୁ ସଠିକ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିବାରୁ ଆମଦେଶ ଭାରତର ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରାର ମହାନତାର ଗାଥା ସାରା ବିଶ୍ୱପାଇଁ ଉଦାହରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ।

କ୍ଷମତା ପିପାସୁ ରାଜନେତା ସଂଖ୍ୟାଲଘୁ ସଂପ୍ରଦାୟକୁ ଖୁସି କରାଇବା ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଦିଆଯାଉଥିବା ହିନ୍ଦୁ ସନାତନ ଧର୍ମ ବିରୋଧରେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଅଗଣିତ ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ଭାବାବେଗ ଉପରେ କୁଠାରଘାତ । ସଂଯମତା, ଶାଳୀନତା ଏବଂ ନୈତିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧର ଅଭାବ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ରାଜନେତାଙ୍କ ଠାରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ । ହିନ୍ଦୁ ସନାତନ ଧର୍ମର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ଅହିଂସା । ଏଥିରେ ହିଂସାର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । “ବସୁଧୈବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍” ନୀତି ଉପରେ ହିନ୍ଦୁ ସନାତନ ଧର୍ମ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ । ସବୁ ଧର୍ମକୁ ସମ୍ମାନ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ସନାତନ ଧର୍ମ ଯେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏହା ଭଗବାନଙ୍କ ମୁଖନିସ୍ତୁତ ବାଣୀ ଅତିପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ଭଗବତ ଗୀତାରେ ଏହାର ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟର ଦୈନନ୍ଦିନ

ଜୀବନରେ ଘଟୁଥିବା ସମସ୍ତ ସମସ୍ୟାର ସରଳ ସମାଧାନ ଏହି ପବିତ୍ର ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଭଗବତ ଗୀତାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ହିନ୍ଦୁ ସନାତନ ଧର୍ମ ଉପରେ ଏହିପରି ବାରମ୍ବାର ଆକ୍ରମଣ ଅଗଣିତ ହିନ୍ଦୁଙ୍କୁ ଏହା ଗଭୀର ମର୍ମାହତ ଓ ବ୍ୟଥିତ କରିଛି ।

ସତ୍ୟସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ବିଶ୍ୱର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ଯେପରି ଆମେରିକା, ରୁଷ, ଜାପାନ, ଇଂଲଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର ଉପାଦେୟତା ଓ ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝି ନିଜର ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ ଜୀବନକୁ ସରସ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାପାଇଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଇଛି, “ସର୍ବ ପୁରାତନ ଧର୍ମ ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ, ସନାତନ ଧର୍ମ ନାମେ ବିଶ୍ୱରେ ବିଦିତ ।”

ବେଦରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ ଏହି ଆମ ଧର୍ମ, ସର୍ବଦା ବିକାଶଶୀଳ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଧର୍ମ, ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟି ବେଳୁ ରହିଛି ଏକ ଧର୍ମ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ନାଶ ଯାଏ ରହିବ ଏ ଧର୍ମ ।

ବହୁମତ ବହୁପଥ ମିଳିତ ଏଠାରେ, ସ୍ଥାପିତ ନୁହେଁ ଏ ଧର୍ମ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷରେ । ବିନାଶ କରିବା ପାଇଁ ଏ ଧର୍ମ ଅସ୍ଥିତ୍ୱ, ବିଧର୍ମୀ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ରହିଛି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ, ସବୁ ଭୟ ପ୍ରଲୋଭନ କରି ପ୍ରତିହତ, ଆଜି ବି ଏ ଧର୍ମ ଅଛି ଦିଗନ୍ତ ବିସ୍ତୃତ ।

ସତ୍ୟ ଓ ଅହିଂସା ମୂଳତତ୍ତ୍ୱ ଏ ଧର୍ମର, ଦୟା, କ୍ଷମା, ଦାନ, ପରୋପକାର ଚରିତ୍ର ହିନ୍ଦୁର ।

ଅହିଂସା ପରମ ଧର୍ମ ମାନିଥାଏ ହିନ୍ଦୁ । ଧର୍ମ, ଅହିଂସା ନୀତି ପାଳିଥାଏ ହିନ୍ଦୁ । ଭାଗବତ ଗୀତା ହିନ୍ଦୁ ଜୀବନ ଆଦର୍ଶ । ତହିଁରେ ରହିଛି ସବୁ ଜ୍ଞାନର ନିଷ୍କର୍ଷ ।

ରକ, ସାମ, ଯଜୁ ଏବଂ ଅଥର୍ବ ଯେ ବେଦ, କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଜ୍ଞାନ ତହିଁ ଲିପିବଦ୍ଧ । ଅନେକ ପରମ୍ପରା ଓ ଦର୍ଶନ ନୀତି, ନିୟମ ଆଦର୍ଶର ମେଳ, ସନାତନ ଧର୍ମ ଏହାପରି ଚିରକାଳ ।”

ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋହବଦ୍ଧ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସଂସାରରେ ଧର୍ମର ପରାଭବ ଘଟି ଅଧର୍ମର ଉତଥାନ ହୁଏ, ମୁଁ ସେତେବେଳେ ବିଧର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ବିନାଶକରି ଧର୍ମର ସୁରକ୍ଷା ଏବଂ ସାଧୁମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ପାଇଁ ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କରେ । ଅତ୍ୟାଚାରୀ ଶାସକମାନେ ଆମ ସଂପ୍ରସାରଣର ହୀନ ମନୋବୃତ୍ତି ବଶତଃ "ଧର୍ମ" ଭଳି ଶବ୍ଦକୁ ରାଜନୈତିକ ସ୍ୱାର୍ଥସାଧନରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । ଅତ୍ୟାଚାରୀ ଓ ଅଧର୍ମୀ ଆଉରଙ୍ଗଜେବଙ୍କ ଧର୍ମଭୀର୍ଯ୍ୟକ ରାଜନୀତି ତତ୍କାଳୀନ ହିନ୍ଦୁ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଯାତନା ଓ ଅତ୍ୟାଚାର ସହିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ଏପରିକି ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ବ୍ରିଟିଶ ଶାସକମାନେ ମଧ୍ୟ ସୁଧର୍ମର ପ୍ରଚାର ନିମନ୍ତେ ଭାରତୀୟ ଧର୍ମ ଓ ସଂସ୍କୃତି ଉପରେ ଛୁରିକାଢାତ କରିବାକୁ ସବୁ କଳ, ବଳ, କୌଶଳ ଉପଯୋଗ କରିଥିଲେ । ସେ ହୃଦୟ ବିଦାରକ ନିର୍ଯାତନାର କାହାଣୀ ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠାରୁ କେବେ ଲିଭିଯିବ ନାହିଁ । ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷତା ଆଜି କେବଳ ଆଧୁନିକ ଭାରତର ଏକ ସ୍ଥୋଗାନ ନୁହେଁ, ଏହାର ଐତିହ୍ୟ ସୁପ୍ରାଚୀନ ଅଟେ । ବୁଦ୍ଧଦେବ, ଯୀଶୁ, ମହମ୍ମଦ, ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ, ବଳରାମ ଦାସ, ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟ ଦେବ, ସନ୍ଥ ତୁଳସୀ ଦାସ, ମହାତ୍ମା କବୀର, ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ପରି ମହାପୁରୁଷ ଏଠାରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ସେମାନଙ୍କ ମାନବବାଦ ବାଣୀ ଶୁଣାଇ ଯାଇଛନ୍ତି । କେହି କୂତ୍ରାପି କୌଣସି ଧର୍ମ ପତି ବିଦ୍ୱେଷ ଭାବ ପୋଷଣ କରି ନାହାନ୍ତି ।

ସମସ୍ତେ ସେହି ଗୋଟିଏ ମହାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇଛନ୍ତି ଓ ସମସ୍ତେ ସେହି ଗୋଟିଏ ସାର୍ବଜନୀନ ବାଣୀ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ମାନବ ସମାଜର କଲ୍ୟାଣ ସାଧନ । ବୌଦ୍ଧଧର୍ମର ପ୍ରବକ୍ତା ମହାପୁରୁଷ ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧ ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷତାର ପ୍ରଥମ ପ୍ରବକ୍ତା । ମୋଗଲ ସମ୍ରାଟ ଆକବର ନିଜର ଉଦାରତା ଓ ନିରକ୍ଷେପତା ବଳରେ ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଉଭୟଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟଭାଜନ ହୋଇପାରିଥିଲେ । ସେ ସର୍ବଧର୍ମର

ସାରମର୍ମକୁ ସଂଗ୍ରହ କରି "ଦିନ-ଇ-ଇଲାହି" ନାମକ ଏକ ସମନ୍ୱିତ ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ । ଏପରିକି ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ଗୀତାରେ କହିଛନ୍ତି "ସର୍ବ ଧର୍ମାନ ପରିତ୍ୟଜ୍ୟ ମାମେକଂ ଶରଣଂ ବ୍ରଜ" ଏହାର ଅର୍ଥ ସବୁ ଧର୍ମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ମୋର ଶରଣ ନିଅ; ସୁତରାଂ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷତା ହେଉଛି ପୁଣ୍ୟଭୂମି ଭାରତର ମର୍ମବାଣୀ । ସର୍ବପୁରାତନ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସନାତନ ଧର୍ମର ଉତପତ୍ତି ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭରୁ ରହିଛି ଏବଂ ମାନବ ସଭ୍ୟତା ରହିଥିବା ଯାଏଁ ଏହାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିଥିବ । କ୍ଷମତାପିପାସୁ ରାଜନେତା, ବିଧର୍ମୀ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଅସାମାଜିକ ତତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ବିରୋଧରେ କରାଯାଉଥିବା ଷତଯନ୍ତ୍ର ସେମାନଙ୍କୁ ରସାତଳଗାମୀ କରିଦେବ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେମାନଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବିଲୁପ୍ତ ଘଟିବ । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର କୋଣସି ଅବକାଶ ନାହିଁ । ଏ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କୋଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯାହାକି ହିନ୍ଦୁ ସନାତନ ଧର୍ମର ମୂଳପ୍ରାଚୀନ କରିଦେବ । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଣିଷ ଜାତି, ଧର୍ମ ଓ ସଂପ୍ରଦାୟ ନାମରେ ହତ୍ୟା, ବ୍ୟଭିଚାର, ଧର୍ଷଣ, ଲୁଣ୍ଠନ, ଚୋରି, ତକାୟତି କରିବାକୁ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଉନାହିଁ । ଏତାଦୃଶ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କୋଣସି ରାଷ୍ଟ୍ରର ଉନ୍ନତି ଅସମ୍ଭବ ।

ଏ କଥା ସମସ୍ତେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଜାତି ତାହା ହେଉଛି ମାନବ ଜାତି ଏବଂ ସମସ୍ତ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ତାହା ହେଉଛି ମାନବ ଧର୍ମ । ପଣ୍ଡିତ ବିଷ୍ଣୁ ଶର୍ମା କହିଥିଲେ, "ବସୁଧୈବ କୁରୁମ୍ଭକମ୍" ଅର୍ଥାତ ସମଗ୍ର ବସୁଧା ହେଉଛି ଗୋଟିଏ କୁରୁମ୍ଭ । ଏହି ମହାନ ବାଣୀକୁ ଆମେ ଭାରତୀୟମାନେ ମନ୍ତ୍ର ଭଳି ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ ବହୁ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ସହଜରେ ହୋଇପାରିବ ।

ରାମାୟଣ ପୁରାଣରେ ଆମ ଜୀବନ ସହିତ ଆଧାରିତ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ନୀତି ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିପାରିଲେ ରାମରାଜ୍ୟର ପରିକଳ୍ପନା ବାସ୍ତବରେ ସମ୍ଭବ

ହୋଇପାରିବ । ପିତୃସତ୍ୟ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଯେପରି ଭଗବାନ ଶ୍ରୀରାମ ୧୪ବର୍ଷ ଧରି ବନବାସରେ ଅତିବାହିତ କରିଥିଲେ । ସେହିପରି ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନରେ ଯେତେ ବାଧାବିଘ୍ନ, ଦୁଃଖକଷ୍ଟ, ଘାତପ୍ରତିଘାତ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ କଦାପି ସତ୍ୟପଥରୁ ବିରୁ୍ୟତ ହେବା କାପୁରୁଷର ଲକ୍ଷଣ । ଭଗବାନ ଶ୍ରୀରାମ ସତ୍ୟ, ଧର୍ମ, ନ୍ୟାୟ ଏବଂ ଆଦର୍ଶର ମୃତ୍ତିମନ୍ତ୍ର ପ୍ରତୀକ ଥିଲେ ।

ଏହିସବୁ ମହନୀୟ ଗୁଣ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ବାସ୍ତବ ଜୀବନରେ ଉପଯୋଗ କରିପାରିଲେ ସେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିପାରିବ । ଭଗବାନ ଶ୍ରୀରାମ ଯେପରି ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଛୋଟ କୀଟପତଙ୍ଗ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପଶୁପକ୍ଷୀ, ମନୁଷ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଉଚ୍ଚନୀଚର ଭେଦଭାବ ନଥିଲା । ସେହିପରି ଆମକୁ ଅହଂକାର ପରିହାର କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆପଣାର ଭାବିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାହାକୁ ବି ହେୟଜ୍ଞାନ ମନେକରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମ ଯେପରି ନମ୍ର ଶାଳୀନତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଚରଣ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିଲେ ତାହା ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ନିଷ୍ଠିତ ଭାବେ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଫଳ ହେବାକୁ ହେଲେ ବାସ୍ତବ ଜୀବନରେ ନମ୍ର, ଉଦାରବାଦୀ, ଦୟାଳୁ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠ, ସତ୍ୟବାଦୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭଗବାନ ଶ୍ରୀରାମ ଆଦର୍ଶବାଦୀ, ନ୍ୟାୟବନ୍ତ, ପ୍ରଜାଅନୁରାଗୀ, ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ରାଜା ଥିଲେ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ରାଜନେତା କ୍ଷମତା ମୋହରେ ଅନ୍ଧ ନହୋଇ ଖାଦ୍ୟ, ଶିକ୍ଷା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଥିବା ଗରିବ ଓ ଅସହାୟ ଜନତାଙ୍କ ସେବା କରିବା ଉଚିତ । ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମ ଯେପରି ନିଜର ନୀତି, ଆଦର୍ଶ, ନୈତିକତା ସହିତ କୌଣସି ସାଲିସ କରୁନଥିଲେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଯେତେ ବାଧାବିଘ୍ନ ଘାତପ୍ରତିଘାତ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ନିଜର ନୈତିକତା, ନୀତି, ଆଦର୍ଶ ସହିତ ସାଲିସ କରିବା ଅନୁଚିତ । ଯେପରି ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀରାମ

ମୃତ୍ୟୁଶୟାରେ ପଡ଼ିରହିଥିବା ଅହଂକାରୀ ଦାନବ ରାବଣ ଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର କନିଷ୍ଠ ଭାତ୍ରା ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣ କରି ନିଜର ମହାନତା, ନମ୍ରତାର ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଏହା ସଦାସର୍ବଦା ମାନବଜାତି ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ ।

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ରାଜନେତା ନିଜର ରାଜନୈତିକ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁ ନଭାବି କାଦୁଅଫିଙ୍ଗା ରାଜନୀତିରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହି ପରସ୍ପର ମିଳିତ ସହଯୋଗ ଓ ବୁଝାମଣାରେ ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ସବୁ ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହିପରି ହୋଇପାରିଲେ ରାମରାଜ୍ୟର ପରିକଳ୍ପନା ବାସ୍ତବରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର କୌଣସି ଅବକାଶ ନାହିଁ ।

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

ଗୋପାଳପୁର,, ବାଲେଶ୍ୱର,,

ମୋବାଇଲ: ୭୦୨୦୬୧୧୩୦୦

ଦୁଇଟି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମସ୍ତିଷ୍କ !

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୪ ତାରିଖ ମାନବ ଇତିହାସର ଇତିହାସରେ ଏକ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ତାରିଖ ଭାବେ ପରିଗଣିତ, ଏହି ଦିନ ଅନ୍ୟତମ ମହାନ ମସ୍ତିଷ୍କ ଆଲବର୍ଟ ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍'ଙ୍କ ଜନ୍ମ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଷ୍ଟ୍ରିଫେନ ହକିଙ୍ଗ୍ସଙ୍କ ଦେହାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ସେତୁବନ୍ଧନ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ସମୟ ସୀମାର ଏହି ଆକସ୍ମିକ ବିନ୍ୟାସ

ମାନବ କୌତୁହଳର ନିରନ୍ତରତା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ବୁଝିବାର ନିରନ୍ତର ପ୍ରୟାସର ଏକ କାବ୍ୟ ଅନୁସ୍ମାରକ । ୧୮୭୯ ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୪ ତାରିଖରେ ଜର୍ମାନୀର ଉଲ୍ମରେ ଜନ୍ମିତ ଆଲବର୍ଟ ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍ ନିଜର ଆପେକ୍ଷିକତା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନରେ ବୈପ୍ଳବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ସମୀକରଣ, $E = mc^2$, ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନର ଏକ ଆଧାରଶିଳା ପାଲଟିଗଲା, ଯାହା ଶକ୍ତି, ବସ୍ତୁ ଏବଂ ସ୍ଥାନକାଳର ଗଠନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ରହସ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କଲା । ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍'ଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବିଷୟରେ ଆମର ବୁଝାମଣାକୁ ପୁନଃସୃଷ୍ଟି କରିନଥିଲା ବରଂ ପିଢ଼ିର ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ ଦିଗନ୍ତ ବାହାରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଥିଲା ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୪, ୨୦୧୮ରେ ଇଂଲଣ୍ଡର କେମ୍ବ୍ରିଜ୍ ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରିଥିବା ଷ୍ଟ୍ରିଫେନ୍ ହକିଙ୍ଗ୍ ମହାଜାଗତିକ ଅନ୍ୱେଷଣର ମଶାଲକୁ ଆଗେଇ ନେଇଥିଲେ । ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ଏକ ଦୁର୍ବଳ ମୋଟର ନିଉରନ୍ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ହକିଙ୍ଗ୍ ସମସ୍ତ ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ପ୍ରତିହତ କରି ସହନଶୀଳତା ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିର ଆଲୋକ ବର୍ତ୍ତିକା ହୋଇଥିଲେ । ରୁକ ହୋଇ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ତାଙ୍କର ଯୁଗାନ୍ତକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ, ହକିଙ୍ଗ୍

ବିକିରଣର ଧାରଣା ସହିତ, ତାତ୍ତ୍ୱିକ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନର ସୀମାକୁ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲା । ତାଙ୍କର ପୁସ୍ତକ, ଏ ବ୍ରିଫ୍ ହିଷ୍ଟ୍ରି ଅଫ୍ ଟାଇମ୍, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ବିସ୍ତାରକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଣିଥିଲା, ଯାହା ଜଟିଳ ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସୁଲଭ କରିଥିଲା । ଯଦିଓ ପ୍ରାୟ ଏକ ଶତାବ୍ଦୀ ମଧ୍ୟରେ ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍ ଏବଂ ହକିଙ୍ଗ୍ ଅଲଗା ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ରହସ୍ୟକୁ ଡିକୋଡ୍ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁସନ୍ଧାନ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଗଭୀର ସଂଯୋଗ ବାଣ୍ଟିଥିଲେ । ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍ ତାଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମୂଳଦୁଆ ପକାଇଥିଲେ, ଏବଂ ହକିଙ୍ଗ୍ କୃଷ୍ଣଗହ୍ୱର ଏବଂ କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ମେକାନିକ୍ସର ରହସ୍ୟମୟ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ମିଳିତ ଭାବେ, ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନେ ଜ୍ଞାତ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାତ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସେତୁ ଗଠନ କରିଛନ୍ତି, ମାନବଜାତିକୁ ଏହାର ଆବିଷ୍କାର ଯାତ୍ରା ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଦିଅନ୍ତି ।

ତେଣୁ, ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୪ ତାରିଖ କେବଳ ଏକ ତାରିଖ ଠାରୁ ଅଧିକ; ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ଦୁଇ ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁ, ଆମକୁ ମନେ ପକାଇ ଦିଆଯାଏ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବିଶାଳ, ରହସ୍ୟମୟ । ମୋଟ ଉପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ଦୁଇ ମହାନ ବୈଜ୍ଞାନିକଙ୍କ ଅବଦାନ ଅତୁଳନୀୟ ଯାହା ବିଶ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଧାରଣାକୁ ଏକ ନୂତନ ଦିଗ ଦେଖାଇଛି । ତାତ୍ତ୍ୱିକ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନର ଅଗ୍ରଦୂତ ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍ ତାଙ୍କ ଆପେକ୍ଷିକତା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବିଷୟରେ ଆମର ବୁଝାମଣାରେ ବୈପ୍ଳବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସମୀକରଣ, $E = mc^2$, ଶକ୍ତି ଏବଂ ବସ୍ତୁତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଆଣବିକ ଶକ୍ତିର ମୂଳଦୁଆ ପକାଇଥିଲା । ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି କୃଷ୍ଣଗହ୍ୱର ଏବଂ ସମୟ ବିସ୍ତାର ପରି ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥିଲା, ଯାହା ଆଧୁନିକ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବଦଳାଇ ଦେଇଥିଲା ।

ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍'ଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଷ୍ଟେଫେନ୍ ହକିଙ୍ଗ୍ ବ୍ଲାକ୍ ହୋଲ୍

ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବିଜ୍ଞାନର ରହସ୍ୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥିଲେ । ସେ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ ଯେ କୃଷ୍ଣଗହ୍ୱରଗୁଡ଼ିକ ବିକିରଣ ନିର୍ଗତ କରନ୍ତି, ଯାହାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହକିଙ୍ଗ ବିକିରଣ କୁହାଯାଏ, ଏହି ଧାରଣାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ଯେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ କେହି ରକ୍ଷା ପାଇବେ ନାହିଁ । ହକିଙ୍ଗଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ମେକାନିକ୍ସ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଆପେକ୍ଷିକତାକୁ ଏକୀକୃତ କରିଥିଲା, ଯାହା "ସବୁକିଛିର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ" ପାଇଁ ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଯୋଗଦାନ ଦେଇଥିଲା । ବୈଜ୍ଞାନିକ ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ଏକ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ପରମ୍ପରା ଛାଡ଼ି, ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍ 'ଙ୍କ ଏବଂ ହକିଙ୍ଗ୍ ମିଳିତ ଭାବେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବିଷୟରେ ମାନବତାର ବୋଧଗମ୍ୟତାକୁ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲେ ।

ଆବାହକ , ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ଅଭିଯାନ

ସୁଜନପୁର , ଯାଜପୁର

୯୪୩୭୨୮୮୦୨୮

କ୍ଷମା

ରୀତାରାଣୀ ଦାଶ

ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମତରେ ନୀତିବାଣୀ

ତପୋ ବଳମ ତାପସାମ ବ୍ରହ୍ମା ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟାମ ବଳମ

ହିଂସା ବଳମସାଧୁନାମ କ୍ଷମା ଗୁଣବତ୍ତାମ ବଳମ ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଖ୍ୟା ନକରି ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ - ଗୁଣୀ, ମହତ

ଲୋକଙ୍କର କ୍ଷମା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବଳ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି

କ୍ଷମା କରିପାରେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉଦାର ହୃଦୟ, ମହତ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ସେ ହିଁ କେବଳ କ୍ଷମା କରିପାରେ । "ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ତାର ଭୁଲକୁ ସହି ନେବା ହେଉଛି କ୍ଷମା ।" ଅର୍ଥାତ ନିଜର କ୍ଷମତା ବଳରେ ଅନ୍ୟକୁ କ୍ଷମା କରି ଭଲ ବାଟକୁ ଆଣିପାରିବାର ଶକ୍ତି, ବଦାନ୍ୟତା । କ୍ଷମା ଦେବା ଆଉ କ୍ଷମା ନେବା ବହୁତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା । ଘର, ପରିବାର, ସମାଜରେ ସମ୍ପର୍କ ଭିତରେ ଆମକୁ ଅନେକ ବେଳେ ସମ୍ପର୍କ ରକ୍ଷା, ପରିସ୍ଥିତିକୁ ନେଇ ଚାଲିବାରେ ଆଉ ଆଗକୁ ଚାଲିବାରେ କ୍ଷମା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କ୍ଷମା କରିବା ଏଇ ଜାଗାରେ ବିଧେୟ ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ସୁଧୁରି ପାରିବ ଆଉ ବାରମ୍ବାର କ୍ଷମା କଲେ, ଲୋକେ ଉପଯୋଗ କରିବେ, ସରଳତା, ଦୁର୍ବଳ ମାନସିକତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଜାଣି । ଏଇ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଛୋଟ ଗଳ୍ପଟିଏ —

ମଠସାହି ଗ୍ରାମରେ ରଘୁନାଥ ନାମରେ ଜଣେ ଜମିଦାର ଥିଲେ । ସ୍ୱଭାବରେ ସେ ବହୁତ ଶାନ୍ତ ଓ ଦୟାଳୁ । ସେ ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ନବୀନର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ବହୁତ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ

ଥିଲେ । ଧନୀ ଘରର ବିଗିଡ଼ି ଯାଇଥିବା ପୁତ୍ରର ଗୁଣ ତାଙ୍କଠାରେ ଭରପୁର ଥିଲା । ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ସହ ବୁଲୁଥିବା, ଖିଆପିଆ, ରାତ୍ରିଯାପନରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବିଭିନ୍ନ ଅନୈତିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ଥିଲେ ନବୀନ । ଘରର କୌଣସି କଥା ବୁଝୁ ନଥିଲେ କି ରୋଜଗାର କରିବା ବୟସରେ ମଉଜ ମଜଲିସ କରି ଅଧପତନ ଆଡକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିଲେ । ସମୟର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୁଝୁ ନ ଥିବାରୁ ଉଭୟ ପିତାମାତା ଖୁବ ଚିନ୍ତିତ ଥିଲେ ।

ଦିନେ ଜମିଦାର ରଘୁନାଥ ବାବୁ ଜଣେ ସନ୍ଥ ଙ୍କ ସହ ପରାମର୍ଶ କଲେ ପୁତ୍ର ବିଷୟରେ । ଆଉ ତାଙ୍କର ପରାମର୍ଶ କ୍ରମେ ପୁତ୍ରକୁ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଲେ । ପିତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅମାନ୍ୟ ନ କରି ପୁଅ ନବୀନ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ଗଲ । ସନ୍ଥ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶାନ୍ତ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ନବୀନକୁ ତାଙ୍କ କୁଟୀର ପଛକୁ ନେଇ ତିନୋଟି ଅନାବନା ଗଛ ଦେଖାଇଲେ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ତାଠାରୁ ବଡ଼ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଆଉ ଟିକେ ବଡ଼ । ତାପରେ ସେ ତିନିଟି ଗଛକୁ ଉପାଡି ତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ କହିଲେ । ନବୀନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଛୋଟ ଗଛଟିକୁ ଉପାଡି ଦେଲେ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଗଛଟିକୁ ସାମାନ୍ୟ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଲା । ହେଲେ ବଡ଼ ଗଛଟିକୁ ଉପାଡିବାକୁ ସମର୍ଥ୍ୟ ହେଲେ ନାହିଁ । ସନ୍ଥ କହିଲେ ଶେଷ ଗଛଟିକୁ ଉପାଡି ନ ପାରିବାର କାରଣ "ମାଟି ଆଉ ଗଛର ବନ୍ଧୁତା" ତୁମ ବଳଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତ ଥିଲା । ଏଇ ମଣିଷ ସମାଜରେ ବି ବନ୍ଧୁତାର ଦୃଢ଼ତା ଅବିକଳ ମାଟି ଓ ଗଛ ପରି । ଜୀବନରେ ବନ୍ଧୁତାର ଆବଶ୍ୟକତା ତ ରହିଛି ହେଲେ ବନ୍ଧୁତା ଆଦୁଆଳରେ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଏତାଇ ଦେବା ଆଦୌ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ସୁଗୁଣରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଧୁଟି ଜୀବନର ମାର୍ଗକୁ ପ୍ରଶସ୍ତ କରେ । ଆଉ ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତିର ବନ୍ଧୁ ଜୀବନକୁ ନର୍କରେ ପରିଣତ କରିଦିଏ । ସମୟ କ୍ରମେ ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତିର ବନ୍ଧୁଠାରୁ ହାତ ଛତାଇବା

କାଠିକର ପାଠ । ଏଣୁ ଗୁଣ ପରଖି ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ଗଢିବା ନିହାତି ଜରୁରୀ । ନବୀନ ନିଜର କୃତ
 କର୍ମ ପାଇଁ ଅନୁତାପ କଲା । ଆଉ ସନ୍ଧ୍ୟା ନିକଟରେ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା । ଧୀରେ
 ଧୀରେ କୁସଙ୍ଗ ମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ପିତାମାତା ଆଉ ଗୃହକାର୍ଯ୍ୟ ଦାୟିତ୍ୱ ନିଜେ
 ବୁଝିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପୁତ୍ରର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଆଉ ସନ୍ଧ୍ୟା
 ଧନ୍ୟବାଦ ଅର୍ପଣ କଲେ ।

ବାଲେଶ୍ୱର

ସଭ୍ୟତା

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

Civilization is the method of living, an attitude of equal respect for all man.

ସଭ୍ୟତା ହେଉଛି ପ୍ରଚଳିତ ଜୀବନ ନିର୍ବାହର ଏକ ଧାରା, ସବୁ ମଣିଷଙ୍କ ପାଇଁ ସମ ସମ୍ମାନର ଏକ ଦୃଷ୍ଟି କୋଣ ।

ସଭ୍ୟତାକୁ ନେଇ ମଣିଷ ତା'ର ପ୍ରଚଳିତ ଧାରା ଭିତରେ ଜୀବନ ନିର୍ବାହ କରିଥାଏ । ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର ପରିଚର୍ଯ୍ୟା ଭିତରେ । ସଭ୍ୟତା ହିଁ ମଣିଷକୁ ମଣିଷ ରୂପରେ ପରିଚିତ କରାଇ ଥାଏ । ପରିବାର ଭିତରେ ହେଉ କି ବାହାରେ ହେଉ ଭାବର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ଭିତରେ ଭଦ୍ରତା, ଶିଷ୍ଟତା ରଖି ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବା ହେଉଛି ସଭ୍ୟତାର ନିଦର୍ଶନ । ଚାଲି ଚଳଣ,ବେଶ ପୋଷାକ, ଆଚାର ବ୍ୟବହାର ସବୁଥିରେ ଭଦ୍ରତା ରକ୍ଷା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଆମ ସ୍ୱାକ୍ଷର ବହନ କରେ । ଦିନ ଥିଲା ମଣିଷ ସଭ୍ୟତା କ'ଣ ଜାଣି ନଥିଲା । ଇତର ପଶୁ ଭଳି ଭଲଗୁ ହୋଇ ବଣ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହୁଥିଲା । କ୍ରମେ ସେ ସଭ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ଗତି କଲା । ଲଜ୍ଜା ନିବାରଣ ପାଇଁ ଗଛର ବକଳ ପରିଧାନ କଲା ଯାହାକି ପରିଧେୟର ଜ୍ଞାନ ତା'ର ମନରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ଆମେ ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠା ଉନ୍ମୋଚନ କଲେ ନଦୀ କୂଳରେ ସଭ୍ୟତା ଗଢ଼ି ଉଠିଥିବା ଜଣାଯାଏ । ମହେଞ୍ଜୋଦାର ଓ ହରପ୍ପା ସଭ୍ୟତାରୁ ସମାନଙ୍କ ଉନ୍ନତ ମାନର ବେଶ ପୋଷାକ, ବ୍ୟବହୃତ ପାତ୍ର, ଅଳଙ୍କାର ଆଦି ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ବ୍ୟବହୃତ ସାମଗ୍ରୀ ସବୁ ସେମାନଙ୍କ ଉତ୍ତମ ସଭ୍ୟତାର ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ସଭ୍ୟତା ମାନବୀୟ ଚିନ୍ତା ଧାରାକୁ ବଦଳାଇ ଏକ ନୂତନ ଯୁଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ ।

ସତ୍ୟତା ଓ ସଂସ୍କୃତି ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କର ପରିପୁରକ । ଯେତେ ବେଳେ ମଣିଷ ସଂସ୍କୃତିକୁ ବଜାୟ ରଖି ସତ୍ୟତା ଭିତରେ ଗତି କରେ ଅଶୁଣ୍ୟ ତାକୁ ବିରୋଧ କରେ, ସେତେବେଳେ ଏକ ନୂତନ ଯୁଗର ଅୟମାରମ୍ଭ ହୋଇ ତାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ପୀଢ଼ି ପାଇଁ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇଥାଏ । ମଣିଷ ହେଉଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀ, ଇତର ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ଠାରୁ ତାର ଉନ୍ନତ ବୁଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନ ବଳରେ ନିଜକୁ ସେ ସତ୍ୟ ଆଚରଣ ଭିତରେ ରଖି ନିଜ ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପରିଚୟ ଦେଇଥାଏ । ସତ୍ୟତା ପ୍ରଚଳିତ ପ୍ରକିୟା ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ସ୍ୱାଧୀନତା ସହିତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ସୃଷ୍ଟି ହେଲେ ଧ୍ୱଂସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଏଣୁ ଆମେ ସତ୍ୟତାକୁ ଏକ ସୁଶୃଙ୍ଖଳ ଧାରା ଭିତରେ ଆଚରଣ ପୂର୍ବକ ଏକ ସୁସ୍ଥ ସୁନ୍ଦର ସମାଜ ଗଠନ କରିବା ଦିଗରେ ସତତ ପ୍ରୟାସୀ ହେବା ।

ମୁକୁନ୍ଦ ପୁର, ଆସ୍କା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୭୭୭୮୮୭୯୪୭

ପୁସ୍ତକ

ମଧୁସ୍ମିତା ସାହୁ

ବହିର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିକଳ ନାହିଁ । ସମୟର ଆହ୍ୱାନ ଓ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ପୁସ୍ତକ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ଗବାକ୍ଷ । ଏହା ଅସୀମ ଦୁନିଆକୁ ପ୍ରବେଶପଥ । ପୁସ୍ତକ ମାଧ୍ୟମରେ ଚିନ୍ତାଚେତନା ଓ ଭାବଭାବନାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ । ବୌଦ୍ଧିକ ପରିସରକୁ ପରିପୁଷ୍ଟ କରିଥାଏ । ପୁସ୍ତକର ଶକ୍ତି ବନ୍ଧୁକର ଗୁଳିଠୁ ବି ଅଧିକ ।

ପୁସ୍ତକକୁ ଆଦରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ଓ ଧର୍ମକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା । ପୁସ୍ତକର ଯାତ୍ରା ମୌଖିକ ମାଧ୍ୟମରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏଠି ପହଂଚିଛି । ଆଧୁନିକ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳର ଉପଯୋଗ କରି ପୁସ୍ତକ ନୂଆ ରୂପ ନେବାରେ ଲାଗିଛି ।

ପଠନାଭ୍ୟାସକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ଦରକାର । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତଥା ସାମାଜିକସ୍ତରରେ ବେଶୀ ପାଠାଗାର ସ୍ଥାପନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମ ଦେଶର ସାହିତ୍ୟର ଏକ ଦୀର୍ଘ ଓ ସମୃଦ୍ଧ ପରଂପରା ରହିଛି ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁସ୍ତକ ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁବକ/ଯୁବତୀଙ୍କୁ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ୍

ଭାରତ ବର୍ଷର ବିଭିନ୍ନ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ଅନ୍ୟତମ । ସଂସ୍କୃତ, ପାଲି, ପ୍ରାକୃତ ଓ ଅପଭ୍ରଂଶର କୁକ୍ଷୀ ଭିତରୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଜନ୍ମ ଘଟିଛି । ଏହାର ବିକାଶ ପ୍ରାୟତଃ ଦଶମ କିମ୍ବା ଏକାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀ ବେଳକୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଓଡ଼ିଆ ଲିପିର ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଥିଲା । ଲିପିର ବିକାଶ ସଂଗେ ସଂଗେ ଏହାର ସାହିତ୍ୟ ର ମଧ୍ୟ ବହୁ ଉନ୍ନତି ସାଧିତ ହୋଇଅଛି । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ କୌଣସି ଭାଷାର ଲିପି ଓ ଲିଖିତ ସାହିତ୍ୟର ଉଦ୍ଭବ ପୂର୍ବରୁ କିଛି କାଳ ଧରି

ଲୋକମୁଖରେ ଭାଷା ପ୍ରଚଳିତ ଥିବ । ଏବେ ଆମେ ଯେଉଁ ଲୋକ ସାହିତ୍ୟ ଦେଖୁଛୁ ତାହା ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବ । ଲୋକଙ୍କ ଅଭିଜ୍ଞତା, ଜୀବନାନୁଭବ, ଆଚାର ବିଚାର, ସମାଜିକ ସମ୍ପର୍କ, ଧର୍ମଦୃଷ୍ଟି ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ୱତଃ ଲୋକଙ୍କ ମୁଖରୁ କବିତା, ଢଗଢମାଳି ଓ ପ୍ରବାଦ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବ ଓ ତାହା ଲୋକରୁ ଲୋକମୁଖକୁ ଗତି କରି ବୃହତ୍ତର ସମାଜରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିବ । ପଞ୍ଚିଦଶ ଶତାବ୍ଦୀ ବେଳକୁ ଗଜପତି କପିଳେନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କ ରାଜତ୍ୱ କାଳରେ ଓଡ଼ିଶା ଏକ ସମୃଦ୍ଧ ରାଜ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଏ ସମୟରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା କ୍ରମଶଃ ମାର୍ଜିତ ହୋଇଗଲାଣି । ମାଟିର ମହାକବି ସାରଳା ଦାସ ଏହି ସମୟରେ ରଚନା କଲେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ମହାଭାରତ, ଚଣ୍ଡୀପୁରାଣ, ବିଲଙ୍କା ରାମାୟଣ ଆଦି ଗ୍ରନ୍ଥ । ତେଣୁ ସାରଳା ଦାସ ହିଁ ହେଲେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଆଦିକବି ।

ପ୍ରାଚୀନ ଓ ମଧ୍ୟଯୁଗୀୟ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଦୀର୍ଘ ପାଞ୍ଚଶହ ବର୍ଷ ଧରି ଗତି କରିଥିଲା । ସାରଳା ଦାସଙ୍କଠାରୁ ଭୀମଭୋଇଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ପଥ । ଏହାରି ମଧ୍ୟରେ ଆସିଛି ଓଡ଼ିଶାର ବିପର୍ଯ୍ୟୟ । ସ୍ୱାଧୀନତା ଲୋପ ପାଇଛି, ମୁସଲମାନ, ମୋଗଲ, ମରହଟ୍ଟା ଓ ଇଂରେଜ ଶାସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିଛି, ଚାଲିଛି ଶୋଷଣ ଓ ପୀଡ଼ନ । ତଥାପି ଓଡ଼ିଆ ଜାତି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ । ତା'ର ଭାଷା ଓ ସଂସ୍କୃତି ଲୋପ ପାଇଯାଇ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଭାଷାରେ ପଞ୍ଚିଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ସାରଳା ଦାସ ଶକ୍ତି ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ ସେହି ଭାଷା ଆପଣାର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ବିସ୍ତାର କଲା । ରଚିତ ହେଲା କେତେ ପୁରାଣ, କାବ୍ୟ, କବିତା । ଦେଶ-ଭାଷା ବା ଜନପଦର ଭାଷାକୁ ଛାଡ଼ି କାବ୍ୟ ପୁଣି ସଂସ୍କୃତାୟିତ ଓ ଆଳଙ୍କାରିକ ଭାଷାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଲା । କାବ୍ୟ ସହିତ ମଧ୍ୟ ରଚିତ ହେଲା ଗଦ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥ । ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଗଲା ଯେ ଓଡ଼ିଆ କବିମାନେ କାବ୍ୟର ଶ୍ରୀ ବା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥିଲାବେଳେ ମଣିଷ ଉପରେ ସେତେଟା ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ

ନଥିଲେ । ବିଶେଷତଃ ସନ୍ଥ-ସାହିତ୍ୟ ଓ ଭକ୍ତି ସାହିତ୍ୟରେ ଅଛି ମଣିଷର ଉତ୍ତୋଳନ ପାଇଁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ସଂକେତ । ମଣିଷକୁ ସତ୍ୟ ଓ ଧର୍ମ ମାର୍ଗରେ ନେବା ପାଇଁ, ଜାତି, ଧର୍ମ ଓ ବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଏକ ମଣିଷ ସମାଜ ଗଠନ ପାଇଁ ସନ୍ଥ-ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରେରଣା ଦେବା ସଂଗେ ସଂଗେ କ୍ଷମତାମଦମତ୍ତ ମଣିଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଚେତାବନୀ ଶୁଣାଇଛି । ସନ୍ଥ-ସାହିତ୍ୟ ସହିତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ରଚିତ ହେଲା କାବ୍ୟ । ବିବିଧ ଅଳଙ୍କାର, ରସ, ଗୁଣ, ବକ୍ରୋକ୍ତି, ଧ୍ୱନି ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରୟୋଗରେ କାବ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଲାଭ କଲା । ମାତ୍ର ଏପରି କାବ୍ୟ ସାଧାରଣ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷଣ କଲା ନାହିଁ । ତଥାପି ଏହାର ସାଙ୍ଗୀତିକ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କଲା । କାଳ୍ପନିକ କାବ୍ୟ ସହିତ ପୌରାଣିକ କାବ୍ୟ ରଚିତ ହୋଇ ଓଡ଼ିଆ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉଦ୍ବିଗ୍ନ କରୁଥିଲା । କୃଷ୍ଣ-ଭକ୍ତି ଓ ରାମ-ଭକ୍ତିକୁ ନେଇ କାବ୍ୟ ବିତା ରଚିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥ-ଚେତନା ଓ ଜଗନ୍ନାଥ-ଭକ୍ତି ଗୁରୁତ୍ୱ ଲାଭ କଲା । ଏହି ସମୟରେ ରଚିତ ଗୀତିକବିତାଗୁଡ଼ିକ ଓଡ଼ିଆ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କଲା । ଜଗନ୍ନାଥ ପଦାବଳୀ ଯେପରି ଧାରାବାହିକ ଭାବରେ ରଚନା କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଅମୂଲ୍ୟ ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ହୋଇରହିଛି । ଏହିପରି ଭାବରେ ପ୍ରାଚୀନ ଓ ମଧ୍ୟଯୁଗୀୟ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ସମୃଦ୍ଧ ଥିଲା । ଦୀର୍ଘ ପାଞ୍ଚ ଶହ ବର୍ଷ ବିଭବ ଓ ଭାବ-ବିଭବକୁ ନେଇ ଧରି ବିବିଧ ରୂପ – ବିଭବ ଯେଉଁ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ତାହା ଯେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଅମୂଲ୍ୟ ସଂପଦ ଓ ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ଆତ୍ମପରିଚୟର ବାର୍ତ୍ତା ବହନ କରିଛି , ଏକଥା କହିଲେ ସତ୍ୟର ଅପଳାପ ହେବ ନାହିଁ ।

ଓଡ଼ିଆ ନାଟକ ସହିତ ଗଳ୍ପ, ଉପନ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ନୂତନ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ଦେଇ ଗତି କଲା । ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରବନ୍ଧ ଓ ରମ୍ୟ ରଚନାର ମଧ୍ୟ ବିକାଶ ହେଲା । କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ସତ୍ୟନାରାୟଣ ରାଜଗୁରୁ, ପରମାନନ୍ଦ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ଦାସ, ସଦାଶିବ ମିଶ୍ର, ଚନ୍ଦ୍ର

ଶେଖର ରଥ, ମହାପାତ୍ର ନୀଳମଣି ସାହୁ, ଶରତ କୁମାର ମହାନ୍ତି, ବାମାତରଣ ମିତ୍ର, ପ୍ରମୁଖ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରବନ୍ଧ ଓ ରମ୍ୟରଚନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜ ପ୍ରତିଭାର ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଆନ୍ତର୍ଗତ ରଚନା କରାଯିବାର ଗୋଟିଏ ନୂତନ ପ୍ରବଣତା ପ୍ରକାଶ ପାଇଅଛି । ପ୍ରାୟ ଶତାଧିକ ଆନ୍ତର୍ଗତ ଲେଖାଯାଇ ଏହି ବିଭାଗଟି ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ଏକ ସମ୍ମାନଜନକ ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରି କରିଅଛି । ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ରଚିତ ହୋଇ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ସ୍ୱାଧୀନତା ପୂର୍ବକାଳରୁ ସମାଲୋଚନା ଲେଖାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ସମାଲୋଚନାର ହୋଇଛି ଭୂୟୋବିକାଶ । ମାୟାଧର ମାନସିଂହ, ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି, ନଟବର ସାମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରରାୟ, ନରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ମିଶ୍ର, ସଂଜବିହାରୀ ଦାଶ ପ୍ରମୁଖ । ଓଡ଼ିଆ ସମାଲୋଚନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜ ନିଜର ଦକ୍ଷତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଅଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ପଣ୍ଡିତ ବିନାୟକ ମିଶ୍ର ସମାଲୋଚନା ଲେଖିବା ସହିତ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସ ଲେଖିଥିଲେ । ପରେ ପରେ ପଣ୍ଡିତ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ଦାଶ, ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି, ମାୟାଧର ମାନସିଂହ, ନଟବର ସାମନ୍ତରାୟ, କୃଷ୍ଣଚରଣ ବେହେରା, ବଂଶୀଧର ମହାନ୍ତି ପ୍ରମୁଖ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସ ରଚନା କରିଅଛନ୍ତି । ବହୁ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ ପାଇ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ଓ ପ୍ରସାରରେ ପ୍ରେରଣାପ୍ରଦ ଭୂମିକା ନେଇଅଛି । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ପର୍ବରେ ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ, ଆନ୍ତର୍ଜନ୍ୟେଷା ଓ ବାମାବାଦ ବା ନାରୀବାଦ ନାମରେ ସାହିତ୍ୟର ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ନେଇଅଛି । ଆଧୁନିକତା ନାମ କେନ୍ଦ୍ରରୁ ମଣିଷକୁ ନିର୍ବାସନ କରାଗଲା । ଇତିହାସ ଓ ଆଦର୍ଶର ମୃତ୍ୟୁ ଘୋଷଣା କରାଗଲା । ସାହିତ୍ୟ ହୋଇଗଲା ଏକାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚିନ୍ତା ଓ ଚେତନାର ରୂପ ବିନ୍ୟାସ । କବିତା ହେଲା ଦୁର୍ବୋଧ । ଗଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ହରାଇ ବସିଲା ଗଳ୍ପତ୍ୱ । ନାଟକ ଆଉ ଦର୍ଶକଙ୍କୁ ଆକର୍ଷଣ କଲା ନାହିଁ । ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକ ପର୍ବର ହେଲା ଉନ୍ନେଷ ।

ସ୍ଥାପନ ସାହିତ୍ୟର କେନ୍ଦ୍ରରେ ପୁଣି ଥରେ ମଣିଷକୁ କରାଗଲା । ପରଂପରାନୁସନ୍ଧାନ ଓ ତାର ପୁନଃସଂସ୍ଥାନ, ଲୋକାନୁଷଙ୍ଗ ଓ ଲୋକାୟତ୍ତ ଚିନ୍ତାଧାରା ଗୁରୁତ୍ୱ ଲାଭ କରି ସାହିତ୍ୟକୁ ପ୍ରଦାନ କଲା ନୂତନ ଜୀବନୀ ଶକ୍ତି । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଉତ୍ତର-ଆଧୁନିକ ପର୍ବରେ ଗତି କରି ଆପଣାର ମାଟି ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା । ଅତଏବ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଦୀର୍ଘ ଏକଶତ ଛତିଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ କେତେ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ଦେଇ ଗତି କରିଆସିଅଛି । ତାହା ଆଉ ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ଆଗକୁ କରିଚାଲିଛି । ଜାତୀୟ ସଂପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସହିତ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସଂପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିଛି ।

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁସ୍ତକ -

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ଅନେକ ପୁସ୍ତକ ରହିଛି । ଯାହା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଆଧାରକୁ ନେଇ ଲିଖିତ । କେତେକ ପୁସ୍ତକ ସମାଜିକ ହୋଇଥିବା ବେଳେ କେତେକ ରାଜନୀତିକ ହୋଇଥାଏ । କେତେକ ସହରର ଚାକରକ୍ୟ ଦେଖାଉଥିବା ବେଳେ, କେତେକ ଗାଁର ନିଛକ ଚିତ୍ର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାଏ । କିଛି କିଛି ପୁସ୍ତକ ନୈତିକ ଶକ୍ତି ଜାଗ୍ରତ କରୁଥିବା ବେଳେ କେତେକ ସଚେତନତା ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏହିପରି ଅନେକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ କୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ।

ଆକାଶର ଇସାରା - ମନୋଜ ଦାସ

ଉପନ୍ୟାସ ଏସ୍ଥାପିଷ୍ଟ ଏକ ନାଟକୀୟ ନୋଟରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ଯେଉଁଥିରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଚରିତ୍ର ପଦ୍ମାଲୋଚନ୍ ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟର ସନ୍ଧାନରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରୁ ଏକ ସହରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଅବଶ୍ୟ, ପରିସ୍ଥିତି ତାଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଜଟିଳ ଏବଂ ବିଚିତ୍ର କରିଥିଲା । ଶେଷ ଆଡକୁ, ସେ ହଠାତ୍ ଜଣେ ଦାର୍ଶନିକ ଭାବରେ ପରିଣତ ହେଲେ ଏବଂ ଏକ ବୃହତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ଆବିଷ୍କାର କଲେ । ଉପନ୍ୟାସଟି ବିଭିନ୍ନ

ମୋଡ଼ ଦେଇ ଗତି କରିଅଛି । ବର୍ଣ୍ଣନାକାରୀ ଆମ ଭାରତୀୟ ସମାଜରେ ଉଦୀୟମାନ “ସାଧୁ ବାବା ସଂସ୍କୃତି” ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଘୋର ଆକ୍ରମଣ କରିଛନ୍ତି । କ୍ଷମତାରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ କପଟତା, ସେମାନଙ୍କର ଅସ୍ପଷ୍ଟତା, ନୈତିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧର ଅଭାବ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞତା ଲେଖକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହାସ୍ୟରସ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ୱାରା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇଛି । ବ୍ୟଙ୍ଗ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ତଳେ, ସମାଜ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ପାଇଁ ଗମ୍ଭୀର ବାର୍ତ୍ତା ଅଛି । ଉପନ୍ୟାସରେ ଅନେକ ବ୍ୟଙ୍ଗାତ୍ମକ ଉପାଦାନ ଅଛି ଯାହା ହାସ୍ୟସ୍ୱଦ ଏବଂ ପାଠକଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଏକ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଚିହ୍ନ ଛାଡ଼ିଥାଏ । ସେ ଉଭୟ ଉପନ୍ୟାସରେ ମାନବ ମାନସିକତାର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଉପନ୍ୟାସରେ କାହାଣୀର ଅନ୍ୟ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିଗ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ରର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜାଗରଣ । ଉପନ୍ୟାସ ଦି ଇସ୍କାପିଷ୍ଟ କେବଳ ମନୋଜ ଦାସଙ୍କ ଅନୁବାଦ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ତା ଠାରୁ ଅଧିକ । ବର୍ଣ୍ଣନାକାରୀ ଉପନ୍ୟାସର ଅନେକ ଦିଗକୁ ସୃଜନଶୀଳ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଦ୍ୱିଭାଷୀ ଲେଖକ ହେବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ବହିର ଆଖ୍ୟା ନିଜେ ବହୁତ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ, ଏହା ସାହିତ୍ୟିକ ଭାବରେ ମାନବ ଜୀବନରେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଭାଗ୍ୟ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜାଗରଣର ଆହ୍ୱାନକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି । ତଥାପି, ଇଂରାଜୀରେ ଟାଇଟଲ୍ ଏକ ଭିନ୍ନ ସଂଯୋଗ ପାଇଛି । କାହାଣୀର ନାୟକ ବାସ୍ତବରେ ଜୀବନର ଚରମ ବାସ୍ତବତାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇପାରିଲା ନାହିଁ । ଉପନ୍ୟାସର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ, ସେ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବା ଉନ୍ନତ ଅନୁଭୂତିକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିଛନ୍ତି । ମନୋଜ ଦାସଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ- ହେ ମୋର ଆକାଶ, ତୁମେ ନିଜେ ମୋର କୃତଜ୍ଞତାର ଏକ ରୂପ - ତୁମେ ମୋର ଏକ ରୂପ । ଅନେକ ଥର, ଆପଣ ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ଉନ୍ନତ ସୂଚନା ମାଧ୍ୟମରେ ମୋତେ ଏହା ଜଣାଇଛନ୍ତି ।

ଶେଷରେ, ତୁମେ ମୋତେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କର - ତୁମେ ମୁଁ ଏବଂ ମୁଁ ତୁମେ । ଆପଣ ସବୁବେଳେ ମୋ ଉପରେ ଥାଆନ୍ତି, ରାତି ହେଉ କି ଦିନ । ତୁମେ ସବୁବେଳେ ମୋ ଭିତରେ ଏବଂ ଚାରିପାଖରେ ରହିଛ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ କେତେ କମ୍ ଜାଣିଥିଲି ! ହେ ମୋର ଆକାଶ ! ହେ ମୋର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପଥ ! ମନୋଜ ଦାସଙ୍କର ଏକ ସାଧାରଣ ଘଟଣାକୁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟଣାରେ ପରିଣତ କରିବାର ଏବଂ ଜୀବନର ଏକ ମହାନ ଦର୍ଶନ ପ୍ରଦାନ କରିବାର କ୍ଷମତା ଅଛି । ଉପନ୍ୟାସରେ 'ଠାକୁର ଜେନାଙ୍କ ଛେଲି ଦୃଶ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁ' ଏହିପରି ଏକ ଧାରା । ତଥାପି, ଉତ୍ତ ଭାଷା ପାଠ୍ୟରେ ସମାନର ବର୍ଣ୍ଣନା ଅଧିକ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ମୂଳ ପାଠକମାନେ ବୋଧହୁଏ ଦୃଶ୍ୟର ବିସ୍ତୃତ ବର୍ଣ୍ଣନା ସହିତ ଅଧିକ ସଂଯୁକ୍ତ ହେବେ । ନାଥଜୀର୍ ସାର୍ ଜ୍ଞ ଭାଷଣର କାହାଣୀ ଯାହାକି ତାଙ୍କୁ ଜେନାଙ୍କ ଛେଲିର ମୃତ୍ୟୁକୁ ଅନୁସରଣ କରେ । ଉଭୟ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଏହା ଏକ ବ୍ୟଙ୍ଗାତ୍ମକ ନୋଟ୍ ସହିତ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ଜଣେ ଦ୍ୱିଭାଷୀ ଲେଖକ ମନୋଜ ଦାସ ଉଭୟ ଭାଷାରେ ସମ୍ପ୍ରେଦନଶୀଳତାକୁ ନିଖୁଣ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ଏକ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ପାଇଛନ୍ତି । ସେ ଏପରି କେହି ନୁହଁନ୍ତି ଯିଏ କେବଳ ଉତ୍ତ ଭାଷାରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଭାଷାକୁ ଅନୁବାଦ କରିବେ । ସେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଭାଷାରେ ଯାହୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ପରି ଅର୍ଥ ଏବଂ ଅର୍ଥ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାର ଜଟିଳ ଦାୟିତ୍ୱ ଅଛି । ତାହା ଉଭୟ ପାଠରେ ଜୀବନ୍ତ ଏବଂ ସତେଜ କରିଥାଏ ।

ହା ଅନ୍ନ - କାହ୍ନୁ ଚରଣ ମହାନ୍ତି

କାହ୍ନୁଚରଣଙ୍କ "ଶାସ୍ତି" ଏକ ଯୁଗାନ୍ତକାରୀ ଉପନ୍ୟାସ । ୧୮୭୭ ମସିହାରେ ପଢ଼ିଥିବା ଉତ୍କଳର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣା । ସମାଜର ମିଛ ରୀତି ଓ ଚଳଣି ଉପରେ ଗୋଟେ କଟାକ୍ଷ । ଜାତି, ଧର୍ମରେ ଥିବା କୁପ୍ରଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୋଟେ ବିପ୍ଳବର ପ୍ରୟାସ । "ହା ଅନ୍ନ" ହେଉଛି, ୧୮୭୭ ମସିହାର କଥା । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ବେଳର କଥା । ଭୋକ ମଣିଷକୁ କିପରି ପଶୁ

ଠାରୁ ହୀନ କରିଦିଏ ତା'ର ଏକ ଉଦାହରଣ । ଯେତେ ବିକଳରେ ମଣିଷ ଯେ ଘୃନ୍ୟ ଠାରୁ ଘୃନ୍ୟ କାମ କରିପାରେ ତା'ର ନିଦର୍ଶନ । "ଶାସ୍ତ୍ର" ପରି "ହା ଅନ୍ନ"ର ମୁଖ୍ୟ କାହାଣୀ ବି ଗୋଟେ ପ୍ରେମକଥା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମ କାହାଣୀ ହେଉଛି ଏକ ବାହାନା, ପାଠକକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ । ନ'ଅଙ୍କ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ, ଯେଉଁଠିରେ ଓଡ଼ିଶାର ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଲୋକ ଅନାହାରରେ, ହଇଜାରେ ମୃତ୍ୟୁମୁଖରେ ପଡ଼ିଥିଲେ - ତା'ର ହୃଦୟ ବିଦାରକ ଦାରୁଣ ଦୃଶ୍ୟ ଲେଖକ ଏପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଆଜକୁ ଦେଢ଼ଶହ ବର୍ଷ ତଳର ସେ କଙ୍କାଳମୟ ଶ୍ମଶାନ ପ୍ରାୟ ଓଡ଼ିଶାର ପୁରପଲ୍ଲୀକୁ ଯେଉଁଠି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ ଆଉ ଧନୀ ଆଉ ଗରିବରେ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଉ ଅବ୍ରାହ୍ମଣରେ, ମୃତ ଆଉ ଜୀବିତରେ । ମଣିଷ ଘୁରି ବୁଲୁଛି ଗୋଟେ ଭୋକିଲା କୁକୁର ପରି ଏଣେ ତେଣେ ଖାଦ୍ୟ ଅନ୍ୱେଷଣରେ । ନାଳ ନର୍ଦ୍ଦମାରୁ ପୋକଜୋକ ସାଲୁବାଲୁରେ ବୋହୁଥିବା ଯେଉଁ ତୋରାଣି ଚାଟୁଛି, କେତେ କଂକାଳଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ । କଙ୍କାଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଏ ପଶୁ, କିଏ ମଣିଷ ବାରି ହେଉନାହିଁ । ନୀତି କଣ, ଅନୀତି କଣ, ଧର୍ମ କଣ, ଅଧର୍ମ କଣ, ଭଗବାନ କିଏ, ସୈତାନ କିଏ, ଜାଣିବା ଅସମ୍ଭବ, ଅବାଞ୍ଛନିୟ । ବଞ୍ଚିରହିବା ହେଉଛି ଏକ ମାତ୍ର ସତ୍ୟ, ଆଉ ସବୁ ମିଥ୍ୟା । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷର ବିଭୀଷ ରୂପକୁ ଏ ପୁସ୍ତକ ରେ କାହୁଁ ଚରଣ ମହାନ୍ତି ବାସ୍ତବତା ଶୈଳୀରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି । ଯାହାର ପଠନରେ ହୃଦୟରେ କଂପନ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ ।

ମଲା ଜହ୍ନ - ଉପେନ୍ଦ୍ର କିଶୋର୍ ଦାସ

କଟକରେ ରହି ପାଠ ପଢୁଥିବା 'ସତୀ' କୁଳୀନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘରର ଝିଅ । ଗରିବ ବିଧବା ମାଦୁରା ପରିପାଳିତ 'ନାଥନନା' ସତୀକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଧନୀ ଘରେ ବାହା ହେଲେ ଝିଅ ସୁଖରେ ରହିବ ବୋଲି ସତୀର ନନା 'ସତୀ'କୁ ବାଧ୍ୟକରି ବିପତ୍ତିକ ଜମିଦାର ପ୍ରୌଢ଼ ନରହରି ମିଶ୍ରଙ୍କ ସହ ବାହା କରିଦିଅନ୍ତି । ପ୍ରୌଢ଼ ନରହରି ମିଶ୍ରଙ୍କ ଘରେ ଏକ ରକ୍ଷିତା ସହ ପ୍ରଥମ ପକ୍ଷରୁ ପୁଅଟିଏ ଥାଏ । ଦିନେ ସପରିବାର ତୀର୍ଥ

ଦର୍ଶନରେ ଧବଳେଶ୍ୱର ଯାଇଥିବା ବେଳେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଝଡ଼ତୋଫାନ ଯୋଗୁଁ 'ସତୀ' ହଜିଯାଏ ଓ ନାଥନନାଙ୍କ ସହ ଦେଖା ହୁଏ । ପରଦିନ ନାଥନନା ସତୀକୁ ନରହରି ମିଶ୍ରଙ୍କ ଘରକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପତ୍ନୀର ଚରିତ୍ରକୁ ସନ୍ଦେହ କରି ମିଶ୍ର 'ସତୀ'କୁ ଘରେ ପୁରାନ୍ତି ନାହିଁ । ଅଗତ୍ୟା 'ସତୀ'କୁ ନେଇ ନାଥନନା କଟକରେ ରଖନ୍ତି । 'ସତୀ' କିନ୍ତୁ ତା ବାପା, ମାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ଚାହେଁ । ଗାଁକୁ ଫେରିବା ବେଳକୁ 'ସତୀ'ର ବାପା, ବୋଉ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି ଆରପାରିକୁ । ଗାଁ ଟାଉଟର ସମ୍ପତ୍ତି ହାତେଇବା ଲକ୍ଷ୍ୟରେ 'ସତୀ' ଓ ନାଥଙ୍କୁ ନେଇ ଗୁଜବ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ପରିଶେଷରେ ସତୀ ଯାଇ ନଦୀରେ ଝାସ ଦିଏ । ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ମନରେ ଆଘାତ ଦେବା ସହ ହୃଦୟର ତୀବ୍ରତା ବଢେଇଦିଏ ।

ମାଟିର ମଣିଷ - କାଳନ୍ଦୀ ଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ଶ୍ୟାମ ପ୍ରଧାନଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ ବରଜୁ ପ୍ରଧାନ (ଶରତ ପୂଜାରୀ) ଓ ଛକଡ଼ି ପ୍ରଧାନ (ପ୍ରଶାନ୍ତ ନନ୍ଦ) । ବରଜୁ ବିବାହିତ, ଗାଟି ସନ୍ତାନର ପିତା, ଦାୟିତ୍ୱବାନ, କିନ୍ତୁ ଛକଡ଼ି ଫୁଲାଫାଙ୍କିଆ । ଛକଡ଼ିକୁ ବାଟକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ଶ୍ୟାମ ପ୍ରଧାନ, ନେତ୍ରମଣି (ସୁଜାତା ଆନନ୍ଦ) ସହିତ ବିବାହ କରେଇ ଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦୁଇ ଜାଆଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭୁଲ୍ ବୁଝାମଣା ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭୁଲ୍ ବୁଝାମଣା ସୃଷ୍ଟି କରେ । ସାବୁକାର ହରି ମିଶ୍ର (ଦୁଃଖୀରାମ ସ୍ୱାଇଁ) ମଧ୍ୟ ଛକଡ଼ିକୁ ଭାଇଠାରୁ ଅଲଗା ହେବା ପାଇଁ ଉତ୍ସୁକାଏ, ଯା ଫଳରେ ସେ ଅଧିକ ଲାଭବାନ ହୋଇ ପାରିବ । ବରଜୁ ଛକଡ଼ିକୁ ବୁଝେଇବାକୁ ଯାଇ ଗୋଟେ ଚାପୁଡ଼ା ମାରେ । ଛକଡ଼ି ଏ କଥାକୁ ଆଧାର କରି, ହରି ମିଶ୍ରର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ପୁଲିସ୍ ଡାକେ ଓ ଭିନ୍ନେ ହେବା ପାଇଁ ଦାବି କରେ । ବରଜୁ, ଛକଡ଼ିକୁ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା ଦେଇ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ପିଲାଙ୍କୁ ନେଇ ଗାଁଆ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯିବାର ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଏ । ଶେଷରେ ଛକଡ଼ି ଓ ନେତ୍ରମଣି ନିଜର ଭୁଲ୍ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ଓ ବରଜୁକୁ ଫେରାଇ ଆଣନ୍ତି । ଏହି କାହାଣୀକୁ ଆଧାର କରି ଓଡ଼ିଆରେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଅଛି । କିନ୍ତୁ ଉପନ୍ୟାସ ଓ

ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ଉପନ୍ୟାସରେ ବରଜୁ ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ରରେ ଥିବା ସମୟରେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ଛକଡ଼ିକୁ ବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ମିଳିଥିଲା । ଉପନ୍ୟାସଟି ୧୯୩୨ ମସିହାରେ ଲେଖାଯାଇଥିବାରୁ, ଏଥିରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ କଥା ଆଦୌ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ବରଜୁ ଓ ଛକଡ଼ିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ଯୋଗୁଁ ବିବାଦ ହୋଇଥିବା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ଉପନ୍ୟାସରେ ଗାନ୍ଧୀବାଦ ଚେତନା ଦେଖା ଦେଇଥିବା ବେଳେ, ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ସେହି ସ୍ଥାନ ନେଇଥିଲା ମାର୍କ୍ସବାଦ । ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରଟି ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା ପରେ, କାଳିନ୍ଦୀ ଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ପ୍ରତିବାଦ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଯୋଜକ ବାବୁଲାଲ ଦୋଶୀ, ମୃଣାଳଙ୍କୁ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାକୁ କହିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ମୃଣାଳ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ମନା କରିଥିଲେ ଓ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲେ, ନିଜ ନାମ ସେଥିରୁ ହଟେଇ ଦେବାକୁ କହିଥିଲେ । ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରଟି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଥିଲା ଓ ଏଥିରେ ମୃଣାଳଙ୍କ ନାମକୁ ହଟେଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଭୀମା ଭୂଇଁଆ -ଗୋପାଳ ବଲ୍ଲଭ ଦାସ

ଭୀମା ଭୂଇଁଆ ଗୋପାଳବଲ୍ଲଭ ଦାସଙ୍କଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଉତ୍ତର ଓଡ଼ିଶାର ଭୂୟାଁ ଜନଜାତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ପ୍ରଥମ ଉପନ୍ୟାସ । ୧୮୮୯ ମସିହାରେ ଏହା ଲେଖା ଯାଇଥିବାର ଅନେକ ସମାଲୋଚକଙ୍କର ମତ । ଏହା ୧୯୦୮ ମସିହାରେ ଭୀମା ଭୂଇଁଆ ନାମରେ କଟକ ଏଡ଼ିଟର୍ ପ୍ରେସ୍‌ରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଉମେଶଚନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ୧୮୮୮ର ପଦ୍ମମାଳୀ ଓ ରାମଶଙ୍କର ରାୟଙ୍କ ୧୮୯୧ର ବିବାସିନୀ ପରେ ଭୀମା ଭୂଇଁଆକୁ ତୃତୀୟ ଓଡ଼ିଆ ଉପନ୍ୟାସ ବୋଲି ଗଣନା କରାଯାଏ । ଏହି ଉପନ୍ୟାସରେ ଭୂୟାଁମାନଙ୍କର ବୀରତ୍ୱ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନୃଶଂସତା, ଭୂୟାଁ ଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟରେ ଧାଙ୍ଗଡ଼ା-ଧାଙ୍ଗଡ଼ୀ ଘର, ରାଜପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ସାଧାରଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତିଥେୟତା ତଥା

ଯୁବକଯୁବତୀ ଓ ବୃଦ୍ଧବୃଦ୍ଧାମାନଙ୍କର ସାମାଜିକତା ମଧ୍ୟରେ ମୂଳ ନାୟକ ଭୀମାଭୂୟାଁର ପୌରୁଷ ଓ ପ୍ରେମର ଚିତ୍ର ଅଙ୍କିତ ହୋଇଛି । ଭୀମା ଭୂଇଁଆ ଉପନ୍ୟାସଟି ବିଶେଷ କରି ଓଡ଼ିଶାର ଉତ୍ତରାଞ୍ଚଳରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଭୂୟାଁ ଜନଜାତି ଓ ଅଣଅଦିବାସୀ ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ନେଇ ରଚିତ । ଏହି ଜନଜାତି ଐତିହାସିକ ଭାବେ ପ୍ରଧାନତଃ କେନ୍ଦୁଝରର ଭୂୟାଁପାଡ଼ରେ ଥିଲେ ଓ କେନ୍ଦୁଝରର ରାଜା ଓ ରାଜବଂଶ ସହିତ ପାରମ୍ପାରିକ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥିଲେ । ଉପନ୍ୟାସରେ ଭୂୟାଁମାନଙ୍କର ବୀରତ୍ୱ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନୃଶଂସତା, ଭୂୟାଁ ଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟରେ ଧାଙ୍ଗଡ଼ା-ଧାଙ୍ଗଡ଼ି ଘର, ରାଜପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଭକ୍ତି ଓ ସାଧାରଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତିଥେୟତା, ପୁଣି ଯୁବକଯୁବତୀ ଓ ବୃଦ୍ଧବୃଦ୍ଧାମାନଙ୍କର ସାମାଜିକତା ମଧ୍ୟରେ ଭୀମାଭୂୟାଁର ପୌରୁଷ ଓ ପ୍ରେମର ଚିତ୍ର ଅଙ୍କିତ ହୋଇଛି । ଉପନ୍ୟାସଟି ମୂଳତଃ ପ୍ରଣୟାଶ୍ରୟୀ । ଭୀମାଭୂୟାଁର ବୀରତ୍ୱ ଓ ପୌରୁଷଦ୍ୱାରା ରାଜଜେମା ଆକୃଷ୍ଟ । ସେହି ଆକର୍ଷଣ ଦୈହିକ ନହୋଇ ଆତ୍ମିକ ହୋଇପଡ଼ିଛି ଓ ପ୍ରେମର ମହାନ ତ୍ୟାଗରେ ପରିସମପ୍ତ ଲାଗିଛି । ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କର ଅପୂର୍ବ ଚାରିତ୍ରିକ ପ୍ରଭାବରେ ଆଦିବାସୀ ଭୀମାଭୂୟାଁର ବୀରତ୍ୱର ଦମ୍ଭ ଓ ପ୍ରେମ କିପରି ତ୍ୟାଗର ଚରମସୀମାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିଛି, ତାହା ଏହି ଉପନ୍ୟାସରେ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛି । ଉପନ୍ୟାସଟି ଓଡ଼ିଆ ପାରମ୍ପାରିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ, ଆଦର୍ଶ, ଗ୍ରାମ୍ୟ ଓ ଆରଣ୍ୟ ଜୀବନ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ସାମାଜିକ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସର ଏକ ନିଖୁଣ ପ୍ରତିଫଳନ ।

ବିଷୟ ପ୍ରସ୍ଥାନ-

ଅନେକ ଦିପ ଖାଲ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଏକ ନୂତନ ସୋପାନ ରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଛି । ଆଦିକବି ସାରଳା ଦାସ ଠାରୁ ଆଜିର ଆଧୁନିକ କବି ଓ ଲେଖକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଛି । ସମୟର ତାଳେ ତାଳେ ଏହାର ଅନେକ ନୂତନ ରୂପରେଖ ବଦଳିଯାଇଛି । ମାତ୍ର ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତକୁ ମିଳିଛି

ମହାନ ସାହିତ୍ୟ ସାଧକଙ୍କ ଅମଳୀନ ଉପହାର । ସେମାନଙ୍କ ରଚିତ ଗଳ୍ପ, କବିତା, ଉପନ୍ୟାସ, ନିବନ୍ଧ ନିମନ୍ତେ ଏ ଭାଷା ବାସ୍ତବରେ ସୁନ୍ଦର ବେଶ ପରିଧାନ କରିପାରିଛି । କାନ୍ତକବି ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ମହାପାତ୍ର ଙ୍କ ଜାତୀୟ ସଙ୍ଗୀତରେ ଯାହା ଲେଖି ଯାଇଥିଲେ ତାହା ବାସ୍ତବରେ ଯୁକ୍ତି ଯୁକ୍ତ । ତାରୁ ହାସ୍ୟମୟୀ ତାରୁ ଭାଷମୟୀ, ବାସ୍ତବରେ ଏ ଉତ୍କଳ ଜନନୀର ହସର ତୁଳନା କରା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ପରଜା

ଗୋପୀନାଥ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ରଚିତ ଏକ ଭାରତୀୟ ଓଡ଼ିଆ ଉପନ୍ୟାସ । ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ବିଭାବ ହେଲା ବାସ୍ତବବାଦୀ ଉପନ୍ୟାସ । ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଏହିପରି ଉପନ୍ୟାସର ଚାହିଦା ଫ୍ରାନ୍ସ ତଥା ଯୁରୋପର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରେ ବହୁତ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଥିଲା । ଏହା ବିଭିନ୍ନ ଭାରତୀୟ ଭାଷାରେ ତଥା ଇଂରାଜୀରେ ମଧ୍ୟ ଅନୁବାଦିତ ହୋଇସରିଛି । ଇଂରାଜୀରେ ଏହାର ଅନୁବାଦ କରିଥିଲେ ପ୍ରଫେସରବିକ୍ରମ ଦାସ ।

ଅବିଭକ୍ତ କୋରାପୁଟ ଜିଲ୍ଲାର ଘଞ୍ଚି ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ବଞ୍ଚୁଥିବା ସରଳ ଅଧର ସଂଗ୍ରାମୀ ପ୍ରଜା ଜନଜାତିର ମଣିଷ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ର ସୁକୁଜାନୀ ।

ଡଙ୍ଗର-ଟାଙ୍ଗର, ପାହାଡ-ପର୍ବତ, ଝୋଲା-ଝରଣା, ଜାତି ଜାତି ପଶୁପକ୍ଷୀ, ସରୀସୃପ ଏବଂ ଗଛଲତାରେ ପ୍ରାଣବନ୍ତ ଧରିତ୍ରୀ ଏଠାରେ ମୁଖ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ ପରିବେଶ । ଏଥିରେ ସୁକୁଜାନୀ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି ସେଇ ମଣିଷମାନଙ୍କ ଧର୍ମବିଶ୍ୱାସ, ରୀତି-ନୀତି, ଆଚାର-ବିଚାର, ପ୍ରେମ-ପ୍ରତାରଣା, ମିତ୍ରତା-ଶତ୍ରୁତା, ଦ୍ୱେଷ-ଅନୁରାଗ, ବିଶ୍ୱାସ-ଅବିଶ୍ୱାସ, ସତ୍ୟ ଓ ମୁଖାଧାରୀ ମଣିଷମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା ପ୍ରତାରିତ ସ୍ୱପ୍ନ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ତତ୍ତ୍ୱନିତ ପ୍ରତିବାଦ ଓ ଅବସାଦ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ।

ବ୍ରହ୍ମା ନଗର ପ୍ରଥମ ଗଳି, ବ୍ରହ୍ମପୁର

ଜିଲ୍ଲା-ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା ମୋ —୯୩୪୮୨୮୫୪୧୭

ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତି : ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଜଗତ

ଅଙ୍କିତ ସାହୁ

ଓଡ଼ିଆ ସିନେମା ଜଗତରେ ଏକ ଅମିଟ ଛାପ ରଖିଥିବା ଏବଂ ଦର୍ଶକଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଅଜସ୍ର ସ୍ନେହ ଏବଂ ସମ୍ମାନ ଅର୍ଜନ କରିଥିବା ଏକ ନାମ ହେଉଛନ୍ତି ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତି । ଏକ ଦୀର୍ଘ ଅବଧି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ଅଭିନୟ ଦ୍ୱାରା ସେ ଦର୍ଶକଙ୍କ ମନ ଜିତିଥିବା ସହିତ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରକୁ ଏକ ନୂଆ ଦିଗରେ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାଟ୍ୟ ଦକ୍ଷତା, ସ୍ୱାଭାବିକ ଅଭିନୟ ଏବଂ ନିଜ ଚରିତ୍ରକୁ ପୁରାପୁରି ଜୀବନ୍ତ କରିବାର ଅପୂର୍ବ କଳା ଏହି ଅଭିନେତାଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ଏକ ଅନନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଦେଇଛି । ତାଙ୍କ ଅଭିନୟ କେବଳ ଏକ ଭୂମିକା ଅଭିନୟ କରିବା ନୁହେଁ, ବରଂ ମନୋଭାବକୁ ଜୀବନ୍ତ କରି ଦର୍ଶକଙ୍କ ମନରେ ଏକ ଅଲଗା ସ୍ଥାନ ଗଠନ କରିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଅଭିନୟ ଯାତ୍ରା, ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଉପଲବ୍ଧି ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ ସିନେମା ଉପରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର । ସେ କେବଳ ଏକ ଅଭିନେତା ନୁହେଁ, ବରଂ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ଏକ ଏତିହାସିକ ପ୍ରତୀକ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିନୀତ "ଅଭିମାନ", "ଧନ୍ୟ ମେହେର", "ଦଣ୍ଡ ବଲୁଙ୍ଗା", "ଭକ୍ତ ସାଳବେଗ", "ଜଗନ୍ନାଥ" ଇତ୍ୟାଦି ସିନେମା ଗୁଡ଼ିକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦର୍ଶକଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଅମର ରହିଛି ।

ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଜନ୍ମ ଏବଂ ଶୈଶବ ଜୀବନ

ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଜନ୍ମ ୨୩ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୮ ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶାର ବାରିପଦାରେ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଏକ କରଣ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରିବାର ବର୍ତ୍ତମାନରୁ ୧୫୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ବାରିପଦାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲେ ।

ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଶୈଶବ ଅନ୍ୟ ସାଧାରଣ ପିଲାଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା ଥିଲା । ସେ ଅତି ନଟଖଟ ଥିଲେ, ଯାହାର ଫଳରେ ଅନେକ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଆସୁଥିଲା । ଏହି ଅତ୍ୟଧିକ ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କଳାପ୍ରତି ଭଲପାଇବା ତାଙ୍କୁ ଅଭିନୟ ଦିଗରେ ଆକର୍ଷିତ କଲା । ପିଲାବେଳେ ସେ ଏମ.କେ.ସି. ହାଇସ୍କୁଲ, ବାରିପଦାରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ । ଏଠିରେ ସେ ନାଟକ ଏବଂ ସଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅଂଶ ନେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଏହି ଦିଗରେ ତାଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହେଲା ଏବଂ ମଧ୍ୟମିକାନ୍ତ ପରେ ସେ ମହାରାଜା ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ବାରିପଦାରେ ଭର୍ତ୍ତି ହେଲେ । ଏଠି ସେ ବିଜ୍ଞାନ ବିଷୟ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମନ ଅଭିନୟ ଏବଂ କଳାରେ ଥିଲା । ସେ ଅନେକ ନାଟକରେ ଅଭିନୟ କରି ନିଜ ଦକ୍ଷତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କଲେ । ତାଙ୍କ ଅଭିନୟର ଏହି ଅଭିନବ ଶୈଳୀ ଏବଂ ନୂଆ ଧାରା ତାଙ୍କୁ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଜଗତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯାଇଲା ।

ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଶେଷ ହେବା ପରେ, ସେ ଚାର୍ଟର୍ଡ ଅକାଉଣ୍ଟେଣ୍ଟସ୍ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଲୁଧିଆନା ଚଳିଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏଠି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ମନ ଅଭିନୟ ଦିଗରେ ନେଇ ଯାଉଥିଲା । ପରେ କୋଲକାତା ଚଳିଯାଇ ତାଙ୍କ ଦାଦା ଅରୁଣ କୁମାର ମହାନ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ବସିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏଠି ସେ ଏକ ଅନ୍ୟ ଚାର୍ଟର୍ଡ ଅକାଉଣ୍ଟେଣ୍ଟସ୍ କୋର୍ସ ଜଏନ୍ କଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅଭିନୟ ପ୍ରତି ଭଲପାଇବା ତାଙ୍କୁ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଠାରୁ ଦୂର କଲା ।

ଏଠି ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତି ଓଡ଼ିଆ ସିନେମା ଜଗତକୁ ଜିଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲେ ।

ଅଭିନୟ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ

ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଅଭିନୟ ଜୀବନର ଆରମ୍ଭ ୧୯୭୭ ମସିହାରେ "ଅଭିମାନ" ଫିଲ୍ମ ମାଧ୍ୟମରେ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସିନେମା ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଟର୍ନିଂ ପଏଣ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ଫିଲ୍ମରେ ତାଙ୍କ ଅଭିନୟ ଏତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଥିଲା ଯେ ଦର୍ଶକ ମନରେ ଏକ ଗଭୀର ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିଲେ ।

ତାଙ୍କ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକ:

ଧରିତ୍ରୀ

ଅନ୍ତରଙ୍ଗ

ଅନୁରାଗ

ଏ ପ୍ରେମ ଅତଳ ହେଲା

ଜଗନ୍ନାଥ

ଦଣ୍ଡ ବଲୁଙ୍ଗା

ଭକ୍ତ ସାଳବେଗ

ଉପଲବ୍ଧି ଏବଂ ସମ୍ମାନ

ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତି ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପୁରସ୍କାର, ଜୟଦେବ ପୁରସ୍କାର ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପୁରସ୍କାର ଜିତିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସଫଳତା କେବଳ ଏକ ଅଭିନେତା ଭାବରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେ ଓଡ଼ିଆ ଫିଲ୍ମ ଜଗତକୁ ଏକ ନୂଆ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଉପସଂହାର

ଉତ୍ତମ ମହାନ୍ତି ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ଏକ ଅମର ନାମ । ତାଙ୍କ ଅଭିନୟ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧି ଆଗାମୀ ପିଢ଼ୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ହେବ । ଏହି ଜୀବନ ସଫଳତା ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତିର ଏକ ମହାନ ଅଂଶ ହେବ ।

ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ର, ଗ୍ଲୋବାଲ୍ ଇଣ୍ଡିଆନ ମଡେଲ ସ୍କୁଲ, ବିଦ୍ୟାଧରପୁର, କଟକ

ଠିକଣା: -ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାଗର, କଟକ ।

ମୋ:-୮୨୪୯୭୮୪୫୯୯

ଗୋଷ୍ଠିଗତ ପ୍ରବଞ୍ଚନାରେ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଣିଷ ସମାଜ

ପଙ୍କଜ କୁମାର ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ଦଳ କହିଲେ ଆଜି ଦିନରେ ପ୍ରାୟତଃ ସମସ୍ତେ ବୁଝନ୍ତି କେବଳ ରାଜନୈତିକ ଦଳ । ବିତମ୍ବନାର ବିଷୟ ଯେ ଆମ ଦେଶର ସାଧାରଣ ଲୋକେ ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ ମାଧ୍ୟମରେ ଭାସି ଆସୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ସୋପାନର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକୁ କୌଣସି ତର୍ଜମା କିମ୍ବା ଅନୁଶୀଳନ ନକରି ଗ୍ରହଣ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଜ୍ଞାନର ଉତ୍ସ ଭାବେ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣକୁ ବିତରଣ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ! ଫଳତଃ ସମାଜରେ ସତ୍ୟ ହେଉ କି ଅସତ୍ୟ ଯେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବିଷୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରିବାରେ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସମର୍ଥ ହେଉଛନ୍ତି ! ଆମର ଏହି ନିଛନ୍ଦ, ନିଷ୍ଠପଟ ମନୋଭାବ ତଥା ତର୍ଜମା ବିହୀନ ଗ୍ରହଣୀୟତା ସମାଜର କୁର ଚତୁର ବର୍ଗର ଲୋକଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦେଉଛି ସହଜରେ ନିର୍ବୋଧଙ୍କୁ ପ୍ରତାରିତ କରି ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ । ଏହି କ୍ରମରେ ସମାଜରେ କେତେବେଳେ ଏକକ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ ହେଉ କିମ୍ବା କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଦଳଗତ ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାଧ୍ୟମରେ ସାଧାରଣ ନିରୀହ, ନିଷ୍ଠପଟ ଜନତା ବ୍ୟାପକ ପ୍ରଚାରଣା ସହିତ ସାଂଘାତିକ ଲୁଣ୍ଠନର ଶିକାର ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ବିଷୟ ଏହା କି ଯେ ବିଭିନ୍ନ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରାଯାଉଥିବା ବିଜ୍ଞାପନ ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖି ଅନେକ ସୂଚନା ପାଇଥାଉ ଯାହା ସବୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଆମ ମନ ମାନସରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ହୋଇଥାଏ । ଏକ ନିରୋଳା ନିଛନ୍ଦ ବିର ଆମର ରହିଥାଏ ଯେ ଯଦି କଥାଟି ସତ୍ୟ ହୋଇନଥା'ନ୍ତା ତାହେଲେ ସେ ସଂସ୍ଥା ହେଉକି ଯେକୌଣସି ବିଜ୍ଞାପନଦାତା କ'ଣ ସର୍ବସାଧାରଣରେ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଇ ପାରିଥା'ନ୍ତା କି ? ତେଣୁ ଯେହେତୁ ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ତରରେ ଏକ ବିଜ୍ଞାପନ ମାଧ୍ୟମରେ ସର୍ବସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ବିଷୟ

ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇ ଅଛି ତେଣୁ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟ ହୋଇଥିବ । ସେହିଭଳି କୌଣସି ଖବର କିମ୍ବା ଆମ ଜୀବନ ଶୈଳୀରେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୌଣସି ଉପଦେଶ / ସନ୍ଦେଶ ଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସହଜରେ ମାନ୍ୟତା ଦେଇଥାଉ । ଏହା ଆମର ଏକ ସାଧାରଣ ନିରୋଳା ବିଶ୍ୱସନୀୟ ଭାବନା ଜନିତ ଗ୍ରହଣୀୟତା ।

ଏକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ବିଷୟ ଏହାକି, ଆମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟତଃ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଭୁକ୍ତଭୋଗୀ କିମ୍ବା ସଚେତନ ରହିଛେ ଯେ ଆମ ଦେଶରେ ଯଦି କୌଣସି ଏକ ସାଧାରଣ ହେଉ କି ଅସାଧାରଣ ଘଟଣା ଘଟିଥାଏ ତା'ର ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେବା ପାଇଁ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଲାଗିଯାଏ ବିଭିନ୍ନ ସୋପାନରେ । ଯେମିତିକି ଜଣେ ନିମ୍ନ ସ୍ତରୀୟ ପ୍ରଶାସନିକ ଅଧିକାରୀ, ରାଜ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ଦୁଅନ୍ତ କିମ୍ବା ଦେଶ ମୁଖ୍ୟଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଉଚ୍ଚତମ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଭିଯୋଗର ଲମ୍ବା ଅବଧି ପାର କରିବା ବେଳକୁ ବେଳେ ବେଳେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଜୀବନ ଚାଲି ଯାଉଥିବା ବିଷୟ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଅଗୋଚର ନୁହେଁ । ଏହିଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯଦି କୌଣସି ଏକ ସାଧାରଣ ଠକେଇ କିମ୍ବା କାହାର ମିଥ୍ୟା ପ୍ରବଂଚନାର ଶିକାର ହୋଇ ଆମେ କାହା ପାଖରେ ଅଭିଯୋଗ କରି ନ୍ୟାୟ ପାଇଯିବା ବୋଲି ବିଚାର କରିବା ତାହା ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ମାତ୍ର ଆମ ଦେଶରେ ଏକଥା କହିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ବରଂ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ବିଚାର କରିବା ଯେ ଆମ ଦେଶର ନ୍ୟାୟିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ଆମ ଗ୍ରହଣୀୟତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଦୂରତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି କୁର ଚତୁର କେମିତି ବିଭିନ୍ନ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ଠକିଥାନ୍ତି ଯାହା ସାଧାରଣରେ ଆମ ଜ୍ଞାତସାର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁ ନାହିଁ । ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୋପାନରେ ଆମେ ଏକକ ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହେଉ କିମ୍ବା ବିଭିନ୍ନ ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ଦଳୀୟ ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଠକାମିର ଶିକାର ହୋଇଥାଉ । ତେଣୁ ଆସନ୍ତୁ ଦେଖିବା ଗୋଷ୍ଠୀ କହିଲେ ଯେ କେବଳ ରାଜନୈତିକ ଦଳ ନା ଆଉ କିଛି ଅଛି ? !

ମହାଭାର, ଆପଣ ଦୁଏତ କେବେ ବିଚାର କରିନଥିବେ ଯେ କେତେ ପ୍ରକାର ଗୋଷ୍ଠୀ / ଦଳ ଆମ ସମାଜରେ କେଉଁ ସବୁ ମାର୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ? ସେମାନଙ୍କ ବିଚାର, କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ତଥା ସାମାଜିକ ପ୍ରଭାବ ଗୁଡିକ ଦୁଏତ ଆପଣଙ୍କ ମନ ମାନସରେ କେବେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୋଇନାହିଁ ଯେ କେତେ ପ୍ରକାର ଦଳ ରହିଛନ୍ତି ଆମ ସମାଜରେ ଯିଏ ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧଙ୍କୁ କେଉଁ ମାର୍ଗରେ ଲୁଣ୍ଠନ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ ଭାବେ କେତେକ ଗୋଷ୍ଠୀ / ଦଳର ଉଦାହରଣ ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ସହିତ ସମାଜରାଳ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କୌଣସି ଗୋଷ୍ଠୀ / ଦଳ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଥିବା ଆପଣଙ୍କ ନିଜ ଦଳ ଗୁଡିକ ବିଷୟରେ ନିଜେ ବିଚାର କରି ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ଗୁଡିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ଏଠାରେ ଦେଖିବା, ସାଧାରଣ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉଥିବା ଦଳ ଗୁଡିକ କିଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଶୈଳୀ ଓ ଲୁଣ୍ଠନ କରିବା ପ୍ରଣାଳୀ ଗୁଡିକ କ'ଣ ହୋଇଥାଏ...

୧.କୃଷକ ୨.ଶ୍ରମିକ ୩.ବାହାନ ଚାଳକ ୪.ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀ ୫.ଶିକ୍ଷାଦାତା ୬.ଚିକିତ୍ସକ ୭.ବୈଜ୍ଞାନିକ ୮.ଗବେଷକ ୯.ସାହିତ୍ୟିକ ୧୦.ଲେଖକ ୧୧.ଖବରଦାତା ୧୨.ନ୍ୟାୟଦାତା ୧୩.ସମାଜ ସେବକ / ସୁଧାରକ / ସଂସ୍କାରକ ୧୪.ପରିବହନ ୧୫.ବ୍ୟବସାୟୀକ ୧୬.ପ୍ରଶାସନିକ କର୍ମଚାରୀ ୧୭.ରାଜନୈତିକ ୧୮.ଧର୍ମ ପ୍ରବଚକ ୧୯.ଭାଗ୍ୟ/କୁଣ୍ଡଳୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରକ ୨୦.ବାସୁଶାସ୍ତ୍ରୀ ୨୧.ତାନ୍ତ୍ରିକ ୨୨.ଅର୍ଥ ସୁରକ୍ଷା-ଜମା/ ରଣ ୨୩.ବୀମା ଯୋଜନା ୨୪.ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସୁରକ୍ଷା ୨୫.ଆଇନ ସୁରକ୍ଷା ୨୬.ମଧ୍ୟସ୍ଥିତା / ପ୍ରତିନିଧି ୨୭.ଲଟେରୀ ୨୮.ମନୋରଞ୍ଜନ ୨୯.କ୍ରୀଡାବିତ ୩୦.ଗାୟକ ୩୧.ନୃତ୍ୟ ପରିବେଶକ ୩୨.ନିଶା କାରବାର ୩୩.ଜୁଆ ଖେଳ ୩୪.ଯୌନ ବୃତ୍ତି ୩୫.ଠିକାଦାର ୩୬.ମାଫିଆ ୩୭.ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ / ଅନ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ତସ୍କରୀ ୩୮.କୁଚକ୍ରୀ ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଗୋଷ୍ଠୀର ମଣିଷମାନେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦଳ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଯେଉଁମାନେ ସମାଜରେ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଗୁଡିକ ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରି ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କୁ

ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସେବା ଯୋଗାଇ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ନିଜ ନିଜ ସ୍ତରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥା'ନ୍ତି କ୍ଷେତ୍ର । ଏମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏମିତି ଆହୁରି ଅନେକ ଦଳ ରହିଛନ୍ତି ଯାହା ସବୁ ଆମ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଟିଏ ନହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ସେମାନଙ୍କ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନେଇ । ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୁଡିକରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥିବା ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠନ ହୋଇଥାଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ଦଳ ଯାହାର ଅନେକ ମାର୍ଗ ରହିଥାଏ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦଳର ଦଳପତିଙ୍କ ବିରଧାରାକୁ ଆଧାର କରି । ଏହିସବୁ ଦଳମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ତଥା ସାମାଜିକ ପ୍ରଭାବ କାରଣ ଗୁଡିକ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କୁ କେତିକି ସେବା ଯୋଗାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ତା' ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନେ କ'ଣ ସ୍ୱାର୍ଥ ହାତେଇ ଥା'ନ୍ତି ସେସବୁ ସମୀକ୍ଷା, ବିଚାର ନକରି ଆମେ ଆବଶ୍ୟକ, ଅନାବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ କେତେକାଂଶରେ ଜାଣିଶୁଣି ଏବଂ ଆଉ କେତେକାଂଶରେ କିଛି ନବୁଝି ସେମାନଙ୍କ ମାୟା ଜାଲର ଶିକାର ହୋଇଥାଉ । କହିବାକୁ ଗଲେ ଉପର ଲିଖିତ ପ୍ରାୟ ୯୦ ଶତକଡ଼ା ଦଳ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ୯୯ ଶତକଡ଼ା ସ୍ୱାର୍ଥ ଆଶା କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ଯାହା ସାଧାରଣ ଲୋକେ ସହଜରେ ବୁଝିପାରି ନଥା'ନ୍ତି ! ବିପରୀତରେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନେକ ଉପକାର ଏବଂ ଲାଭ ଉଠାଇବା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ସହିତ ନିଜ ପ୍ରିୟଜନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡିକ ଉପରେ ଯୁକ୍ତାତ୍ମକ ମନ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଆଦୌ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରିନଥା'ନ୍ତି !

ପ୍ରକୃତି ପୃଷ୍ଠରେ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ହେବା ଆରମ୍ଭରୁ ଏହିସବୁ ଦଳବିଶେଷ ଗୁଡିକ ନଥିଲା । ତଥାପି ମଣିଷ ବଞ୍ଚି ଆସୁଥିଲା, ତେଣୁ ଆମେ ଆଜି ଜୀବନ ଧାରଣ କରି ରହିଛେ । ଏସବୁ ଦଳ ମାନଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ଧିରେ ଧିରେ ସମାଜରେ ପ୍ରଚଳନ କଲେ କୁର ଚତୁର, କେବଳ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ସହଜରେ ଠକି କମ୍ କାମ କରି ଅଧିକ ଲାଭ ହାସଲ କରିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖି । ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ହେବା ପରେ କିଛି ବର୍ଷ

ଜୀବନ୍ତ ରହି ନିଶ୍ଚିତ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବ, ଏହାହିଁ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ । ଜଣେ ମଣିଷ ତା ଜୀବନ କାଳ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ମଧ୍ୟ କରିଦେଉ ପ୍ରକୃତି ପାଇଁ ତାର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିନଥାଏ । ଅତଏବ ଜଣେ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ପରେ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ହିଁ ଶେଷ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ଯିଏ ଆମକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛି । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ମଣିଷ ଏସବୁ ଦଳଗତ କାର୍ଯ୍ୟ କରି କ'ଣ ଯେ ଅଧିକ କରିଥାଏ ତାହାର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନଥାଏ ପ୍ରକୃତି ସହିତ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଲୋଚ୍ୟ ବିଷୟ ହେଲା ଯେ ଯଦି ଏହିସବୁ ଦଳଗତ କାର୍ଯ୍ୟର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ ମଣିଷ ଜୀବନର ପ୍ରାକୃତିକ ଜୀବନ ଶୈଳୀ ଉପରେ ତାହାର କୌଣସି ଆଧାର କି ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ, ତାହେଲେ ଏଗୁଡ଼ିକ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା କାହିଁକି, କିପରି ଏବଂ ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧ ଏହିସବୁ ଦଳଗତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ, ପରୋକ୍ଷରେ ଅଂଶୀଦାର ହେବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ରହିଥାଏ ? ଆଜ୍ଞା ଏଠାରେ ଯେ କେବଳ ଏହି ଦଳଗତ ପ୍ରବଞ୍ଚନା କାରଣରୁ ସାଧାରଣ ଜନତା ପ୍ରତାରିତ, ଲୁଣ୍ଠିତ, ଲାଞ୍ଜିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତା ନୁହେଁ ବରଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧଙ୍କ ସହଭାଗିତା ମଧ୍ୟ ତା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଦାୟୀ ! କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ଏସବୁ ଦଳ ଗଠନ କରି ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ କରୁଥିବା ବେଳେ ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟ ସମାନ ଆଗ୍ରହ ରହିଥାଏ ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି କିଛି ସ୍ୱାର୍ଥ ଆଶା କରି । ଅର୍ଥାତ ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧ ମଣିଷ କିଛି ବୁଝୁ କିମ୍ବା ନବୁଝୁ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ଏକ ନିଛନ୍ଦ, ନିଷ୍ପତ୍ତ ମନୋଭାବ ହେତୁ ସେହି ଦଳୀୟ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କିଛି ଲାଭ, ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ କରିବା ଲକ୍ଷ ରଖି ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସାମିଲ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏସବୁ ଦଳ ଗଠନ କରି ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ପରିଚାଳନା କରିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦଳୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତାଗଣ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାର କରିବା ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଏସବୁ ଦଳ ଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହି ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧ ମଣିଷ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇଥା'ନ୍ତି ନା କ୍ଷତିରେ ପଡ଼ିଥା'ନ୍ତି ? ମହାଶୟ ଯେମିତି ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଆଲୋଚନା କରିଛେ ଯେ ଏସବୁ ଦଳ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ୯୦ ପ୍ରତିଶତ ଦଳ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ୯୯ ପ୍ରତିଶତ ଲାଭ ଆଶା କରି ଭୁଆଁ ବୁଲାଇଥା'ନ୍ତି ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଏ କଥାରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ! ଅର୍ଥାତ ସାଧାରଣ ଲୋକେ ଏସବୁ ଦଳୀୟ ବିଚାର ଗୁଡ଼ିକୁ କୌଣସି ତର୍ଜମା ସମୀକ୍ଷା ନକରି ସେମାନଙ୍କ କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରରୋଚନା ଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା କାରଣରୁ ପ୍ରାୟତଃ ୫୦-୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ କ୍ଷତିରେ ପଡ଼ିଥା'ନ୍ତି, ପ୍ରତାରିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି କେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷରେ ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ପରୋକ୍ଷରେ । କି'ନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବୁଝି ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ବ୍ୟାପାର ଗୁଡ଼ିକ ସହଜରେ ଅନୁମାନ କରିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇନଥାଏ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ହେ ସିଏ ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି କିମ୍ବା ଅଶିକ୍ଷିତ । କାରଣ କୁର ତତୁରଙ୍କ ମନୋଭାବ ବୁଝିବା ପାଇଁ କେତେ ଭଲ ଶିକ୍ଷାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ । ଆଉ ଅଶିକ୍ଷିତଙ୍କ କଥାତ ବହୁତ ଦୂର !

ଏ ଯେତେସବୁ ଦଳ ଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମେ ଆଲୋଚନା କଲେ ସେଇଥିରୁ କେବଳ ୧୦ ପ୍ରତିଶତ ଗୋଷ୍ଠୀର ମଣିଷ (ଅର୍ଥାତ ୧-୪) ମାନଙ୍କ ସମାଜ ପ୍ରତି କିଛି ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ରହିଛି ଯାହା ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ତଥା ଭଲରେ ବଂଚିବା ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ଏମାନଙ୍କ ସର୍ବଦିଗ ସେବା କାରଣରୁ ସମଗ୍ର ମାନବ ଜାତି ଆଜି ହସି ପାରୁଛି । କହିବାକୁ ଗଲେ ଏହିମାନେ ହିଁ ସମଗ୍ର ସଂସାରକୁ ଚଳାଉଛନ୍ତି । ଆଉ ସେହି କାରଣରୁ ସେମାନେ ଆଜି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ନ୍ୟୁନ, ହୀନ, ଘୃଣ୍ୟ, ଲୁଣ୍ଠିତ, ଲାଞ୍ଛିତ, ପ୍ରତାରିତ । ସମାଜର ଦ୍ୱିତୀୟାର୍ଦ୍ଧରେ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ୩୦ ପ୍ରତିଶତ ଗୋଷ୍ଠୀର ମଣିଷ

(ଅର୍ଥାତ ୫-୧୭) ସମାଜରେ ସାମାନ୍ୟ ସେବା ଯୋଗାଇ ଦେଉଥିବା ବେଳେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ୫୦-୯୦ ଶତକଡ଼ା ଲାଭାଂଶ ଉଠାଇ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରିବା ପାଇଁ ପଛାଇ ନଥା'ନ୍ତି ! ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାମାନ୍ୟ ସାମାଜିକତା ରହି ପ୍ରାୟତଃ ସମାଜକୁ ନିମ୍ନଗାମୀ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଅଂଶରେ ଦାୟୀ ! ବାକି ୨୦ ପ୍ରତିଶତ (ଅର୍ଥାତ ୧୭-୩୮) ଦଳର କାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ନିର୍ବୋଧଙ୍କୁ ଠକି ଭଣ୍ଡି ନିଜର ପାଣ୍ଠି ବୃଦ୍ଧି କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଲକ୍ଷ ରହିନଥାଏ ସେମାନଙ୍କର ! ଏମାନଙ୍କ କାରଣରୁ ଆଜି ସମଗ୍ର ମାନବ ସମାଜ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରାଶରେ । ଏମାନେ କେବଳ ମଣିଷକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ମାତ୍ରାରେ ଲୁଣ୍ଠନ କରି ସମାଜକୁ ତଳିତଳାନ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ କୌଣସି ସଂଯୋଜନା ସ୍ଥାପନ ନକରି ଜୀବନ ତମାମ ଅତି ଆନନ୍ଦରେ ବଂଚି ପାରିବ । କି'ନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମିଥ୍ୟା ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରୀକ ଉପସ୍ଥାପନା ଗୁଡ଼ିକୁ ନିଷ୍ପପତ ଦୃବୟରେ ମାନ୍ୟତା ଦେଇ ଏକକ ମଣିଷ ଜଣେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ଆହୁରି ରସମୟ କରିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖି ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଯାହା ସେମାନେ ପ୍ରରୋଚନା ଦିଅନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରରୋଚନା ଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହମତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଦଶଦିଗ ବିର କରି କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଭିପ୍ରାୟ ବ୍ୟାପାର ଗୁଡ଼ିକ ଆମେ ଜାଣିପାରିବା ଏକଥା ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ କେହି । ଆମକୁ କି'ନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତାରଣାରୁ ଦୁରେଇ ରହି ଲୁଣ୍ଠନରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ ଯଦି ନିଜ ଜୀବନକୁ ସରସ ସୁନ୍ଦର କରି ବଂଚିବା ମନୋବୃତ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିବା ।

ପୂର୍ବ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ୩୮ଟି ଜଣାଶୁଣା ଗୋଷ୍ଠୀର ମଣିଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ କୃଷକ, ଶ୍ରମିକ, ବାହାନ ଚାଳକ ତଥା ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ହିଁ ସମାଜରେ ସବୁ ବର୍ଗର ମଣିଷଙ୍କ ସାଧାରଣ ଜୀବନଯାତ୍ରାର ସାରଥୀ ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆମେ ଆନନ୍ଦରେ ବଂଚିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥାଉ । ସେମାନେ କି'ନ୍ତୁ ସମାଜରେ ସବୁଠାରୁ

ନିମ୍ନରେ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରେ ଆଜି ଅବହେଳିତ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଶିକ୍ଷକ, ଚିକିତ୍ସକ, ଲେଖକ, ସାହିତ୍ୟିକ, ଗବେଷକ, ବୈଜ୍ଞାନିକ, ଖବରଦାତା ତଥା ସମାଜ ସେବକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମାଜରେ କେତେକ ମାତ୍ରାରେ ମଙ୍ଗଳ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧିତ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ମଣିଷକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଗତିର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏମାନଙ୍କ ସାମାଜିକ ମାନ୍ୟତା ଆଜି ପୋଥି ତଳେ ରହିଛି କାରଣ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମଙ୍ଗଳ କାର୍ଯ୍ୟ କମ୍ କରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱାର୍ଥର ମାତ୍ରାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଉକ୍ରଷ୍ଟାର ସହିତ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯେତେସବୁ ଦଳ ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ସମାଜରେ ଉଦୟମାନ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟରତ ସେମାନେ ସମାଜର ଅନାବଶ୍ୟକ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କଳଙ୍କ ସଦୃଶ୍ୟ ଯାହା ମଣିଷକୁ ଅହରହ ଅଶାନ୍ତି ଘେରରେ ରଖି କେବଳ ଶୋଷଣର ଶିକାର କରିଥା'ନ୍ତି ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟ / ମାର୍ଗରେ । ସେମାନଙ୍କ ସାମାଜିକ ମାନ୍ୟତା / ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଆଜି ସର୍ବାଗ୍ରେ ରହିଛି, କାରଣ ମିଥ୍ୟା / ଅଲୌକିକ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ସହିତ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଭୁଆଁ ବୁଲାଇ ଜୀବନରେ କେବେହେଲେ କୌଣସି ଉନ୍ନତିରେ ସହଯୋଗ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ରହି ମଧ୍ୟ ସର୍ବମଙ୍ଗଳକାରୀ ଭଳି ପ୍ରଦର୍ଶନ ସେମାନଙ୍କର ଆମ ନିର୍ବୋଧ ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କୁ ଏମିତି ଅନ୍ଧ ମାୟାରେ ମୋହିତ କରି ରଖିଛି ଯେ ପ୍ରାୟତଃ ସମସ୍ତେ ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜଗତଗୁରୁ ଭଳି ମାନ୍ୟତା ଦେଇ ସମାଜର ଶୀର୍ଷରେ ସ୍ଥାପନ କରି ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାପକ ଲୁଣ୍ଠନର ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ତେତା ନାହିଁ କାହାର କି କହିଲେ ମଧ୍ୟ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବନାହିଁ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ମାୟାର ବଶବର୍ତ୍ତୀତା କାରଣରୁ । ଏମାନେ ସମାଜରେ ନରହିଲେ ଯେ ଆମେ ଚଳିପାରିବା ତା'ନୁହେଁ ବରଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦରେ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ସହିତ ନିରୋଳା ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାରେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବା । ତେଣୁ ଆମକୁ ଏହି କଳଙ୍କିତ ଗୋଷ୍ଠୀ ଗୁଡିକ ସହିତ ଟିକେ ସନ୍ତୁର୍ପଣର ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରିବା ବିଧେୟ । ଆଜିର ମଣିଷ କି'ନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ

ଜତିତ ଯଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଆଜି ନିରାନନ୍ଦରେ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ।

ସମ୍ପୃକ୍ତ ଲୁଚେରା ଗୋଷ୍ଠୀ ଗୁଡିକର କାର୍ଯ୍ୟଧାରା, ଶୈଳୀ ତଥା ମାର୍ଗ ଗୁଡିକ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦିଗରେ ଗତିଶୀଳ ରହିଥିବା ବେଳେ ଲକ୍ଷ କି'ନ୍ତୁ ଏକ ହୋଇଥାଏ ଯେ ନିରୀହ ନିର୍ବୋଧଙ୍କୁ ବଶବର୍ତ୍ତୀ କରି ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ବିରକ୍ତ କୁଠାରାଘାତ କରି ଯଥେଷ୍ଟ ସ୍ୱାର୍ଥ ଆଦାୟ କରିବା । ସେମାନଙ୍କ ପାରିଶ୍ରମିକକୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରି ନିଜର ପ୍ରତିପତ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କରିବା ସହିତ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ଭାର ବୃଦ୍ଧିକରି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ପାଦ ତଳର କ୍ରୀତଦାସ, କର ଭଳି ରଖିବା । ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧଙ୍କୁ ମଧୁର ବଚନ କହି ସେମାନଙ୍କ ନିର୍ବୋଧ ମନକୁ କୁଠାରାଘାତ କରି ଶୂନ୍ୟରେ ଅଲୌକିକ ଦିବାସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖାଇବା । ଏମିତି କି ଜଣେ ସାଧାରଣ ନିରୀହ ନିର୍ବୋଧ ମଣିଷ ମରିଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ସମସ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପ୍ରଦାନ କଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ମାତ୍ରାରେ ଦୟାମାୟା ନଥାଏ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଯେ ଆଉ ଅଧିକ ଶୋଷଣ କରିବା ନାହିଁ ବୋଲି । ତଥାପି ସାଧାରଣ ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବୁଝିବା ତ ବହୁତ ଦୂର ବରଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସମାଜର ଜଣେ ଜଣେ ଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନିତ ଭଜ କୋଟିର ମଣିଷ ବୋଲି ମାନ୍ୟତା ଦେଇ ଜୀବନ ସମାପ୍ତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ସର୍ବ ସୁଖ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ କୁଣ୍ଠିତ ହେଉ ନଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ଆଜି ସମୟରେ । ଏମିତି ମାନେ ହେଉଛି ଯେ ସତେ ଯେମିତି ଏ ଦୁଷ୍ପର୍ମକାରୀଙ୍କ ଆଉ କେବେହେଲେ ପର୍ଦାଫାଶ ହେବନାହିଁ କିମ୍ବା ସାଧାରଣ ଲୋକେ ସତ୍ୟର ପଥରୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ! ତଥାପି କିଂଚିତ ଆଶା ଜାଗ୍ରତ ହୁଏ ଆମ ମନରେ ଯେ କେବେହେଲେ ଏମାନଙ୍କ କୁର ତୁରୀ ନିଷ୍ଠିତ ପଦାରେ ପଡିବ ଏବଂ ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧ ସେଗୁଡିକୁ ଜାଣିପାରି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠିତ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବେ ।

ଏହି କୁର ଚତୁରଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବ୍ୟବସାୟୀ ସମାଜକୁ କିଛି ବସ୍ତୁବାଚକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରଦାନ ପୂର୍ବକ ପ୍ରାୟତଃ ତା'ର ଦଶଗୁଣ ମୂଲ୍ୟ ନେଇ ଲୁଣ୍ଠନ କରିଥା'ନ୍ତି । ବ୍ୟବସାୟୀ ବ୍ୟତୀତ

ପ୍ରାୟତଃ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠୀ ଗୁଡ଼ିକର ସଦସ୍ୟ ମାନେ ସମାଜକୁ କିଛି ନଦେଇ କେବଳ ଶୂନ୍ୟରେ ୫୦-୧୦୦ ଶତକଡ଼ା ଅର୍ଥ ଲୁଣ୍ଠନ କରିଥା'ନ୍ତି ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ! ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ନିରୋଳା ସମୟରେ କେବେ ଚିନ୍ତା କରି ଦେଖିଲେ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ନିଜେ କିଛି ବୁଝି ପାରିବେ ଯେ ଏସବୁ ଦଳ ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୋଜିତ ହୋଇ କେବେ କିଛି ଲାଭ ପାଇବା ତ ବହୁତ ଦୂର ବରଂ ମାନସିକ ଅଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆର୍ଥିକ କ୍ଷତି ପୂର୍ବକ କେବଳ ଦିବା ସ୍ୱପ୍ନ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ମିଳେନାହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ! ଏ ବିଷୟକୁ ଆମେ କେବେ ଗୁରୁତର ସହିତ ନେଇ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଅନୁସନ୍ଧିତ ପ୍ରକଟ କରିନଥିବା କାରଣରୁ କୁର ଚତୁର ଅତି ସହଜରେ ଆମକୁ ପାର କରିଥା'ନ୍ତି ଭୁଆଁ ବୁଲାଇ ପ୍ରତାରିତ ଲୁଣ୍ଠିତ କରିବା ପାଇଁ ।

ଆମର ଏହି କଥାରେ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ସାଧାରଣ ଲୋକେ ଏକମତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ଏସବୁ ଦଳଗତ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆଜିର ମଣିଷ ଏକ ପ୍ରକାର ଓତପ୍ରୋତଃ ଭାବେ ଏମିତି ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ଗଲଣି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକର ବିପରୀତମୁଖୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ଆଉ ସହଜରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା କୌଣସି ଅସମ୍ଭବ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ! ଜଣେ ମଣିଷ ଯଦି ଅନୁସନ୍ଧିତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏସବୁ ଦଳୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସମୀକ୍ଷା କରି ତାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ରହସ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ତା ହେଲେ ଅନେକ ବାଟ ରହିଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ବିତମ୍ବନାର ବିଷୟ ଏହାକି, ଯେ ଆଜି ସମୟର ମଣିଷଙ୍କ ମାନସିକ ଅସ୍ଥିରତା କାରଣରୁ ତାହା ଆଉ ସମ୍ଭବ ହେଉନାହିଁ କାହା ପାଖରେ । ବାସ୍ତବିକ ଏହି କୁର ଚତୁରଙ୍କ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରୀକ ପ୍ରବଞ୍ଚନାରୁ ମୁକୁଳି ଏକ ଭାର୍ତ୍ତୃତାବାପନ୍ନ ସମାଜ ଗଠନରେ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ଆନ୍ତରିକ ସହଭାଗିତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଲେ ଯେ ସବୁ ବିଷୟ ସାର୍ବଜନୀନ କରି ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରତାରଣାରୁ ରକ୍ଷା କରାଯାଇ ପାରିବ ସେଇଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

କି'ନ୍ତୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ସହିତ ଆନ୍ତରିକ ମନୋଭାବର ଯଥେଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଏସବୁ କରିବା ପାଇଁ ଯାହା ଆଜି କାହା ପାଖରେ ଆଉ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ ! ତଥାପି ଆମେ ଆମ ଲକ୍ଷରେ ଅଟଳ ରହିଛୁ ଯେ କଲେ ବଲେ କୌଣସି ସାଧାରଣ ନିର୍ବୋଧଙ୍କ ପାଖରେ ଏସବୁ ଦଳ ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତଥା ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ପର୍ଦାଫାଶ କରି ଏକ ସୁନ୍ଦର ଭାତୃଭାବାପନ୍ନ ସମାଜ ଗଠନ କରିବୁ । ସମୟ କହିବ ତାହା କେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ଆପଣ ମାନଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ /ଉତ୍ତର କିମ୍ବା ଉପଦେଶ ଥିଲେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଆମ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ଏକ ନୂତନ ଦିଗନ୍ତରେ ମଣିଷ ସମାଜକୁ ପ୍ରଗତିଶୀଳ କରିବାରେ ସହଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଆମର ଆହ୍ୱାନ । ଦୟାକରି ଆପଣଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବାରେ କୁଣ୍ଠା ବୋଧ ନକରି ଆମ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୁଅନ୍ତୁ । ଧନ୍ୟବାଦ ।

ପଙ୍କଜ କୁମାର ପାଣିଗ୍ରାହୀ ।

ଯୁଗ୍ମ୍ୟବ - ସାମାଜିକ ଜନମଂତ (ଭାରତ)

ଛତ୍ରପୁର, ଗଞ୍ଜାମ- ୭୬୧୦୨୦

ଦୂରଭାଷ.: ୯୪୩୭୩୨୪୯୧୭.

Search for Odia e-Patrika or e-Magazine and you will find Aahwaan e-Patrika at the top of the Search Page. We are indeed at Number 1 in Google Search because we deliver every month without fail. Join our Group and Publish your articles.

odia e patrika

All Videos Images Shopping News More

Tools

Aahwaan e-Patrika

<https://www.aahwaan.com> · [Translate this page](#)

Aahwaan e-Patrika : ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପତ୍ରିକା, ଇ ...

Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online Magazine in Odia, First | aahwaan.com.

ସଂଗ୍ରହକର

Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online ...

odia e magazine

All Images Videos Shopping News More

Tools

Aahwaan e-Patrika

<https://www.aahwaan.com> · [Translate this page](#)

Aahwaan e-Patrika : ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପତ୍ରିକା, ଇ ...

Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online Magazine in Odia, First | aahwaan.com.

ସଂଗ୍ରହକର · ମତାମତ · ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା ସହାୟତା ପୃଷ୍ଠା · ସମ୍ପାଦକ

PODCAST

Bhagabata Geeta Katha

Available on Spotify and 4 other platforms >
8 episodes

Share

Profile page

Podcast overview

Plays ⓘ

20,750

All-time

Audience size ⓘ

40

Last 7 days

Spotify followers ⓘ

624

Latest episode

Plays ⓘ

1,924

ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତ ଗୀତା ବ୍ୟାଖ୍ୟା ...

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ବନ୍ଧୁମାନେ, ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର (ଆକୃତି / ଶ୍ରୀଲିପି / ଆଇଲିପ୍ / ଅପ୍ରାକ୍ତ) କିମ୍ବା ମୋବାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ । ଛବି, ହାତଲେଖା କିମ୍ବା ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟାକରଣତ୍ରୁଟି ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ମୋବାଇଲ୍ କିମ୍ବା ହ୍ୟାଣ୍ଡସଆଉଁ ଦ୍ୱାରା ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଲେଖା ପଠାଇବେ । ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇଲେ, ଶେଷରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଲେଖାକୁ ପ୍ରକାଶିତ ପାଇଁ ନିର୍ବାଚିତ କରାଯିବ । ଧାରାବାହିକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଏକାସଙ୍ଗେ ପଠାଇବେ । ହାତ ଲେଖା କିମ୍ବା ସ୍କାନ ହୋଇଥିବା କିମ୍ବା ପିଡ଼ିଏଫ୍ ଫର୍ମାଟରେ ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ ମାସର ତିନି ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଲେଖା ପଠାଇବେ ଏବଂ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହେବାପରେ ଆମ ୱେବସାଇଟରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିବେ । ଲେଖା ସହ ନିଜର ଛବି ଏବଂ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ନୁଆ ଛବି ପଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଖବର ଦୂରନ୍ତ ପାଇବା ପାଇଁ ଆମର ହ୍ୟାଣ୍ଡସଆଉଁ ଗ୍ରୁପ୍ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ । ସହାୟତା ପାଇଁ ଆମ ହ୍ୟାଣ୍ଡସଆଉଁ ନମ୍ବର ୯୦୪୦୯୮୫୪୭୩ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

ପତ୍ରିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ପାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣା :

aahwaan@gmail.com